Goss-skolan i Plumfield

Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

LOUISA . M . ALCOTT

GOSS-SKOLAN I PLUMFIELD

I

BONNIERS UMGDOMSBÖCKER**BREVKORT**

Frimärke

Genom

bokhandel

(eller) mot postförskott

rekvirerar undertecknad följande volymer av

***Bonniers Ungdomsböcker** à 1: 25:*

...... ex. 1. ELLIS, Bakhållet vid Ohio.

...... » 2. BURNETT, Två små pilgrimer.

...... » 3. CERVANTES, Don Quixote.

...... » 4. BEID, I rödskinnens våld.

...... » 5. HENTY, Frank Norris' äventyr. ...... » 6. HAUFF, Sagor.

Namn :

*Adress:***BONNIERS**

UNGDOMSBÖCKER

à 1:25

ROLIGA BÖCKER FÖR POJKAR OCH FLICKOR**LOUISA M. ALCOTT**

GOSS-SKOLAN I PLUMFIELD

BERÄTTELSE FÖR UNGDOM

ÖVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN

I.

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM. ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1918FÖRSTA KAPITLET.

Nat.

— Förlåt, herre, är det här Plumfield? frågade en trasig gosse mannen, som öppnade den stora porten, utanför vilken han stigit ur omnibusen.

— Ja, vem har skickat dig hit?

— Mr Laurence. Jag har med mig ett brev åt frun.

— Gott; gå då ditupp och lämna det åt henne, så tar hon väl hand om dig, lilla pys.

Mannen talade i en gladlynt ton, och gossen gick på och kände sig mycket upplivad av dessa ord. Genom det ljumma vårregnet, som föll på groende gräs och träd i knopp, såg Nat ett stort, fyrkantigt hus framför sig — ett hus med gästfritt utseende, med en gammalmodig portgång, breda trappsteg och ljus, som tindrade i många fönster. Varken gardiner eller fönsterluckor utestängde det trevliga skenet, och medan han dröjde ett ögonblick, innan han ringde, såg Nat många små skuggor skymta förbi på väggarna och hörde det angenäma sorlet av unga röster, och tyckte, att det knappast var möjligt, att ljuset och värmen och trevnaden därinne kunde vara för en »liten pys utan hem, sådan som han».

Jag hoppas frun *vill* ta emot mig, tänkte han och bultade mycket försiktigt med den stora portklappen av brons, som föreställde ett jovialiskt grinande griphuvud.

En rödblommig tjänsteflicka öppnade porten och smålog, då hon tog brevet, som han stillatigande räckte henne. Hon tycktes vara van att mottaga främmande gossar, ty hon pekade på en bänk i förstugan, nickade och sade:

— Sätt dig där och låt vattnet drypa av dig en stund, medan jag bär in det här åt frun.

Nat fann fullt upp att förströ sig med, medan han väntade och nyfiket tittade sig omkring, njutande av vad han såg och fägnande sig åt att kunna göra det obemärkt i den dunkla vrån vid ingången.

Huset tycktes vimla av gossar, som i regndusket och skymningen fördrevo tiden med alla slags lekar. Där fanns pojkar överallt, en trappa upp och på nedre bottnen och efter allt utseende även i fruns rum, ty genom flera öppna dörrar framskymtade glada grupper av stora gossar, små gossar och medelstora gossar i alla stadier av aftonstundens uppsluppenhet, för att ej säga jäsningstillstånd. Två stora rum till höger voro tydligen skolrum, ty skolbord, kartor, svarta tavlor och bänkar voro kringspridda överallt. På en öppen spisel flammade en brasa, och åtskilliga makliga gossar lågo på ryggen framför den och språkade om den nya krocketplanen och det med en sådan iver, att stövlarna dinglade i luften. En lång yngling i ett hörn övade sig att blåsa flöjt, och lät icke det minsta störa sig av stojet omkring sig. Två eller tre andra hoppade över sina skolbord och gjorde då och då ett uppehåll, för att hämta andan och skratta åt de tokroliga karikatyrer över hela sällskapet, som en liten lustigkurre ritade på en svart tavla.

I tummet till vänster stod ett långt bord, på vilket kvälllsvarden var uppdukad; stora tillbringare med nysilad mjölk, högar av vitt bröd och rågbröd och verkliga torn av dessa blanka pepparkakor, som gossar sätta så stort värde på. Luften var uppfylld av en doft av rostat bröd samt av någonting snarlikt lukten av stekta äpplen, som inträngde i en viss liten näsa och förorsakade en viss hungrig liten mage Tantali kval.

Den mest inbjudande anblicken företedde dock förstugan, ty i övre delen av förstugugången lektes med mycken iver hök och duva; en trappavsats var anslagen åt marmorkulor, en annan åt dambrickor, och trappan var upptagen av en gosse, som satt och läste, en flicka, som sjöng en vaggvisa åt sin docka, två valpar, en kattunge och små gossar, som i oavbruten följd gledo nedför ledstängerna, till stort men för sina byxor och fara för liv och lemmar.

Nat fördjupade sig så i åskådningen av denna uppiggande kappränning, att han vågade sig allt längre och längre fram ur sin vrå, och då en mycket livliggosse kom ned med en sådan fart, att han icke kunde hejda sig, utan föll ned från ledstången med en duns, som skulle hava spräckt vilken huvudskål som helst, utom en som blivit nästan så hård som en kanonkula av elva års oavbrutna törnar, glömde sig Nat och sprang fram till den nedfallne ryttaren, väntande att finna honom halvdöd. Gossen klippte dock blott helt hastigt med ögonen, och en sekund därefter tittade han lugnt upp på det nya ansiktet och gav luft åt sin överraskning med ett högljutt »hallå!»

— Hallå! genmälde Nat, som icke visste, vad han eljest skulle säga, och ansåg ett svar i denna form både kort och lätt.

— Är du en ny gosse? frågade den på ryggen liggande ynglingen, utan att röra en lem.

— Vet inte ännu.

— Vad heter du?

— Nat Blake.

— Och jag Tommy Banks; vill du inte komma upp och vara med? och Tom kravlade sig upp, liksom en den där plötsligt erinrar sig, vad gästfrihetens plikter föreskriva.

— Tror inte jag vill, förrän jag får se, om jag kommer att stanna kvar eller icke, genmälde Nat, kännande lusten att stanna kvar tilltaga för vart ögonblick.

— Hör på, Demi, här är en ny gosse; kom och se om honom. Sägande detta återvände den raske Thomas med oförminskad förnöjelse till sin lek.

Vid denna uppmaning tittade gossen, som satt och läste på trappan, upp med ett par stora bruna ögon, och sedan han, liksom litet blyg, tvekat ett ögonblick, stack han sin bok under armen och gick helt stillsamt ned för att hälsa på den nykomne, som fann något mycket tilldragande i denne smärte gosses behagliga ansiktsdrag och milda, uttrycksfulla ögon.

— Har du sett tant Hanna? frågade han, som om detta varit någon slags viktig ceremoni.

— Jag har inte sett någon ännu annat än er, gossar; jag väntar, svarade Nat.

— Har farbror Laurie skickat hit dig? fortfor Demi hövligt, men i en allvarlig ton.

— Ja, jag kommer från mr Laurence.

— Det är farbror Laurie, och han skickar alltid snälla gossar.Det syntes på Nat, att detta yttrande fägnade honom, och han smålog på ett sätt, som gjorde hans utmagrade ansikte särdeles behagligt. Han visste icke vad han nu i sin ordning skulle säga, och sålunda stodo de två och stirrade på varandra i välment tystnad, till dess den lilla flickan infann sig med sin docka i famnen. Hon var mycket lik Demi, blott med den skillnaden, att hon icke var så lång och hade ett rundare, rosigare ansikte och blå ögon.

— Detta är min syster Daisy, förklarade Demi, som om han presenterat något sällsynt och märkvärdigt litet underdjur.

Barnen nickade åt varandra, och glädjen log ur groparna på den lilla flickans kinder, då hon inställsamt sade:

— Jag hoppas du kommer att stanna. Vi må så gott här; gör vi inte det, Demi?

— Visst göra vi det; det är ju därför som tant Hanna har Plumfield, vet jag.

— Det tycks verkligen vara ett mycket rart ställe, förklarade Nat, som insåg att han måste giva de älskvärda unga personerna något svar.

— Det är det raraste ställe i världen, är det inte det, Demi? sade Daisy, som tydligen ansåg sin bror för en auktoritet i alla möjliga ämnen.

— Nej, Grönland, där isbergen och salarna äro, anser jag för intressantare. Men jag tycker om Plumfield, och det *är* ett mycket rart ställe, och det är en fröjd att vistas där, genmälde Demi, som just för tillfället var synnerligen road av en bok om Grönland. Han stod i begrepp att visa Nat kopparsticken och förklara dem för honom, då tjänsteflickan återkom och med en nick mot salongsdörren sade:

— Det är avgjort; du kommer att stanna.

— Vad jag är glad. Kom nu med till tant Hanna; och Daisy tog honom i handen med en täck beskyddarmin, som

gjorde att Nat genast kände sig hemmastadd.

Demi återtog sin älskade bok, medan hans syster ledde den nykomne till ett åt baksidan av huset beläget rum, där en diger herre rasade med två små gossar på en soffa, och ett smärt fruntimmer just lade bort ett brev, som hon tycktes hava läst för andra gången.— Här är han, tant! ropade Daisy.

— Det är således min nye gosse? Det fägnar mig att se dig, min käre vän, och jag hoppas, att du skall trivas här, sade frun i det hon drog honom till sig och strök håret ur hans panna, med lätt hand och en så moderlig blick, att Nats lilla ensliga hjärta kände sig draget till henne.

Hon var alls icke vacker, men det var ett ansikte av det gladlynta slaget, vilket, lika litet som hennes röst och sätt, tycktes hava avlagt vissa barnsliga miner och uttryck, och allt detta, svårt att beskriva men mycket lätt att se och känna, gjorde henne till en levnadsglad, genomtrevlig människa, lätt att komma överens med och vad gossar kalla »munter». Hon såg att Nats läppar skälvde litet smått, då hon strök hans hår, och hennes skarpa ögon fingo ett blidare uttryck, men hon drog endast den lille trasvargen litet närmare intill sig och sade skrattande:

— Jag är mor Bähr, och den där herrn är fader. Bähr, och de där äro de två små Bährarna. Kom hit, gossar, och hälsa på Nat.

De tre slagskämparna lydde genast, och den digre mannen med en knubbig unge på vardera axeln kom fram och bjöd den nye gossen vara välkommen. Rob och Teddy grinade endast åt honom, men mr Bähr skakade hand med honom, pekade på en låg stol vid kaminen och sade med hjärtlig röst:

— Där är redan en plats i ordning åt dig, min son; sätt dig och värm genast dina våta fötter.

— Våta? Ja, det äro de minsann! Min käre pilt, av med skorna på minuten, och jag skall ha några torra saker i ordning åt dig i en handvändning, utbrast mrs Bähr och skred till verket med sådant eftertryck, att Nat befann sig i en bekväm liten stol, med torra yllesockor och varma tofflor på fötterna, innan han hunnit räkna till hundra, ifall han velat försöka det. I stället sade han: Jag tackar frun så mycket, och sade det i en så erkännsam ton, att fru Bährs ögon åter blevo blida, och hon, såsom hon alltid plägade, då hon kände sig rörd, i en skämtsam ton sade:

— Det här är Tommy Banks tofflor, men han kommer aldrig ihåg att ta på sig dem, härhemma, och därför skall han slippa att få dem. De äro för stora,men det är så mycket bättre; nu kan du inte rymma din kos så fort, som om de voro alldeles lagom.

— Jag ämnar inte rymma min kos, svarade Nat, och med en lång suck av belåtenhet bredde han ut sina smutsiga små händer framför den trevliga brasan.

— Det var då väl det. Nu skall jag laga, att du blir riktigt genomvärmd, och att du blir av med den där stygga hostan. Hur länge har du haft den, min vän? frågade mrs Bähr, medan hon i sin stora korg letade efter ett stycke flanell.

— Hela vintern. Jag förkylde mig, och Gud vet, hur det kom sig, men det ville inte bli bättre.

— Inte underligt, minsann, då man bor i en fuktig källare och knappt har en trasa på sin fattiga lilla kropp! sade mrs Bähr med dämpad röst till sin man, som såg på gossen med ett par skarpsynta ögon, vilka lade märke till de insjunkna tinningarna och feberheta läpparna och den hesa rösten och de täta anfallen av hosta, som skakade de krökta skuldrorna under den lappade tröjan.

— Robin, min gubbe, kvista av till dada och säg henne, att hon ger dig flaskan med bröstsirapen och linimentet, sade mr Bähr, sedan hans och hans hustrus ögon utbytt ett par telegram med varandra.

Nat tycktes vara litet orolig över dessa förberedelser, men glömde sina farhågor, då mrs Bähr med en skalkaktig blick viskade honom i örat:

— Hör du min Teddy? Den skälmen försöker att hosta. Det är honung i den där sirapen, som jag tänker giva dig, och han vill också ha sig en skvätt.

Lille Ted var röd i synen av sina ansträngningar, da flaskan kom, och sedan Nat modigt sväljt sin dosis och fått ett stycke flanell kring halsen, fick Ted tillåtelse att slicka ren skeden.

Knappt voro dessa första steg till sjukdomens botande tagna, förrän en stor klocka ringde och ett högljutt tramp i förstugan tillkännagav, att det var kvällsvardsdags. Den blyge Nat bävade vid tanken på att sammanträffa med så många främmande gossar, men mrs Bähr räckte fram sin hand åt honom, och Rob sade med beskyddarmin:

— Var inte rädd, jag skall taga vård om dig. Tolv gossar, sex på vardera sidan, stodo bakom sina stolar, sprittande av otålighet att få begynna,

medan den långe flöjtblåsaren försökte att stävja deras iver. Men ingen satte sig ned, förrän mrs Bähr intagit sin plats bakom tekitteln, med Teddy till vänster och Nat till höger om sig.

— Det här är vår nye gosse, Nat Blake. Efter kvällsvarden kan ni fråga honom, hur han mår. — Sakta, gossar, sakta.

Medan hon talade, stirrade de alla på Nat och satte sig sedan med brådskande fart, bemödande sig att iakttaga ett stadgat beteende, ehuru försöket helt och hållet misslyckades. Bährarna gjorde sitt bästa för att få piltarna att uppföra sig hyggligt vid måltiderna, och de lyckades i allmänhet rätt väl, ty deras regler voro få och förståndiga, och som gossarna insågo, att de försökte göra allt lätt och angenämt och trevligt för dem, gjorde de sitt bästa för att vara lydiga. Men det *finns* tillfällen, då hungriga gossar icke kunna hållas i styr, utan att man är rent av grym mot dem, och en lördagsafton efter en halv helgdag var ett av dessa tillfällen.

— Ack, låt de kära små själarna ha en dag till att skråla och väsnas och rusta, så mycket dem lyster. En helgdag är icke någon helgdag utan överflöd på frihet och glada lekar, och en gång i veckan skola de hava lösa tyglar, plägade mrs Bähr säga, när städat folk undrade, varför glidandet utför ledstänger, kuddfäktningar och alla möjliga slags pojkaktiga upptåg voro tillåtna under Plumfields fordom allvarliga tak.

Det tycktes stundom, som om bemälda tak svävade i fara att flyga av; men det gjorde det aldrig, ty ett ord av fader Bähr kunde när som helst tysta stormen, och gossarna hade lärt, att friheten icke finge missbrukas. Också blomstrade skolan oaktat många mörka profetior, och folkvett och seder inplantades helt oförmärkt, utan att lärjungarna riktigt visste, hur det gick till.

Nat mådde särdeles gott bakom de höga tillbringarna, med Tommy Banks alldeles vid hörnet och mrs Bähr tätt bredvid, färdig att fylla hans tallrik och mugg, så fort han kunde tömma dem.

— Vem är den där gossen bredvid flickan därnere vid andra ändan? viskade Nat till sin unge bordsgranne, då ett allmänt skratt gjorde honom säker att ej bliva hörd av de andra.

— Det är Demi Brooke. Mr Bähr är hans morbror.

— Sådant kuriöst namn.

— Hans verkliga namn är John, men de kalla honom Demi-John Demi-John, ordlek med *Demi* = halv; alltså *Halv*-John; men även = Damejeanne, ett slags stor glasflaska, rymmande omkring fem kannor.

Övers. anm., emedan hans far också heter John. Det är en ordlek, kan du väl begripa, sade Tommy, i den välmenta avsikten att upplysa honom. Nat begrep det väl icke, men icke desto mindre smålog han hövligt och frågade med intresse:

— Är det inte en mycket hygglig gosse?

— Jo, det kan du lita på; vet en hel hop saker och läser vad som helst.

— Vem är den där feta gossen närmast honom ?

— Å, det är Stuffy Cole. Hans namn är George, men vi kalla honom Stuffy, emedan han stuvar i sig så mycket. Den lille kyttaren bredvid fader Bähr är hans gosse Rob, och den där långe Frans är hans brorson; han undervisar somliga och har ett slags uppsikt över oss.

— Han blåser ju flöjt, eller hur? frågade Nat, just i detsamma som Tommy gjorde sig själv mållös genom att på en gång stoppa ett helt stekt äpple i munnen.

Tommy nickade och sade, mycket förr än man skulle kunnat anse det möjligt under för handen varande omständigheter:

— Jo, det kan du slå dig i backen på, och vi dansa stundom och gymnastisera efter musik. Jag själv tycker mycket om trumma och tänker lära mig konsten, så fort jag möjligtvis kan.

— Jag tycker mest om fiol, och jag kan också spela fiol, sade Nat, som blev meddelsam, då detta lockande ämne kom på tal.

— Kan du det? utbrast Tommy och stirrade på honom över kanten av sin mugg, med ögonen vitt uppspärrade av förtjusning. Mr Bähr har en gammal fiol, och han låter dig nog få spela på den, om du har lust.

— Tror du det? O, jag skulle så gruvligt gärna vilja det. Ser du, jag plägade gå omkring och spela med min far och en annan person, till dess han dog.— Var det inte bra roligt? utbrast Tom, som lyssnade med mycket deltagande.

— Nej, det var ohyggligt, så kallt om vintern och så hett om sommaren. Och jag tröttnade, och ibland voro de obeskedliga, och jag hade ej nog att äta. Nat gjorde ett uppehåll, för att taga sig en duktig munsbit pepparkaka, liksom för att förvissa sig om, att de svåra tiderna voro förbi, och därpå tillade han längtansfullt: Men jag höll av min lilla fiol och jag saknar den. Nicolo tog den med sig, då far dog, och han ville inte behålla mig längre, därför att jag var sjuk.

— Du kommer att tillhöra kåren, om du spelar bra. Vad hålla vi om, att du kommer att göra det.

— Har ni en musikkår här? Nats ögon strålade.

— Skulle tro det, en lustig kår, allesammans gossar, och de hålla konserter och tocke där. Du får väl se, vad som händer i morgon afton.

Efter denna glada och löftesrika antydning grep sig Tommy åter an med kvällsvarden, och Nat försjönk i ljuva drömmar, med huvudet lutat över sin fulla tallrik.

Mrs Bähr hade hört allt vad de sagt, fastän hon uteslutande tycktes vara upptagen av att fylla muggar och giva akt på lille Ted, som var så sömnig, att han stack sin sked in i ögat, nickade lik en rosendöd vallmoblomma och slutligen djupt insomnade med kinden lutad mot en mjuk kaka. Mrs Bähr hade placerat Nat närmast Tommy, emedan denne rustibus hade ett öppet och kamratlikt sätt, som var mycket tilldragande för unga sinnen. Nat märkte detta och gjorde honom åtskilliga små förtroenden under kvällsvarden, vilka gåvo mrs Bähr en bättre ledtråd till hans karaktär, än om hon själv talat med honom.

Det brev, som mr Laurence skickat med Nat, var av följande innehåll:

»Kära Hanna! — Här har du något helt och hållet i din väg. Denne stackars gosse är nu ett fader- och moderlöst barn, sjuk och utan huld och skydd. Han har varit gatmusikant, och jag fann honom i en källare, sörjande över sin döde far och sin förlorade fiol. Jag tror, att det är något att göra av honom, och har fått i mitt huvud, att vi två, du och jag,skulle kunna taga den lille mannen under armarna. Bota du hans överansträngda kropp, låt Fritz upphjälpa hans försummade själ, och när han är färdig, får jag väl se, om han är ett snille eller endast en talangfull gosse, som kan förtjäna sig sitt bröd. Gör ett försök med honom för din egen gosses skull.

Teddy.»

— Visst skola vi det! utbrast mrs Bähr, då hon läst brevet, och när hon såg Nat, fann hon genast, att antingen han var ett snille eller icke, så var han en övergiven, sjuk gosse, som behövde just vad hon tyckte om att giva: ett hem och moderlig omvårdnad. Både hon och mr Bähr gåvo i tysthet akt på honom, och trots hans trasiga kläder, tafatta miner och smutsiga ansikte sågo de mycket hos Nat, som behagade dem. Han var en spenslig, blek, tolv

års gosse, med blå ögon och en välformad panna under det sträva, vanvårdade håret; med ett stundom ängsligt, uppskrämt ansiktsuttryck, som om han väntade bannor eller stryk, och ett finkänsligt drag kring läpparna, som skälvde, då någon vänligt såg på honom, medan man blott behövde tilltala honom med några välvilliga ord, för att framkalla en blick av tacksamhet, som var riktigt ljuv att se. Gud välsigne det kära stackars barnet, han skall få spela hela dagen, om han har lust, sade mrs Bähr för sig själv, då hon såg det förhoppningsfulla, glada uttrycket i hans ansikte, när Tommy talade om musikkåren.

Därför, då gossarna efter kvällsvarden skockade sig i skolrummet, för att få »luft i luckan» omigen, infann sig mrs Hanna med en fiol i handen, och sedan hon talat ett par ord med sin man, gick hon fram till Nat, som satt i en vrå och med spänt intresse åskådade uppträdet.

— Se här, min gosse, sade hon, spela nu upp en melodi åt oss. Vi behöva en fiolspelare i vår kår, och vi tro, att du kommer att göra din sak bra.

Hon väntade, att han skulle tveka, men han fattade genast i den gamla fiolen och hanterade den så ömt och varligt, att man tydligt kunde se, att han svärmade for musik.

— Jag skall göra mitt bästa, kära fru, var allt vad han sade, och därpå drog han stråken översträngarna, liksom längtande att åter höra de gamla, kära tonerna.

Det var ett väldigt rumor i rummet, men liksom döv för alla andra ljud, utom dem, han själv frambragte, spelade Nat sakta för sig själv, i sin förtjusning glömmande allt annat. Det var endast en av dessa simpla negerslagdängor, som gatmusikanter pläga spela, men den slog genast an på gossarna och tystade dem, och snart lyssnade de med överraskning och nöje. Småningom kommo de närmare och närmare, och mr Bähr gick fram för att betrakta gossen, ty Nat spelade nu friskt undan, liksom han varit i sitt rätta element, och brydde sig icke om någon levande själ, och hans ögon strålade, hans kinder glödde, och hans smala fingrar flögo, medan han kramade den gamla fiolen och nödgade den att till allas hjärtan tala det språk, som han höll så kärt.

En salva av högljudda handklappningar belönade honom bättre än ett regn av slantar, varpå han upphörde och såg sig omkring, liksom för att säga:

— Jag har gjort mitt bästa; det skulle glädja mig, om ni kunde tycka om det.

— Du gör det ju alldeles mästerligt, skrek Tommy, som ansåg Nat för sin skyddsling.

— Du kommer att bli första fiolen i min kår, tillade Frans med ett bifallsleende.

Mrs Bähr viskade åt sin man:

— Teddy har rätt; det är något att göra av det barnet. Och mr Bähr nickade med mycket allvar på huvudet, klappade Nat på axeln, och sade i en hjärtlig ton:

— Du spelar rätt bra, min son. Kom nu och spela något, som vi kunna sjunga.

Det var det lyckligaste, stoltaste ögonblicket i den stackars gossens liv, då han leddes till hedersplatsen vid pianot, och gossarna, utan att bry sig om hans dåliga kläder, skockade sig kring honom, aktningsfullt betraktade honom och ivrigt väntade på att åter få höra honom spela.

De valde en sång, som han kände till; och efter. en eller två falska ansatser kommo de i gång, och fiol, flöjt och piano ledde en kör av barnsliga röster, som åter bragte det gamla taket att klinga. Det var mer än Nat, som var svagare än han visste av,förmådde bära, och då de sista ljuden bortdogo, började det att rycka i hans ansikte, han släppte fiolen, vände sig mot väggen och snyftade som ett litet barn.

— Min snälle vän, vad står på? frågade mrs Bähr, som sjungit av alla krafter och försökt hindra lille Rob att slå takt med sina stövlar.

— Ni äro alla så snälla — och det är så vackert — jag kan inte hjälpa det, snyftade Nat, och han hostade, tills han var alldeles andlös.

— Kom med mig, kära barn! Du måste gå till sängs och vila; du är uttröttad, och detta är en alltför bullersam plats för dig, viskade mrs Bähr och tog honom med sig till sitt eget rum, där hon lät honom gråta ut. Därpå förmådde hon honom att berätta henne alla sina lidanden, och hon lyssnade med tårar i ögonen till hans lilla berättelse, ehuru den icke var något nytt för henne.

— Mitt barn, du har nu en far och en mor, och detta är ditt hem; och var säker på, att du aldrig mer skall slita ont, om vi kunna hindra det. Denna plats är gjord för alla slags gossar, på det de må ha gott där och lära sig att taga sig fram på egen hand och, som jag hoppas, bliva nyttiga människor. Du skall få roa dig med musik, så mycket du vill; du måste endast laga att du blir frisk först. Kom nu med till dada, så skall du få dig ett bad, och sen skall du gå till sängs, och i morgon skola vi fundera ut några små kloka planer för din framtid.

Nat höll sin hand hårt om hennes, men han hade icke ord till svar, utan lät sina tacksamma ögon tala för sig, medan mrs Bähr förde honom med sig till ett stort rum, där de funno en grovlemmad tyska med ett ansikte så runt och skinande, att det liknade en sol, vars strålar bildades av den breda garneringen kring hennes mössa.

— Diet här är madam Hummel, och hon skall låta dig få ett rart bad och skall klippa ditt hår och göra dig riktigt »pigg», som Rob plägar säga. Därinne är badrummet, och om lördagskvällarna tvätta vi de små gossarna först och stuva undan dem i deras sängar, innan de stora slutat att sjunga. Seså, Rob, in med dig nu.

Medan hon talade, hade mrs Bähr ryckt av Rob

kläderna och knuffat ned honom i ett långt badkar i rummet innanför barnkammaren.

Där voro två badkar, utom fotbaljor, tvättfat, duschrör och alla slags apparater för rentvättning. Nat mojade sig snart i ett annat badkar, och medan han satt och svettades där, betraktade han de båda kvinnorna, under det de höllo på att torka, sätta rena nattskjortor på och i sängarna nedstoppa fyra eller fem små pojkar, vilka naturligtvis under operationen gjorde alla möjliga krumsprång, och hos var och en vidmakthöllo en stormande munterhet, ända till dess sömnen tillyckt deras ögonlock.

Då detta skett, var Nat upptagen ur badet och satt insvept i ett täcke vid brasan, medan madam Hummel klippte hans hår och ett nytt detachemang gossar infann sig och instängdes i badrummet, där de plaskade och väsnades lika mycket som ett stim lekande, unga valar.

— Det vore bäst att Nat låg och sov här i rummet, så att ni, om han besväras av sin hosta under natten, kan ge honom en god klunk linfrö-te, sade mrs Bähr, som sprang omkring liksom en förtvivlad höna med en stor kull ankungar.

Madam Hummel gillade förslaget, avfärdade Nat med att ikläda honom en nattskjorta av flanell och giva honom något varmt att dricka och stoppade sedan in honom i en av de tre små sängar, som stodo i rummet, och där låg han och såg ut som en belåten mumie och kände, att han icke hade något övrigt att önska, vad välmåga och lyx beträffade. Renlighet var i och för sig en ny förnimmelse för honom; flanellskjortor yoro okända lyxartiklar i hans värld; och klunkar av »god medicin» lindrade hans hosta på ett lika angenämt sätt, som välvilliga ord hans betryckta hjärta; och känslan, att det fanns någon som brydde sig om honom, gjorde, att det enkla rummet förekom det övergivna barnet rent av som ett himmelrike. Det var en skön dröm, och han tillslöt ofta sina ögon, för att se, om den icke skulle försvinna, när han öppnade dem igen. Den var för angenäm, för att han skulle kunnat somna, och han kunde icke hava gjort det, även om han försökt, ty inom några få minuter uppenbarade sig för hans förvånade, men det varmaste bifalluttryckande, blickar en av de för Plumfield egendomliga plägsederna.

En ögonblicklig stiltje i stormarna inom badkaren efterföljdes nämligen därav, att kuddar, slungade av vita tomtenissar, som kommo rusande ur sina sängar, plötsligt började flyga omkring i alla riktningar. Striden rasade i flera rum, längs med hela övre delen av förstugan, och drog sig stundtals även uppåt barnkammaren, dit en och annan hårt ansatt krigare tog sin tillflykt. Ingen tycktes det minsta bry sig om utbrottet, ingen förbjöd det eller såg ens överraskad ut. Madam Hummel kom ditupp för att hänga upp handdukarna, och mrs Bähr plockade fram ren tvätt lika lugnt, som om den fullkomligaste ordning rått överallt. Ja, hon jagade till och med en oförvägen

gosse ut ur rummet och slungade efter honom den kudde, han i smyg kastat på henne.

— Göra de inte varandra illa? frågade Nat, som låg och skrattade allt vad han orkade.

— Å, nej bevars, kära du! Var lördagsafton är en kuddfäktning tillåten. Varen bytas en gång i veckan, och det sprider en behaglig värme i kropparna efter badet, därför tycker jag själv rätt bra om det, sade mrs Bähr, som åter lade i ordning tolv par strumpor.

— Vilken utmärkt rar skola det här är! yttrade Nat i ett utbrott av beundran.

— Ja, den är verkligen egen i sitt slag, sade mrs Bähr skrattande; men, ser du, vi tro inte, att det är rätt att plåga barn med för mycket regler och för stränga studier. I början förbjöd jag lekar i bara skjortan, men Herre Gud, det tjänade till intet. Det var lika omöjligt att hålla kvar dessa gossar i deras sängar, som att hindra guttaperkagubbarna i leksaksaskar från att hoppa ut. Jag ingick därför en överenskommelse med dem: jag skulle medgiva dem en fjärdedels timmes kuddfäktning var lördagsafton, varemot de lovade mig att gå anständigt till sängs alla andra kvällar. Hålla de ej ord, sä är det slut med nöjet; göra de det, så låser jag undan glasen, ställer lamporna på någon säker plats och låter dem rusta bäst de gitta.

— Det är en ypperlig ordning, sade Nat, som hade god lust att deltaga i skärmytslingen, men ickevågade föreslå det första kvällen. Han låg därför och såg på uppträdet, vilket onekligen var särdeles livligt. Tommy Banks förde befälet över den anfallande armén, och Demi försvarade sitt eget rum med en så hårdnackad tapperhet, att det var en fröjd att se därpå, samlade kuddar bakom sig lika fort som de kastades, till dess de belägrande ledo brist på ammunition, då de alltid mangrant rusade på honom och återtogo sina vapen. Några få mindre betydliga missöden inträffade, men ingen frågade efter det, och envar gav och tog emot sina modiga rapp med största godlynthet, medan kuddar flögo omkring liksom stora, snöflingor, till dess mrs Bähr såg på sin klocka och ropade:

— Tiden är förbi, gossar! Till sängs med er, var eviga en, eller erläggen plikten.

— Vari består plikten? frågade Nat, och reste sig upp av nyfikenhet att få veta, vad som komme att hända de olycksfåglar, som underläto att hörsamma denna högst egna, men om det allmänna bästa måna skolfru.

— I att inte få vara med om nöjet nästa gång, svarade mrs Bähr. Jag ger dem fem minuter, för att sansa sig, och släcker sen ut ljusen och fordrar ordning. De äro gossar med hederskänsla och de hålla ord.

Det märktes tydligen, ty bataljen slutade lika tvärt, som den begynt — ett eller ett par skott under reträtten, ett slutligt hurra, då Demi avsköt den sjunde kudden på den retirerande fienden, några utmaningar till nästa gång, och ordningen var återställd, och ingenting annat än då och då ett halvkvävt skratt eller en undertryckt viskning avbröt lugnet, som följde på denna lördagsaftons lustighet, då mrs Bähr tog avsked av sin nye gosse och överlämnade honom åt ljuva drömmar om livet i Plumfield.ANDRA KAPITLET. Gossarna.

Medan Nat tar sig en god, långvarig lur, vill jag berätta mina små läsare åtskilligt smått och gott om de gossar, bland vilka han befann sig, då han vaknade.

Vi vilja begynna med våra gamla bekanta. Frans var en lång yngling, nu sexton år gammal, grovlemmad, ljuslätt och en bokmal; tillika mycket huslig, älskvärd och musikalisk. Hans farbror förberedde honom för universitetet, och hans tant till att framdeles skapa sig ett eget lyckligt hem, för vilket ändamål hon omsorgsfullt hos honom sökte inplanta milda seder, kärlek till barn, aktning för kvinnor, både gamla och unga, och förmågan att kunna hjälpa till vid varjehanda inomhus förefallande göromål. Stadgad, välvillig och tålig, var han hennes högra hand vid alla tillfällen, och han älskade sin glada tant som en mor, ty en sådan hade hon försökt vara för honom.

Emil var helt annorlunda, ty han var lättretlig, rastlös och företagsam, och hans håg stod till sjön, ty de gamla vikingarnas blod sjöd i hans ådror och ville icke låta avkyla sig. Hans farbror lovade, att han skulle få gå till sjöss, då han fyllt sexton år, och höll honom under tiden till att studera navigation, gav honom att läsa böcker om utmärkta och namnkunniga amiraler och hjältar och tillät honom, så snart lektionerna voro förbi, att plaska omkring som en groda, i flod, damm och bäck. Hans rum såg ut som kajutan på ett örlogsfartyg, ty allt var

nautiskt, militäriskt och inrättad på äkta sjömansvis. Kapten Kyd var hans förtjusning, och hans högsta nöje var att kluta ut sig liksom besagde sjöröveriidkande gentleman och med full hals framskråla blodtörstiga sjömanssånger. Han ville aldrig dansa annat än matrosdanser och begagnade i sina samtal så många sjötermer, som hans farbror ville tillåta. Gossarna kallade honom »kommodoren» och voro mycket stolta över hans flotta, vars vita segel uppfyllde dammen och som led skeppsbrott, vilka skulle varit avskräckande för vilken befälhavare som helst, utom för en gosse som vurmade för sjön.Demi var ett av dessa barn, som tydligt visa, vad insiktsfull kärlek och omtanke förmå att åstadkomma, ty själ och kropp samverkade hos honom harmoniskt. Den naturliga förfining som är en frukt av hemmets inflytande, förlänade honom milda och enkla seder; hans mor hade hos honom fostrat ett oskuldsfullt och älskande hjärta; hans far hade vakat över sin gosses fysiska utbildning och hållit den lilla kroppen rak och stark genom hälsosam föda och kroppsövningar och sömn, medan morfar March med den ömma visdomen av en nutidens Pythagoras odlat den lilla själen — icke ansträngande den med långa, svåra läxor, inlärda på papegojmaner, utan hjälpande den till att utveckla sig naturenligt och skönt, såsom solen och daggen hjälpa rosorna att blomma. Han var icke ett felfritt barn, långt därifrån, men hans fel voro av det bättre slaget, och som han tidigt fått lära sig konsten att behärska sig själv, gick det icke med honom som med andra små dödliga, vilka först lämnas till spillo åt begär och lidelser och sedan straffas, för det de givit vika för frestelser, mot vilka de ej förmå att värja sig. En stillsam, kuriös gosse var Demi, allvarlig, men dock gladlynt, fullkomligt omedveten om, att han var ovanligt begåvad och vacker, men med öppen blick och livligt sinne för förstånd och skönhet hos andra barn. Som han var mycket kär i böcker och full av fantastiska infall, foster av en livlig inbillningskraft och en svärmisk natur, vinnlade sig hans föräldrar om att genom nyttiga kunskaper och ett hälsosamt umgängesliv åstadkomma en motvikt mot dessa karaktärsdrag, på det de icke skulle göra honom till ett av dessa bleka, brådmogna barn, som stundom förvåna och förtjusa en familj, och som bortvissna liksom drivhusväxter, emedan den unga själen blommar för tidigt och icke har en kraftig kropp, som kan sätta den i stånd att slå fasta rötter i denna världs närande jord.

Därför överflyttades Demi till Plumfield och befann sig så väl av det liv, som fördes där, att Meg och John och morfar kände sig övertygade om, att de handlat rätt. Umgänget med andra gossar bragte i dagen den praktiska sidan av hans natur, piggade upp hans sinne och bortströk de vackra spindelvävar, han var så fallen för att spinna i sin lilla hjärna. Visserligen stötte han sin mor bra mycket förhuvudet, då han, när han kom hem, smällde i dörrar, och drog till med ett dundrande »för tusan plåtar», och bad om stora, grova stövlar, »som klampade liksom pappas». Men John var utmärkt belåten med honom, skrattade åt de utbrott, med vilka han lättade sitt hjärta, och sade förnöjt: — Han artar sig bra, låt honom därför klampa. Jag vill, att min gosse skall bliva en karlakarl, och denna övergående råhet gör honom ingen skada. Vi kunna polera upp honom litet längre fram, och vad lärdom beträffar, må han plocka upp den, som duvor plocka upp ärter. Det är inte värt att skynda på honom.

Daisy var den allrasötaste, solskenslika varelse, hos vilken redan alla slags små kvinnliga anlag började gry, ty hon var lik sin snälla moder och fann en njutning i husliga göromål. Hon hade en familj av dockor, som hon uppfostrade på det mest prisvärda sätt; hon kunde icke reda sig utan sin lilla arbetskorg och små sömnader, vilka hon gjorde så omsogsfullt, att Demi ofta tog fram sin näsduk för att visa hennes nätta styng, och lillan Josy hade en flanellunderkjol, med utmärkt skicklighet förfärdigad av syster Daisy. Hon tyckte om att pyssla med porslinet, att laga i ordning salt- och pepparkaren, att lägga skedarna rätt på bordet; och var dag gjorde hon med en borste sin rund genom salongen och dammade bord och stolar. Demi kallade henne »hjälphustrun», men var mycket glad att hava henne för att taga vara på hans saker, låna honom sina kvicka fingrar till allt slags arbete och hjälpa honom med hans läxor, ty de höllo jämna steg i detta avseende och tänkte aldrig på någon tävlan.

Den ömmaste kärlek rådde dem emellan, och ingen kunde genom gyckel förmå Demi att avlägga sitt kärleksfulla beteende mot systern. Han slogs tappert, när det gällde att försvara hennes sak, och kunde aldrig fatta, varför gossar skulle skämmas, att »rent ut» säga, att de hålla av sina systrar. Daisy tillbad sin tvillingbroder, ansåg »min bror» för den märkvärdigaste gosse i världen, och lopp var morgon, insvept i sin lilla schal, till hans dörr, knackade på och sade i en moderlig ton: — Stig upp, kära du, det är snart frukostdags, och här har du en ren skjortkrage.

Rob var en gosse, som hade ruter i sig och somtycktes hava löst den oavbrutna rörelsens problem, ty han kunde aldrig hålla sig stilla. Lyckligtvis var han icke odygdig och ej heller synnerligen modig, och därför slapp han tämligen väl undan ledsamheter och svängde fram och åter mellan far och mor liksom en kärleksfull liten pendel med ett livligt ticktack, ty Rob var en pratmakare.

Teddy var alltför ung för att spela någon viktig roll i vad som föregick i Plumfield, men han hade dock sin lilla sfär, som han på ett hedrande sätt fyllde. Var och en kände stundom behov av en gunstling, och lilla ungen stod alltid till tjänst i detta avseende, ty kyssande och smekande behagade honom förträffligt. Mrs Hanna gick sällan ur fläcken, utan att hava honom med sig, och därför hade han sin lilla hand med i spelet vid allt, som föreföll inomhus, och envar tyckte, att det blev så mycket bättre därigenom, ty man hyste en hög tanke om småbarn i Plumfield.

Dick Brown o.ch Adolf eller Dolly Pettingill voro två åttaåringar. Dolly stammade gruvligt, men började så småningom vänja sig av därmed, ty ingen understod sig att göra narr av honom, och mr Bähr försökte att bota detta lyte, genom att förmå honom att tala långsamt. Dolly var en snäll liten gosse, fullkomligt ointressant och alldaglig, men han gjorde framsteg i Plumfield och gjorde undan sina dagliga skyldigheter och nöjen med fridfull förnöjsamhet och på ett aktningsvärt sätt.

Dick Browns lidande var en krokig rygg, men han bar dock sin börda så förnöjt, att Demi en gång på sitt kuriösa sätt frågade: — Göra pucklar människor godlynta? Om så är, skulle jag önska, att jag hade en. Dick var alltid glad och gjorde sitt bästa att vara lik andra gossar, ty det bodde en käck själ i den svaga lilla kroppen. Då han först kom, lade han sin olycka mycket på sinnet, men han lärde sig snart glömma den, ty ingen understod sig att påminna honom om den, sedan mr Bähr straffat en gosse, för det han skrattat åt honom.

— Gud bryr sig inte om det; ty min själ är rak, om min rygg inte är det, sade Dick snyftande åt sin plågoande vid detta tillfälle, och genom att styrka honom i denna föreställning bragte honom Bährarnasnart att tro, att även människorna älskade hans själ och icke brydde sig om hans kropp, annat än för att hysa medlidande med honom och hjälpa honom att bära sitt lidande.

En gång, då han lekte menageri med de andra, sade en av dem: — Vilket djur vill du föreställa, Dick?

— Å, jag är dromedaren, ser du inte puckeln på min rygg? svarade han skrattande.

— Det är du, min snälla lilla pys — men icke en dromedar, som bär bördor, utan en sådan, som vid sidan av elefanten går främst i processionen, sade Demi, som dirigerade skådespelet.

— Jag hoppas, att andra skola bliva lika beskedliga mot den stackars lille pilten, som mina gossar lärt sig bliva, sade mrs Hanna fullkomligt belåten med framgången av sina lärdomar, då Dick skred förbi henne med utseendet av en mycket lycklig, men mycket svag liten dromedar, bredvid den grovlemmade Stuffy, som med tungrodd värdighet spelade sin roll av elefant.

Jack Ford var en klipsk, tämligen förslagen gosse, som blivit skickad till denna skola, emedan den var billig. Mången skulle hava ansett honom för ett slughuvud till gosse, eller vad amerikanerna kalla en *smart boy,* men mr Bähr tyckte ej om hans sätt att göra skäl för den amerikanska benämningen och ansåg hans brådmogna illparighet och vinningslystnad för ett lika stort lyte som Dollys stammande eller Dicks puckel.

Ned Barker var lik tusen andra fjortonåriga gossar: långbent, drumlig och skrävlig. Också kallade familjen honom »drulen» och väntade att se honom tumla omkull över stolar eller stöta pannan mot bord och knuffa ned vilken småsak som helst, som stod honom närmast. Han skröt betydligt över det myckna han kunde göra, men gjorde sällan något för att bevisa det, var icke modig och var något fallen för att skvallra. Han spelade gärna översittare mot små gossar och smickrade de stora, och utan att vara det minsta elak, var han just en av dessa naturer, som mycket lätt kunna ledas på villovägar.

George Cole hade blivit bortklemad av en alltför medgörlig mor, som fullproppade honom med sötsaker tills han blev sjuk, och sedan ansåg honom för klen för att studera, så att han vid tolv års ålder var en blek, däst gosse, slö,

nyckfull och trög. En god vänövertalade henne att skicka honom till Plumfield, och där blev han snart uppryckt, ty sötsaker vankades mycket sällan, mycken kroppsrörelse var påbjuden, och studierna gjordes så angenäma, att Stuffy sakteligen lockades att gå på, till dess han rent av förvånade sin oroliga mamma genom de framsteg han gjort, och övertygade henne, att det verkligen måste vara något eget med luften i Plumfield.

Billy Ward var vad skottarna kalla en »oskuld», ty ehuru tretton år gammal, var han lik ett sex års barn. Han hade varit en ovanligt begåvad gosse, men hans far hade pådrivit honom alltför starkt, givit honom alla möjliga svåra läxor, låtit honom hänga över böckerna sex timmar om dagen och fordrat, att han skulle sluka kunskaper alldeles på samma sätt, som en strassburgisk gås sväljer mjölklimparna, som man proppar ned i hennes hals. Han trodde, att han endast gjorde sin skyldighet, men han höll hart när på att taga livet av gossen, ty en feber gav det stackars barnet ett bedrövligt skollov, och när han tillfrisknade, var hans överansträngda hjärna förslappad, och Billys själ liknade en griffeltavla, som man farit över med en våt svamp, tills allt, som stått skrivet på den, var utplånat.

Det var en förfärlig minnesbeta för hans ärelystne far; han kunde icke uthärda anblicken av sitt lovande, nu till en svag fåne förvandlade barn, och han sände gossen till Plumfield, icke just i den förhoppning, att han kunde hjälpas, men övertygad om, att han skulle behandlas med välvilja. Mycket lydig och oförarglig var Billy, och det var ömkansvärt att se, hur han ansträngde sig för att lära något, liksom famlande efter den förlorade kunskap, han så dyrt fått plikta för. Dag efter dag hängde han näsan över abcboken, sade stolt sitt A och B och trodde, att han kunde dem, men morgonen därpå voro de bortblåsta, och hela arbetet måste göras omigen. Mr Bähr hade ett oändligt tålamod med honom och höll i, huru hopplöst än efter allt utseende hans bemödande var, men han brydde sig ej om att giva honom några utanläxor, utan försökte varsamt skingra de dimmor, som omtöcknat själen, och återgiva honom så pass mycket av förståndets ljus, att gossen icke helt och hållet skulle bliva en börda för sig själv och de sina.Mrs Bähr styrkte hans hälsa genom varje medel hon kunde hitta på, och alla gossarna tyckte, att det var synd om honom, och voro beskedliga mot honom. Han deltog ej gärna i deras bullersamma lekar, men kunde timtals sitta och betrakta duvorna, kunde gräva gropar åt Teddy, till dess även denne outtröttlige grävare var tillfredsställd, eller följa drängen Silas från plats till plats och se på, när han arbetade; ty den hederlige Si var mycket snäll emot honom, och ehuru Billy glömde sina bokstäver, kom han ihåg vänliga ansikten.

Tommy Banks var skolans syndabock och den mest retsamma lilla syndabock i världen; full av odygd, som en apa, och dock så godhjärtad, att man icke kunde låta bli att förlåta honom hans skälmstycken; så minnesslö, att vad som gick in genom ena örat, gick ut genom det andra, och dock så ångerfull över varje missgärning, att det var omöjligt att hålla sig allvarsam, när han avlade de högtidligaste löften om förbättring och föreslog alla slags kuriösa straff, som borde påläggas honom. Mr och mrs Bähr voro ständigt förberedda på vilken olyckshändelse som helst, från den att Tommy skulle bryta nacken av sig, till den att hela familjen skulle bliva sprängd i luften med krut; och dada hade ett särskilt skåp, i vilket hon förvarade bandager, plåster och salvor för hans särskilda räkning; ty Tommy fördes alltid hem halvdöd, men ingenting dödade honom någonsin, och efter vart fall stod han åter upp igen med dubbel livskraft.

Första dagen han kom, högg han av sig en fingerspets med hackelsekniven, och under loppet av samma vecka föll han ned från ladutaket, förföljdes av en ilsken höna, som försökte hacka ut ögonen på honom, därför att han undersökte hennes kycklingar, blev bortsläpad och duktigt örfilad av Asia, som kom på honom, då han smorde kråset med hälften av en stulen bakelse, med vilken han skummade grädden av en mjölkbunke. Utan att likväl låta avskräcka sig av någon motgång eller någon snäsning fortfor denne okuvlige yngling att roa sig med alla slags skälmstycken, till dess ingen mer kände sig säker för honom. Om han icke kunde sina läxor, hade han alltid någon lustig ursäkt till hands, och som han vanligtvis läste över ganska snällt och med största kallblodighet hittade påsvar, när han icke visste vad han skulle svara, redde han sig ganska bra i skolan. Men utom skolan — kors i allan dar, vad Tommy där höll för ett hallå!

Han band fast den feta Asia med hennes egna klädstreck vid stolpen och lät henne stå där och fräsa och bannas en halvtimme en måndagsmorgon, då man hade särdeles bråttom. Han släppte en het slant nedför Mary Anns

rygg, då denna vackra huspiga passade upp vid bordet en dag, när det var främmande herrar till middagen, så att den stackars flickan stjälpte ikull soppskålen och förtvivlad rusade ur rummet, lämnande familjen i den tro, att hon mist förståndet. Han satte upp i ett träd ett vattenämbar, vid vars handtag han fäst ett stycke band, och då Daisy, lockad av den brokiga vimpeln, försökte draga ned den, fick hon ett duschbad, som fördärvade hennes rena klänning och djupt kränkte hennes lilla hjärta. Han lade skrovliga, vita kiselstenar i sockerskålen, då hans farmor kom på te, och den gamla damen undrade, varför de icke smälte, men var för artig för att säga någonting. Han bjöd omkring snus i kyrkan, så att fem av gossarna nöso så häftigt, att man måste låta dem gå sin väg. Han grävde gångstigar om vintern och vattnade dem sedan i smyg, så att folk skulle halka och falla omkull. Han höll på att göra stackars Silas hart när ursinnig genom att hänga hans stora stövlar på ställen, där de föllo i ögonen, ty Silas hade ofantliga fötter och skämdes gruvligt över dem. Han övertalade den lille lättrogne Dolly att binda en tråd kring en av sina lösa tänder och låta tråden hänga ut ur munnen, medan han lade sig att sova, så att Tommy kunde draga ut den, utan att han kände av den fruktansvärda operationen. Men tanden ville icke komma ut vid första rycket, och stackars Dolly vaknade upp med stor hjärtångest och förlorade allt förtroende till Tommy efter den betan. Hans sista spratt hade varit att giva hönorna brödbitar, blötta i rom, vilket gjorde dem rusiga och väckte stor skandal bland de andra fjäderfäna, ty de vördnadsvärda gamla pullorna gingo omkring och raglade, pickande och kacklande på det mest fåniga sätt, så att hela familjen kiknade av skratt åt deras löjliga åthävor, till dess Daisy förbarmade sig över dem och stängde in dem i hönshuset, där de fingo sova ruset av sig.Där ha vi gossarna, och de levde så lyckligt tillsammans, som tolv gossar kunna, studerande och lekande, arbetande och käbblande, bekämpande fel och uppodlade dygder på gott, gammaldags maner. Gossar i andra skolor inhämtade kanske mera av den lärdom, som erhålles ur böcker, men mindre av den bättre visdom, som gör människor goda. Latin, grekiska och matematik, allt det där är mycket bra, men självkännedom, självhjälp och självbehärskning voro i professor Bährs tanke vida bättre, och detta lade han sig vinning om att lära gossarna. Många skakade på huvudet åt hans idéer, på samma gång som de erkände, att gossarna gjorde förundransvärda framsteg i belevenhet och goda seder. Men, såsom mrs Hanna sade åt Nat, så var det också »en kuriös skola».

TREDJE KAPITLET. Söndagen.

Samma ögonblick klockan ringde följande morgon, rusade Nat upp ur sängen och tog med stor tillfredsställelse på sig de klädespersedlar, han fann på sin stol. De voro icke nya, utan till hälften utslitna kläder, som tillhört en av de förmögnare gossarna, men mrs Bähr förvarade alla sådana bortkastade fjädrar till förmån för de nakna sparvar, som förirrade sig till hennes bo. De voro knappt på, förrän Tommy infann sig i den fulländade toaletten av en ren skjortkrage och tog Nat med sig ned till frukosten.

Solen sken i matsalen på det rikt uppdukade bordet och på skaran av hungriga, raska gossar, som skockade sig omkring det. Nat märkte, att de voro mycket mera sediga, än de varit kvällen förut, och var och en stod tyst bakom sin lilla stol, medan lille Rob, som stod bredvid sin far vid övre bordsändan, knäppte ihop händerna, vördnadsfullt sänkte sitt lockiga huvud och med låg röst uppläste en kort bordsbön. Därpå satte alla sig ned för att njuta av sin söndagsfrukost, bestående av kaffe, biffstek och stekt potatis, i stället för den kost av mjölk och bröd, varmed de vanligen tillfredsställde sin ungdomliga aptit. Det

pratades rätt friskt, medan knivar och gafflar rastlöst skramlade, ty man hade vissa söndagsläxor att läsa över, man skulle komma överens om söndagspromenaden, och planer för veckan skulle diskuteras. Medan Nat lyssnade till allt detta, förekom det honom, som om denna dag måste bliva särdeles angenäm, ty han älskade stillhet, och över allt, som omgav honom, låg ett slags ljuvlig tystnad, som i hög grad behagade honom, ty oaktat gossen slitit så mycket ont, hade han dock de känsliga nerver, som äro egendomliga för musikaliska naturer.

— Seså, mina gossar, stöka nu undan edra morgongöromål, och låt se, att ni äro färdiga, när »bussen» viker om hörnet, sade fader Bähr och föregick med gott exempel, i det han begav sig in i skolrummet för att lägga böckerna i ordning till följande dagen.

De skildes åt, var och en till sitt göromål, ty envar hade sina små plikter för dagen, som man väntade att han redligen skulle uppfylla. Somliga hämtade ved och vatten, sopade trapporna eller sprungo ärenden för mrs Bähr.

Andra matade favoritdjuren och förrättade jämte Frans utgöromålen vid ladan. Daisy tvättade koppar och Demi torkade dem, ty tvillingarna tyckte om att arbeta tillsamman, och Demi hade fått lära att göra sig nyttig i det lilla huset därhemma. Även liten Teddy hade sitt lilla göra och tultade fram och åter, läggande undan servetter och skjutande stolar dit, där de skulle stå. Under en halvtimmes tid surrade gossarna omkring som en bisvärm, och därpå for »bussen» kring hörnet, fader Bähr och Frans och åtta av de äldre gossarna instuvades, och det bar av på en tre mils färd till kyrkan i staden.

Till följd av sin besvärliga hosta föredrog Nat att stanna hemma med de fyra mindre gossarna och tillbringa en lycklig morgon i mrs Bährs rum, där han åhörde de historier, hon läste för dem, lärde sig den psalm, hon sjöng för dem och sedan helt lugnt sysselsatte sig med att uppklistra målningar i en gammal liggare.

— Detta är mitt söndagsskåp, sade hon, visande honom de med målningsböcker, färglådor, byggnadsmodeller, små bokföringsböcker och skrivmaterialier uppfyllda hyllorna. Jag vill att mina gossar skola tycka om söndagen, att de skola finna, att det är enfridfull, angenäm dag, då de kunna vila ut efter vardagslivets arbete och lek och dock njuta av stillsamma nöjen och på åtskilliga enkla metoder lära viktigare lärdomar än de, som meddelas dem i skolan. Förstår du mig? frågade hon, betraktande Nats uppmärksamma ansikte.

— Ni menar att vara god? sade han, sedan han besinnat sig ett ögonblick.

— Ja, att vara god och tycka om att vara god. Det är svårt göra ibland, det vet jag mycket väl; men vi hjälpa alla varandra, och på det viset göra vi framsteg. Se här en av de metoder, jag begagnar för att hjälpa mina gossar. Med dessa ord tog hon ned en tjock bok, som tycktes vara till hälften fullskriven, och slog upp en sida, överst på vilken ett ord tycktes stå.

— Kors, det är ju mitt namn! utbrast Nat och såg både förvånad och nyfiken ut.

— Ja, jag har en sida för var gosse. Jag för en liten räkenskap över, hur han gått framåt under veckans lopp, och om söndagskvällen visar jag honom det antecknade. Är vitsordet dåligt, så är jag bedrövad och sviken i mina förhoppningar, är det gott, så är jag glad och stolt; men hurudant det än må vara, så veta gossarna, att jag önskar hjälpa dem, och de försöka att göra sitt bästa av kärlek till mig och fader Bähr.

— Det kan jag nog tro, sade Nat, varsnande en skymt av Tommys namn mittemot sitt eget och undrande över, vad som kunde vara skrivet under det.

Mrs Bähr, som såg, att han hade blicken riktad på orden, skakade på huvudet och sade, i det hon vände om bladet:

— Nej, jag visar inte mina anteckningar åt någon annan än den, som de gälla. Jag kallar detta min samvetsbok, och endast du och jag få någonsin veta, vad som kommer att skrivas på sidan under ditt namn. Huruvida du skall fägna dig åt eller blygas över att läsa den nästa söndag, beror på dig själv. Jag tror, att det kommer att bli ett gott betyg; i vad fall som helst skall jag försöka att göra livet så lätt som möjligt för dig här på platsen, och jag skall vara fullkomligt belåten, om du iakttager några få regler, lever lyckligt med kamraterna och lär dig någonting.

— Jag skall bjuda till, sade Nat, och över hansmagra ansikte spred sig en hög rodnad, framkallad av hans innerliga önskan att göra mrs Bähr »glad och stolt», icke »bedrövad och sviken i sina förhoppningar». Det måtte vara bra besvärligt att skriva anteckningar om så många, tillade han, då hon slog igen boken och uppmuntrande klappade honom på axeln.

— Icke för mig, ty jag vet knappt, vad jag tycker mest om, skrivning eller gossar, sade hon och skrattade, då hon såg Nat stirra av häpnad över det sista tillägget. Ja, jag vet, att många anse gossar för ett syndastraff, men det är för det de icke förstå sig på dem. Jag gör det, och jag har ännu aldrig träffat på någon gosse, vilken jag icke förträffligt kunnat ta mig ut med, sedan jag väl en gång upptäckt det veka stället i hans hjärta. Herre min Gud! Jag skulle inte kunna trivas utan min svärm snälla, bullersamma, odygdiga, överdådiga små rustibussar — kunde jag det, min Teddy? och mrs Bähr omfamnade den lille skälmen, just i lagom tid för att rädda det stora bläckhornet, som höll på att vandra ned i hans ficka.

Nat, som aldrig förr hört något dylikt, visste verkligen icke, om han skulle anse mrs Bähr för en smula förryckt eller för det mest förtjusande fruntimmer, han någonsin träffat på. Det senare antagandet syntes honom dock, oaktat hennes små besynnerligheter, hava mesta sannolikheten för sig, ty hon hade ett sätt att fylla en gosses tallrik, innan han begärde mer, att skratta åt hans infall och lindrigt nypa honom i örat eller klappa honom på axeln, vilket Nat fann mycket intagande.

— Nu förmodar jag, att du skulle vilja gå in i skolrummet och inöva några av de psalmer, vi skola sjunga i kväll, sade hon, riktigt gissande, att detta var vad han framför allt önskade att göra.

Ensam med sin älskade fiol och med notboken uppställd framför sig i det soliga fönstret, medan världen utanför blomstrade i vårlig skönhet och sabbatstystnad rådde innanför, njöt Nat en eller två timmars oblandad sällhet, lärande sig de ljuva gamla melodierna och glömmande det sorgliga förflutna för det glada närvarande.

Sedan gossarna kommit tillbaka från kyrkan och man spisat middag, läste de, skrevo brev till de sina, läste upp sina söndagsläxor eller pratade sakta medvarandra, där de sutto här och där i huset. Klockan tre gick hela familjen ut att promenera, ty alla de små rörliga kropparna behövde motion, och de små rörliga själarna fingo under dessa promenader lära sig att uppfatta och älska Guds försyn i de sköna underverk, som naturen i deras åsyn frambragte. Mr Bähr följde dem alltid åt och upptäckte på sitt enkla, faderliga sätt för sin hjord »predikningar i stenar, böcker i de rinnande bäckarna och gott i allt».

Mrs Bähr for till staden med Daisy och sina två gossar för att göra sitt veckobesök hos mormor, vilket var den flitiga mrs Bährs enda helgdagsnöje och största glädje. Nat var icke stark nog till den långa promenaden, utan bad att få stanna hemma med Tommy, som välvilligt erbjöd sig att vara värd på Plumfield.

— Du har sett dig om inomhus, kom nu och beskåda trädgården och ladan och menageriet, sade Tommy, då de blivit lämnade ensamma med Asia, som skulle se efter, att de inte gjorde sig någon skada, ty ehuru Tommy var en av de beskedligaste gossar, som någonsin gått i ett par korderojbyxor, plägade han råka ut för olyckshändelser av den fruktansvärdaste natur, utan att någon bestämt kunde säga, hur det gått till.

— Ditt menageri, vad är det för gott? frågade Nat, då de vandrade framåt körvägen, som omgav huset.

— Vi ha favoritdjur och vi hålla dem instängda i spannmålsboden och kalla den menageriet. Här är det. Är inte min pärlhöna en skönhet? frågade Tommy stolt och förevisade ett av de fulaste exemplar av detta trevliga djur, som Nat någonsin sett.

— Jag känner en gosse, som har ett dussin tockna här, och han sa, att han ville ge mig en, men jag hade olyckligtvis ingen plats för den och kunde därför inte ta emot den. Den var vit, med svarta fläckar, en riktigt gentil en, och kanske jag kunde skaffa dig den, om du skulle vilja ha den, sade Nat, som tyckte, att det skulle vara ett fint sätt att återgälda Tommys artigheter.

— Det skulle jag gruvligt gärna, och jag skall giva dig den här, och de kunna leva tillsammans, om de inte slåss. De här vita mössen äro Robs, han har fått dem av Frans. Kaninerna äro Neds, och bantamhönsen därborta äro Stuffys; den här kistan är Demis sköldpaddsdamm, fast några sköldpaddor har han ännuinte kunnat komma över. Förlidet år hade han sextiotvå, ena riktiga huggare somliga av dem. Han märkte en av dem med sitt namn och årtalet, och han säger, att han kanske skall finna henne, Gud vet hur lång tid härefter, och känna igen henne. Han har läst om, att man en gång har hittat en sköldpadda, som hade ett märke, vilket utvisade, att hon måste varit många hundra år gammal. Demi är en sådan tokrolig fyr.

— Vad är det i den här lådan? frågade Nat, i det han stannade framför en mycket djup, till hälften med jord fylld låda.

— Å, det är Jack Fords maskbod. Han gräver upp högtals sådana, och när vi behöva några, då vi gå ut och fiska, så köpa vi dem av honom. Det spar ett gruvligt besvär, bara han inte begärde för mycket för dem. Tänk bara, sista gången vi handlade, måste jag betala två cents för ett dussin, och ändå fick jag bara små ena. Jack är ibland lumpen, och jag sade honom, att jag skulle gräva mask för egen räkning, om han inte sänkte priset. Ser du, jag

rår om två hönor, de där grå med tofsarna, och makalösa äro de, det kan jag försäkra dig, och jag säljer äggen åt mrs Bähr, men jag låter henne aldrig betala mig mer än tjugufem cents dussinet, aldrig! Jag skulle blygas, om jag gjorde det, ropade Tommy med en föraktlig blick på masklådan.

— Vem rår om hundarna? frågade Nat, mycket intresserad av dessa handelstransaktioner och tyckande, att Tommy Banks var en man, som det skulle vara en förmån och ett nöje att beskydda.

— Den stora hunden är Emils. Hans namn är Kristoffer Kolumbus. Den vita valpen är Robs och den gula Teddys. En karl ämnade just gå och dränka dem i vår damm, men pappa Bähr ville inte tillåta det. De passa rätt bra åt de små pysarna; men jag har ingen synnerlig hög tanke om dem. De heta Kastor och Pollux.

— Jag skulle mest tycka om åsnan Toby, om jag kunde få välja vad jag ville; den är så trevlig att rida på och den är så liten och snäll, sade Nat, ihågkommande de långa vägar, han nött med sina egna trötta fötter.

— Mr Laurie skickade åsnan till mrs Bähr, på dethon skulle slippa att bära Teddy, när vi gå ut på promenad. Vi tycka alla om Toby, och det är också en åsna som heter duga. Alla de där duvorna tillhöra oss, och vi ha var och en vår favorit, och de små dela vi oss emellan, allt eftersom de komma till. Duvungar äro mycket lustiga; det finns inga nu, men du kan gå och kasta en blick på det gamla herrskapet, medan jag ser efter, om Cockletop och Granny lagt några ägg.

Nat klev uppför en stege, stack sitt huvud genom en lucka och stod länge och betraktade de vackra duvorna, som kysstes och kuttrade i sitt rymliga loft. Somliga voro i sina bon, somliga flögo beskäftigt in och ut, och somliga sutto på sina stänger, medan många flögo från det soliga hustaket till den halmbeströdda ladugården, där sex glänsande kor fridsamt idisslade.

Var och en äger någonting, utom jag. Jag önskar, att jag hade en duva, eller en höna, eller till och med blott en sköldpadda, som helt och hållet vore min, tänkte Nat, som tyckte sig vara mycket fattig, då han såg de andra gossarnas dyrbarheter. Hur skaffa ni er alla de här sakerna? frågade han, sedan han åter sammanträffat med Tommy i ladan.

— Vi hitta dem, eller vi köpa dem, eller vi få dem till skänks. Min far skickar mig mina; men så snart jag fått äggpengar nog, skall jag köpa ett par ankor. Det finns en liten damm åt dem bakom ladan, och ankägg betalas väl, och de små ankungarna äro så vackra, och det är så lustigt att se dem simma, sade Tommy med minen av en millionär.

Nat suckade, ty han hade varken far eller pengar; ingenting i hela vida världen annat än en gammal tom plånbok och den skicklighet som låg i hans tio fingerspetsar. Tommy tycktes förstå frågan och sucken, som följde på hans svar, ty efter ett ögonblicks djupt begrundande utbrast han plötsligt:

— Hör på, jag skall säga dig, vad jag tänker göra. Om du vill söka efter ägg åt mig — jag avskyr det — skall du få ett ägg av vart dussin. Håll räkning på dem, och när du har tolv, så ger dig mor Bähr tjugufem cents för dem, och då kan du köpa vad du behagar, förstår du väl.

— Det skall jag göra. Vad du är snäll, Tommy! utbrast Nat, alldeles bländad av det lysande anbudet.— Asch! Det vet jag visst! Börja nu och snoka omkring i ladan, så skall jag vänta här på dig, Granny kacklar, således kommer du bestämt att hitta ett ägg någonstans, med dessa ord kastade sig Tommy ned i höet i den ljuva känslan att hava gjort en fördelaktig överenskommelse och på samma gång en god gärning.

Nat började med glatt sinne sin efterspaning och gick prasslande från höskulle till höskulle, tills han fann två vackra ägg, det ena gömt under en bjälke, och det andra i ett gammalt sädesmått, som mrs Cockletop tillägnat sig.

— Du skall få ett, och jag skall ta det andra, som just kommer att göra mitt sista dussin fulltaligt, och i morgon ska vi börja på nytt igen. Se här är krita; skriv nu upp dina räkningar bredvid mina, så är allting klappat och klart, sade Tommy, visande en rad hemlighetsfulla krumelurer på den släta sidan av en gammal sädesvanna.

Med en njutningsrik känsla av personligt värde öppnade den stolte ägaren av ett ägg sitt konto med sin vän, som ovanför sidorna skrattande uppskrev dessa vördnadsbjudande ord:

T. Banks & kompani.

Stackars Nat fann dem så förtrollande, att han endast med svårighet kunde förmås att gå och nedlägga denna sin första lösegendom i Asias skafferi. Därpå gingo de ut igen, och sedan de gjort bekantskap med två hästar, sex kor, tre svin och en kalv av Alderneyras, tog Tommy Nat med sig till ett visst gammalt pilträd, som hängde ned över en liten sorlande bäck. Från gärdesgården kunde man utan svårighet kliva in i en vid nisch mellan de tre grova grenarna, som blivit avhuggna för att år från år utsända en mängd smala kvistar, till dess ett grönt lövtak susade i toppen. Här hade små säten blivit anbragta, och på ett ihåligt ställe hade man gjort ett litet skjul, stort nog att rymma en eller två böcker, en avtacklad båt och åtskilliga halvfärdiga visselpipor.

— Det är Demis och min enskilda plats; vi ha gjort den, och ingen kan komma upp hit, om vi inte tillåta det, ingen utom Daisy, och henne genera vi oss inteför, sade Tommy, då Nat med förtjusning från den pratsamma bäcken därnere blickade upp till det gröna valvet däruppe, där surrande bin höllo sin musik, medan de frossade på de gula blommorna, som fyllde luften med sin ljuva doft.

— O, det är verkligen skönt! utbrast Nat. Jag hoppas du låter mig få komma upp ibland. Jag har aldrig i mitt liv sett ett så trevligt ställe. Jag skulle vilja vara en fågel och alltid vistas här.

— Ja, det är verkligen ganska trevligt. Du må komma, om Demi inte har någonting däremot, och det förmodar jag han inte har, eftersom han här om aftonen sade, att han tyckte om dig.

— Gjorde han det? frågade Nat och smålog av förnöjelse, ty att stå väl hos Demi tycktes alla gossarna sätta värde på, dels emedan han var mrs Bährs systerson och dels emedan han var en sådan stillsam, samvetsgrann liten pys.

— Ja, Demi tycker om tyst folk, och jag skulle tro, att han och du nog skola dra jämnt, om du är lika road av läsning som han.

Den svaga rodnaden på stackars Nats kinder övergick vid dessa sista ord till förlägenhetens glöd, och han framstammade:

— Jag kan inte läsa riktigt ledigt; jag har aldrig haft någon tid; jag har alltid gått omkring och spelat fiol, som du vet.

— Och jag är inte road av det själv, men jag kan göra det bra nog, när det faller mig in, sade Tommy, efter ett förvånat ögonkast, vilket lika tydligt som ord sade: En tolv års gammal gosse och inte kunna läsa innantill!

— Jag kan åtminstone läsa noter, tillade Nat, något harmsen över att nödgas tillstå sin okunnighet.

— Det kan inte jag! Detta sade Tommy i en aktningsfull ton, vilken gav Nat mod att med bestämdhet säga:

— Jag ämnar studera riktigt duktigt och lära så mycket som möjligt, ty jag har aldrig förut haft något tillfälle. Är mr Bähr mycket sträng, då han undervisar?

— Nej, han är inte en smul häftig; han liksom förklarar de svåra ställena och »lyfter» en över dem. Det är inte alla, som göra så; min förre skolmästare gjorde det inte. Om vi sa ett enda ord galet, tocknarapp vi fingo över huvudet! och Tommy gned sin egen huvudskål, som om den ännu värkt efter den mängd rapp, vilkas hågkomst var det enda han fört med sig hem efter ett års vistelse hos den förre »skolmästaren».

— Jag tror jag skulle kunna läsa det här, sade Nat, sedan han tittat i böckerna.

— Läs då ett stycke; jag skall hjälpa dig, återtog Tommy med beskyddarmin.

Nat gjorde sitt bästa och krånglade sig fram genom en sida, efter många vänskapliga »lyftningar» av Tommy, som sade honom, att han snart skulle vara lika »fullflugen» som någon annan. Därpå satte de sig ned och språkade som gossar pläga, om både likt och olikt, bland annat även om trädgårdsskötsel. Och då Nat blickade ned från det ställe, där han satt uppspetad, frågade han, vad som var planterat på de många små jordlapparna, som

lågo under dem på andra sidan om bäcken.

— Det är våra täppor, sade Tommy. Vi ha var och en sin jordlapp och odla vad vi behaga på den. Vi måste endast välja olika saker och kunna icke byta om, förrän grödan är inbärgad, och vi måste sköta om täppan väl hela sommaren.

— Vad ämnar du odla detta år? frågade Nat.

— Ja si, jag *kalklerade,* att jag skulle ha bönor, för de ä di som gå lättast upp.

Nat kunde inte hålla sig från att skratta, ty Tommy hade skjutit sin hatt bakåt nacken, stuckit händerna i fickorna och snörvlat fram orden, omedvetet efterhärmande Silas, drängen, som hjälpte mr Bähr med lantbruksarbetena.

— Seså, du behöver inte skratta; bönor äro *verkligen* mycket mera lättskötta än korn och potatis. Jag försökte meloner förlidet år; men det var ett så välsignat bråk med vattenpussarna, och de gamla tingestarna ville inte mogna, förrän frosten kom, så att jag endast fick en vatten- och två små »sockermillioner»; sade Tommy, som med det sista ordet åter gjorde sig skyldig till en silasism.

— Korn ser mycket bra ut, medan det växer, sade Nat artigt, liksom för att giva upprättelse för sitt skratt.

— Ja, men ogräset måste krattas bort, om och om igen. För tidiga bönor däremot behöver det endastske en eller två gånger, och de mogna snart. Jag ämnar försöka med dem, ty det var jag, som fick välja först. Stuffy ville ha dem, men han har fått så ärter i stället, de behöva endast avplockas, och det bör han göra, ty han äter en sådan mängd.

— Jag undrar just, om jag också får en trädgård? sade Nat för sig själv tyckande till och med att kratta bort ogräs från säd måtte vara en angenäm sysselsättning.

— Visst får du det, sade en röst nerifrån, och där stod mr Bähr, som återkommit från sin promenad och gått och uppsökt dem, ty han lagade alltid, att han en stund under dagens lopp kom i ett litet samspråk med var och en av gossarna och han fann, att dessa samtal verkade upplivande på dem under hela den följande veckans lopp.

Sympati är någonting mycket angenämt, och här gjorde den underverk, ty var gosse visste, att mr Bähr intresserade sig för honom, och somliga voro mera beredvilliga att öppna sitt hjärta för honom än för ett fruntimmer, isynnerhet de äldre, som funno ett nöje i att tala om sina förhoppningar och planer man och man emellan. Då de voro sjuka eller bekymrade över något, vände de sig instinktmässigt till mrs Hanna, varemot smågossarna vid alla tillfällen anförtrodde sig åt henne såsom åt ett slags moderlig biktfader.

Då de stego ned ifrån sitt näste, föll Tommy ned i bäcken, men som han var van därvid, kravlade han sig helt lugnt upp igen och begav sig av hem, för att låta torka sig. Därigenom blev Nat ensam med mr Bähr, vilket just var vad denne önskade, och medan de strövade omkring bland trädgårdstäpporna, vann han gossens hjärta genom att giva honom ett litet jordstycke och så allvarsamt språka med honom om utsädet, som om familjens uppehälle berott på skörden. Från detta angenäma samtalsämne övergingo de till andra, och många nya och gagneliga idéer väcktes i Nats sinne, och han mottog dem lika tacksamt, som den törstande jorden uppsuger ett varmt vårregn. Under hela kvällsvarden funderade han över dem, och vände ofta sina ögon till mr Bähr med en frågande blick, som tycktes säga: »Jag tycker om detta, gör om det igen, mr Bähr.» Jag vet icke, huruvida mannen förstod barnets stumma språk, men när gossarna åter voro församlade i mrsBahrs salong för söndagsaftonens samtal, valde han. ett lämne, till vilket ingivelsen torde hava kommit från promenaden i trädgården.

Då Nat såg sig omkring, tyckte han, att det mera liknade en stor familj än en skola, ty gossarna sutto i en vidsträckt halvcirkel omkring brasan, somliga på stolar, och andra på mattan, Daisy och Demi på morbrors knän, och Rob bekvämt lutad mot ryggen av sin mors länstol, där han kunde taga sig en tupplur, ifall samtalet kom in på djup, dit han icke förmådde intränga. Var och en såg helt belåten ut och lyssnade uppmärksamt, ty den långa promenaden gjorde vilan angenäm och som var gosse visste, att han skulle bliva tillspord om sina åsikter om saken, höll han sin uppmärksamhet vaken, för att hava ett svar till hands.

— Det var en gång, började mr Bähr i den goda gammaldags stilen, det var en gång en stor och vis trädgårdsmästare, som hade den största trädgård, som någonsin funnits i världen. Ett underbart och härligt ställe var det, och han vakade över det med största skicklighet och omtanke och odlade alla slags förträffliga och nyttiga växter. Men ogräs tog sig för att uppspira även i denna vackra trädgård; ofta var jordmånen dålig, och de goda frön, som såddes i den, ville icke komma upp. Han hade en hel mängd underlydande trädgårdsmästare till biträde. Somliga gjorde sin skyldighet och gjorde sig förtjänta av de stora löner, han gav dem; men andra försummade sina åligganden och vanskötte det åt dem anförtrodda, vilket misshagade honom mycket. Men han var mycket tålig, och i tusen sinom tusen år arbetade han och väntade på den stora skörden.

— Han måste hava varit bra gammal, sade Demi, som såg morbror Fritz stint i ansiktet, liksom för att uppfånga vartenda ord.

— Tyst, Demi, det är ju en fesaga, viskade Daisy.

— Nej, det är en »arregori», efter vad jag tror, sade Demi.

— Vad är en arregori? sporde Tommy, som var mycket vetgirig av sig.

— Tala om för honom vad det är, om du kan, Demi, och begagna icke ord, vilkas betydelse du icke är riktigt säker om att känna till, sade mr Bähr.— Jo, jag vet, morfar talade om det för mig. En fabel är en arregori: den är en historia, som har någon särskild mening. Min *historia utan något slut* är en sådan, emedan med barnet, som det berättas om i den boken, menas en själ; är det inte så, moster? ropade Demi, ivrig att bevisa, att han hade rätt.

— Så är det, min snälla gosse; och även morbrors historia är en allegori, det är visst och sant; hör därför på, så får du väl veta, vad den betyder, genmälde mrs Hanna, som alltid deltog i allt, vad som föregick, och hade lika roligt därav som någon bland gossarna.

Demi lugnade sig, och mr Bähr fortfor på sin bästa engelska, ty han hade tagit upp sig mycket under de fem sista åren, och det hade han gossarna att tacka för, plägade han säga.

— Denne store trädgårdsmästare gav en av sina tjänare ett dussin små täppor eller så där omkring och tillsade honom att göra sitt bästa och se till, vad för plantor han kunde uppdraga. Nu var denne tjänare varken rik eller vis, eller synnerligen god, men han ville gärna vara nyttig, ty den gode trädgårdsmästaren hade varit mycket välgörande mot honom på många sätt. Därför mottog han med glädje de små täpporna och började att arbeta. De voro alla olika till skapnad och storlek, och några hade en mycket god jordmån, men somliga voro mycket stenbundna, och alla behövde de mycken skötsel, ty i den feta jordmånen ville det gärna växa en mängd ogräs, och den magra jorden var full med stenar.

— Vad var det, som växte i dem, utom ogräs och stenar? frågade Nat, som var så road, att hans blyghet försvann och han talade som alla de andra.

— Blommor, sade mr Bähr, med en vänlig blick. Även den sämsta, mest försummade lilla säng hade en fläck, där det växte nattviol eller reseda. På en fanns det rosor och luktärter och tusenskönor.Engelska ordet Daisy betyder tusensköna Vid dessa ord nöp han den lilla flickan, som stödde sig på hans arm, i den feta kinden. På en annan funnos alla slags märkvärdiga plantor, brokiga kiselstenar, en vinranka, som klättrade högt upp i skyn, liksom en Jakobsstege, och en mängd sällsynta örter,som just började spira upp; ty, ser ni, *denna* säng hade blivit synnerligen omsorgsfullt skött av en vis gammal man, som arbetat i dylika slags trädgårdar hela sin livstid.

Vid detta ställe av »arregorien» lutade Demi sitt huvud åt ena sidan liksom en nyfiken fågel, och fäste sina klara ögon på sin morbrors ansikte, liksom om han anade något och vore på sin vakt. Men mr Bähr såg så oskyldig ut som ett nyfött barn och fortfor att se sig omkring från det ena unga ansiktet till det andra, med en allvarlig, tankfull blick, vars djupa mening hans hustru mycket väl förstod, ty hon visste, hur innerligt han bemödade sig att göra sin skyldighet mot dessa små trädgårdstäppor.

— Som sagt var, somliga av dessa sängar voro lätta att odla — det vill säga att sköta, Daisy — och andra voro mycket svåra. Där fanns en synnerligen solig liten säng, som kunde hava varit full av frukt och grönsaker och

blommor, men den ville icke göra sig det minsta besvär, och när mannen sådde — låt oss antaga meloner — i denna säng, blev det ingenting av dem, emedan den lilla sängen försummade dem. Mannen blev bedrövad och fortfor med sina försök, ehuru skörden för var gång slog fel, och det enda, sängen hade att säga, var: »Ack, jag glömde.»

Vid dessa ord brusto alla i skratt, och var och en såg på Tommy, som spetsade öronen, då han hörde ordet meloner, och sänkte huvudet, då hans favoritursäkt nämndes.

— Jag visste väl, att han menade oss, utbrast Demi och klappade i händerna; du är mannen, och vi äro de små täpporna; äro vi inte det, morbror Fritz?

— Du har gissat rätt. Nu skall var och en av er säga mig, vad slags utsäde jag skall så i er denna vår, så att jag nästa höst må få en god skörd av mina tolv, nej, av mina tretton täppor, sade mr Bähr, nickande åt Nat, medan han sålunda rättade sig själv.

— Ni kan icke så korn och bönor och ärter i oss, mr Bähr, såframt ni icke menar, att vi skola äta en hel hop och bliva feta, sade Stuffy, och hans runda, uttryckslösa ansikte klarnade plötsligt, då denna angenäma tanke föll honom in.

— Han menar icke detta slags utsäde, han menar sådant, som gör oss goda, och ogräset är våra fel!utropade Demi, som vanligen var den, som förde ordet under dessa samtal, emedan han var van vid sådana ämnen och mycket road av dem.

— Ja, tänken nu efter en och var, vad ni mest äro i behov av, så skall jag hjälpa er att odla det; ni måste likväl göra ert bästa, eljest kommer det att gå med er som med Tommys meloner — bara blad och ingen frukt. Jag vill begynna med den äldsta och fråga mor, vad hon vill ha i sin täppa, ty vi äro alla delar av denna sköna trädgård och kunna avkasta rika skördar åt vår mästare, om vi blott älska honom nog, sade fader Bähr.

— Jag skall använda hela *min* täppa till det rikaste utsäde av tålamod, ty det är vad jag mest behöver, sade mrs Hanna i en så lugn och allvarlig ton, att gossarna på fullt allvar började tänka på, vad de skulle säga, då turen kom till dem, och några av dem kände liksom ett styng i sitt samvete, för det att de hjälpt till att så fort nöta ut mrs Bährs tålamodspåse.

Frans saknade ihärdighet, Tommy stadga, Ned förklarade sig för gott lynne, Daisy för flit, Demi för »lika mycken vishet som morfar», och Nat sade blygt, att han behövde en sådan mängd saker, att han ville låta mr Bähr välja i sitt ställe. De andra valde i det närmaste samma saker, och tålamod, godlynthet och ädelmod tycktes vara de mest omtyckta slagen av utsäde. En gosse önskade, att han kunde tycka om att stiga iupp tidigt, men visste icke, vad namn han skulle giva detta slags sådd, och den stackars Stuffy utbrast suckande:

— Jag önskar, att jag tyckte om mina läxor lika mycket som min middag, men det kan jag inte.

— Vi vilja plantera försakelse och rensa den från ogräs och vattna den och laga, att den växer så väl till nästa jul, att ingen skall må illa genom att äta för mycket vid middagsbordet. Om du övar din själ, George, så skall den bli lika hungrig som din mage, och du kommer att tycka om böcker lika mycket som den här filosofen min, sade mr Bähr, i det han strök håret ur Demis vackra panna och tillade: Du är också lysten, min son, och tycker om att proppa din lilla själ full med sagor och fantasifoster, lika mycket som George tycker om att fylla sin lilla mage med kakaoch bröstsocker. Såväl det ena som det andra är orätt, och jag vill, att du skall försöka på något bättre. Aritmetiken är icke hälften så rolig som »Tusen och en natt», det vet jag, men den är mycket nyttig, och nu är det tid på att lära sig den, eljest kommer du att blygas och sörja däröver snart nog.

— Men »Harry och Lucy» och »Frank» äro inga sagoböcker, och de äro fulla med barometrar och tegelstenar och konsten att sko hästar och nyttiga saker, och jag tycker om allt det där, gör jag inte det, Daisy? sade Demi, som var angelägen om att försvara sig.

— Ja, nog äro dessa nyttiga, men jag ser dig bra mycket oftare läsa »Roland och Maybird» än »Harry och Lucy», och jag tror inte, att du är hälften så road av Frank som av Sindbad. Hör på, jag vill träffa ett avtal med er båda —

George skall blott äta tre gånger om dagen, och du skall blott läsa en historiebok i veckan, och jag skall giva er den nya kricketplatsen, blott ni lovar mig att leka på den, sade morbror Fritz på sitt inställsamma sätt, ty Stuffy visste ingenting värre än att springa omkring, och Demi läste alltid under lekstunderna.

— Men vi tycka inte om kricket, sade Demi.

— Kanske inte *nu,* men ni komma att göra det, när ni känna till leken. Och dessutom tycka ni om att göra andra en glädje, och de andra gossarna äro roade av att leka, och ni kunna skänka dem den nya lekplatsen, om ni ha lust.

Det var att slå an den rätta strängen hos dem båda, och de gingo in på förslaget till alla de övrigas stora belåtenhet.

Det talades ännu litet mer om trädgårdarna, och därpå började de alla att sjunga i kör. Nat var förtjust i musikkåren, ty mrs Bähr spelade piano, Frans flöjt, mr Bähr basfiol och han själv violin. En mycket enkel liten konsert, men alla tycktes finna ett nöje i den, och gamla Asia, som satt i en vrå, inföll stundom med den angenämaste röst av alla, ty i denna familj deltogo herre och tjänare, gammal och ung, neger och vit i söndagssången, som uppsteg till allas gemensamme fader. Därpå skakade en och var hand med fader Bähr; mor Bähr kysste dem alla, från den sextonårige Frans till lille Rob, som förbehöll sig

hennes nässpets enkom för sina kyssar, och därpå troppade de alla av till sängs.

Ljuset från den skärmbetäckta lampan, som brann i barnkammaren, föll blitt på en tavla, som hängde vid foten av Nats säng. Det hängde ännu flera på väggarna, men gossen tyckte, att det måste vara något egendomligt just med den där, ty den var infattad i en smakfull ram av mossa och tallkottar, och på en konsol under den stod en vas med friska blommor, nyss plockade i de vårliga skogarna. Det var den vackraste tavlan av alla, och Nat log och såg på den, dunkelt anande, vad den skulle föreställa, och önskande, att han visste det helt och hållet.

— Det är min tavla, sade en liten stämma i rummet. Nat stack fram huvudet, och där stod Demi i nattröja. Han var stadd på återvägen från moster Hannas kammare, dit han gått för att få en handsktumme på ett finger, som han skurit sig i.

— Vad är det han gör med barnen? frågade Nat.

— Det är Kristus, den gode mannen, och han välsignar barnen. Vet du ingenting om honom? sade Demi med ett uttryck av förundran.

— Inte mycket, men jag skulle gärna vilja veta det; han ser så god ut, svarade Nat, vars huvudsakliga kunskap om den gode mannen bestod i att hava hört hans namn missbrukas.

— Jag känner hela hans historia och tycker mycket om den, emedan den är sann, sade Demi.

— Vem har berättat dig den?

— Min morfar; han vet *allt* och berättar de bästa historier i världen. Jag brukade leka med hans stora böcker och göra bryggor och järnvägar och hus, då jag var en liten gosse, sade Demi.

— Hur gammal är du nu? frågade Nat vördnadsfullt.

— Ungefär tio år.

— Du vet en hel hop saker, inte sant?

— Ja, som du ser, har jag ett tämligen stort huvud, och morfar säger, att det behövs bra mycket för att fylla det, därför stoppar jag stycken av kunskap in uti det, så fort jag kan, genmälde Demi på sitt kuriösa sätt.

Nat skrattade och sade sedan i en allvarsam ton:

— Berätta vidare, så är du snäll.Och Demi fortfor med nöje att tala och det i ett andetag, utan uppehåll eller punktering. — Jag fann en dag en mycket vacker bok och ville leka med den, men morfar sade, att jag inte fick,

och visade mig tavlorna och förklarade dem för mig, och jag tyckte mycket om historierna, allting om Josef och hans elaka bröder och grodorna, som kommo upp ur sjön, och den snälle lille Moses i vattnet, och Gud vet huru många vackra till; men den om den gode mannen tyckte jag bäst om av alla, och morfar berättade mig den så många gånger, att jag kunde den utantill, och han gav mig den här tavlan, för att jag inte skulle glömma den, och den sattes upp här, då jag var sjuk, och jag lät den vara kvar åt andra gossar att se på.

— Hur kommer det sig, att han välsignar barnen? frågade Nat, som fann något mycket tilldragande hos huvudfiguren i gruppen.

— Emedan han älskade dem.

— Voro de fattiga barn? frågade Nat tankfullt.

— Ja, jag tror det; som du ser, hava somliga knappast några kläder på kroppen, och mödrarna se inte ut som rika fruntimmer. Han tyckte om de fattiga och var mycket god mot dem. Han botade deras sjukdomar och hjälpte dem och sade åt rikt folk, att de icke finge vara stygga mot dem, och de älskade honom så innerligt, så innerligt, utbrast Demi hänryckt.

— Var han rik?

— Ack nej! Han var född i ett stall och var så fattig, att han icke hade ett hus att bo i, då han växte upp, och ingenting att äta ibland, utom vad folk gav honom, och han gick omkring och predikade för var och en och försökte att göra dem goda, till dess elaka människor dödade honom.

— Varför det? frågade Nat och satte sig upp i sin säng för att se och höra, så intagen var han av denne man, vilken varit så öm om de fattiga.

— Jag skall berätta dig alltsammans; tant Hanna lär ingenting ha däremot; med dessa ord slog sig Demi ned i sängen mittemot, för att berätta sin favorithistoria för en så god åhörare.

Madam Hummel tittade in för att se, om Nat sov, men när hon såg, vad som försiggick, smög hon sig bort igen och gick till mrs Bähr och sade, med sitt hjärtegoda ansikte strålande av moderlig rörelse:— Kära fru, kom, så skall ni få se en vacker syn. Där sitter Nat och lyssnar med spänd uppmärksamhet på Demi, som berättar historien om Kristusbarnet, lik en liten vit Guds ängel, som han verkligen är.

Mrs Bähr hade ämnat gå och tala med Nat ett ögonblick, innan han somnade, ty hon hade funnit, att ett allvarligt ord, sagt vid denna tid, ofta kunde verka mycket gott. Men när hon smög sig fram till barnkammardörren och såg, hur begärligt han slukade sin lilla väns ord, medan Demi berättade den sköna och högtidliga historien, såsom han fått lära den, talande helt sakta, medan han satt med de vackra ögonen fästa på det ömma ansiktet uppöver dem, fylldes hennes egna med tårar, och hon smög sig tyst sin väg, tänkande inom sig:

Demi hjälper omedvetet den stackars gossen bättre än jag kan; jag vill inte skämma bort hans verk med ett enda ord.

Ljudet av den barnsliga rösten fortfor att låta höra sig en lång stund, medan det ena oskyldiga hjärtat uppläste denna sköna predikan för det andra och ingen tystade den. När den äntligen slutade och mrs Bähr gick och tog bort lampan, var Demi borta och Nat djupt insomnad, med ansiktet vänt mot tavlan, som om han redan lärt sig älska den gode mannen, som älskade små barn och var de fattigas trogna vän. Gossens ansikte var mycket fridfullt, och då hon såg på det, fann hon, att om en enda dags omvårdnad och välvilja uträtta så mycket, så skulle säkert efter ett års trägen möda en rik skörd inbärgas ur denna vanvårdade trädgård, där redan det bästa av allt utsäde satts av den lille missionären i nattdräkten.

FJÄRDE KAPITLET.

Pinnar på stegen.

Då Nat på måndagsmorgonen gick in i skolrummet, satt hjärtat honom i halsgropen, ty nu trodde han att han för alla skulle nödgas yppa sin okunnighet. Men mr Bähr lät honom sätta sig på en stol i den djupa fönstersmygen,

där han kunde vända de andraryggen, och Frans förhörde honom hans läxor där, sä att ingen kunde höra, när han sade något dumt, eller se, när han plumpade ned sin skrivbok. Han var innerligt tacksam därför och gick på och pluggade så flitigt, att mr Bähr, då han såg hans blossande ansikte och bläckiga fingrar, smålog och sade:

— Arbeta inte så strängt, min gosse; eljest tröttar du ut dig, och det är ju gott om tid.

— Men jag *måste* arbeta strängt, eljest hinner jag inte fatt de andra. De kunna en gruvlig mängd saker, och jag kan ingenting, sade Nat, som blivit hart när förtvivlad, då han hörde de andra gossarna läsa upp grammatik, historia och geografi med en ledighet och säkerhet, som föreföll honom häpnadsväckande.

— Du kan ganska många saker, som de icke kunna, sade mr Bähr, som satt bredvid honom, medan Frans ledde en hel klass små studerande genom multiplikationstabellens irrgångar.

— Gör jag det? sade Nat och såg ytterst tvivelsam ut.

— Ja; för det första kan du lägga band på ditt sinne, och det kan inte Jack, som räknar särdeles kvickt; det är en förträfflig sak att kunna, och det tycker jag att du lärt dig väl. Vidare kan du spela fiol, och det kan ingen av gossarna, ehuru de ofantligt gärna skulle vilja det. Men vad som är bäst av allt, Nat, är, att du verkligen önskar lära något, och det är detsamma, som att hava vunnit halva bataljen. Det tycks vara svårt i början, och du kommer att känna dig modfälld, men gå på oförtrutet, och allt kommer att bli lättare och lättare för vart steg du tar.

Nats ansikte hade klarnat allt mer och mer, medan han lyssnade till detta tal, ty hur ringa hans kunskapsförråd än var, uppmuntrade det honom ofantligt att finna, att han hade något, som kunde tjäna honom till ryggstöd. Ja, jag kan lägga band på mitt sinne — det har jag lärt genom att få stryk av pappa — och jag kan spela fiol, fast jag inte vet, var Biscayaviken är, tänkte han med en känsla av välbehag, som är omöjlig att beskriva. Sedan sade han allvarsamt och så högt, att Demi hörde honom:

— Jag önskar *verkligen* att förvärva kunskaper, och jag *vill* försöka. Jag har aldrig gått i skola förr;men det rår jag inte för; och om kamraterna inte skratta åt mig, tror jag, att jag skall gå framåt med fart — ty ni och frun äro så goda mot mig.

— De skola inte skratta åt dig; om de göra det, skall jag — skall jag — säga åt dem att de låta bli, utropade Demi, alldeles förglömmande var han var.

Hela klassen stannade mitt i 7 gånger 9, och var och en tittade upp, för att se vad som var på färde.

I den tanke, att en lektion att hjälpa varandra ömsesidigt för tillfället vore bättre än aritmetik, berättade mr Bähr för dem allt vad han visste om Nat, och gjorde därav en sådan liten intressant och rörande historia, att de godhjärtade gossarna alla lovade att räcka honom en hjälpsam hand och kände sig riktigt hedrade av förtroendet att få dela med sig av sina kunskapsförråd åt den där gynnaren, som spelade så ypperligt fiol. Genom detta vädjande till deras hjärtan blev sinnesstämningen dem emellan sådan den borde vara, och Nat hade få hinder att bekämpa, ty var och en gladde sig åt att hjälpa till att »lyfta upp» honom ett litet stycke på kunskapens stege.

Förrän han hunnit bliva starkare, var mycket studerande icke nyttigt för honom, och mrs Hanna hittade på mångfaldiga förströelser åt honom inne i rummen, medan de andra sutto vid sina böcker. Men hans trädgård var hans bästa läkemedel, och han grävde som en bäver, gjorde i ordning sin lilla täppa, sådde sina bönor, gav ivrigt akt på, hur de växte, och fröjdade sig åt varje grönt blad och smärt stängel, som sköt upp och frodades i den varma vårluften. Aldrig blev en trädgård mera omsorgsfull krattad; mr Bähr fruktade verkligen, att ingenting skulle finna tillfälle att gro, så rastlöst bökade Nat i jorden; han gav honom därför lätta sysselsättningar i blomsterträdgården och jordgubbssängarna, och där arbetade och gnolade han lika träget som de bin, vilka surrade överallt omkring honom.

— Detta är den gröda, jag tycker mest om, plägade mrs Bähr säga, då hon nöp honom i de förr så magra kinderna, som nu började få hull och bliva rödblommiga, eller klappade honom på de krokiga axlarna, som nu började rakna genom hälsosamt arbete,god föda och frånvaron av den tunga bördan fattigdomen.

Demi var hans lille vän, Tommy hans beskyddare och Daisy tröstarinnan i alla hans lidanden; ty ehuru barnen voro yngre än han, fann hans skygga sinne ett nöje i deras oskuldsfulla sällskap och ryggade nästan tillbaka för de äldre gossarnas våldsamma lekar. Mr Laurence glömde honom icke, utan skickade honom kläder och böcker, noter och välvilliga hälsningar, och då och då hälsade han på för att se, vilka framsteg hans gosse gjort, eller tog honom med sig till staden på en konsert, vid vilka tillfällen Nat kände sig till mods, som om han varit i sjunde himmeln, ty han fick komma till mr Laurences stora hus, fick se hans vackra hustru och den lilla älvan, hans dotter, fick sig en god middag och blev så omhuldad, att han talade och drömde därom flera dagar efteråt.

Det behövs så litet för att göra ett barn lyckligt, att det är bedrövligt, att det i en värld, full av solsken och så mycket skönt, skall finnas ens några sorgefulla ansikten, tomma händer och ensliga små hjärtan. Genomträngda av denna känsla plockade Bährarna upp alla smulor, de kunde finna, för att föda sin flock av hungriga sparvar, ty de voro icke rika, förutom på kärlek. Många av mrs Hannas vänner, som hade barnkamrar, skickade henne de leksaker, på vilka deras barn så snart tröttnade, och i att laga dessa fann Nat en sysselsättning, som riktigt var i hans smak. Han var mycket händig och skicklig med sina näpna små fingrar och tillbragte mången regnig eftermiddag med sin gummiflaska, färgpyts och täljkniv, sysselsatt med att reparera möbler, djur och åtskilliga slags spelpjäser, medan Daisy var klädsömmerska åt dockor, som fått sig en skavank. Så fort som leksakerna voro lagade, lades de omsorgsfullt undan i en viss dragkista, vars innehåll skulle tjäna till att pryda en julgran åt alla barnen i grannskapet, ty på detta sätt firade gossarna i Plumfield *Dens* födelsedag, vilken älskade de fattiga och välsignade de små.

Demi tröttnade aldrig på att läsa och förklara sina favoritböcker, och mången angenäm stund tillbragte de i den gamla pilen, frossande av »Robinson Crusoe», »Tusen och en natt», »Edgeworths berättelser» och alla de många andra, kära odödliga historierna, som ännui kommande århundraden skola fröjda barns hjärtan. Detta öppnade en ny väg för Nat, och hans iver att få veta slutet på historien hjälpte honom framåt, till dess han kunde läsa lika bra som någon annan och kände sig så rik och stolt över sin nya talang, att det var fara värt, att han skulle bliva lika stor bokvurm som någonsin Demi.

En annan fördel yppade sig på ett högst angenämt och överraskande sätt. Åtskilliga av gossarna drevo vad de kallade »affärer», ty de flesta av dem voro fattiga, och Bährarna, som visste, att de med tiden skulle nödgas draga sig fram på egen hand, uppmuntrade alla slags strävanden efter oberoende. Tommy sålde sina ägg; Jack slog sig på boskapsskötsel; Frans hjälpte till vid undervisningen och betalades därför; Ned hade fallenhet för att snickra, och det sattes upp åt honom en svarvstol, i vilken han svarvade allehanda nyttiga eller vackra saker, som han sedan sålde. Demi åter tillverkade vattenkvarnar, snurror och dittills okända, onyttiga maskiner med en invecklad mekanism samt sålde dem åt gossarna.

— Låt honom bliva mekanikus, om han har lust, sade mr Bähr. Lär en gosse ett yrke, så är han oberoende. Arbete är hälsosamt, och dessa gossar må äga vad anlag som helst, för poesi eller för att plöja, så böra de, såvitt möjligt är, upparbetas och göras fruktbärande för dem.

Då därför Nat en dag kom springande till honom och med andan i halsen frågade honom:

— Får jag gå och spela för ett sällskap, som skall ha ett lustparti ute i gröngräset? Jag får betalt därför, och jag skulle gärna vilja förtjäna litet pengar liksom de andra gossarna, och jag vet intet annat sätt att göra det än att spela, svarade mr Bähr, utan att besinna sig:

— Gå du, jag har ingenting däremot. Det är ett lätt och angenämt sätt att arbeta, och det gläder mig, att ett sådant tillfälle erbjudes dig.

Nat gick och gjorde sin sak så bra, att han kom hem med två dollars i fickan, vilka han förevisade med innerlig belåtenhet, medan han berättade, vilken trevlig eftermiddag han haft, hur snälla de unga människorna varit mot honom, hur de berömt hans dansmusik och lovat att använda honom igen.— Det är bra mycket trevligare än att spela på gatorna, ty då fick jag ingenting av pengarna, och nu får jag behålla dem alla och mår gott till på köpet. Jag driver affärer nu likaväl som Tommy och Jack, och jag tycker det är så gruvligt roligt, sade Nat, stolt

klappande på den gamla plånboken oeh redan kännande sig till mods som en millionär.

Han drev *verkligen* affärer, ty det var fullt upp med lustpartier i begynnelsen av sommaren, och Nats skicklighet togs mycket ofta i anspråk. Han hade alltid lov att gå, blott han icke försummade sina lektioner, samt såvida man kunde vara säker på, att tillställarna voro aktningsvärda unga personer. Mr Bähr förklarade nämligen för honom, hurusom en god, anständig uppfostran är nödvändig för en och var, och att han icke för att förtjäna någon aldrig så betydlig penningesumma finge gå dit, där han kunde frestas att göra någonting orätt. Nat medgav fullkomligt det riktiga häruti, och det var en vacker syn att se den oskuldsfulle gossen åka bort i de prydliga vagnarna, som stannade vid porten för att avhämta honom, eller höra honom komma hem spelande sin fiol och uttröttad, men lycklig, med sina välförtjänta pengar i fickan och »namnam» från kalaset åt Daisy eller lilla Teddy, vilka han aldrig glömde.

— Jag ämnar spara, tills jag fått nog för att köpa mig en egen fiol, och då kan jag ju förtjäna mitt uppehälle, inte sant? plägade han säga, då han lämnade sina dollars i förvar åt mr Bähr.

— Jag hoppas det, Nat; men vi måste först laga, att du blir stark och kry, och proppa in litet mera kunskaper i detta ditt musikaliska huvud. Sedan skall mr Laurie skaffa dig en plats någonstädes, och om ett par år skola vi alla komma för att höra dig spela för allmänheten.

Genom mycket med hans tycken överensstämmande arbete och uppmuntran och hopp fann Nat livet bliva lättare och lyckligare för var dag och gjorde sådana framsteg i sina musiklektioner, att hans lärare förlät honom hans tröghet i åtskilliga andra ämnen, enär han mycket väl visste, att förståndet arbetar bäst, när hjärtat är med om saken. Det enda straff, gossen någonsin behövde för försummelse av viktigare lektioner, var, att han för en dag måste hängafiolen och stråken på spiken. Farhågan att helt och hållet förlora sin skötevän, förmådde honom att läsa med trägen flit, och efter att en gång hava bevisat, att han *kunde* lära sig sina läxor, vad tjänade det sedan till att säga »jag kan inte»?

Daisy var mycket kär i musik och hyste stor vördnad för envar, som kunde exekvera någon sådan, och man fann henne ofta sittande på trappstegen utanför Nats dörr, medan han övade sig. Detta behagade honom särdeles, och han spelade det bästa han förmådde för denna tysta lilla åhörarinna; ty hon ville aldrig komma in, utan föredrog att sitta och sy på sina brokiga lappsömnader eller sköta några av sina många dockor, med ett uttryck av drömmande förnöjelse på sitt ansikte, som bragte tant Hanna att med tårar i ögonen säga: — Så lik min Betty hon är, samt att sakta gå förbi henne, för att icke ens genom anblicken av ett bekant ansikte störa barnets ljuva frid.

Nat höll mycket av mrs Bähr, men fann sig ännu mer dragen till den gode professorn, som faderligt tog vård om den blyge, svage gossen, vilken nätt och jämnt kommit undan med livet från den svallande sjö, på vilken hans lilla båt utan styre vräkt i tolv års tid. Någon god ängel måste hava vakat över honom, ty ehuru hans kropp farit illa, tycktes hans själ hava tagit föga skada och kom i land lika oskyldig som ett skeppsbrutet lindebarn. Kanske var det hans kärlek till musik, som höll den så rent stämd, trots missljudet runt omkring honom; mr Laurie påstod det, och han borde väl förstå sig därpå. Vare härmed hur som helst, så gjorde sig fader Bähr ett verkligt nöje av att utveckla stackars Nats dygder och bota hans fel och gladde sig åt att finna sin nya lärljunge lika sedig och kärleksfull som en flicka. Han kallade ofta Nat sin »dotter», då han talade om honom med mrs Hanna, och hon plägade skratta åt detta infall, ty hon tyckte om manliga gossar och ansåg Nat för älskvärd, men svag, ehuru man aldrig kunde märka det på henne, ty hon hyllade Nat lika mycket som hon hyllade Daisy, och han ansåg henne för ett utmärkt hyggligt fruntimmer.

Ett av Nats fel förorsakade Bährarna mycken oro, ehuru de sågo, att det blivit förvärrat genom räddhåga och okunnighet. Det gör mig ont att nödgas tillstå det, men Nat sade stundom osanningar. Mycket svarta

voro de inte, ty de antogo sällan någon mörkare färgskiftning än grått och voro oftast blott det oskyldigaste vita puder, men det hjälpte inte, osanning är osanning, och ehuru vi, i den konstiga värld vi leva i, för hövlighetens skull säga många nödlögner, är det inte rätt, och det vet en och var.

— Du kan aldrig vara nog varsam; giv akt på din tunga, ditt öga och dina händer, ty både med ord, blick och handling kan man ganska lätt göra sig skyldig till en osanning, sade mr Bähr under ett av de samtal, han hade med Nat om den frestelse, han mest var utsatt för.

— Jag vet det, och jag gör det ej med flit, men det är så gruvligt mycket lättare att taga sig fram, om man icke bråkar alltför mycket med att vara så strängt sannfärdig. Jag brukade säga osanningar, emedan jag var rädd för far och Nicolo, och nu gör jag det stundom, emedan gossarna skratta åt mig. Jag vet, att det är fult, men jag glömmer mig, sade Nat och såg mycket betryckt ut över sina synder.

— Då jag var en liten gosse, brukade jag säga osanningar! Ack, vilka dikter jag spann ihop! Min gamla farmor botade mig likväl därför — men hur, tror du? Mina föräldrar hade förmanat och gråtit och straffat, men ändå glömde jag mig liksom du. Då sade min gamla kära farmor: Jag skall hjälpa dig att komma ihåg och skall sätta en kapson på den där oroliga lemmen, och därmed drog hon ut min tunga och klippte av spetsen med sin sax, så att blodet rann. Detta var förskräckligt, det kan jag försäkra dig, men det gjorde mig mycket gott, ty tungan värkte i flera dagar, och vart ord jag sade, kom fram så långsamt, att jag hade tid att tänka efter. Sedan dess tog jag mig bättre till vara, ty jag fruktade den stora saxen. Och dock var farmor så hjärtinnerligt god mot mig i alla avseenden, och när hon låg döende långt bort i Nürnberg, var hennes sista bön den, att lille Fritz måtte hava Gud kär och tala sanning.

— Jag har aldrig haft någon farmor, men om ni tror, att det kan bota mig, så vill jag låta er klippa av min tungspets, sade Nat hjältemodigt, ty han fruktade visserligen för plågan, men önskade dock göra slut på ljugandet.

Mr Bähr smålog, men skakade på huvudet.— Jag har något bättre att föreslå; jag har försökt det en gång förut, och det gjorde god verkan. Jo, ser du, när du säger en osanning, så skall jag inte straffa dig, utan du skall få straffa mig.

— Vad vill det säga? frågade Nat, uppskrämd av ett sådant förslag.

— Du skall slå mig med färlan, såsom det brukades i den gamla gada tiden. Jag gör det sällan själv, men kanske du torde komma ihåg dig bättre, om du vållar mig smärta, än om du lider den själv.

— Slå er! O, det vore mig omöjligt! utropade Nat.

— Lägg då band på denna din ostyriga tunga. Jag är inte angelägen om att bli misshandlad, men jag skulle gärna föredraga en sådan plåga för att bota dig för ditt fel.

Detta förslag gjorde ett sådant intryck på Nat, att han en lång tid bortåt höll vakt för sina läppar och var gruvligt varsam, ty mr Bähr hade rätt i sin tro, att kärlek till honom skulle hava mera makt över Nat, än fruktan för egen räkning. Men ack! en olycksdag råkade Nat att icke vara på sin vakt, och när den hetlevrade Emil hotade att smörja upp honom, om det var han, som_ sprungit över hans trädgård och trampat ner hans bästa sädesvretar, förklarade Nat, att han icke gjort det, och blygdes sedan att erkänna, att han gjort det, då Jack sprang efter honom kvällen förut.

Han trodde, att ingen skulle komma underfund därmed, men Tommy hade råkat se honom, och då Emil en eller två dagar därefter talade om det, avlade Tommy sitt vittnesbörd, och mr Bähr hörde det. Skolan var slut, och mr Bähr hade just satt sig ned på rottingsoffan för att leka och rasa med lille Teddy, men när han hörde, vad Tommy sade, och såg Nat bliva blossande röd, satte han ned den lille gossen och sade: — Gå till mamma, pysen, jag kommer snart efter, varefter han tog Nat i handen, gick in med honom i skolrummet och stängde till dörren.

Gossarna sågo ett ögonblick på varandra utan att säga ett ord, och därpå smög Tommy sig ut, tittade in genom de till hälften tilldragna jalusierna och såg då en syn, som rent av slog honom med häpnad. Mr Bähr hade just tagit ned den långa linjalen, som hängde över hans pulpet, och som så sällan begagnades, att den var alldeles överhöljd med damm.Ack, vad får jag se! Den här gången kommer han att klämma efter Nat och det med besked. Jag önskar, att jag ingenting sagt, tänkte den godmodige Tommy, ty att få smaka färlan ansågs för höjden av

vanära i denna skola.

— Du kommer väl ihåg, vad jag sade dig häromdagen? sporde mr Bähr i en bedrövad ton, men utan minsta häftighet.

— Ja, men ack, jag ber, tvinga mig icke därtill, jag står ej ut därmed! utbrast Nat, gående baklänges till dörren med båda händerna bakom ryggen och djup bedrövelse på sitt ansikte.

Varför går han inte fram och tar emot det som en man? Det skulle jag göra, tänkte Tom, ehuru hans hjärta klappade häftigt vid den syn, han såg.

— Jag skall hålla ord, och du måste lära dig komma ihåg att tala sanning. Lyd mig, Nat, och tag den här och giv mig sex duktiga rapp.

Tommy bragtes så ur koncepterna genom detta sista tal, att han höll på att tumla ned från bänken, men han bibehöll dock jämvikten, hängde sig fast vid fönsterkanten och stirrade sedan in med ögon så runda som den uppstoppade ugglans på kaminskivan.

Nat tog linjalen — ty när mr Bähr talade i den tonen, lydde honom var och en — och med ett utseende, så uppskrämt och skuldbelastat, som om han ämnat stöta dolken i sin lärares hjärta, gav han honom två svaga slag på den breda handen, som han räckte fram åt honom. Därpå gjorde han ett uppehåll och blickade upp, med ögonen skymda av tårar, men mr Bähr sade ståndaktigt:

— Gå på, och slå hårdare.

Som om han insett, att det måste ske, och ivrig att så fort som möjligt komma ifrån sitt hårda åliggande, strök sig Nat med tröjärmen över ögonen och gav honom två snabba hårda slag, som gjorde handen röd, men mera smärtade den som givit dem.

— Är detta icke nog? frågade han med hjärtat i halsgropen.

— Två till, var det enda svaret, och han gav dem, ehuru han knappt såg, var de föllo. Därpå slungade han linjalen långt ut i rummet, omslöt den gode mannens hand med båda sina händer, lade sitt ansiktepå den och framsnyftade sedan i ett utbrott av blygsel och ånger:

— Jag skall komma ihåg, jag lovar, att jag skall det. Då slog mr Bähr en arm omkring honom och sade i en ton, som var lika medlidsam som den kort förut varit fast:

— Jag tror, att du skall det. Bed den gode Guden hjälpa dig, och försök att spara oss båda ett uppträde till sådant som detta.

Tommy såg ingenting mera, ty han kröp tillbaka till förstugan och såg så upprörd och allvarlig ut, att gossarna trängdes kring honom för att fråga, vad som försiggått med Nat.

Med en viskning, som väckte ett djupt intryck, omtalade Tommy det för dem, och de sågo ut, som om åskan slagit ned vid deras fötter, ty denna upp- och nedvändning av tingens naturliga ordning slog dem nästan med fasa.

— Han tvang mig en gång att göra detsamma, sade Emil, som om han bekant det svartaste brott.

— Och du slog honom? Den gode fader Bähr? Dunder och blixt, jag skulle just råda dig att försöka det en gång till! sade Ned och fattade Emil i kragen under ett utbrott av rättmätig förtrytelse.

— Det var för en hel evighet sedan. Jag skulle hellre vilja låta hugga av mig huvudet, än göra det nu, och Emil slog helt saktmodigt omkull Ned i stället för att prygla upp honom, såsom han skulle ansett sig förpliktad till vid vilket annat mindre högtidligt tillfälle som helst.

— Hur kunde du göra det? sade Demi, förfärad vid blotta tanken härpå.

— Jag var ursinnigt ilsken den gången och trodde, att jag inte skulle bry mig om det en smul, snarare tycka om

det. Men när jag gav farbror en duktig smäll, så vet jag inte, hur det gick till, men allt, vad han någonsin gjort för mig, föll mig då in helt plötsligt, och jag kunde inte fortsätta. Nej, jag försäkrar, om han kastat omkull mig och trampat på mig, skulle jag inte ha brytt mig om det, så nedrigt tyckte jag, jag burit mig åt; och Emil bultade sig hårt för bröstet för att uttrycka sin ånger över det förflutna.

— Nat gråter alldeles förtvivlat och är alldeles utom sig av sorg, låt oss därför ej mer tala ett ordom saken, det är ju överenskommet? sade den ömhjärtade Tom.

— Det skola vi visst inte; men det är fasligt illa att säga osanningar, sade Demi och såg ut, som om det fasansfulla mycket förhöjdes därav, att straffet icke drabbade syndaren, utan den snälle, snälle morbror Fritz.

— Det är väl bäst, att vi alla maka oss undan, så att Nat kan gå upp i övre våningen, ifall han vill det, föreslog Frans och gick i spetsen för de andra till ladan, deras tillflyktsort, då några ledsamheter hände.

Nat infann sig icke vid middagsbordet, men mrs Hanna bar upp litet mat åt honom och sade ett trösterikt ord, som gjorde honom gott, ehuru han icke vågade se henne i ansiktet. Efter någon stunds förlopp hörde gossarna honom spela fiol och sade för sig själva: — Nu har han kryat upp sig igen. Och han hade verkligen kryat upp sig igen, men blygdes för att gå ned, tills han, då han öppnade dörren, för att smyga sig ut till skogen, fann Daisy sittande på trappan utan arbete och utan någon docka, endast med sin lilla näsduk i handen, som om hon sörjt över sin fångne vän.

— Jag ämnar mig ut, vill du inte komma med? frågade Nat, som bjöd till att se ut, som om ingenting varit på färde och dock kände sig tacksam för hennes tysta sympati, emedan han föreställde sig, att var och en måste anse honom för en usling.

— Ack ja! Och Daisy sprang efter sin hatt, stolt att hava blivit vald till sällskaparinna åt en av de stora gossarna.

De andra sågo dem gå, men ingen följde efter dem, ty gossar äro mycket finkänsligare, än man tror dem om, och de hade en instinktlik känsla av att den snälla lilla Daisy var den vän, av vilken de kunde påräkna mest sympati, när de råkat ut för något obehag.

Promenaden gjorde Nat gott, och han kom hem mera stillsam än vanligt, men såg glad ut igen och var helt och hållet betäckt med kransar av tusenskönor, bundna av hans lilla lekkamrat, medan han låg på gräset och berättade henne historier.

Ingen sade ett ord om morgonens uppträde, men dess verkan var kanske just fördenskull så mycket mera varaktig. Nat gjorde sig all upptänklig mödaoch fann mycken hjälp, icke blott genom de allvarliga små böner, han bad till sin Fader i himmelen, utan ock genom den tålmodiga, omtanken av den väl villige, jordiske vän, vars hand han aldrig vidrörde utan att ihågkomma, att den beredvilligt utstått smärta för hans skull.

FEMTE KAPITLET. Dockköket

— Vad fattas dig, Daisy?

— Gossarna vilja inte låta mig leka med sig.

— Varför inte?

— De säga, att flickor inte kunna kasta fotboll.

— Jo, det kunna de, ty det har jag själv gjort, sade mrs Bähr och skrattade, då hon erinrade sig vissa lustiga upptåg, hon varit med om i sin ungdom.

— Jag vet, att jag kan leka med; Demi och jag plägade göra det och hade så gruvligt roligt, men nu, vill han icke tillåta mig det, emedan de andra gossarna skratta åt honom, sade Daisy och såg djupt bedrövad ut töver sin broders hårdsinthet.

— På det hela tror jag att han har rätt, min söta vän. Det är allt gott och väl, när ni två äro (allena, men det är en alltför plump lek för dig i sällskap med. tolv gossar; jag skall därför försöka att på egen hand hitta på någon

trevlig liten lek åt dig.

— Jag är trött på att leka ensam, sade Daisy i en mycket sorgefull ton.

— Jag skall leka med dig litet längre fram, men nu måste jag skynda bort och göra mig i ordning till en liten utflykt till staden. Du skall få följa med mig och hälsa på mamma, och om du har lust, så kan du få stanna hos henne.

— Jag skulle gärna vilja följa med och hälsa på henne och lilla Josy, men jag ber så mycket, låt mig få komma tillbaka igen. Demi skulle sakna mig, och jag är så gärna här, tant lilla!

— Du kan väl inte reda dig utan din Demi, förmodar jag?och tant Hanna såg ut, som om hon mycket väl kunde fatta den lilla flickans kärlek till sin bror.

— Nej, det förstås; vi äro ju tvillingar, och därför älska vi varandra mer än annat folk, svarade Daisy, vars ansikte klarnade, ty att vara ett tvillingbarn ansåg hon för en av de högsta värdigheter, hon någonsin kunde uppnå.

— Nå, vad tänker du ta dig för med ditt eget lilla jag, medan jag flackar omkring ? frågade mrs Bähr, som i största hast slängde högar av tvätt in i garderoben.

— Jag vet inte; jag är trött på dockor och sådant där; jag önskar, att du kunde hitta på någon ny lek åt mig, tant Hanna, sade Daisj, som häglöst stod och svängde med dörren.

— Jag får lov att tänka ut någon splitter ny, och det kommer att dra tid; det är väl därför bäst att du går. ned och ser efter, vad för gott Asia lagat till iruköst, föreslog mrs Bähr, som tyckte, att det var ett gott sätt att för en stund bli av med den lilla fridstörerskan.

— Ja, det har jag lust till, bara hon inte är trumpen; och därmed begav hon sig långsamt av till köket, där köksan Asia, en negrinna, enväldigt regerade.

Fem minuter därefter var Daisy tillbaka; hon sagt mycket livad ut, hade en bit deg i handen och en mjölfläck på sin lilla näsa.

— Ack, tant! Kan jag få göra pepparnötter och tocke där? Asia är inte trumpen, och hon säger, att jag får, och det skulle vara så lustigt; ack, låt mig få det ! utbrast Daisy, allt i ett andetag.

— Ja, bevars, det får du mycket gärna; gå och; gör vad du behagar och stanna kvar så länge du har lust, svarade mrs Bähr, som kände sig helt lätt om hjärtat, ty ibland var denna lilla flicka ensam svårare att roa än ett dussin gossar.

Daisy sprang sin väg, och medan hon höll på med sitt arbete, bråkade tant Hanna sin hjärna med att fundera ut en ny lek. Plötsligt tycktes hon hava kommit på en idé, ty hon smålog för sig själv, smällde igen garderobsdörren och gick sin väg med raska steg, i det hon sade:

— Jag skall göra det, såframt det är någon möjlighet!

Vad det var, kunde ingen upptäcka den dagen, men tänts ögon logo så skälmskt, när hon talade omför Daisy, att hon tänkt på en ny leksak och ämnade köpa den, att Daisy blev brinnande nyfiken och under hela vägen till staden oupphörligt gjorde frågor utan att få något svar, som hon blev klokare på. Hon fick* stanna hemma för att leka med det lilla barnet och fägna sin moders ögon, medan tant Hanna for ut och gjorde uppköp. När hon kom hem med alla slags kuriösa paket i hörnen av sin stora karriol, var Daisy så full av nyfikenhet, att hon genast ville återvända till Plumfield. Men hennes tant hade ingen brådska, utan gjorde en lång påhälsning i mammas rum, varunder hon satt på golvet med lillan i knät och kom mrs Brooke att skratta åt gossarnas upptåg och åt allt möjligt slags lustigt tokprat.

Hur hennes tant burit sig åt för att berätta hemligheten, kunde Daisy icke begripa, men hennes mor kände uppenbart till den, ty då hon knöt till hennes lilla hatt och kysste det lilla rosiga ansiktet innanför densamma, sade

hon:

— Var ett snällt barn, min Daisy och lär dig att sköta den trevliga lilla leksaken, tant skaffat dig. Det är någonting särdeles nyttigt och roligt, och det är mycket beskedligt av henne att leka den leken med dig, ty själv är hon inte särdeles road av den.

Detta sista tal hade till följd, att de båda damerna brusto i ett hjärtligt skratt, vilket gjorde Daisy ännu mer förbryllad. Då de åkte hem, skramlade någonting bak i åkdonet.

— Vad är det för slag? frågade Daisy och spetsade öronen.

— Den nya leksaken, svarade tant Hanna högtidligt.

— Vad består den av? utropade Daisy.

— Järn, tenn, koppar, trä, socker, salt, kol och hundratals andra saker.

— Så märkvärdigt! Vad för färg har den?

— Alla slags färger.

— Är den stor?

— En del av den är det, och en del är det icke.

— Har jag nånsin sett någon sådan?

— Otaliga gånger, men aldrig någon så vacker.

— O, vad kan det vara? Jag kan inte vänta. När får jag se den? sade Daisy och hoppade till av otålighet.— I morgon förmiddag, när lektionerna äro slut.

— Är den för gossarna också? .

— Nej, endast för dig och Bess. Gossarna lära nog vilja se den och vara med om leken, men det skall bero på dig, om de skola få det eller icke.

— Demi skall få det, om han vill.

— Det lära nog alla vilja, det har ingen fara, isynnerhet Stuffy, och mrs Bährs ögon logo mera skälmskt än någonsin, då hon klappade ett kuriöst knöligt knyte, som låg i hennes knä.

— Låt mig få känna på det bara en enda gång, bad Daisy.

— Inte en enda gång, du skulle genast gissa, vad det är, och skämma bort hela nöjet.

Daisy suckade, och därpå blev hela hennes ansikte ett enda småleende, ty genom ett litet hål i papperet såg hon en skymt av någonting blankt.

— Hur skall jag hunna vänta så länge? Kan jag inte iå se det i dag?

— N,ej, bevara oss väll Det måste först ställas i ordning, och Gud vet hur många pjäser först måste passas in på de rätta ställena." Jag lovade morbror Teddy, att du inte skulle få se det, förrän allt var klappat och klart.

— Om morbror vet av det, så måste det vara något storståtligt! utropade Daisy och klappade i händerna, ty denne hennes beskedlige, rike, gladlynte morbror var för barnen så gott som detsamma, som om de haft en fe till gudmor, och han hade alltid några glada överraskningar, vackra gåvor eller tokroliga förlustelser i beredskap åt dem.

— Ja, Teddy gick med mig och köpte den, och vi hade så muntert i boden, då vi sökte ut de olika delarna. Han ville ha allting vackert och stort, och min lilla plan blev rent av ståtlig, då han tog hand om den. Du måste giva honom din allra bästa kyss, när han kommer, ty han är den beskedligaste morbror, som någonsin gått och köpt ett förtjusande litet dock.. Herre Gud, jag höll nästan på att säga dig vad det är! Därmed högg mrs Bähr detta högst intressanta ord mitt itu och började att genomögna sina räkningar, som hon varit rädd för att släppa katten ur

påsen, om hon sagt något mer. Daisy knäppte ihop händerna med en undergiven min och satt helt tyst och försöktefundera ut, vad det kunde vara för en leksak, vars namn började med »dock».

När dekommo hem, kikade hon på vart knyte, som plockades upp, och ett mycket stort, som Frans bar upp i övre våningen och lade undan i barnkammaren, uppfyllde henne med häpnad och nyfikenhet. Någonting mycket hemlighetsfullt försiggick däruppe denna eftermiddag, ty Frans höll på och hamrade, och Asia travade uppför och nedför trapporna, och tant Hanna flängde omkring som en lyktgubbe med alla möjliga saker under sitt förkläde, medan lille Ted, som var det enda barn, som insläpptes, därför att han inte kunde tala rent, jollrade och skrattade och talade om »nåntinn vacket» och försökte förklara vad det var. Allt detta gjorde Daisy hart när vild, och hennes oro meddelade sig snart åt gossarna, som alldeles överväldigade mor Bähr med anbud om biträde, vilka hon avböjde med att anföra deras egna ord åt Daisy:

— Flickor kunna icke leka med gossar. Det här är åt Daisy och mig, således behöva vi er inte. Varpå de unga herrarna ödmjukt drogo sig tillbaka och inbjödo Daisy till en lek med marmorkulor, eller till att leka häst, eller kasta fotboll, eller till vad som helst, och detta med en plötslig värme och häftighet, som förvånade den lilla oskuldsfulla själen.

Tack vare dessa välvilliga anbud, lyckades hon att få slut på eftermiddagen, gick tidigt Jill sängs och gjorde följande morgon ifrån sig sina läxor med en sådan iver, att morbror Fritz önskade, att en ny lek kunde uppfinnas var dag. Det gick en riktig rysning genom hela skolrummet, då Daisy klockan elva permitterades, ty var och en visste, att nu skulle hon gå för att få den nya och hemlighetsfulla leksaken.

Många blickar följde henne, då hon sprang sin, väg, och Demi blev till den grad tankspridd genom vad som förefallit, att han, då Frans frågade honom, var öknen Sahara var belägen, med bedrövelse svarade »i barnkammaren», och hela skolan skrattade åt honom.

— Tant Hanna, jag är färdig med alla mina läxor, och jag kan inte vänta ett ögonblick till! skrek Daisy och rusade in i mrs Bährs rum.

— Allt är i ordning, kom med, sade tant Hanna,

lyfte upp Ted under ena armen, tog sin arbetskorg. under den andra och gick raskt förut uppför trapporna.

— Jag ser ingenting, sade Daisy, tittande sig omkring överallt, så snart hon kom innanför barnkammardörren.

— Hör du inte någonting? frågade tant Hanna, gripande Teddy i hans lilla kolt, just då han skullq sätta av till andra sidan av rummet.

Daisy hörde ett konstigt sprakande och sedan ett svagt puttrande, som när det sjunger i en tekittel. Dessa ljud kommo bakifrån en gardin, framför ett djupt välvt fönster. Daisy ryckte undan den, gav till ett fröjdefullt o! och stod sedan och skådade med förtjusning på — vad tror ni väl?

Ett brett säte var anbragt längs med tre sidor av fönstret, och på ena sidan hängde och stodo alla slags små kittlar och kastruller och halster och såspannor; på den andra befunno sig en liten Börds- och teservis och i mitten en koksugn. Icke en av tenn — en sådan skulle icke varit till någon nytta — utan en verklig järnugn, stor nog för matlagning åt en talrik familj av hungriga dockor. Men det bästa av allt var, att :en verklig eld brann i ugnen, att verklig ånga kom ur pipen på deri lilla tekitteln, och att locket på den lilla pannan verkligen dansade en polska, och att vattnet innanför bubblade så starkt. En glasruta hade blivit uttagen och ersatt av en tennskiva med ett hål för 'den lilla skorstenen, och en verklig rök virvlade ut ur den så naturligt, att det riktigt var en lust och glädje att se det. En liten trälåda med stenkol stod tätt bredvid; ovanför den hängde skyffel, borste och kvast; en liten korg till uppköp stod på det låga bordet, vid vilket Daisy plägade leka, och över ryggen av hennes lilla stol hängde ett vitt förkläde med bröstlapp och en kuriös liten mössa. Solen sken in, som om även hon tyckt det vara ett roligt skämt; den lilla spiseln drog förträffligt, kitteln ångade, de nya tennkärlen blänkte på väggarna, det vackra porslinet stod så inbjudande på hyllorna, korteligen, det var ett så trevligt och fullständigt kök, som ett barn någonsin kunde önska sig.

Daisy stod alldeles stilla efter sitt första glada »o!», men hennes ögon flögo snabbt från det ena tjusande föremålet till det andra, och ju mer hon såg på dem., desto mer glänste de, tills de slutligen kommo att fästasig vid tant Hannas glada ansikte, och på det vilade de nu, medan den lyckliga flickan omfamnade henne och tacksamt sade:

— O, tant lilla, det är en storståtlig ny lek! Kan jag verkligen koka på den rara ugnen och ha bjudningar och middagsbord och kvällsvard och göra upp eldar, som verkligen brinna! Jag tycker så utmärkt mycket orii det. Hur kom du att tänka därpå?

— Jo, därigenom att du tyckte det vara roligt att göra pepparnötter med Asia, så kom jag att tänka därpå, sade mrs Bähr och höll fast Daisy, som såg ut, som om hon velat flyga upp i taket av förtjusning. Jag visste, att Asia icke skulle låta dig få stöka i köket särdeles ofta, och att låta dig få göra det här i kaminen var alltför vådligt, och därför tänkte jag, att jag skulle se till, om jag inte kunde komma över en liten ugn åt dig och lära dig koka; det skulle bli roligt och nyttigt till på köpet. Fördenskull gjorde jag en rund i leksaksbodarna, men allt som var stort kostade för mycket, och redan trodde jag, att jag skulle nödgas avstå från min plan, då jag händelsevis mötte morbror Teddy. Så snart han fick veta, vad jag hade i sinnet, sade han, att han ville hjälpa mig, och yrkade på, att jag skulle köpa den största ugn, vi kunde få tag i. Jag grälade på honom men han bara skrattade och gycklade med mig över min' kokning, den tiden vi voro unga, och sade, att jag borde lära Bess likaväl som dig, och köpte utan uppehåll alla slags vackra småsaker för vad han kallade min »köksklass».

— Ack, vad jag är glad, att tant mötte honom, sade Daisy, då mrs Hanna gjorde ett uppehåll för att skratta åt det lustiga uppträdet mellan henne och farbror Ted.

— Du måste studera flitigt och lära att tillaga allt möjligt, ty han säger, att han skall komma hit på te ganska ofta, och att han väntar någonting ovanligt rart.

— Det är det sötaste, allra käraste kök i världen, och jag skulle hellre vilja studera med det än göra vad annat som helst. Kan jag inte lära att laga pastejer och kakor och maccaroni och allting? utropade Daisy och dansade omkring i rummet med en såspanna i den ena handen och den näpna eldgaffeln i den andra.— Allt i sinom tid. Detta skall bliva en nyttig lek, och jag skall hjälpa dig, och du skall bli min köksa, och jag skall säga dig, vad du skall göra, och hur du skall bära dig åt. Och på det viset skola vi få saker, som duga till att äta, och du skall lära dig att koka i liten skala. Jag skall kalla dig Sally och säga, att du är en piga, som nyss kommit, tillade mrs Hanna och grep verket an, medan Ted satt på golvet, sög på sin tumme och stirrade på ugnen, som om den varit ett levande väsen, vars anblick högligen intresserat honom.

— O, så trevligt det kommer att bli! Vad skall jag göra först? frågade Sally med ett så lyckligt och villigt utseende, att tant Hanna skulle önskat, att alla nya kökspigor varit hälften så vackra och hyggliga.

— Först och främst så tag på dig den här rena mössan och förklädet. Jag är av det gammaldags slaget, och jag ser gärna, att min köksa är mycket snygg.

Sally sköt in sitt lockiga hår under den runda mössan och satte utan knöt på sig förklädet, ehuru hon vanligtvis protesterade mot bröstlappar.

— Nu kan du sätta sakerna i ordning och skölja det nya porslinet. Den gamla servisen behöver också tvättas, ty min sista tjänsteflicka lämnade den i ett bedrövligt skick efter en bjudning.

Tant Hanna såg fullt allvarsam ut medan hon talade, men Sally skrattade, ty hon visste, vem den osnygga flickan var, som låtit kopparna förbliva klibbiga. Därpå vek hon upp sina manschetter och började med en suck av tillfredsställelse att syssla med sitt kök, då och då fallande i en liten förtjusningsfeber än över »den söta kaveln», än över den »förtjusande diskbaljan», än över det »behändiga pepparkaret».

— Tag nu din korg, Sally, och gå till torget; här är förteckningen på de saker, jag vill ha till middagen, sade mrs Hanna och gav henne en bit papper, dä diskningen var undanstökad.

— Var är torget? sade Daisy, som tyckte, att den nya leken blev intressantare för vart ögonblick.

— Asia är torget.

Bort gick Sally och förorsakade en ny uppståndelse i skolrummet, då hon gick förbi dörren i sin nya kostym och med ett av förtjusning strålande ansikte viskade åt Demi: — Det är én riktigt storståtlig lek.Gamla Asia hade lika roligt åt upptåget som Daisy och skrattade hjärtligt åt den lilla flickan, som kom inrusande i rummet med sin mössa helt och hållet på sned, locket på sin korg skramlande som ett par kastanjetter, och som såg precis ut som en liten mycket förryckt köksa.

— Mrs tant Hanna behöver de här sakerna, och jag måste ha dem på eviga minuten, sade Daisy med en viktig min.

— Låt se, sockerpullan! Det ska vara två skålpund biff, potatis, växtmärg, äpplen, bröd och smör. Köttet har inte kommit ännu; när det kommer, skall jag skicka upp det Alla de andra sakerna finnas att tillgå.

Därpå packade Asia in i korgen en potatis, ett äpple, ett stycke växmärg, en liten smörklick och ett franskt bröd och uppmanade Sally att se väl upp med slaktardrängen, emedan han stundom icke var riktigt ärlig.

— Vem är han? Daisy hoppades, att det icke måtte vara Demi.

— Du får väl se, var allt, vad Asia ville säga, och Sally gick sin väg mycket upprymd och sjöng en vers ur den snälla Mary Howitts söta, rimmande berättelse :

»Bort gick den lilla Mabel med vetbrödskaka fin, nykärnat smör i asken och en liten flaska vin.»

— Lägg allting utom äpplet i skafferiet tills vidare, sade mrs Hanna åt köksan, då hon kom hem.

Det var ett skåp under mellersta hyllan, och då dörren öppnades, visade sig nya fröjder. Den ena hälften var tydligen en källare, ty där lågo ved, kol och späntade stickor uppstaplade. Den andra hälften var full med små burkar, lådor och alla slags komiska kärl för att förvara små kvantiteter av vetemjöl, rågmjöl, socker, salt och andra varor och kryddor. Där fanns ock en kruka med gelé, ävensom en liten tenndosa med pepparkakor, en eau-de-cologneflaska med vinbärssaft och en näpen tedosa. Men kronan på alltsammans voro två små skålar med nysilad mjölk, påvilken grädden redan hade bildat sig, samt en liten allra som sötaste skumslev, som blott väntade på att skummas med. Daisy knäppte ihop händerna vid denna hänryckande anblick och ville genast börja att skumma ; men tant Hanna sade:

— Inte ännu; du kommer att behöva grädden, när du skall äta din äppelpaj i kväll, och får inte röra den dessförinnan.

— Kommer jag att få en paj? utropade Daisy som knappast kunde sätta tro till, att en sådan sällhet vore henne förbehållen.

— Ja, om din ugn gräddar bra, sä skola vi ha två slags pajer — en äppelpaj och en smultronpaj, sade mrs Hanna, som var nära på lika mycket road av den nya leken som Daisy själv.

— O, vad skola vi göra nu? frågade Sally brinnande av begär att få börja.

— Skjut till den lägre dragluckan på ugnen, så att den blir upphettad. Tvätta dig sedan om händerna och tag fram mjöl, socker, salt, smör och kanel. Se efter, om bakbrädet är rent, och skala färdigt äpplet, så att det kan läggas in.

Daisy gjorde allt i ordning, utan att bullra eller spilla mer, än man kunde vänta av en ung köksa.

— Jag vet verkligen inte, hur stor sats jag skall taga för så små tårtor. Jag måste göra det på höft, och om det här inte blir bra, så måste vi försöka omigen, sade mrs Hanna, som såg ut att vara tämligen förbryllad och mycket road av det lilla bestyr, hon hade för sig. Fyll den här lilla pannan med mjöl, lägg i en nypa salt och smeta sedan in så mycket smör, som får rum på den här plåten. Kom alltid ihåg att lägga ihop de torra sakerna först och sedan tillsätta våtvarorna. På det viset blandar det sig bättre,

— Jag vet, hur det går till; jag har sett Asia göra det. Skall jag inte stryka smör på pajformarna också? Det var

det första hon gjorde, sade Daisy och strödde ut mjölet med stor brådska.

— Alldeles riktigt! Jag tror du har anlag för kokning! Du bär dig så händigt åt, sade tant Hanna bifallande. Nu en droppe kallt vatten, inte mer än nätt och jämnt vad som behövs för att väta det; strö nu. litet mjöl på brädet, knåda det litet och rulla ut degen I Ja, det är rätta sättet. Lägg nu på smör-

klickar överallt och kavla ut den igen. Vi få inte göra degen för flottig, om vi inte vilja fördärva magen på dockorna.

Daisy skrattade åt infallet och lade ut smörklickar med frikostig hand. Därpå kavlade och kavlade hon med sin förtjusande lilla kavle, och som hon nu fått sin deg färdig, började hon täcka formarna med den. Därpå skars äpplet i skivor och lades in, socker och kanel ströddes ymnigt däröver, och sedan påsmetades med yttersta omsorg den översta degen.

— Jag ville alltid skära dem runda, men Asia ville aldrig tillåta det. Så roligt det är att nu få göra det själv, helt och hållet själv, sade Daisy, medan den lilla kniven oavbrutet kringskar den lilla pastej formen, som hon höll på flata handen. Alla köksor, även de skickligaste, råka stundom ut för missöden, och det första hände Sally nu, ty kniven gick med en sådan fart, att formen halkade ur handen, hoppade högt upp i luften, och kom neddansande med den lilla tårtan upp-och nedvänd på golvet. Sally skrek till, mrs Hanna-skrattade, Teddy kravlade åstad för att taga upp den, och för ett ögonblick rådde en förfärlig uppståndelse i köket.

— Jag har varken spillt eller brutit sönder den, ty jag knep ihop kanterna så hårt, att den inte är en smul skadad, därför skall jag sticka hål i den, och sedan är den färdig, sade Sally, plockade upp den omkullstjälpta skatten samt satte åter fason på den, med barnslig likgiltighet för det damm, som fastnat på den under fallet.

— Min nya köksa har ett gott lynne, och det är åtminstone en tröst, sade mrs Hanna. Öppna nu burken med smultrongeléet, fyll den obetäckta pajen och smeta några degremsor ovanpå, som Asia gör.

— Jag skall göra ett D i mitten och sätta de andra remsorna i sicksack runt omkring, och det skall bli så roligt, när jag kommer att äta den, sade Sally och belastade sin paj med krummelurer och krokar, som skulle gjort en verklig sockerbagare ursinnig. Nu skjuter jag in dem! utropade hon, när den sista degklimpen blivit omsorgsfullt planterad i det röda geléfältet; och med en triumferande min sköt hon in dem i den lilla ugnen.

— Lägg undan dina saker; en god köksa låter

aldrig sina kärl samlas i en hög. Skala sedan din potatis.

— Det finns bara en potatis, sade Sally leende.

— Skär den i fyra bitar, så att den får rum i den lilla kitteln, och lägg styckena i kallt vatten, till dess det är tid att koka dem.

— Skall jag lägga växtmärgen i vatten också?

— Nej, visst inte; skala den bara och skär itu den och lägg den i ångkokaren. Den blir mustigare på det viset, ehuru det drar längre om, innan den blir färdig.

En skrapning hördes på dörren, och då Sally sprang fram och öppnade den, inträdde Kit med en täckt korg i munnen.

— Här är slaktardrängen I skrek Daisy, full av skratt åt påhittet, då hon tog av honom hans börda, varvid han slickade sig om nosen och begynte tigga, uppenbarligen föreställande sig, att det var hans egen .middag, ty han bar den ofta till sin herre på detta sätt. Då han fann, att han misstagit sig, avlägsnade han sig med stor förbittring och skällde hela vägen utför trapporna för att lätta sina upprörda känslor.

I korgen lågo två stycken oxkött (dockskålpund), ett torkat päron, en liten kaka och slutligen en papperslapp, på vilken Asia klottrat ihop dessa ord: »Åt lilla miss, ifall hennes kokning skulle misslyckas.»

— Jag vill inte ha hennes gamla päron och det andra krafset, min kokning kommer inte att misslyckas, och jag

skall ha en gentil middag; det vill jag lova, att jag skall hal utropade Daisy förtrytsamt.

— Men det kan komma till pass, ifall vi få främmande. Det är alltid bra att ha något i visthuset, sade tant Hanna, som fått lära sig detta ovärderliga sakförhållande genom flera på varandra följande nederlag i hushållsväg.

— Teddy vara hundi, förklarade Teddy, som började att tycka, att då så mycken kokning pågick, det ungefär kunde vara tid på, att man fick sig något att äta. Hans mor gav honom sin arbetskorg att leta i, i förhoppning att få honom att hålla sig stilla, tills middagen var färdig, och återvände därpå till sina hushållsgöromål.

— Sätt på dina grönsaker, duka.bordet, och lagasedan, att du får glöd i kolen, så att man kan begynna med stekningen.

Vilken fröjd det var att se potatisen dansa omkring i den lilla grytan; att titta på växtmärgen, som mycket fort började mjukna i den näpna ångkokaren; att slänga upp ugnsluckan var femte minut, för att se, hur långt det kommit med pastejerna; att lägga två verkliga biffstekar på ett fingerlångt halster och stolt vända dem med en gaffel. Potatisen blev först fjärdig, och det var intet under, ty den hade hela tiden kokat alldeles ursinnigt. Den sönderkramades nu med en liten stöt, mycket smör, men intet salt lades i, köksan glömde det i ögonblickets iver, och därpå fasonerades den till form av en pudding på iett brokigt, rött fat, slätades med en kniv och sköts in i ugnen för att brynas.

Så fördjupad i dessa sista bestyr hade Sally varit, att hon glömde sitt bakverk, tills hon öppnade luckan för att sätta in potatisen, men då uppstod en jämmer, ty ack, ack, så ledsamt! De små tårtorna voro svartbrända.

— O, mina pajer, mina rara pajer! De äro alldeles fördärvade, skrek den stackars Sally och vred sina smutsiga små händer, medan hon överskådade sitt ruinerade verk. Tårtan isynnerhet företedde en synnerligt rörande anblick, ty krumelurerna och det sicksack-formiga krimkramset sköto upp i alla riktningar från den svartnade geléen liksom murarna och skorstenarna på ett hus efter en eldsvåda.

— Ack, ack, min gud! Jag glömde att påminna dig om att taga ut dem; det är just min vanliga otur, sade tant Hanna ångerfullt. Gråt inte, min älskling, det Var mitt fel; vi skola göra om försöket i eftermiddag, tillade hon, då en stor tår från Sallys öga droppade ned på de heta ruinerna av tårtan.

Flera skulle hava följt efter, om icke steken just då fräst till och så tagit köksans uppmärksamhet i anspråk, att hon hastigt glömde det förlorade bakverket.

— Sätt köttfatet och dina egna tallrikar på spiseln för att värmas, medan du avreder växtmärgen med smör och strör salt och litet peppar ovanpå, sade mrs Hanna, som andäktigt hoppades, att middagen skulle avlöpa utan några vidare olyckshändelser.Det »behändiga pepparkaret» lugnade Sallys känslor, och hon lade upp sin växtmärg på ett verkligt artistiskt sätt. Middagen kom lyckligt och väl på bordet; de sex dockorna sattes tre på vardera sidan; Teddy slog sig ned vid nedersta ändan av bordet och Sally vid den övre. Då alla tagit plats, var det ett högst ståtligt skådespel, ty en docka var i full balkostym, en annan var klädd i nattrock, Jerry, gossen i ullstrumporna, hade på sig sin vinterkostym, och Arabella, den näslösa sötungen, var tämligen luftigt utstyrd, ty hon hade ingen annan beklädnad än sitt ,eget killingskinn. Teddy, som familjefader, betedde sig med mycken takt, ty han förtärde småleende allt, som erbjöds honom, och hade icke det ringaste att anmärka. Daisy såg strålande ned på sitt främmande, lik så mången annan trött och upphettad men gästfri värdinna vid större bord än detta, och uppfyllde hövlighetens plikter med en min av oskyldig belåtenhet, som man icke ofta får se annorstädes.

Steken var så seg, att den lilla förskärarkniven icke tog på den; potatispuddingen ville icke lossna, och växtmärgen var mycket klimpig; men gästerna voro nog (hövliga att icke låtsa om dessa bagateller, och husfadern och husmodern gjorde slut på anrättningarna med en aptit, som vem som helst kunnat avundas dem. Njutningen att avskumma en spilkum grädde lindrade det kval, som förlusten av pajerna förorsakat, och Asias försmådda kaka befanns vara en riktig skatt i egenskap av dessert.

— Det är den läckraste frukostmiddag jag någonsin varit med om; kan jag inte ha en för var dag? frågade Daisy,

medan hon hopskrapade och åt upp varlenda smula, som fanns kvar.

— Du kan få laga mat var dag efter lektionerna, men jag ser helst,' att du äter dina rätter vid de regelbundna måltiderna och till frukost endast förtär ett stycke pepparkaka. I dag, efter det är första gången, tar jag det ej så noga, men vi måste hålla oss till våra regler. I eftermiddag kan du baka något till teet, om du har lust, sade mrs Hanna, som haft mycket roligt av middagskalaset, ehuru ingen bjudit henne att vara med om det.

— Låt mig få göra vofflor åt Demi, han tycker så mycket om dem, och det är så roligt att vändadem och strö socker emellan, skrek Daisy och torkade med ömhet bort en gul fläck på Arabellas näsa, ty Arabella hade icke velat äta växtmärg, när man ville truga henne därtill såsom något nyttigt för hennes »lumatism», en åkomma, som man icke kunde undra på att hon var plågad av, då man besinnar, huru lätt klädd hon var.

— Men om du ger Demi läckerheter, så skola också alla de andra vänta detsamma, och då lär du få fullt, (upp att göra.

— Kunde jag inte låta Demi komma upp till te ensam, och sedan laga till någonting åt de andra, om de voro beskedliga? föreslog Daisy, liksom hon fått en plötslig ingivelse.

— Det var en förträfflig idé, Posy! Vi skola låta våra små bjudningar bliva belöningar för de snälla gossarna, och jag tror inte, att det finns en bland dem som icke skulle föredraga något gott att äta framför vad annat som helst. Om små män äro lika de stora, så måste god mat röra deras hjärtan och lugna deras sinnen på jett underbart sätt, tillade tant Hanna med en munter nick åt dörren till, där pappa Bähr med ansiktet fullt av grin stod och åsåg uppträdet.

— Det där var en pik åt mig, du vassa fru! Nå, nå, jag tar ej illa upp den, ty den är förtjänt; men om jag hade gift mig med dig för din matlagnings skull, hade jag råkat illa ut under dessa många år, svarade professorn, i det han slurigade upp och på armen åter mottog Teddy, som rent av höll på att få slag genom sina bemödanden att beskriva det kalas, han varit med om.

Daisy visade med stolthet sitt kök och lovade helt djärvt morbror Fritz så många vofflor han någonsin kunde äta. Hon höll just på att berätta för honom om de nya premierna, då gossarna med Demi i spetsen rusade in i rummet som en skara hungriga vargar, ty skolan var slut, middagen var icke färdig, och oset av Daisys stek, som de fått väder av, lockade dem rakt fram till stället.

En stoltare liten fröken har väl aldrig funnits till, än Sally, då hon bredde ut sina skatter och förkunnade gossarna, vad som var i beredskap åt dem. Åtskilliga snart sagt hånlogo åt blotta tanken, att hon skulle kunna laga något, som dugde att äta, men Stuffys

hjärta var genast vunnet, Nat och Demi hade förtroende för hennes skicklighet, och de andra sade, att de skulle, vänta och se. Alla beundrade likväl hennes kök och undersökte med mycket intresse ugnen. Demi erbjöd sig att på stället köpa skorstenen, vilken han ämnade begagna till den ångmaskin, han höll på att bygga, och Ned förklarade, att den bästa och största såspannan var just vad han behövde för att smälta sitt bly i, då han stöpte kulor eller tillverkade yxor och dylikt kram.

Daisy såg så uppskrämd ut över dessa förslags att mrs Hanna då och på fläcken stiftade och kungjorde en lag, att ingen gosse finge vidröra, begagna eller ens nalkas den heliga ugnen utan särskild tilllåtelse av ägarinnan. Detta ökade ofantligt dess värde i ungherrarnas ögon, särdeles som minsta överträdelse av lagen skulle hava till följd förverkandet av all rättighet att komma i åtnjutande av de läckerheter, som voro de dygdiga utlovade.

Just i detsamma ringde klockan, och hela befolkningen troppade ned för att äta middag, varvid målron hölls vid makt därigenom, att var gosse gav Daisy en förteckning på, vad för saker han ville hava» tillagade åt sig, så snart han gjort sig förtjänt av dem. Daisy, vars förtroende till hennes ugn var obegränsad, lovade allt möjligt, om tant Hanna ville säga henne, hur det tillagades. Tant Hanna blev liksom litet uppskrämd, då hon hörde detta, ty somliga av dessa rätter övergingo helt och hållet hennes förmåga, såsom till exempel allianstårta, knäckkarameller och kålsoppa med sill och körsbär i, vilket mr Bähr förklarade för sin favoriträtt, så att hans

hustru genast blev rent av förtvivlad, ty den tyska matlagningen förstod hon sig alls icke på.

Daisy hade genast velat begynna igen, så snart middagen var förbi, men hon fick endast tillåtelse att diska, att fylla kitteln med vatten till te och tvätta rent sitt förkläde, som såg ut, som om hon kokat ett julkalas. Därpå fick hon gå ut och leka till klockan fem, ty morbror Fritz sade, att för mycket studium, även vid köksspiseln, var skadligt för små själar och kroppar, och tant Hanna visste av lång erfarenhet, hur snart nya leksaker förlora sitt behag, om de icke begagnas med måtta.Var och en var ytterst välvillig mot Daisy denna (eftermiddag. Tommy lovade henne förstlingarna i sin trädgård, ehuru ännu ingenting var synbart annat än än litet ogräs. Nat erbjöd sig att kostnadsfritt förse henne med ved; Stuffy rent av tillbad henne; Ned började genast arbeta, på ett litet skåp till hennes kök, och Demi — med en punktlighet, som var riktigt fägnesam att se hos en så ung gosse — beledsagade henne till barnkammaren just på slaget fem. Ännu var icke tiden inne att begynna tillställningen, men han bad så innerligt att få komma in och hjälpa, att han fick åtnjuta förmåner, som sällan förunnas gäster, ty han tände upp eld, sprang ärenden och gav med spänd uppmärksamhet akt på, hur det skred framåt med supén. Mrs Hanna förde uppsikt över affären, medan hon kom och gick, ty hon hade mycket brått med att sätta upp rena gardiner överallt i huset.

— Bed Asia om' litet mer grädde, ty då komma dina kakor att bli lätta utan mycken soda, vilken jag icke tycker om, så lydde första ordern hon gav.

Demi gnodde utför trapporna och återvände med grädden samt tillika med ett grinande ansikte, ty han hade smakat på den under vägen och fann den så sur, att han fruktade, att kakorna skulle bli oätliga. Mrs Hanna begagnade sig av tillfället att från stegen, på vilken hon stod, hålla en liten föreläsning över sodans kemiska egenskaper, vilken Daisy ej brydde sig om att höra på; men Demi gjorde det, och att han förstod den, bevisade han genom det korta, men riktiga svaret:

— Ja, jag begriper, soda gör sura säker söta, och fräsningen gör dem lätta. Låt oss se dig göra det, Daisy.

— Fyll den här spilkumen nästan helt och hållet med mjölk och lägg i litet salt, fortfor tant Hanna

— Ack, Herre Gud, det skall då vara salt i allting, tror jag, sade Sally, som var trött på att öppna kryddlådan, i vilket det förvarades.

— Det är med salt liksom med ett gott lynne, nästan allting blir bättre genom en nypa sådant, Posy, sade mr Fritz och stannade, då han gick förbi med hammaren i handen för att slå in ett par tre spikar, så att Sally skulle kunna hänga upp sina små pannor på dem.— Ni är inte bjuden på te, men jag vill dock giva er ett par kakor, och jag skall inte vara fräsig, sade Daisy och höll upp sitt lilla rosiga ansikte för att tacka honom med en kyss.

— Fritz, du får inte komma och störa min matlagningsklass, eljest kommer jag in och moraliserar, 'när du undervisar i latin. Hur skulle du tycka om det? frågade mrs Hanna och kastade en stor sitsgardin över huvudet jpå honom.

— Ganska mycket, försök så får du se, svarade den älskvärde fader Bähr och gick sjungande och knackande omkring i huset, liksom en jättelik hackspett.

— Lägg sodan i grädden, och när det »fräser», som Demi säger, så rör mjöl i och vispa det så hårt du kan. Laga att ditt voffeljärn är hett, smörj det väl och grädda sedan undan, tills jag kommer tillbaka, tillrådde tant Hanna, varpå hon likaledes försvann.

Ett sådant väsen den lilla sleven gjorde, och en sådan vispning smeten fick! Den riktigt fradgade, det kan jag försäkra, och när Daisy hällde litet på voffel-järnet, fräste det genast upp till en uppblåst voffla, så att det vattnades i munnen på Demi. Den första blev visserligen vidbränd och svedd, därför att hon glömt smöret, men efter detta första missöde avlopp allt väl, och de ypperliga små kakorna kommo lyckligt och väl på fatet.

— Jag tror jag hellre skulle vilja ha sockersirap än socker, sade Demi, sittande på en länstol, på vilken han slagit sig ned, sedan han dukat bordet på ett nytt och egendomligt sätt.

— Gå då och bed Asia om litet, sade Daisy, medan hon gick in i badrummet för att tvätta händerna.

Medan barnkammaren var tom, hände det något rysligt. Saken var den, att Kit känt sig sårad hela dagen, emedan han ärligt burit fram köttet och dock icke fått en smul därav till belöning. Då han händelsevis råkade förirra sig till barnkammaren, kände han lukten av kakorna, såg dem ligga obevakade på det låga bordet, och utan att giva sig tid att tänka på följderna, sväljde han alla sex i en munsbit. Det gläder mig att kunna berätta, att de voro mycket heta, och att han brände sig så illa, att han icke kunde undertrycka ett tjut av överraskning. Daisy hörde det,sprang in, och såg det tomma fatet ävensom ändan av en gul svans, som försvann under sängen. Utan att säga ett ord, fattade hon i denna svans, ryckte fram tjuven, skakade honom så, att öronen flaxade vilt, och förpassade honom sedan utför trapporna till skjulet, där han i källaren tillbragte en ensam afton.

Uppmuntrad genom den sympati, som Demi ägnade henne, fyllde emellertid Daisy ännu en spilkum med smet och gräddade ett dussin kakor, som till och med voro bättre än de förra. Ja, sedan morbror Fritz ätit två, lät han hälsa och säga, att han aldrig smakat något så gott, och att varenda gosse vid bordet avundades Demi hans voffelsupé.

Det var verkligen en utmärkt trevlig supé, ty locket på den lilla tekannan föll endast av tre gånger och mjölkmuggen kullstjälptes blott en gång, kakorna simmande i sirap, och det rostade brödet hade en läcker biffstekslukt, som kom därav, att köksan hade rostat det på halstret. Demi glömde vishetens bud och proppade sig så full som vilken annan köttsligt sinnad gosse som helst, medan Daisy funderade på ståtliga kalas och dockorna sågo på. och hult smålogo.

— Nåväl, sotungar, ha ni haft roligt? frågade mrs Hanna, som infann sig med Teddy på sin skuldra.

— Alldeles utmärkt roligt. Jag kommer snart igen, svarade Demi med eftertryck.

— Jag är rädd för, att du ätit för mycket, att döma efter det här bordets utseende.

— Nej, det har jag inte; jag har endast ätit femton kakor, och de voro mycket små, förklarade Demi, som oupphörligt låtit systern fylla sin tallrik.

— De kunna icke göra honom någon skada, de äro så rara, sade Daisy, med en sådan putslustig blandning av moderlig ömhet och husmoderlig stolthet, att tant Hanna endast kunde småle och säga:

— Nåväl, deri nya leken kan således på det hela anses för lyckad ?

— Jag tycker om den, sade Demi, som om hans bifall varit allt, som behövts.

— Det är den allra sötaste lek, som någonsin blivit påhittad, utropade Daisy och tryckte sin lilla diskbalja till sitt bröst, då hon skulle till att diska sina koppar. Jag skulle önska litet var att ha en så sötköksugn som min, tillade hon och betraktade den med ömhet.

— Denna lek borde hava ett namn, sade Demi, i det han med allvarlig min bortslickade sirapen från sitt ansikte.

— Det har den...

— 0, vad då för ett? frågade båda barnen ivrigt.

— Välan, jag tror vi skola kalla den »dockköket», varpå tant Hanna avlägsnade sig, belåten med framgången av sitt första försök att fånga en solstråle.

SJÄTTE KAPITLET. En orostiftare.

— Förlåt, fru Bähr, skulle jag inte kunna få tala med er? Det är någonting mycket viktigt, sade Nat och stack in huvudet i dörren till mrs Bährs rum.

Det var det femte huvudet, som stuckits in under loppet av den sista halvtimmen; men som mrs Hanna var van därvid, tittade hon endast upp och sade raskt:

— Vad är det frågan om, min gosse?

— Dan har kommit.

— Vem är Dan?

— Det är en gosse, som jag blev bekant med, den tiden jag gick omkring på gatorna och spelade fiol. Han sålde tidningar, och han var beskedlig mot mig, och jag såg honom häromdagen i staden och sade honom, hur trevligt det är här, och nu har han kommit hit.

— Men min kära gosse, det är ett tämligen obesvärat sätt att göra ett besök.

— Ack, det är inte något besök, han ämnar stanna kvar, ifall han får lov av er.

— Ja; men jag vet inte, vad jag skall säga om den saken, begynte mrs Hanna tämligen häpen över detta med så stor kallblodighet framställda förslag.

— Kors, jag trodde, att ni tyckte om att låta fattiga gossar komma och bo hos er och vara god mot dem, som ni varit mot mig, sade Nat och såg överraskad och uppskrämd ut.

— Det gör jag visst, men jag vill gärna ha litetnärmare reda på dem först. Jag måste göra ett urval, ty det finns så många. Jag har inte plats åt alla. Jag önskar, jag hade det.

— Jag sade honom, att han skulle komma, därför att jag trodde, att ni gärna skulle se det, men eftersom det inte finns plats, får han väl gå sin väg igen, sade Nat sorgset.

Gossens tillförsikt till hennes gästfrihet rörde mrs Bähr, och hon hade icke hjärta att svika hans förhoppning och omintetgöra den välvilliga lilla plan, han uppgjort; hon sade därför:

— Säg mig vad du vet om den här Dan.

— Jag vet just ingenting, utom det att han hai< ingen, som vårdar sig om honom, och att han varit god mot mig, och därför skulle jag också gärna vilja vara god mot honom, ifall jag kunde.

— Förträffliga skäl, vartenda ett, men sannerligen, Nat, huset är fullt, och jag vet inte, var jag skulle göra av honom, sade mrs Bähr, allt mer och mer benägen att bevisa sig såsom den nödhamn, han tycktes anse henne för.

— Han kunde få min säng, och jag kunde sova i ladan. Det är inte kallt nu, och jag bryr mig ante om det; jag brukade sova var som helst med pappa, sade Nat ivrigt.

Någonting i hans tal och ansiktsuttryck kom mrs Hanna att lägga handen på hans skuldra och säga i sin välvilligaste ton:

— För in din vän, Nat; vi få väl lov att skaffa någon plats åt honom, utan att giva honom din.

Nat sprang med glädje bort och återvände snart, åtföljd av en gosse med ett högst frånstötande utseende, vilken slank in och stod och såg sig omkring med en till hälften djärv, till hälften dolsk uppsyn, sam bragte mrs Bähr att efter en enda blick saga för sig själv:

— Ett dåligt subjekt, fruktar jag.

— Det här är Dan, sade Nat, presenterande honom, som om han varit säker på, att han skulle vara välkommen.

— Nat säger mig, att du gärna skulle vilja komma hit och stanna kvar hos oss, begynte mrs Hanna i en vänlig ton.

— Ja, var det buttra svaret.— Har du inga vänner, som kunna taga hand om dig ?

— Nej.

— Säg: »nej, fru lilla», viskade Nat.

— Det bryr jag mig inte om, mumlade Dan.

— Hur gammal är du?

— Omkring fjorton år.

— Du ser äldre ut. Vad kan du göra?

— Nästan vad som helst.

— Kommer du att stanna här, så fordra vi, att du skall göra detsamma, som de andra göra: arbeta och studera likaväl som leka. Vill du gå in därpå?

— Har ingenting emot att försöka.

— Välan, du kan stanna några dagar, så få vi väl se, hur vi trivas tillsammans. Tag honom ut med dig, Nat, och roa honom, till dess mr Bähr kommer hem, då vi vilja avgöra saken, sade mrs Bähr, som fann det bra svårt att reda sig med denne kallblodige ungherre, vilken med ett misstänksamt, bedrövligt brådmoget uttryck fäste sina stora, svarta ögon på henne.

— Kom nu, Nat, sade han och slank ut igen.

— Tack, fru Bähr, tillade Nat, i det han följde honom. Han kände nämligen dunkelt, ehuru han icke riktigt förmådde göra sig reda därför, att det välkomnande, som ägnats hans obehaglige vän, var ett helt annat, än det han själv rönt.

— Kamraterna ämna inrätta en cirkus i ladan; skulle du inte vilja komma och se den? frågade han, då de utför de breda trappstegen gingo ned till gräsmattan.

— Är det stora gossar? frågade Dan.

— Nej, de stora äro ute och fiska.

— Så kila då, sade Dan.

Nat förde honom till den stora ladan och föreställde honom för sina stallbröder, som sprungo omkring och lekte bland de till hälften tomma höskullarna. En stor cirkel var utstakad med hö mitt på golvet, och mitt i den stod Demi med en lång piska, medan Tommy, ridande på den långmodige Toby, galopperade omkring cirkeln och spelade rollen av markatta.

— Ni måste betala en knappnål person, såframt ni vill se på förevisningen, sade Stuffy, som stod bredvid skottkärran, i vilken musikkåren satt. Be-sagda kår bestod av Ned, som blåste på en fickkam, och av Rob, som spasmodiskt slog på en leksakstrumma.

— Han är främmande, därför vill jag betala för oss båda, sade Nat frikostigt och stack två krokiga knappnålar i den torra svamp, vilken begagnades som penningskrin.

Med en nick åt den främmande satte de sig på ett par bräden, och representationen fortsattes. Efter nxarkattsuppträdet gav Ned dem ett vackert prov på sin vighet genom att hoppa över en gammal stol och på sjömansvis springa upp- och nedför stegar. Därpå dansade Demi med synnerlig värdighet en matrosdans. Nat uppmanades att brottas med Stuffy och kastade snart denne grovlemmade yngling till marken. Därefter framträdde Tommy för att göra en kullerbytta, en talang, som han förvärvat genom pinsam ihärdighet, ty han hade i tysthet övat sig, tills varje led på hans lilla kropp blivit svart och blå. Hans prestationer emottogos med stort bifall, och han ämnade just med stolthet och blodet uppåt huvudet avlägsna sig, då en hånfull röst bland åskådarna hördes säga:

— Håhå! det är rakt ingenting!

— Säg om det en gång till, om du törs? utbrast Tom och borstade upp sig som en arg kalkontupp.

— Har du lust att slåss? sade Dan, tvärt nedstigande från tunnan, på vilken han satt, och knytande nävarna efter konstens alla regler.

— Nej, det har jag inte, förklarade den okonstlade Tomas och drog sig tillbaka ett steg, helt förbluffad över ett

sådant förslag.

— Det är inte tillåtet att slåss! skreko de andra, mycket uppretade.

— Jo, ni ä ena snygga patroner! sade Dan hånleende.

— Seså, om du inte tror oss, så skall du inte få stanna kvar, sade Nat, vars vrede uppblossade över denna förolämpning mot hans vänner.

— Jag skulle just ha lust att se honom göra det bättre än jag, det är alltihop, förklarade' Tommy skrytsamt.

— Giv rum .där, och utan minsta förberedelse gjorde Dan tre kullerbyttor efter varandra och stod på fötterna igen.

— Det där kan du inte överträffa, Tom, du stöter alltid huvudet och kommer ned pladask, sade Nat, glad över sin väns framgång.

Innan han hunnit yttra ett ord till, elektrisera-des åskådarna av tre ytterligare kullerbyttor baklänges och en kort promenad på händerna, med huvudet ned och fötterna upp. Detta gjorde furore, och Tommy instämde i de utrop av beundran, som hälsade den fulländade gymnasten, då han åter stod på benen och såg på dem med en min av lugn överlägsenhet.

— Tror du, att jag lunde lära mig att göra detta, utan att göra mig mycket illa? frågade Tom ödmjukt, medan han gned armbågarna, som ännu värkte efter det sista försöket.

— Vad ger du mig, om jag lär dig det? sade Dan.

— Min nya fällkniv; den har fem blad, och endast ett är avbrutet.

— Giv hit den då !

Tommy lämnade den ifrån sig med en öm blick på det blanka skaftet. Dan undersökte den omsorgsfullt, lade den därpå i sin ficka och gick sin väg: i det han blinkade med ögonen och sade:

— Behåller den, tills du lärt dig det, det är alltihopa.

Ett tjut av vrede från Tommy åtföljdes av en allmän uppståndelse, som icke lade sig, förrän Dan, då han fann, att han hade flertalet emot sig, föreslog, att de skulle spela udda och jämnt om vem som skulle hava skatten. Tommy gick in därpå, och spelet försiggick inom en krets av ivriga åskådare, vilkas ansikten allesammans uttryckte belåtenhet, då Tommy vann och gömde kniven i djupet av sin säkraste västficka.

— Kom med mig, så skola vi se oss omkring, sade Nat, som fann, att han måste hava ett allvarsamt samtal mellan fyra ögon med sin vän.

Vad som försiggick dem emellan fick ingen veta., men när de åter syntes till, var Dan mera aktningsfull mot var och en, ehuru ännu vresig i sitt tal och sträv i sitt sätt; och vad annat kunde man väl vänta av den stackars gossen, som blivit knuffad hit och dit i världen under hela sitt korta liv och aldrig haft någon, av vilken han kunnat lära något bättre.

Gossarna hade kommit överens om, att de icketyckte om honom, och därför överlämnade de honom åt Nat, som snart fann ansvaret väl tungt, men var för godhjärtad för att lämna honom åt hans öde.

Tommy kände dock, oaktat affären med fällkni-ven, att det fanns ett hemligt föreningsband dem emellan, samt längtade att återkomma till det intressanta ämnet: kullerbyttorna. Han fann snart ett lämpligt tillfälle, och Dan, som såg, hur mycket Tommy beundrade honom, blev småningom mera älskvärd, och mot slutet av första veckan var han rent av på förtrolig fot med den livlige Tom.

Då mr Bähr fick höra historien och såg Dan, skakade han på huvudet och sade saktmodigt:

— Experimentet kan komma att stå oss dyrt, men vi vilja våga det.

Om Dan kände någon tacksamhet för det beskydd, han rönte på Plumfield, visade han det dock icke, och han

mottog utan någon tacksägelse allt, som gavs honom. Han var okunnig, men hade mycket lätt att läsa, om det behagade honom; hade skarpa ögon för att se, vad som försiggick omkring honom, en vass tunga, ohyfsat sätt och ett lynne, som ömsom var vilt, ömsom surmulet. Han var överdådigt uppsluppen, då han lekte, och han spelade väl nästan alla slags spel. Han var tyst och tvär mot fullvuxna, och endast en och annan gång var han fullkomligt sällskaplig med gossarna. Få av dem tyckte verkligen om honom, men få kunde låta bli att beundra hans mod och styrka, ty ingenting förfärade honom, och en gång slog han den långe Frans pladask i backen med en sådan lätthet, att alla de andra funno sig föranlåtna att hålla sig på vördnadsfullt avstånd från hans nävar. Mr Bähr gav i tysthet akt på honom och gjorde sitt bästa för att tämja »vilden», som de kallade honom, men för sig själv skakade han på huvudet och sade allvarligt: — Jag hoppas, att experimentet skall lyckas, men jag är litet rädd för, att det torde komma att stå oss alltför dyrt.

Mrs Bähr förlorade tålamodet med honom ett halvt dussin gånger om dagen, men hon ansåg honom dock aldrig för oförbätterlig och påstod alltid, att det fanns något gott hos gossen detta oaktat, ty han- var beskedligare mot djur än mot människor, han tyckte om att ströva omkring i skogarna, och, vad som var bästav allt, lilla Teddy var intagen i honom. Vari hemligheten bestod, kunde ingen utröna, men den lille fattade genast tycke för honom — pladdrade och gallskrek av glädje för var gång han såg honom — föredrog hans starka rygg att rida på framför varje annans — och kallade honom av egen ingivelse »min Danny». Teddy var den enda varelse, som Dan visade någon tillgivenhet, och detta gav sig endast då till känna, när ingen annan kunde se det; men mödrars ögon äro skarpsynta, och mödrars hjärtan ana instinktmässigt, vilka som älska deras barn. Sålunda såg och kände mrs Hanna, att det fanns ett vekt ställe hos den sträve Dan, och bidade sin tid för att röra hans hjärta och få makt över honom.

Men en oväntad och avgjort oroväckande tilldragelse kastade över ända alla deras planer och hade till följd, att Dan förvisades från Plumfield.

I början togo Tommy, Nat och Demi Dan under sitt beskydd, huvudsakligen därför att de andra gossarna visade sig tämligen avoga mot honom, men snart funno de, att det fanns en viss tjusningsförmåga hos den stygge gossen, och ehuru de i början sett ned på honom, kommo de slutligen därhän att blicka upp till honom, envar av olika anledning. Tommy beundrade honom för hans skicklighet och mod; Nat var tacksam för forna dagars välvilja, och Demi betraktade honom som ett slags levande historiebok, ty när det föll honom in, kunde Dan på ett högst underhållande sätt berätta sina äventyr. Det fägnade Dan att hava de tre gunstlingarna omkring sig, och han bemödade sig att vara behaglig, och däri låg hemligheten av hans framgång.

Bährarna voro överraskade men hoppades, att gossarna skulle hava ett gynnsamt inflytande över Dan, och läto med en viss oro saken hava sin gång, förtröstande på, att intet ont skulle kunna uppstå därav.

Dan märkte, att de icke hyste något rätt förtroende till honom, varför han aldrig visade sig för dem från sin gynnsammaste sida, utan fann ett egensinnigt nöje i att pröva deras tålamod och, så mycket han vågade, gäcka deras förhoppningar.

Mr Bähr tyckte ej om slagsmål och ansåg det varken för ett bevis på manlighet eller mod, om två gossar mörbultade varandra till de övrigas förlustelse.Alla slags härdande lekar och kroppsövningar uppmuntrades, och det väntades av gossarna, att de skulle tåla vid hårda stötar och fall utan att lipa; men blåa ögon och blodiga näsor blott för ro skull voro förbjudna såsom en dum och rå lek.

Dan skrattade åt denna regel och berättade sådana uppiggande historier om sin egen tapperhet och de många bataljer, han varit med om, att somliga bland gossarna började brinna av begär att få en riktigt grundlig knytnävsstrid i gång.

— Skvallra inte, så skall jag visa er, hur det går till, sade Dan, och sedan han hopsamlat ett halvt dussin gossar bakom ladan, gav han dem en lektion i boxning, som hade den verkan, att de flestas hetta helt och hållet svalnade. Emil kunde likväl icke gå, in på att erkänna sig övervunnen av en kamrat, som var yngre än han — ty Emil var över fjorton år och en katig gosse — varför han utmanade Dan till en envigeskamp. Dan samtyckte

genast, och de övriga sågo på med spänd förväntan.

Vad det var för en liten fågel, som bragt rapporten därom till högkvarteret, kom aldrig någon underfund med, men mitt under hetaste striden, då Dan och Emil slogos som ett par unga bulldoggar, och de andra med ett vilt, lidelsefullt ansiktsuttryck eggade dem till att fortsätta leken, skred mr Bähr mitt in i högen, ryckte med stark hand de kämpande från varandra och sade med en röst, som de sällan hört:

— Jag kan inte tillåta det här, gossar. Gören slut på det genast och låten mig aldrig få se det igen. Jag håller skola för gossar och icke för vilddjur. Se på varandra och blygens över er själva.

— Släpp mig, så skall jag slå honom till marken en gång till, skrek Dan och slog ut med nävarna, oaktat det hårdhänta greppet kring hans rockkrage.

— Kom sta! kom sta, ännu är jag inte stukad! skrek Emil, som blivit fälld till marken fem gånger, ehuru han icke känt av det myckna stryk han fått.

— De leka gladi... vad är det det heter, nu igen ? — såsom de där romarna, morbror Fritz, utrppade Demi, vars ögon voro större än någonsin av hänförelse över det nya nöjet.

— De voro just en vacker samling av vilddjur; men vi hava lärt något bättre sedan den tiden, villjag hoppas, och jag kan icke låta er få göra min lada till ett Kolosseum. Vem kom upp med det här? frågade mr Bähr.

— Dan, svarade flera röster.

— Vet du inte, att det är förbjudet?

— Jo, mumlade Dan, mörk i hågen.

— Varför överträder du då förbudet?

— De komma alla att bli morsgrisar, om de icke lära sig slåss.

— Har du funnit, att Emil är någon morsgris? Han ser just icke ut som någon sådan, sade mr Bähr och ställde dem båda ansikte mot ansikte. Dan hade ett blått öga, och hans jacka var sönderssliten; men Emils ansikte var överhöljt med blod från en skråma på läppen och den sönderslagna näsan, och på pannan hade han en svullnad, som redan var röd som ett plommon. Trots sina sår bligade han ännu ilsket på sin fiende och trängtade uppenbarligen efter att förnya striden.

— Han skulle bli en överdängare, om han fick lära sig slåss, sade Dan, som icke kunde låta bli satt berömma den gosse, vilken nödgat honom att göra sitt bästa.

— Han skall få lära sig fakta och boxas i sinom tid, och till dess tror jag han skall reda sig ganska bra utan några lektioner i knytnävskamp. Gå och tvätta era ansikten, och kom ihåg, Dan, att om du överträder stadgarna en gång till, så blir du bortkörd. Så lydde överenskommelsen; fullgör du din andel av densamma, 'så skola vi fullgöra vår.

De båda gossarna avlägsnade sig, och efter ytterligare några få ord till åskådarna, följde dem mr Bähr, för att förbinda de unga gladiatorernas sår. Emil måste lägga sig på sjuksängen, och Dan såg hela veckan ut, så att man kunde bliva rädd för honom.

Men den obändige gossen var alls icke sinnad att lyda och gjorde sig snart skyldig till en ny överträdelse.

En lördagseftermiddag, då en skara gossar gick ut för att leka, sade Tommy:

— Kom så ska vi gå ned till floden och skära oss några nya metspön.

— Låt oss taga Toby med, för att draga hem dem, och en av oss kan rida tillbaka på honom, föreslog Stuffy, som avskydde att gå.— Det vill säga du, förmodar jag; välan, raska på, latmask! sade Dan.

De begåvo sig av, och sedan de fått sina spön, ämnade de gå hem, då Demi olyckligtvis sade åt Tommy, som satt på Toby och höll ett långt spö i handen:

— Du ser ut som mannen i tjurfäktningen på det där kopparsticket, blott med den åtskillnad, att du icke har något

rött kläde eller är så grant utstyrd som han.

— Jag skulle bra gärna vilja se en sådan; skulle inte du det också? frågade Tom och skakade sin lans.

— Låt oss tillställa en, se där är gamla Smörblomman på den stora ängen; rid emot henne, Tom, så skall du få se, hur hon springer, föreslog Dan i vilken det kliade att få ställa till något tjuvpojkstreck.

— Nej, det får du inte, begynte Demi, som lärt sig att misstro Dans förslag.

— Varför inte det då, lilla puttefnask? frågade Dan.

— Jag tror inte morbror Fritz skulle tycka om det.

— Har han någonsin sagt, att vi inte få ha någon tjurfäktning?

— Nej, det tror jag inte han gjort, medgav Demi.

— Håll då mun på dig. Sätt av, Tom, och här har du en röd trasa att svänga framför den gamla tingesten, och över staketet hoppade Dan, helt och hållet upptagen av den nya leken, och de övriga följde efter som en fårskock; även Demi, som satte sig på stolparna och med spänd uppmärksamhet åsåg förlustelsen.

Stackars Smörblomma var icke vid synnerligen gott lynne, ty man hade nyligen fråntagit henne hennes kalv, och hon var försänkt i djup sorg över förlusten av det lilla kräket. För tillfället betraktade hon hela mänskligheten som sin fiende — vilket just ej var att undra på — och när därför matadoren galopperade fram till henne med den röda näsduken fladdrande uppe i toppen av sin stora lans, slängde hon huvudet uppåt och gav till ett för tillfället högst lämpligt »mu»! Tommy red henne käckt in på livet, och Toby, som igenkände en gammal vän, var mycket hågad för att komma närmare, men då lansen slog ned på hennes rygg med en högljudd smäll, blevo både ko och åsna överraskade och misslynta. Toby ryg-gade tillbaka och gav med ett skriande sitt ogillande till känna, och Smörblomman sänkte vredgat sina horn.

— På henne igen, Tom! Hon är duktigt ilsken och kommer att göra sin sak ypperligt! skrek Dan, som kom efter med ett spö till, och Jack och Ned följde hans exempel.

Seende sig så ansatt och behandlad med en sådan vanvördnad, travade Smörblomman runt omkring fältet och blev mera förbryllad och mera uppeggad för vart ögonblick, ty åt vilket håll hon än vände sig, hade hon framför sig en förfärlig gosse, som tjöt och svingade ett nytt och mycket obehagligt slags, piska. Det var utmärkt roligt för dem, men ett verkligt kval för henne, till dess hon förlorade tålamodet och på det mest oväntade sätt kom bladet att vända sig. Helt plötsligt gjorde hon en tvär vändning och rusade rakt på sin gamle vän Toby, vars beteende skar henne i hjärtat. Den stackars tröge Toby backade så brådstörtat, att han halkade över en sten, och ned dumpo häst, matador och alla i en neslig klunga, medan den halvt vansinniga Smörblomman tog ett förvånande skutt över staketet och galopperade vilt ut ur sikte nedåt vägen.

— Tag fast henne, hejda henne, genskjut henne, spring, gossar, spring! skrek Dan, gnoende efter henne så fort han förmådde, ty hon var av Alderneyras och mr Bährs synnerliga favorit, och om någonting hände henne, så fruktade Dan, att allt vore förbi för honom. Sådant springande och löpande och gastande och flämtande det var, innan hon blev fångad! Metspöna lämnades i sticket; Toby fick snart sagt trava benen av sig under förföljelsen, och var gosse var röd, andtruten och uppskrämd. De funno den stackars Smörblomman i en blomsterträdgård, dit hon tagit

sin tillflykt, utmattad av det långvariga springandet. Dan lånade ett rep, vilket han begagnade som grimma, och ledde henne hem, åtföljd av en skara mycket Nedstämda ungherrar, ty kon befann sig i ett bedrövligt tillstånd; då hon hoppade över gärdsgården, hade hon nämligen vrickat bogen, så att hon haltade; och hennes ögon voro vilda, hennes glänsande hud våt och betäckt med gyttja.

— Den här gången är du illa fast, Dan, sadeTommy, medan han ledde den flåsande åsnan bredvid den misshandlade kon.

— Du också, för du hjälpte till.

— Det gjorde vi alla, utom Demi, tillade Jack.

— Det var han, som ingav oss idén.

— Jag sade er, att ni inte skulle göra det! utbrast Demi, som var ytterst förtvivlad över den stackars Smörblommans tillstånd.

— Gamle Bähr kör väl bort mig, kan jag tro. Frågar inte efter, om han gör det, mumlade Dan, men såg betryckt ut i trots av sina ord.

— Vi skola alla bedja honom att icke göra det, sade Demi, och de andra instämde, med undantag av Stuffy, som smickrade sig med den förhoppningen, att hela straffet skulle drabba ett enda brottsligt huvud. Dan sade endast: gör er inga gråa hår för min skull; men han glömde det aldrig, ehuruväl han åter ledde gossarna på villospår, så snart frestelsen kom på honom.

Då mr Bähr såg djuret och hörde historien, sade han just icke många ord, tydligen därför att han fruktade, att han i de första ögonblicken av förtrytelse skulle säga alltför mycket. Smörblomman inkvarterades bekvämt i sitt stall, och gossarna fingo gå upp på sina rum, tills det skulle bli kvällsvardsdags. Detta korta uppskov gav dem tid att tänka litet närmare på saken, att undra på, vad straffet skulle bliva och att försöka utfundera, vart Dan skulle komma att sändas. Denne visslade oförtrutet i sitt rum, på det att ingen skulle tro, att han lade det minsta på sinnet; men medan han väntade på att få veta sitt öde, blev åtrån att stanna kvar starkare och starkare, ju mer han erinrade sig den trevnad och välvilja, han rönt där, den hårda medfart och den vanvård, han varit utsatt för annorstädes. Han förstod, att de sökte att hjälpa honom, och i sitt Innersta hjärta var han tacksam, men hans stormiga liv hade gjort honom hård och bekymmerslös, misstänksam och egensinnig. Han hatade allt slags tvång och uppreste sig däremot liksom ett otämt djur, även om han visste, att det var välment, och dunkelt insåg, att det var till hans eget bästa. Han beredde sig på att åter driva vind för våg och stryka omkring i staden, som han gjort nästan hela sitt liv, en utsikt, som bragte honom att rynka sina Svarta ögonbryn och se sig omkring i det väl ombo-nade lilla rummet med ett fundersamt uttryck, som skulle hava rört ett mycket hårdare hjärta än mr Bährs, om han sett det. Det försvann likväl ögonblickligen, när den gode mannen inträdde och på sitt vanliga allvarsamma sätt sade:

— Jag har hört, hur alltsammans tillgått, Dan, och ehuru du återigen brutit mot ordningsstadgarna, ämnar jag låta dig göra ett försök till, för att göra mrs Bähr till viljes.

Dan rodnade ända upp över öronen, då han så oväntat såg sig tagen till nåder, men han svarade endast på sitt tvära sätt:

— Jag visste inte, att det fanns något förbud mot tjurfäktning.

— Som jag aldrig föreställt mig, att någon sådan kunde äga rum i Plumfield, har jag aldrig stiftat någon sådan lag, svarade mr Bähr, mot sin vilja småleende över gossens undflykt. Därpå tillade han allvarligt: Men en av de första och viktigaste av våra få lagar är att vara god mot varje oskäligt djur här finnes. Jag vill, att var och en, var levande varelse utan undantag, skall vara lycklig här, att de alla skola älska, förtrösta på och tjäna oss, såsom vi redligt och beredvilligt älska, förtrösta på och tjäna dem. Jag har ofta sett, att du är mera god mot djur än de andra gossarna, och mrs Bähr ansåg det för ett mycket vackert drag av dig, emedan det enligt hennes tanke bevisade ett gott hjärta. Men du har gäckat vår förväntan i det hänseendet, och det gör oss ont, ty vi hoppades att göra dig helt och hållet till en av de våra. Skola vi försöka på igen?

Dans ögon hade varit fästa på golvet, och han bultade nervöst med händerna på det trästycke på vilket han täljt, då mr Bähr kom in, men då han hörde den vänliga rösten framställa denna fråga, blickade han hastigt upp och sade i en mera vördnadsfull ton, än han dittills plägat:

— Ja, var så god!

— Välan då, vi skola icke mera tala om saken; det blir endast ingen utvandring av i morgon, utan du måste stanna hemma, liksom de andra gossarna, och ni måste alla sköta om stackars Smörblomman, till dess hon blir

frisk igen.

— Det skall jag göra,— Gå nu ner och ät kvällsvard, och gör ditt bästa, min gosse, mer för din egen skull än för vår. Därpå skakade mr Bähr hand med honom, och Dan gick ned, mera kväst genom detta vänliga bemötande, än han skulle blivit genom det goda kok stryk, som Asia på det enträgnaste tillstyrkt.

Dan försökte en eller två dagar, men som han icke var van därvid, tröttnade han snart och återtog sina gamla, styvsinta fasoner. Mr Bähr måste en dag begiva sig hemifrån för någon angelägenhets skull, och gossarna hade inga lektioner. De voro mycket belåtna därmed och lekte ivrigt ända till sängdags, då de flesta av dem kröpo till kojs och sovo som stockar. Dan hade likväl i sitt huvud en plan, vilken han meddelat Nat, när han och denne voro ensamma.

— Se här, sade han, stack handen under sin säng och framtog en butelj, en cigarr och en kortlek. Jag vill ha en liten muntration och göra som jag brukade, då jag var tillsammans med gubbarna i stan. Här är en butelj öl, som jag fått på kredit hos den gamle mannen vid bangården, och här är en cigarr; du kan betala det, eller också Tommy; han har högtals med pengar, och jag har inte en cent. Jag skall gå och bedja honom komma in; nej, gå du, dig ger ingen akt på.

— Men herrskapet lär inte tycka om det.

— De skola inte få veta det. Pappa Bähr är borta, och mrs Bähr är upptagen av Teddy; han har fått halsfluss eller någonting dylikt, och hon kan inte komma ifrån honom. Vi ska inte sitta uppe länge eller göra något oväsen; vad är det således för ont däri?

— Asia märker nog, om vi låta lampan brinna länge; det gör hon alltid.

— Nej, det kommer hon inte att göra; jag har därför med flit tagit med mig blindlyktan; den ger ej mycket ljus ifrån sig, men vi kunna tillsluta den i en hast, om vi höra någon komma.

Detta ansåg Nat för en ljus idé, som gav saken en viss romantisk anstrykning. Han skyndade bort för att säga till åt Tommy, men stack åter in huvudet och frågade:

— Du vill väl ha hit Demi också, inte sant?

— Nej, för all del; pastorn kommer att himla sig och predikar, om du talar om det för honom. Hansover säkert; giv därför bara en vink åt Tommy och' kila tillbaka igen.

Nat lydde och återvände en minut därefter med Tommy halvklädd, tämligen ruggig i huvudet och mycket sömnig, men som vanligt fullkomligt beredvillig att vara med om vilken rolighet som helst.

— Håll er nu stilla, så skall jag lära er ett utmärkt gentilt spel, kallat »poker», sade Dan, medan rumlarna slogo sig ned vid bordet, på vilket buteljen, cigarren och korten voro framsatta. Först ska vi ta oss en klunk, sedan ska vi låta cigarren gå laget om, och så ska vi spela. Så göra fullvuxna karlar, och det är rasande roligt.

Ölet kringbjöds i en mugg, och alla tre smackade med läpparna, sedan de druckit, ehuru Nat och Tommy icke tyckte om den beska drycken. Cigarren var ännu värre, men de vågade icke säga det, och var och en bolmade oförtrutet, till dess han blev huvudyr eller höll på att storkna, då han räckte cigarren åt den, som satt närmast honom. Dan tyckte om det, ty det påminde om gamla tider, då en och annan gång ett tillfälle erbjöd sig för honom att härma de lumpna snobbar, som omgåvo honom. Han drack och rökte och skrävlade så likt dem, han förmådde, och sättande sig in i andan av den förflutna tid han frambesvor, började han snart att svära, men halvhögt, liksom av fruktan att någon kunde höra honom.

— Låt bli det där; det är syndigt att säga »fördöme»!

— Å skräp! Predika inte, utan spela på; att svära hör också till nöjet.

— Jag skulle helst vilja säga »tunnor tusan», sade Tommy, som hittat på detta intressanta utrop och var riktigt stolt däröver.

— Och jag skall säga »fan»; det låter bra, tillade Nat, vilken Dans manliga fasoner slogo särdeles an på.

Dan gjorde narr av deras »stollighet» och svor fasligt, medan han försökte lära dem det nya spelet.

Men Tommy var mycket sömnig, och Nats huvud begynte värka av ölet och röken, varför ingendera av dem var mycket snabb att lära och spelet gick trögt. Rummet var nästan mörkt, ty lyktan brann dåligt; de kunde icke skratta högt eller röra sig mycket, ty Silas sov strax bredvid i magasinet; korteligen, till-ställningen var tråkig. Bäst som Dan höll på att dela, upphörde han plötsligt och ropade i en uppskrämd ton: »vem är det?» och drog i detsamma igen luckan på lyktan. En röst i mörkret sade skälvande: »jag kan inte få tag i Tommy,» och därpå hördes ett snabbt trask av bara fötter, som lupo nedåt korridoren, vilken från flygeln ledde till huvudbyggnaden.

— Det är Demi. Han ämnar ropa någon; kila in i sängen, Tom, och skvallra inte! skrek Dan, i det han rafsade undan allt, som kunde förråda nattens rummel, och begynte att rycka av sig kläderna, medan Nat följde hans exempel.

Tom sprang till sitt rum och dök ned i sängen, där han låg och skrattade, till dess någonting brände honom i handen, då han upptäckte, att han ännu fasthöll stumpen av den cigarr, som rökts under festen, och på vilken han hållit på att blossa, just då föreställningen så plötsligt avbröts.

Det var nästan slut på den, och Tommy ämnade just omsorgsfullt släcka den, då madam Hummels röst hördes, och som han fruktade, att cigarrstumpen skulle förråda honom, ifall han dolde den i sängen, kastade han den under sängen, sedan han till yttermera visso givit den ett nyp, med vilket han trodde sig hava gjort ända på den.

Madam Hummel kom in med Demi, som såg mycket snopen ut, då han varseblev Tommys röda ansikte fridfullt vilande på kudden.

— Han var inte där nyss på ögonblicket, ty jag vaknade och kunde inte finna honom någonstädes, sade Demi och rusade fram till honom.

— Vad för okynne har du nu hittat på, stygga unge? frågade madam Hummel, i det hon godmodigt skakade honom, vilket kom den sovande att öppna ögonen och helt menlöst säga:

— Jag sprang endast in i Nats rum för någonting, som jag hade att säga honom. Gå och låt mig vara i fred; jag är så gruvligt sömnig.

Madam Hummel, bonade om Demi och avlägsnade sig för att rekognoscera, men fann endast två gossar, som slumrade lugnt i Dans rum. Något litet upptåg, tänkte hon, men som ingen skada skett, sade hon ingenting åt mrs Bähr, som var uttröttad och överansträngd genom sitt bestyr med lille Teddy.Tommy var sömnig, och sedan han tillsagt Demi att sköta sig själv och icke göra några frågor, snarkade han inom tio minuter, föga anande, vad som försiggick under hans säng. Cigarren slocknade icke utan låg och glimmade på halmmattan, tills denna brann rätt snällt och en hungrig liten låga började krypa fram, varpå elden först fattade i parkumsängtäcket, sedan i lakanen, och slutligen i själva sängkläderna. Ölet gjorde, att Tommy sov tungt, och röken dövade Demi, varför de sovo, tills elden lbegynte att sveda dem och och de voro i fara att bliva uppbrända.

Frans satt uppe och studerade, och då han lämnade skolrummet, kände han röklukten, rusade uppför trapporna, drog gossarna från den i ljus låga stående sängen, och öste allt vatten, han kunde komma över, på lågorna. Detta hämmade, men kunde icke kväva elden, och barnen, som väcktes därigenom, att de huller om buller vräktes ut i den kalla förstugan, började tjuta med full hals. Mrs Bähr visade sig genast, och ögonblicket därefter störtade Silas ur sitt rum, vrålande »elden är lös!» så gällt, att hela huset kom på benen. En skara vita tomtenissar med uppskrämda ansikten trängde in i förstugan, och för ett ögonblick tycktes en var slagen av en panisk förskräckelse.

Då återfann mrs Bähr sin sinnesnärvaro, bad madam Hummel se om de brända gossarna och sände Frans och Silas nedför trapporna efter några byttor med våt tvätt, som hon kastade på sängen, över mattan och upp mot gardinerna, som nu brunno rätt livligt och hotade att tända väggarna.

De flesta av gossarna stodo stumma och sågo på, men Dan och Emil ansträngde sig av alla krafter, sprungo av och an med vatten från badrummet och hjälpte till att draga ned de farliga gardinerna.

Faran var snart förbi, och sedan mrs Bähr och Frans befallt alla gossar att gå till sängs och lämnat Silas kvar för att vaka över, att elden icke skulle bryta ut igen, gingo de att se efter, hur det stod till med de stackars skadade gossarna. Demi hade kommit undan med en stor brännblåsa och en stor skråma, men Tommy hade icke blott fått håret till största delen avsvett från huvudet, utan hade ett stort brännsår på armen, som gjorde honom nästan halvt vansinnig av smärta. tDemi var snart lisad, och Frans tog honommed sig till sin egen säng, där den välvillige ynglingen stillade hans förskräckelse och sövde honom så ömt som en kvinna. Madam Hummel vakade hela natten över stackars Tommy, bjudande till att lindra hans kval, och mrs Bähr flög fram och åter mellan honom och lille Teddy med olja och bomull, kylande plåster och havslök, i det hon då och då, liksom hon funnit ett stort nöje i den tanken, sade för sig själv: — Jag har alltid vetat, att Tommy en gång skulle sätta eld på huset, och nu har han gjort det!

Då mr Bähr följande morgon kom hem, fann han allt i ett snyggt tillstånd. Tommy till sängs, Teddy flåsande som en liten valfisk, mrs Hanna dignande av trötthet, och hela pojkskaran så upprörd, att de alla talade på en gång och nästan med våld drogo honom med sig för att beskåda ruinerna. Genom hans lugna sätt att gå till väga blev ordningen snart återställd, ty var och en var övertygad om, att han var vuxen ett dussin eldsvådor, och därför utförde de alla med största nit vad helst för uppdrag han gav dem.

Det var ingen skola denna morgon, men på eftermiddagen var det skadade rummet iordningställt, sjuklingarna befunno sig bättre, och det blev tillfälle att i ro förhöra och döma de små brottslingarna. Nat och Tommy berättade den andel de haft i ofoget och voro uppriktigt bedrövade över den fara, för vilken de utsatt det kära gamla huset och alla, som bodde däri. Men Dan tog på sig sin bekymmerslösa min och ville icke medgiva, att någon synnerlig skada skett.

Nu fanns det likväl intet, som mr Bähr avskydde till den grad som drickande, kortspel och svordomar; att röka hade han avstått från, på det att gossarna icke skulle bli frestade att försöka det, och det förtröt och förargade honom djupt att finna, att den gosse, med vilken han försökt att vara mest undfallande, skulle begagna sig av hans frånvaro för att införa dessa laster och lära hans oskyldiga små gossar att anse det manligt och nöjsamt att hängiva sig åt dem. Han talade länge och allvarsamt till de församlade gossarna, och med en min, som på en gång uttryckte fast föresats och bedrövelse, slutade han sitt tal sålunda :

— Jag tror att Tommy är nog straffad, och detta brännsår på hans arm skall länge nog bliva honomen påminnelse om att icke befatta sig med sådana saker. Nats förskräckelse är ett tillräckligt straff för honom, ty han är verkligen ångerfull och försöker att lyda mig. Men du, Dan, har blivit förlåten många gånger, och dock tjänar det till intet. Jag kan icke tillåta, att mina gossar taga skada genom dåliga exempel, eller att min tid förspilles med att tala för döva öron; du kan därför taga farväl av dem alla och säga madam Hummel, att hon packar in alla dina saker i min lilla svarta nattsäck.

— O, herr Bähr, vart skall han ta vägen? utbrast Nat.

— Till ett trevligt ställe längre bort på landet, dit jag stundom sänder gossar, när de icke arta sig bra här. Mr Page är en god man, och Dan kommer att vara lycklig, blott han behagar göra sitt bästa.

— Får han någonsin komma tillbaka? frågade Demi.

— Det kommer att bero på honom själv; jag hoppas det

Med dessa ord lämnade mr Bähr rummet för att skriva ett brev till mr Page, och gossarna skockade sig kring Dan, nästan alldeles såsom folk plägar med en person, som ämnar företaga en lång och farlig resa till okända trakter.

— Jag undrar, om du lär trivas! begynte Jack.

— Tänker inte stanna kvar, om jag ej gör't, sade Dan kallblodigt.

— Vart tänker du då ta vägen? frågade Nat.

— Jag går kanske till sjöss, eller västerut, eller kilar över till Kalifornien, svarade Dan med en så bekymmerslös min, att de små gossarna stodo nästan alldeles andlösa.

— Nej, jag ber dig! Stanna en tid hos mr Page och kom sedan tillbaka hit, bad Nat, som saken gick mycket djupt till hjärtat.

— Jag frågar inte efter, vart jag går eller hur länge jag stannar, och jag vill bli hängd, om jag någonsin kommer tillbaka hit igen. Med dessa vredgade ord avlägsnade sig Dan för att packa in sina saker, vilka han allesammans fått av mr Bähr.

Detta var det enda farväl han tog av gossarna, ty de språkade alla om saken nere i ladan, och han bad Nat att icke tillkalla dem. Vagnen stod för porten, och mr Bähr kom ut för att tala med Dan och sågså sorgsen ut, att denne blev helt beklämd om hjärtat och sade med dämpad röst:

- Får jag säga farväl åt Teddy?

— Ja, min vän, gå in och kyss honom; han kommer att sakna sin Danny gruvligt mycket.

Ingen såg blicken i Dans ögon, då han lutade sig ned över den lilla vaggan och såg det lilla ansiktet ljusna vid första åsynen av honom; men han hörde mrs Bähr i bedjande ton säga:

— Kunna vi inte låta den stackars gossen göra ett försök till, Fritz? samt mr Bähr på sitt bestämda sätt svara:

— Min vän, det är ej till hans bästa; låt honom därför gå dit, där han ej kan skada andra, men andra däremot. gagna honom, och med tiden skall han få komma åter, det lovar jag dig.

— Han är den ende gosse, vi någonsin misslyckats med; och det gör mig så ont, ty jag trodde, att det var någonting att göra av honom, trots hans fel,

Dan hörde mrs Bähr sucka, och han hade gärna själv velat bedja om att bliva ställd på prov en gång till, men hans högmod ville ej tillåta honom det, och han kom ut med det hårda uttrycket på sitt ansikte, skakade hand till avsked utan att säga ett ord, for bort med mr Bähr och lät Nat och mrs Hanna med tårar i ögonen titta efter honom.

Några dagar därefter fingo de ett brev från mr Page med underrättelsen att Dan artade sig bra, vilket gladde dem alla. Men tre veckor därefter kom åter ett brev, som underrättade dem om, att Dan rymt sin kos och sedan dess icke avhörts. De sågo mycket slagna ut, och mr Bähr sade:

— Kanske jag bort låta honom försöka sin lycka en gång till.

Mrs Bähr nickade likväl slugt och svarade: — Var du lugn, Fritz; gossen kommer nog tillbaka till oss, det är jag säker på.

Men tiden gick, och ingen Dan kom.SJUNDE KAPITLET.

Odygdiga Nan.

— Fritz, jag har fått en ny idé, utropade mrs Bähr, då hon råkade sin man en dag efter skolans slut.

— Nå, min vän, vad är det för en? rågade han och väntade tåligt att få höra den nya planen, ty mrs Hannas idéer voro stundom så lustiga, att han icke kunde låta bli att skratta åt dem, ehuru de vanligtvis voro mycket kloka och han fann ett nöje i att sätta dem i verket.

— Daisy behöver en kamrat, och för gossarna skulle bli ganska nyttigt att ha en flicka till bland sig; vi äro ju övertygade om riktigheten av systemet att uppfostra små män och kvinnor tillsammans, och det är hög tid, att vi handla i enlighet med vår övertygelse. De ömsom smeka och tyrannisera Daisy, och hon börjar bli bortskämd. De måste därför lära sig saktmodiga maner och mera hyfsade seder, och något bättre sätt att åstadkomma detta, än att låta dem umgås med flickor, finnes icke.

— Du har rätt, såsom vanligt. Men vem är det du vill taga hrt? frågade mr Bähr, som på uttrycket i hennes ögon såg, att mrs Hanna redan hade någon att föreslå.

— Lilla Annie Harding.

— Vad! Odygdiga Nan, som gossarna kalla henne? utropade mr Bähr med en skälmsk min.

— Ja, hon förvildas hemma, sedan hennes mor dog, och hon är ett alltför begåvat barn, för att man skall låta henne skämmas bort av tjänstefolket. Jag har haft blicken fäst på henne sedan någon tid tillbaka, och när jag häromdagen träffade hennes far i staden, frågade jag honom, varför han icke skickade henne i skola. Han svarade, att han gärna skulle göra det, om han kunde finna en lika god flickskola som vår goss-skola. Jag vet, att han skulle bli förtjust, om hon finge komma hit; vad säger du således om, ifall vi skulle fara dit över i eftermiddag och ställa om saken ?

— Har du inte mycket nog att tänka på, minHanna, utan denna Ulla zigenerska för att plåga dig? frågade mr Bähr, strykande den hand, som låg på hans arm.

— Visst inte, sade mrs Bähr glatt. Det roar mig, och jag har aldrig känt mig lyckligare än här bland pojkskaran. Ser du, Fritz, jag hyser mycken sympati för Nan, just därför att jag själv var ett så odygdigt barn, att jag fullkomligt känner till, hur det förhåller sig med den saken. Hon har ett sådant överflöd av livsandar, och om hon endast får lära, vad hon skall taga sig till med dem, kommer hon att bli en lika snäll liten flicka som vår Daisy. Kvick som en eld, som hon är, skulle hon, om hon blott leddes in på rätta stråten, snart finna ett nöje i undervisningen, och vad som nu är en liten odygdspåse full av skälmstycken skulle snart bli ett flitigt, lyckligt barn. Jag vet, hur man skall få bukt på henne, ty jag minns, hur min snälla mor fick bukt med mig, och...

— Och om du lyckas hälften så bra som hon, skall du ha gjort ett storverk, inföll mr Bähr, som var viss om, att mrs Bähr var den bästa och älskvärdaste kvinna under solen.

— Hör på, om du gör narr av min plan, så skall du få dåligt kaffe hela veckan, och vad skall du då ta dig till, min gunstig herre? sade mrs Bähr och nöp honom i örat, alldeles som om han varit en av gossarna.

— Skall icke håret resa sig på Daisys huvud, när hon får se Nans vilda fasoner? frågade mr Bähr kort därefter, då Teddy kravlat sig upp på hans bröst och Rob på hans rygg, ty de rusade alltid på sin far, så snart skolan var slut.

— Kanske i början; men det kommer att göra Daisy gott. Hon börjar bli förnumstig och lillgammal. Hon hade alltid roligt, när Nan hälsade på för att leka, och de två skola gagna varandra ömsesidigt, utan att någondera vet av det. Halva undervisningskonsten är att förstå, hur mycket barn kunna göra för varandra, och när man skall låta dem vara tillsammans.

— Jag hoppas blott, att hon ej må bliva en ny olycksfågel.

— Min stackars Dan! Jag kan aldrig riktigt förlåta mig, att jag lät honom gå, sade mrs Bähr med en suck.Vid ljudet av detta namn slet sig lille Teddy, som aldrig glömt sin vän, lös ur sin fars armar, såg fundersamt på den solbelysta gräsmattan, tultade sedan tillbaka och sade, såsom vanligt, då han sveks i sin förhoppning på det efterlängtade återseendet:

— Min Danny tömmer snart.

— Jag tror verkligen, att han bort få stanna kvar, om ock blott för Teddys skull, ty han håller så mycket av honom, och kanske skulle vår lille gosses kärlek kunnat göra för honom, vad vi voro ur stånd till.

— Jag har stundom själv tyckt detsamma, men sedan han uppväckt en sådan jäsning bland gossarna och varit nära att bränna upp hela skolan, ansåg jag det säkrast att avlägsna olycksfågeln, för en tid åtminstone, sade mr Bähr.

— Middagen är färdig, låt mig få ringa på klockan! sade Robert och började på detta instrument ett solo som gjorde det omöjligt att höra sitt eget ord.

— Får jag således taga hit Kan, eller hur? frågade mrs Hanna.

— Ett dussin Nannor, om du så vill, min vän, svarade mr Bähr, som i sitt faderliga hjärta hade plats för alla okynniga och vanvårdade barn i världen.

Då mrs Bähr kom hemåkande på eftermiddagen, och innan hon hunnit lassa av de små gossar, utan vilka hon sällan begav sig utomhus, hoppade, en liten flicka ned bakifrån karriolen och sprang in i huset, ropande:

— Hallå, Daisy, var är du?

Daisy kom och tycktes fägna sig att se sin nya gäst, men hon såg dock litet förskräckt ut, då Nan, ännu hoppande och skuttande, som om det varit omöjligt för henne att hålla sig stilla, sade:

— Jag kommer att stanna här för alltid; pappa säger, att jag får det, och min koffert kommer i morgon, och alla mina saker ha blivit tvättade och lagade, och din tant kom och tog mig med sig. Är det inte bra roligt?

— Jo, det är det visst. Har du med dig din stora docka? frågade Daisy, som hoppades att så var, ty vid sitt sista besök hade Nan stökat om i hennes dockskåp och hade yrkat på att få tvätta Blanches gipsansikte, vilket för alltid fördärvade den beklagans-värdas hy.— Ja, jag har henne någonstans i närheten, svarade Nan med en högst omoderlig likgiltighet. Jag har gjort dig en ring under vägen och ryckt håren till den ur Dobbins svans. Vill du ha den? och Nan räckte henne en tagelring såsom ett tecken till förnyelsen av deras vänskap, ty när de sist skildes åt. hade de svurit på att aldrig mera tala vid varandra.

Vunnen genom den erbjudna gåvans skönhet, blev Daisy hjärtligare och föreslog, att man skulle draga sig tillbaka till barnkammaren, men Nan sade:

— Nej, jag vill se gossarna och ladan, och slängde sin hatt av och an vid ena snöret, tills det brast, varefter hon lät den ligga kvar på gräset och lämnade den åt sitt öde.

— Hallå! Nan! utropade gossarna, då hon rusade in i högen med underrättelsen:

— Jag kommer att stanna kvar.

— Hurra! vrålade Tommy från den mur, där han satt uppspetad, ty Nan var en själafrände, och han förutsåg, att. det i framtiden skulle komma att gå »livat» till.

— Jag kan kasta fjäderboll; låt mig leka med, sade Nan, som kunde reda sig med vad som helst och icke var rädd för hårda stötar.

— Vi leka inte nu, och vårt parti har segrat dig förutan.

— Jag kan springa bättre än ni, i alla fall, genmälde Nan, åberopande sig på vad som var hennes starka sida.

— Kan hon det? frågade Nat Jack.

— Hon springer rätt bra för att vara en flicka, svarade Jack, som såg ned på Nan med en min av överlägset bifall.

— Vill du försöka? sade Nan, som längtade visa, vad hon dugde till.

— Det är för hett, sade Tom och stod och flämtade mot muren, som om han varit alldeles uttröttad av hettan.

— Vad är pä färde med Stuffy? frågade Nan, vars kvicka ögon flögo från ansikte till ansikte.

— Bull gjorde illa hans hand; han lipar över varje småsak, svarade Jack hånfullt.

— Det gör inte jag, jag gråter aldrig, om jag gjort, mig aldrig så illa, sade Nan med stolt självkänsla.— Å! Jag kunde få dig att gråta på två minuter, genmälde Stuffy, uppbrusande.

— Försök, om du kan.

— Gå då och ryck upp den där nässelknippan, sade Stuffy och pekade på ett kraftigt exemplar av denna brännande planta, som växte vid muren.

Nan fattade genast i nässlan, ryckte upp den och höll fram den med en utmanande åtbörd, oaktat den odrägliga

svedan.

— Bravo! ropade gossarna, som med nöje visade, att de satte värde på mod, även hos det svagare könet.

Mera stucken än hon var, beslöt Stuffy att på ett eller annat sätt pressa ett skrik ur henne och sade spotskt:

— Det här gillas inte, ty du är van att tassa på allting. Gå nu och stöt huvudet riktigt hårt mot den där ladan, så lovar jag, att du nog skall tjuta.

— Gör det inte, sade Nat, som avskydde grymhet Men Nan var redan borta, och, rännande rakt på ladan, gav hon sitt huvud en duns, som sträckte henne till marken och lät som den kommit från en murbräckta. Huvudyr, men ingalunda modfälld, reste hon sig raglande och sade käckt, ehuru med av plåga förvridet ansikte:

— Det gjorde ont, men jag skriker inte.

— Gör om det igen, sade Stuffy i vredesmod, och Nan skulle hava gjort det, om icke Nat hållit fast henne; men Tommy, som nu ej mer tänkte på hettan, rusade på Stuffy som en liten stridstupp och röt till:

— Låt det bli slut med det här, eller jag slungar dig över ladan ! varpå han så skakade och ruskade den stackars Stuffy, att denne för ett ögonblick icke visste, om han stod på huvudet eller benen.

— Hon uppmanade mig därtill, var allt vad han kunde säga, när Tommy släppte honom.

— Lika gott om hon gjorde det eller icke; det är en skamlös nedrighet att göra en liten flicka illa, sade Demi i en förebrående ton.

— Hahal Det bryr jag mig visst om! Jag är ingen liten flicka, jag är äldre än du och Daisy, ska jag låta dig veta! utropade Nan otacksamt.

— Det är inte värt du predikar, pastor; du spelar översittare mot Daisy var eviga dag, utropade kommodoren, som just nu kom tillstädes.

— Jag gör inte henne illa; ' gör jag det, Daisy ? frågade Demi och vände sig till sin syster, som stod och »stackrade» Nans svidande händer och rekommenderade vatten för den purpurröda kula, som började bilda sig på hennes panna.

— Du är den bästa gosse i världen, svarade Daisy genast, ehuru hennes sanningskärlek nödgade henne att tillägga: visst gör du mig illa ibland, men inte med flit.

— Lägg undan sällträden och de andra sakerna och tagen er intet oråd för, mina gubbar. Intet slagsmål är tillåtet ombord på den här skutan, sade Emil, som var väl fallen för att topprida de andra.

— Hur står det till, fröken Vildstyre? sade mr Bähr, då Nan kom in med de övriga för att äta kvällsvard. Giv mig högra handen, min dotter lilla, och lär dig folkseder, tillaide han, då Nan räckte fram, den vänstra.

— Jag har ont i den andra.

— Stackars liten hand! Hur har den fått sådana bläsor? frågade han och drog undan den från hennes rygg, bakom vilken hon hållit den med en min, som ingav honom den misstanken, att hon tagit sig något oråd före.

Innan Nan hann att tänka på någon ursäkt, hade Daisy omtalat hela historien, varunder Stuffy försökte att dölja sitt ansikte i en spilkum mjölk och bröd. Då berättelsen var slut, kastade mr Bähr en blick nedåt ändan av det långa bordet på sin hustru och sade med en skalkaktig blick:

— Det här hör egentligen till ditt departement, och därför, min vän, vill jag ej blanda mig i saken.

Mrs Hanna förstod, vad han menade, men hon tyckte så mycket mer om sin lilla odygdspåse för hennes kurage, ehuru hon blott på sitt »allvarsammaste sätt sade:

— Vet du varför jag bett Nan komma hit?

— För att pina mig, mumlade Stuffy med munnen full.

— För att hjälpa mig att göra gentlemän av er, och jag tycker att ni visat, att några av er behöva det.

Vid dessa ord dök Stuffy åter ned i spilkumen, och kom icke upp igen, förrän Demi bragt dem allaatt skratta genom att på sitt sävliga, fundersamma sätt säga:

— Hur kan hon det, då hon själv är en sådan tjuvpojke ?

— Ja, det är just det; hon behöver hjälp likaväl som ni, och jag hoppas, att ni skola föregå henne med gott exempel.

— Skall hon också bli en liten gentleman? frågade Bob.

— Det skulle hon nog gärna vilja; eller hur, Nan? tillade Tommy.

— Nej, det skulle jag inte; jag hatar pojkar! sade Nan förbittrad; ty hennes hand sved ännu, och hon började att tro, att hon kunnat visa sitt mod på ett förståndigare sätt.

— Det gör mig ont, att du hatar mina gossar, de kunna vara hyfsade och högst älskvärda, om de ha lust. Vänlighet i ord, blickar och beteende är sann belevenhet, och det kan lite var hava, om man blott bemödar sig att behandla andra, såsom man vill bli behandlad själv.

Mrs Bähr hade ställt sina ord till Nan, men gossarna aickade åt varandra och tyckets åtminstone för tillfället taga piken åt sig, ty de räckte varandra smörassietten och sade: »var så god» och »jag tackar» och »nej jag tackar» på ett ovanligt städat och aktningsfullt sätt. Nan sade ingenting, utan höll sig stilla och avhöll sig från att retas med Demi, ehuru högeligen frestad att göra det, därför att han tog på sig en så högtidlig min. Hon tycktes också hava glömt sitt hat till gossar och lekte »kurra gömma» med dem, tills det blev mörkt. Stuffy sågs flera gånger under leken erbjuda henne sitt bröstsockerstycke att suga på, och detta bidrog uppenbarligen att stämma henne blidare, ty det sista hon sade, innan hon gick till sängs, var:

— Då mitt sällträ och fjäderboll komma, ska ni alla få leka med dem.

Hennes första ord på morgonen voro: — Har min ask kommit? och då man sade henne, att hon skulle få den längre fram på dagen, blev hon misslynt och otålig och piskade sin docka, så att Daisj tyckte, att det var riktigt styggt. Hon framsläpade likväl sin tillvaro till klockan fem, då hon plötsligen försvann, och hon saknades icke, förrän det blev kvällsvardsdags,emedan de där hemma trodde, att hon gått på backen med Tommy och Demi.

— Jag såg henne i full fart rusa nedför i allén ensam, sade Mary-Anne, då hon kom in med äggpannkakan, och var och en frågade henne, om hon sett till Nan.

— Hon har sprungit hem, den lilla tatterskan! utropade mrs Bähr och såg helt hjärtängslig ut.

— Kanske har hon gått ned till stationen och hört efter sin ask, menade Frans.

— Det är omöjligt, hon hittar inte, och om hon också hittade, kunde hon aldrig bära kappsäcken en mil, sade mrs Bähr, som började misstänka, att hennes nya idé torde bli kinkig nog att genomföra.

— Det vore så likt henne, sade mr Bähr och tog sin hatt för att gå och söka flickan, då ett rop av Jack, som stod vid fönstret, kom var och en att skynda till dörren.

Där kom ganska riktigt miss Nan, släpande med sig en stor kartong, ombunden med en lärftshandduk. Mycket het och dammig och uttröttad såg hon ut, men marscherade oförtrutet på och kom flåsande uppför trapporna, där hon med en suck av lättnad släppte sin börda och satte sig ned på den samt yttrade, i det hon lade sina trötta armar i kors:

— Jag kunde inte vänta längre, därför gick jag och hämtade den.

— Men du kände ju inte till vägen, sade Tommy, medan de övriga stodo runt omkring och tyckte, att det var ett kostligt skämt.

— Å, jag hittade, jag gick inte ett ögonblick vilse.

— Det är en mil; hur kunde du gå så lång väg?

— Ja, det är ganska långt, men- jag vilade rätt ofta.

— Var inte den där asken mycket tung?

— Den är så rund, jag hade svårt att fatta om den, och jag trodde, att armarna skulle gå av mig.

— Jag begriper inte, hur stationschefen kunde låta dig få den, sade Tommy.

— Jag sade ingenting åt honom. Han var i det lilla biljettkontoret och såg mig inte, och så gick jag och tog ned den från hyllan.

— Spring dit över, Frans, och säg honom, att allt står rätt till, annars tror gamle Dodd, att den ärstulen, sade mrs Bähr, som gapskrattade liksom de andra åt Nans kallblodighet.

— Jag sade dig ju, att vi skulle skicka efter den, om den icke skulle komma. En annan gång får du lov att vänta, ty du kommer att ådraga dig ledsamheter, om du springer din väg. Lova mig det, eljest vågar jag aldrig släppa dig ur min åsyn, sade mrs Bähr och torkade dammet ur Nans lilla blossande ansikte.

— Ja, jag lovar det; men pappa brukar alltid säga, att man aldrig bör skjuta upp någonting, och därför gjorde jag det inte.

— Ja, svara på det, om du kan! Jag tror, det är bäst, att du nu låter henne få lite kvällsvard och talar ett par ord mellan fyra ögon med henne längre fram, sade mr Bähr, för mycket road för att vara ond på den unga damen för hennes tilltags skull.

Gossarna tyckte, att det var ett »lyckat skämt», och Nan underhöll dem under hela kvällsvarden med en skildring av sina äventyr, ty en hund hade skällt på henne, en karl hade skrattat åt henne, en kvinna hade givit henne en bakelse, och hennes hatt hade fallit i bäcken, då hon, utmattad av ansträngningen, lutade sig ned för att dricka.

— Jag inbillar mig, att du nu skall hava fullt upp att göra, min vän; Tommy och Nan kunna minsann förslå för en enda kvinna, sade mr Bähr en timme senare.

— Jag vet, att det kommer att draga om en tid, innan jag kan tämja barnet, men hon är en så högsint, varmhjärtad liten varelse, att jag skulle hålla av henne, om hon ock vore två gånger så odygdig som hon är, svarade mrs Hanna, pekande på den glada gruppen, mitt i vilken Nan stod och delade ut sina tillhörigheter till höger och vänster, så frikostigt, korn om hennes stora kartong varit alldeles bottenlös.

Det var dessa vackra drag, som snart gjorde lilla »vildhjärnan», såsom de kallade henne, till en gunstling hos var och en. Daisy klagade aldrig mer, att hon hade tråkigt, ty Nan hittade på de allra roligaste lekar, och hennes upptåg tävlade snart med Tommys, till hela skolans förlustelse. Hon begrov Daisys stora docka och glömde den en hel vecka och fann den duktigt möglig, när hon grävde upp den. Daisy var alldelesförtvivlad, men Nan bar dockan till målaren, som hade arbete i huset, och fick honom att måla den tegelröd, med stirrande svarta ögon; därpå styrde hon ut henne med plymer och en scharlakansröd flanelltröja och en av Neds blyyxor, och i en indiansk hövdings skepelse ihjälslog för detta Popydilla med tomahavvken alla de andra dockorna, så att hela barnkommaren strömmade av dockblod. Hon gav bort sina nya skor åt en tiggarunge i den förutsättning, att man skulle låta henne få gå barfota, men fann det omöjligt att förena barmhärtighet med bekvämlighet, samt tillsades att begära lov, innan hon gjorde sig av med sina klädespersedlar. Hon förtjuste gossarna genom att göra en brännare av ett trästycke, försett med två stora med terpentin genomdränkta segel, som hon i skymningen påtände, varefter hon lät det lilla fartyget flyta ned utför bäcken. Hon spände den gamla kalkontuppen framför en korgvagn och lät honom sedan trava kring huset med svindlande fart. Hon gav bort sitt korallhalsband för fyra olyckliga kattungar, som några hjärtlösa pojkar hållit på att pina, och skötte dem några dagar så ömt som en mor, strök cerat på deras sår, matade dem med en docksked och sörjde dem, när de dogo, till dess hon tröstades med en av Demis bästa sköldpaddor. Hon förmådde Silas att på hennes arm tatuera ett ankar likt hans och tiggde och bad att få en blå stjärna på vardera kindbenet, men han tordes icke, ehuru hon ömsom smekte, ömsom grälade, så

att den godmodige karlen önskade, att han kunnat göra henne till viljes. Hon red på varje djur, som fanns på stället, från den stora hästen Andy till det ilskna svinet, från vilket man med möda lyckades rädda henne. Vad helst gossarna vågade, det försökte också hon genast, huru farligt det än kunde vara, och de tröttnade aldrig att sätta hennes mod på prov.

Mr Bähr föreslog, att man skulle pröva, vem som kunde studera bäst, och Nan fann lika mycket nöje i att begagna sin snabba fattningsförmåga och sitt goda minne som sina snabba fötter och sin munvighet, varemot gossarna fingo göra sig all upptänklig möda, för att bibehålla sina platser, ty Nan visade dem, att flickor kunna göra de flesta saker lika bra som gossar, och somliga saker bättre. Några belöningar gåvos icke iskolan, men mr Bährs »välgjort!» och ett gott betyg av mrs Bähr i samvetsboken lärde dem att älska plikten för dess egen skull och försöka att troget uppfylla den, i den visshet att förr eller senare lönen skulle komma. Det dröjde ej länge, förrän lilla Nan kände, att hon befann sig i en ny atmosfär, njöt av den och visade, att den var vad hon behövde; ty denna lilla trädgård var full av fagra blommor, till hälften begravna under ogräs, och när milda händer omsorgsfullt började odla den, uppspirade alla möjliga gröna skott, lovande att blomstra skönt i värmen av en omtänksam kärlek, den bästa temperatur i hela världen för .unga hjärtan och själar.

ÅTTONDE KAPITLET. Upptåg och lekar.

Som denna historia är skriven utan någon bestämd plan, annat än att till åtskilligt småfolks förlustelse skildra några scener ur livet i Plumfield, vilja vi i detta kapitel ströva omkring helt makligt och beskriva några av de nöjen, med vilka mrs Hannas gossar fördrevo sin tid. Jag kan försäkra mina ärade läsare, att de flesta här skildrade händelser äro tagna ur det verkliga livet, och att de märkvärdigaste äro de sannaste, ty ingen, huru livlig inbillningskraft han än! må hava, kan uppfinna något hälften så tokroligt, som de infall och fantasier, som upprinna i småfolks livliga hjärnor.

Daisy och Demi voro fulla av sådana infall och levde i en alldeles egen värld, befolkad med älskliga eller groteska väsen, vilka de gåvo de besynnerligaste namn, och med vilka de lekte de besynnerligaste lekar. En av dessa barnkammaruppfinningar var en osynlig ande, kallad »den elaka kisseråttan», vilken barnen trodde på, fruktade och en lång tid dyrkade. De talade sällan om den för någon annan samt höllo sina ceremonier så hemliga som möjligt, och som de aldrig försökt att göra sig en klar föreställning om densamma ens för sig själva, hade detta väsen en dunkel, hemlighetsfull trollkraft, mycket ange-näm för Demi, som var förtjust i allt, vad älvor och nissar hette. En ytterst nyckfull och tyrannisk ande var den stygga kisseråttan, och Daisy fann ett hemskt nöje i hans tjänst och lydde blint hans orimligaste fordringar, vilka vanligen förkunnades av Demi, vars uppfinningsförmåga var stor. Rob och Teddy deltogo stundom i dessa ceremonier och ansågo dem utmärkt nöjsamma, ehuru de icke förstodo hälften av vad som föregick. En dag efter skolans slut viskade Demi åt sin syster, med en betydelsefull skakning på huvudet:

— Kisseråttan behöver oss i eftermiddag.

— Vartill då? frågade Daisy oroligt.

— Till ett »offör», sade Demi högtidligt. Vi måste göra upp en eld bakom den stora klippan klockan tu, och vi måste taga med oss allt, vad vi mest tycka om, och bränna det, tillade han med vördnadsbjudande eftertryck på de sista orden.

— O, Gud! Jag tycker så gruvligt mycket om de nya dockorna, tant Amy målade åt mig; måste jag bränna upp dem också? utropade Daisy, som aldrig tänkte på att förneka den osynlige tyrannen någonting, som han begärde.

— Varenda en. Jag skall bränna upp min båt, mitt bästa album och alla mina soldater, sade Demi i en bestämd ton.

— Välan, jag samtycker; men det är bra obeskedligt av kisseråttan att vilja ha våra allra vackraste saker.

— Med ett offör menas, att man skall ge ifrån sig allt vad man tycker om, således måste vi, förklarade Demi, som kommit på den nya idén därigenom, att han hört morbror Fritz beskriva grekernas plägseder för de stora

gossarna, som läste om dem i skolan.

— Skall Rob också vara med? frågade Daisy.

— Ja, och han skall taga med sin leksaksby; den är, som du vet, helt och hållet av trä och kommer att brinna förträffligt. Vi skola göra upp ten stor lusteld och se den flamma upp; vad säger du om det?

Denna lysande utsikt tröstade Daisy, och hon åt sin middag med en rad pappersdockor framför sig; det var liksom ett slags avskedsfest.

Vid utsatt tid uttågade offerprocessionen, och varje barn bragte med sig de gåvor, som begärdes av den omättliga kisseråttan. Teddy yrkade på att också få gå med, och som han såg, att alla de andra barnenhade leksaker, stack han ett bräkande lamm under ena armen och gamla Arabella under den andra, föga drömmande om, vilken ångest den sista avguden skulle förorsaka honom.

— Vart ska ni gå, mina pullor ? frågade mrs Hanna, då skaran gick förbi hennes dörr.

— Till den stora klippan för att leka; få vi inte det?

— Jo, men gå inte för nära dammen, och var rädda om den lilla pysen.

— Det är jag alltid, sade Daisy och ledde med en överlägsen min sin myndling vid handen.

— Nu ska ni alla sätta er ned runt omkring och inte röra er ur fläcken förrän jag säger till. Denna flata sten är ett altare, och jag ämnar göra upp en eld på den.

Därpå började Demi tända en liten eld, som han sett gossarna göra vid lustpartier. Då brasan var i full glöd, befallde han, att de närvarande skulle marschera runt omkring den tre gånger och sedan uppställa sig i en krets.

— Jag skall begynna, sade han, och så fort som mina saker brunnit upp, ska ni lägga dit era.

Därmed lade han högtidligt på elden en liten pappersbok full med bilder, som han själv inklistrat; därpå följde en förfallen båt, och sedan marscherade de olyckliga tennsoldaterna den ene efter den andre till döden. Ingen, från den ståtlige, röde och gule kaptenen till den lille trumslagaren som förlorat benen, tvekade eller drog sig tillbaka; alla försvunno i lågorna och hopflöto i en och samma sjö av smält tenn.

— Nu är det din tur, Daisy, ropade kisseråttans överstepräst, då hans rika offergåvor, till stor belåtenhet för de övriga barnen, voro förtärda.

— Mina kära dockor, hur skall jag kunna bära deras förlust? sade Daisy i en klagande ton, i det hon med moderlig smärta tryckte hela dussinet till sitt bröst.

— Du måste, befallde Demi, och med en avskedskyss åt var och en lade Daisy sina blomstrande dockor på kolen.

— Låt mig behålla en enda, den här rara blå, hon är så innerligt söt, bönföll den lilla modern och ryckte förtvivlad till sig den sista.— Mera, mera! röt en fasaväckande röst, och Demi ropade: det är kisseråttan! Hon måste ha varenda en! Fort, eller hon kommer att krafsa oss.

In kastades den dyrbara blå skönheten, med volanger, rosenröd hatt och allt, och ingenting annat än några få svarta flagor återstod av denna lysande skara.

— Ställ upp husen och träden runt omkring och låt dem fatta eld av sig själva; det kommer då att se ut som en verklig eldsvåda, sade Demi, som ville hava omväxling även i sitt »offör».

Detta förslag vann allmänt bifall, och barnen uppställde den till undergång invigda byn, lade en rad kol utefter huvudgatan och satte sig sedan ned för att betrakta elden. Det drog något om, innan den ville brinna, vartill' färgen var skuld, men till slut uppflammade dock en ärelysten liten koja och tände ett träd av palmsläktet, vilket föll på taket av en stor herrgård, och inom några få minuter stod hela byn i ljusan låga. Hela befolkningen stod och stirrade på förödelsen liksom ena träskallar, vilket de också voro, till dess elden fattade i dem alla och de brunno upp utan att giva ett ljud ifrån sig. Det dröjde en god stund, innan byn var förvandlad till en askhög, och

åskådarna voro ofantligt roade av skådespelet, hurrade för var gång ett hus föll, dansade som indianer, när kyrktornet flammade upp, och 'slungade mitt in i elden ett olyckligt litet fruntimmer, som såg ut som en smörkärna och som förirrat sig till yttersta ändan av hyn.

Den storartade framgången av detta sista offer försatte Ted i en sådan hänryckning, att han först kastade sitt lamm i elden, och, innan detta ännu hunnit brynas, lade den stackars Arabella på det bål, där hon skulle förvandlas till aska. Hon tyckte naturligtvis ej om det, och hon uttryckte sitt kval och sin förbittring på ett sätt, som förfärade hennes unge bödel. Som hon var överdragen med sämskskinn, flammade hon icke upp, men hon gjorde vad värre var, hon skrympte. Först krökte sig det ena benet, sedan det andra på ett fasansfullt sätt, så att det såg ut, som hon varit levande; därpå sträckte hon upp armarna över huvudet, liksom i fruktansvärda marter, huvudet böjde sig mot skuldrorna, hennes glasögon föllo ut, och sedan hela hennes kropp vridit sig i en sista dödsryckning, sjönkhon som en svart massa ned på byns ruiner. Denna oväntade demonstration slog envar med häpnad och höll nästan på att skrämma förståndet ur Teddy. Han kastade en blick ditåt, gav därpå till ett skrik och sprang till boningshuset, vrålande med full hals, »Mamma, mamma»!

Mrs Bähr hörde skriket och skyndade till hans undsättning, men Teddy förmådde blott trycka sig intill henne och på sitt otydliga sätt framstamma någonting om »tattas Bella tadad», en »duvlig eld» och »alla dottorna bända». Fruktande någon ryslig olyckshändelse tog modern honom på sina armar och skyndade till handlingens skådeplats, där hon fann kisseråttans förblindade tillbedjare sörjande över deras förlorade älsklings förkolnade kvarlevor.

— Vad ha ni haft för er? Låt mig höra hela sammanhanget, sade mrs Hanna, beredande sig att tåligt höra på, ty brottslingarna sågo så ångerfulla ut, att hon på förhand förlät dem.

Med en viss motsträvighet förklarade Demi, vad slags lek de hållit på med, och tant Hanna skrattade så att tårarna kommo henne i ögonen, ty barnen sågo så högtidliga ut och leken var så orimligt löjlig,

— Jag trodde ni skulle vara alltför förståndiga för att leka en så enfaldig lek. Om jag skulle ha någon kisseråtta, skulle jag ha en beskedlig, som ville, att man skulle leka på ett hyggligt och beskedligt sätt, utan att förstöra och skrämma. Se bara, vilken förödelse ni åstadkommit: alla Daisys vackra dockor, Demis soldater och Robs nya by samt stackars Teddys favoritlamm och den kära gamla Arabella äro sin kos. Jag får väl lov att i barnkammaren skriva upp den där versen, som plägade stå på leksaksaskarna, som kommo utifrån:

»I Tyskland, där roa sig barnen att göra vad barnen i Boston för ro skull förstöra.»

Jag skall endast sätta Plumfield i stället för Boston.

— Vi skola aldrig göra om det igen, aldrig, det lova vi! utropade de ångerfulla små syndarna, mycket bedrövade över den snäsa de fått.

— Demi bad oss göra det, sade Rob.

— Ja, si jag hörde morbror tala om grekerna somhade altar och tocke där, och så ville jag vara lik dem; /men jag hade ingen levande varelse att offöra, och därför brände vi upp våra leksaker.

— Bevare mig, det är någonting snarlikt historien om bönan, sade tant Hanna, åter skrattande.

— Tala om den, jag ber, sade Daisy, för att förändra samtalsämnet.

— Det var en gång en fattig kvinna, som hade tre eller fyra små barn, och hon plägade låsa in dem, när hon gick ut på arbete för att ingenting ont skulle hända dem. En dag, då hon gick ut, sade hon: »Kära barn, låt inte Ullan falla ut genom fön'stret, lek inte med strykstickorna och stoppa inte bönor i näsorna.» Nu hade barnen aldrig ens drömt om att göra det sista, men hon hade väckt tanken därpå hos dem, och hon hade knappt kommit utom dörren, förrän de sprungo och proppade sina odygdiga små näsor fulla med bönor, blott för att få veta, hur det kändes, och hon fann dem gråtande, då hon kom hem.

— Gjorde det ont? frågade Rob, med så spänd nyfikenhet, att modern i hast tillade en varnande fortsättning, på

det icke en ny upplaga av bönhistorien skulle komma ut i hennes egen familj.

— Ganska ont, det har jag själv fått erfara, ty då min mor berättade mig den historien, var jag nog enfaldig att gå och försöka det själv. Jag hade inga bönor, men i stället tog jag några små kiselstenar och stoppade flera i näsan på mig. Jag tyckte alls inte, att det var trevligt, och ville mycket snart taga ut dem igen, men den ena kunde jag ej få ut, och jag blygdes så att omtala, vad för en gås jag varit, att jag gick flera timmar med stenen, som plågade mig ganska mycket. Slutligen blev värken så svår, att jag måste tala om allt, och som min mor inte kunde taga ut den, måste man skicka efter doktorn. Därpå satte man mig på en stol och höll fast mig, medan doktorn begagnade sina fula små tänger, tills stenen hoppade ut. Ack Gud, vad min olyckliga lilla näsa värkte, och hur utskrattad jag blev! Och mrs Hanna runkade på huvudet med en dyster min, som om minnet av hennes lidanden alldeles överväldigat henne.

Denna historia tycktes göra ett djupt intryck på Rob, och det gläder mig att kunna berätta, att hanlade varningen på hjärtat. Demi föreslog, att de skulle begrava stackars Arabella, och för det nöje likbegän-gelsen beredde honom, glömde Teddy sin förskräckelse. Daisy tröstades snart genom en ny uppsättning av dockor från tant Amy, och den stygga kisseråttan tycktes vara blidkad genom de sista offren, ty hon plågade dem icke mer.

»Brops» var namnet på en ny och obeskrivligt rolig lek, uppfunnen av Banks. Som detta intressanta djur icke kan påträffas i någon zoologisk trädgård, vill jag till vetgiriga själars uppbyggelse omtala några få av dess egendomliga vanor och karaktärsdrag. En brop är ett vingat fyrfotadjur med människoansikte och glatt utseende. När det går på marken, grymtar det, när det flyger upp, ger det till ett gällt skrik; stundom går det upprätt och talar god engelska. Dess kropp är vanligtvis betäckt med ett ämne, mycket likt en schal, ibland röd, ibland blå, ofta en pläd, och eget nog byta broparna ofta skinn med varandra. På sina huvuden hava de ett horn, mycket likt en styv, brun lampskärm av papp. Vingar av samma ämne flaxa på deras skuldror, när de flyga, vilket aldrig sker mycket högt från marken, enär de vanligtvis falla och göra sig illa, så snart de försöka; en högre flykt. De beta på marken, men kunna ock sitta upprätta och äta som ekorren. Deras mest omtyckta föda är limpa; äpplen förtära de också gärna, och stundom hålla de ock till godo med råa morötter, men endast då det är knappt om annan föda. De leva i hålor, där de hava ett slags näste, som ser ut ungefär som en klädkorg och i vilket de små broparna leka, tills deras vingar äro utvuxna. Dessa besynnerliga djur bliva ibland oense, och det är vid sådana tillfällen de plötsligt börja tala liksom människor, giva varandra öknamn, träta, ja stundom till och med slita hornen och skinnen av varandra och i en ilsken ton förklara, att de inte vilja leka med. De få av lyckan gynnade personer, som fått tillfälle att studera dem, äro böjda för att antaga, att de äro en märkvärdig blandning av apa, sfinx och rok och de högst kuriösa djur, som ingen annan någonsin sett än den namnkunnige Peter Wilkins. Denna lek var synnerligen omtyckt, och de yngre barnen förnötte mången regnig eftermiddag med att flaxa eller krypaomkring i barnkammaren, väsnas som små galningar och vara alldeles över sig givna av glädje. Visserligen blevo kläderna illa medfarna, isynnerhet byxknän och tröjärmar, men mrs Bähr sade endast, då hon lappade och lagade:

— Vi göra saker, som äro lika dåraktiga och inte hälften så oskyldiga. Om jag kunde bereda mig lika mycket nöje därigenom, som de kära barnen göra, skulle jag själv vilja bli en brop.

Nats högsta nöje var att arbeta i trädgården och att sitta och spela fiol i pilträdet, ty detta gröna näste var en förtrollad värld för honom, och där var det hans fröjd att sitta uppspetad och musicera liksom en lycklig fågel. De kallade honom »gamla kvittraren», emedan han alltid gnolade, visslade eller spelade fiol, och de gjorde ofta ett uppehåll med sitt arbete eller sin lek, för att lyssna till de blida tonerna av hans fiol, som tycktes anföra en liten orkester av sommarröster. Fåglarna tycktes anse honom för en av de sina, och sutto oförskräckta på gärdesgården eller slogo ned på grenarna, för att betrakta honom. Rödhakesångarna i äppelträdet där bredvid ansågo honom uppenbart som en vän, ty hanen jagade insekter tätt bredvid honom, och den lilla honan ruvade lika tryggt på sina blåa ägg, som om gossen endast varit ett nytt slags koltrast, som, medan hon så tåligt låg och vaktade, muntrade henne med sin sång. Den bruna bäcken sorlade och glänste under honom, bien svärmade över klöverfälten på ömse sidor, de förbigåendes vänliga ansikten tittade upp 'till honom, det gamla huset sträckte gästfritt sina vida flyglar fram till honom, och med en himmelsk känsla av frid, kärlek och sällhet drömde Nat timtals i denna vrå

omedveten om, vilka hälsosamma inflytelser utövade sin trollkraft på honom.

En åhörare hade han, som aldrig tröttnade, och för vilken han var mer än en skolkamrat. Stackars Billys förnämsta sällhet var att ligga vid bäcken, se huru löv och stycken av fradga dansade förbi och drömmande lyssna till musiken i pilträdet. Han tycktes anse Nat för ett slags ängel, som satt däruppe och sjöng, ty några få minnen från barnaåren dvaldes ännu i hans själ och tycktes klarna vid sådana tillfällen. Då mr Bähr såg, huru intresserad han var av Nat, bad han denne att genom denna oskyldiga trollkonsthjälpa till att skingra de moln, som tyngde på denna svaga hjärna. Beredvillig att göra vad som helst för att visa sin tacksamhet, smålog Nat alltid åt Billy, då han följde med honom ut, och lät honom ostört lyssna till den musik, vilken tycktes tala ett språk, som han förstod. »Hjälpen varandra inbördes» tycktes vara ett favoritvalspråk i Plumfield, och Nat lärde sig inse, huru mycket livet förljuvas, genom att man lever i överensstämmelse med detta valspråk.

Jack Fords privatnöje var att köpa och sälja, och han röjde de bästa anlag att träda i fotspåren av sin farbror, en lanthandlande, som sålde litet av varje och förtjänade pengar som gräs. Jack hade sett pudersocker blandas med sand, sirap med vatten och smör med flott och annat dylikt, och han svävade i den villfarelsen, att allt detta var en nödvändig del av affären. Det material, varmed han handlade, var visserligen av helt annat slag, men han pressade ut så mycket han kunde på var mask han sålde, och han vann alltid på bytet, så ofta han av gossarna tillhandlade sig eller åt dem sålde segelgarn, knivar, metkrokar eller vad det än vara måtte. Gossarna, som alla hade öknamn, kallade honom »flåbusen», men det frågade Jack icke efter, bara den gamla tobakspung, i vilken han förvarade sina pengar, blev allt tyngre och tyngre.

Han öppnade ett slags auktionskammare och sålde då och då undan likt och olikt, som han samlat, eller hjälpte gossarna att byta saker med varandra. Han skaffade sig för gott köp sällträn, bollar, knölpåkar och så vidare av en avdelning av kamraterna och hyrde ut dem för några cents åt en annan avdelning, varvid han ofta, tvärt emot stadgarna, utsträckte sin rörelse bortom Plumfields portar. Mr Bähr nödgade honom att avstå från somliga av hans spekulationer och försökte ingiva honom en bättre idé om affärstalang, än att den blott skulle bestå i färdigheten att lura sin nästa. Då och då .gjorde Jack en dålig affär, vilket bedrövade honom vida mer, än om han icke kunnat sin läxa eller på något annat sätt förgått sig. Hans kontrabok var en märkvärdighet, och han räknade alldeles utomordentligt kvickt. Mr Bähr berömde honom för detta och försökte att ingiva honom lika livligt sinne för ärlighet och redlighet, och längre fram, när Jack fann, att hanicke kunde reda sig utan dessa dygder, erkände han, att hans lärare hade rätt.

Kricket och fotboll hörde naturligtvis också till gossarnas lekar, men efter de hänförande skildringarna av dessa lekar i den odödlige »Tom Brown i Rugby», kan ingen svag kvinnlig penna djärvas mer än blott vördnadsfullt hänsyfta på dem.

Emil tillbragte sina helgdagar på floden eller dammen och inövade de äldre gossarna till en kapprodd med vissa gossar från staden, som då och då inföllo på deras område.. Kapprodden kom vederbörligen till stånd, men som den slutade med ett allmänt skeppsbrott, blev den icke något föremål för offentligheten, och kommodoren funderade på fullt allvar att draga sig undan till en obebodd ö, så förhatligt hade för en tid hans släkte blivit honom. . Som någon obebodd ö dock ej fanns att tillgå, nödgades han kvarstanna hos sina vänner, och han tröstade sig med att bygga ett båthus.

De små flickorna sysselsatte sig med de för deras ålder vanliga lekarna, vidtagande en och annan liten förändring med dem, allt efter ingivelserna av sin livliga fantasi. Den förnämsta och allra roligaste leken kallades »mrs Shakespeare Smith»; namnet hade tant Hanna hittat på, men detta beklagansvärda fruntimmers prövningar voro fullkomligt originella. Daisy var mrs S. S., och Nan ömsom hennes dotter eller hennes granne, mrs Vildhjärna. Ingen penna förmår att skildra dessa damers äventyr, ty på en enda kort eftermiddag var deras familj skådeplatsen för giftermål, barndop, översvämningar, jordbävningar, supéer och luftseglingar. Millioner mil tillryggalade dessa karlavulna fruntimmer i hattar och kostymer, som intet dödligt öga förut sett, sittande på sängen och körande sängstolparna, som om de varit ystra hästar, och guppande upp och ned, tills de blevo yra i huvudet. Slagattacker och eldsvådor voro bland de mest omtyckta roligheterna, samt då och då, för ombytes

skull, ett allmänt blodbad. Nan tröttnade aldrig att hitta på något nytt, och Daisy följde med blind beundran sin ledarinna. Stackars Teddy blev ofta ett offer för dessa lekar och räddades ofta från verklig fara, ty de uppspelta damerna glömde lätt, att han icke var av samma ämne som deras långmodiga dockor. En gång instängdes han i en skrubb, som skulle föreställa ett häkte, och bortglömdes

av flickorna, som sprungo bort till någon lek ute i det fria. En annan gång höll han på att drunkna i ett badkar, då han skulle föreställa en »slug liten valfisk». Och nu kommer det värsta — en gång hann man nätt och jämnt att nedtaga honom från galgen, där han som tjuv blivit upphängd.

Men en inrättning, som omhuldas med synnerlig förkärlek, var den så kallade klubben. Den hade intet annat namn och behövde ej heller något annat, enär den var den enda i omgivningen. De äldre gossarna grundlade den, och de yngre fingo en och annan gång tillträde, om de uppfört sig väl. Denna klubbs förhandlingar voro något egendomliga, ty den möttes på alla tider och rum, hade alla slags kuriösa ceremonier och förlustelser och indrogs då och då efter stormiga sammanträden, men likväl endast för att återupprättas på en fastare grundval.

Under regniga eftermiddagar sammanträdde medlemmarna i skolrummet och fördrevo tiden med spel; schack, dam- och brädspel, fäktning, deklamation, disputationer eller teatraliska föreställningar av den dystraste tragiska karaktär. Om sommaren var ladan mötesplatsen och vad där försiggick, har ingen oinvigd dödlig någonsin kommit underfund med. På heta aftnar förflyttade sig klubben till bäcken, för att öva sig i simkonsten, och medlemmarna sutto runt omkring i luftiga kostymer, grodlika och svala. Vid sådana tillfällen voro föredragen ovanligt vältaliga, så till sägandes riktigt flytande, och om någon talares yttranden misshagade åhörarna, hälldes genast kallt vatten över honom, till dess hans glöd helt och hållet slocknat. Frans var ordförande och vidmakthöll på ett beundransvärt sätt ordningen. Mr Bähr blandade sig aldrig i deras affärer och belönades för sitt kloka överseende genom att då och då inbjudas att skåda mysterierna avslöjade, vilket tycktes roa honom särdeles.

Då Nan anlände, önskade hon inträda i klubben och förorsakade häftiga uppträden och split bland herrarna genom att framkomma med anmärkningar utan all ända, både skriftliga och muntliga, och störa deras högtidligheter genom att skymfa dem genom nyckelhålet, utföra bullersamma solopartier på dörren och skriva hånfulla anmärkningar på väggar och gärdsgår-har, ty hon hörde till de »oemotståndliga».* Då flickorna funno dessa bemödanden fruktlösa, stiftade de en egen klubb, kallad Förtrolighetsklubben. Till den inbjödo de högsint de herrar, vilkas ungdom uteslöt dem från den andra, och undfägnade dessa gynnade varelser så ståtligt med små supéer, nya spel, uppfunna av Nan, samt andra nöjsamma festligheter, att de äldre gossarna den ene efter den andre började tillkännagiva en önskan att få vara med om dessa mera förfinade njutningar och efter långvariga rådplägningar slutligen beslöto att föreslå ett utbyte av hövlighetsgärder.

Medlemmar av Förtrolighetsklubben erbjödos att med sitt besök hedra den tävlande inrättningen vissa aftnar, och till herrarnas överraskning befanns det, att damernas närvaro alls icke inverkade störande på de ordinarie medlemmarnas konversation eller nöje, vilket, som jag tror, icke skulle kunna sägas om alla klubbar. Damerna svarade artigt och gästfritt på dessa fredsanbud, och båda inrättningarna florerade länge och väl.

NIONDE KAPITLET. Daisys bal.

»Mrs Shakespeare Smith beder härmed herrar John Brooke, Thomas Banks och Nathanael Blake göra henne det nöjet att infinna sig på hennes bal klockan tre i eftermiddag.»

»P. S. Nat måste taga med sin fiol, så att vi kunna dansa, och alla gossarna måste vara beskedliga, eljest kunna de icke få något av de rara saker, vi tilllagat åt dem.»

Denna gentila bjudning skulle, förutom vinken i postskriptets sista rad, efter all sannolikhet icke blivit antagen.

— De ha verkligen kokat en hel mängd läckerheter, jag kände lukten; låt oss därför gå, sade Tommy.

* Då Alexander den Store skulle draga i härnad mot perserna, begav han sig först till Delfi för att rådfråga oraklet. Som han likväl anlände på en annan dag, då inga svar gåvos, och han icke ville vänta, bar han med våld prästinnan till altaret. »Son, du är oemotståndlig,» utropade då denna. »Nu har jag fått det svar jag önskar,» sade

Alexander och återvände till Makedonien. Det är på denna anekdot författarinnan syftar. Övers. anm.— Vi behöva icke stanna kvar efter måltiden, som du vet, tillade Demi.

— Jag har aldrig varit på någon bal. Vad tar man sig för på en sådan? frågade Nat.

— Å, vi låtsa vara herrar och sitta runt kring alla väggar, stela och tråkiga som fullvuxna människor, och dansa för att roa flickorna. Därpå äta vi upp allt som finns och ge oss av så fort vi kunna.

— Det tror jag, jag skulle kunna komma ut med, sade Nat, sedan han en minut funderat på Tommys beskrivning.

— Jag skall skriva och säga, att vi skola komma, sade Demi och avsände följande belevade svar:

»Vi skola alla komma. Var god och laga att det finnes mycket att äta. — J. B. esq.»

Damernas oro över denna deras första bal var stor, emedan de, om allt avlopp väl, ämnade giva en stor jmiddag för några utvalda få.

— "Tant Hanna ser gärna, att gossarna leka med oss, om de blott icke bära sig illa åt; därför måste vi lära dem att tycka om våra dockor; det skulle göra dem gott, sade Daisy med sin moderliga min, i det hon dukade bordet och med orolig blick överskådade förrådet av läckerheter.

— Demi och Nat bli nog beskedliga, men Tommy kommer att göra något dumt streck, det är jag övertygad om, svarade Nan, i det hon skakade sitt huvud över den lilla bakelsekorgen, som hon höll på att ordna.

— Då skall jag genast köra ut honom, sade Daisy beslutsamt.

— Det brukas inte på bjudningar. Det passar sig inte.

— Jag skall aldrig bjuda honom mer.

— Det är en annan sak. Det skulle kosta på honom, om han inte finge vara med på den stora middagsbjudningen, det kan du lita på.

— Ja, det skulle jag tro! Vi skola ha de utsöktaste saker man någonsin kan tänka sig. Verklig soppa med slev och en trin, hon menade en terrin, och en kramsfågel såsom kalkon, och sås och alla slags rara leggummer.

Daisy kunde aldrig uttala legymer riktigt och hade avstått från att försöka det.

— Klockan är nära tre, och vi få lov att kläda oss,sade Nan, som hade gjort i ordning åt sig en vacker kostym för tillfället pch längtade att taga den på sig.

— Jag är mamma, och därför skall jag inte styra ut mig mycket, sade Daisy och satte på sig en nattmössa, prydd med en röd bandros, en av sin tants långa kjortlar och en schal; ett par glasögon och en stor näsduk fulländade hennes toalett och förvandlade henne till en knubbig, rosig liten matrona.

Nan hade en Irrans av konstgjorda blommor, ett par skära sidenskor, ett gult skärp, en grön muslinskjortel och en solfjäder, bestående av fjädrar ur dammvippan, samt slutligen, såsom höjden av förfining, en luktvattensflaska utan luktvatten.

— Jag är dotter, därför får jag lov att vara riktigt fiffig, och jag måste sjunga och dansa och tala mera än du. Mödrarna hälla blott i te och se vördiga ut, som du vet.

En plötslig, mycket högljudd knackning på dörren kom mrs Smith att kasta sig på en stol och fläkta sig häftigt med solfjädern, medan hennes dotter satt rak som en spik och försökte antaga en alldeles lugn och »värdig» min. Lilla Bess, som var där på besök, spelade rollen av tjänsteflicka och öppnade dörren, i det hon med ett småleende sade:

— Tom in, gemelmän, allt ä fädit.

Högtiden till ära buro gossarna höga papperskragar, stora svarta hattar och handskar av alla färger och ämnen, ty dem hade man först i sista stund kommit att tänka på, och ingen enda gosse hade ett maka par.

— God dag, nådig fru, sade Demi med djup bas, i vilken tonart han hade så svårt att hålla sig uppe, att han endast kunde yttra korta meningar.

De skakade hand med varandra och satte sig sedan ned, varvid de på en gång sågo så lustiga och allvarsamma ut, att herrarna med åsidosättande av alla anständighetens fordringar höllo på att kikna av skratt på stolarna där de sutto.

— Nej, skratta inte! ropade mrs Smith mycket bedrövad.

— Du får aldrig komma hit mer, om du bär dig at så, tillade miss Smith, i det hon slog till mr Banks med luktvattensflaskan, emedan han skrattade hög-ljuddast.— Jag kan inte hjälpa det, du ser ut alldeles som ett troll, utbrast mr Banks med mera uppriktighet än artighet.

— Ja, det gör du, men jag skulle inte vara så rå, att jag sade det. Han får inte vara med på den stora middagsbjudningen, eller hur, Daisy? utropade Nan förtrytsamt.

— Jag tror det är bäst vi börja dansa nu. Tog ni med er fiol, min herre?

— Ja, den är ute i förstugan, sade Nat och gick ut att hämta den.

— Skola vi inte dricka te först, föreslog den oförskämde Tommy, i det han öppet vinkade åt Demi, för att påminna honom, att ju förr man intagit för-friskningarna, desto förr kunde man avlägsna sig.

— Nej, det brukas inte, att man börjar med supén först, och om du inte dansar, så får du inte någon kvällsvard'alls, inte en smul, min gunstig herre, sade mrs Smith med en så sträng min, att hennes vilda gäster sågo, att hon icke lät leka mig sig, och genast blevo ända till ytterlighet artiga.

— Jag skall taga hand om mr Banks och lära honom polka, ty det kan han inte så, att han kan visa sig i sällskap, tillade värdinnan med en förebrående blick, som genast gjorde Tommy allvarsam.

Nat spelade upp och balen började av två par, som samvetsgrant utförde en något invecklad dans. Damerna gjorde sin sak bra, emedan det roade dem, men herrarna ansträngde sig av mera själviska bevekelsegrunder, ty envar fann, att han måste förtjäna sin kvällsvard, och arbetade som en dagsverkare för att ernå detta resultat. Då alla voro andtrutna, fingo de lov att rasta en stund, och den stackars mrs Smith behövde det, ty hon hade många gånger fallit omkull över sin långa klänning. Den lilla pigan bar omkring sirap och vatten i så små koppar, att en av gästerna tömde icke mindre än nio. Vilken det var, vill jag inte omtala, emedan denna oskyldiga dryck hade en sådan verkan på honom, att han stoppade kopp och allt i munnen den nionde gången och höll på att storkna i alla gästernas åsyn.

— Nu måste du be Nan att spela och sjunga, sade Daisy åt sin bror, som satt där och såg ut mycket lik en uggla; medan han med huvudet instucket mellande höga papperskragarna allvarligt betraktade det högtidliga skådespelet.

— Var så god och sjung litet för oss, nådig fru, sade den hörsamme gästen, i hemlighet undrande på, var pianot fanns.

Miss Smith seglade fram till en gammal skrivbyrå, som stod i rummet, fällde upp klaffen och satte sig ned framför den, varefter hon, ackompanjerande sig själv med en sådan kraft, att det skrällde i den gamla skivan, sjöng denna nya och intagande visa:

»Glatt på sin luta sångaren slog, när ifrån kriget hemåt han drog.»

Herrarna klappade så ursinnigt händerna, att hon undfägnade dem med »Svallande böljor» och »Amor är en liten skalk» samt andra sångens pärlor, till dess de nödgades giva en vink om, att de fått nog. Tacksam för de lovord, som slösades på hennes dotter, tillkännagav mrs Smith:

— Nu skola vi dricka te. Sitt ned anständigt och hugg inte för er.

Det var en glädje att se den stolta min, med vilken den goda damen vid bordet uppfyllde en värdinnas plikter, och

det lugn, varmed hon fördrog de små olyckshändelser som inträffade. Den bästa pajen hoppade helt enkelt ned på golvet, när hon försökte skära den med en mycket slö kniv; brödet och smöret försvunno med en snabbhet, som kunnat göra en husmor förtvivlad, äggkakan var så lös, att den måste drickas upp, i stället för att ätas på anständigt sätt med de nya tennskedarna.

Det gör mig ont att nödgas nämna, att miss Smith kom i gräl med pigan om den bästa sockerbakelsen, vilket hade till följd, att Bess slungade hela fatet upp i luften och brast i gråt under ett regn av fallande bakelser. Hon tröstades med en plats vid bordet, där hon fick en hel sockerskål att tömma, men under denna -uppståndelse försvann på ett outrannsakligt sätt det stora fatet med bakelser och kunde icke återfinnas. Detta var festens förnämsta prydnad och mrs Smith var förbittrad över förlusten, ty hon hade gräddat demsjälv, och de voro en verklig ögonfägnad. Jag hemställer till vilket fruntimmer som helst, om det icke är hårt, att ett dussin läckra bakelser tillagade av mjöl, salt och vatten och med ett stort russin mitt på vart och ett och mycket socker över alltsammans skulle röjas ur vägen med »ett enda obarmhärtigt hugg»?

— Du har knipit dem, Tom, jag är säker på, att du gjort det, utbrast den förnärmade värdinnan, i det hon hotade Tom med mjölkkruset.

— Nej, det har jag inte.

— Jo, det har du.

— Det passar sig inte att motsäga, sade Nan, som hastigt åt upp gelén, medan striden pågick.

— Giv dem tillbaka, Demi, sade Tommy.

— Det är osanning, du har dem i din egen ficka, skrek Demi, förbittrad över den ogrundade beskyllningen.

— Låt oss taga dem från honom. Det är riktigt en skam att komma Daisy att fälla tårar, förklarade Nat, som fann sin första bal mera livad, än han föreställt sig.

Daisy grät redan, och Bess såsom en trogen tjänarinna blandade hängivet sina tårar med sin matmors och förklarade allt vad gossar heter för en »förfärlig pest». Under tiden rasade en het strid mellan herrarna, ty då skuldens två försvarare rusade på fienden, förskansade sig denne bakom ett bord och slungade på dem de stulna bakelserna, vilka kastvapen gjorde ganska god verkan, enär de voro hårda som blykulor. Så länge ammunitionen räckte, höll sig den belägrade, men i samma ögonblick den sista bakelsen flög över bröstvärnet, blev boven gripen, drogs tjutande ur rummet och kastades handlöst ut på förstugugolvet. Segervinnarna återvände därpå glödande av segerfröjd, och medan Demi tröstade den stackars mrs Smith, upptogo Nat och Nan de kringströdda bakelserna, lade vart russin tillbaka i sitt hål och ordnade dem på fatet så, att de verkligen sågo nästan lika bra ut som förut. Men deras gloria hade vikit från dem, ty sockret var borta, och ingen hade lust att äta dem, efter den förnedring de undergått.

— Jag tror, det är bäst vi gå, sade Demi plötsligen, då tant Hannas röst hördes på trappan.— Kanske det, sade Nat och släppte hastigt en stor sockerkaka, som han nyss upptagit från golvet.

Men mrs Hanna stod mitt ibland dem, innan reträtten hann verkställas, och åt hennes sympatiserande öra anförtrodde de unga damerna historien om sina lidanden.

— Inga baler mer för dessa gossar, förrän de gott-gjort sitt dåliga uppförande genom en välvillig handling mot er, sade mrs Hanna och runkade på huvudet åt de två brottslingarna.

— Det var endast på gyckel, började Demi.

— Jag tycker inte om gyckel, som gör andra människor bedrövade. Jag har misstagit mig på dig, Demi, ty jag trodde aldrig, du skulle lära dig att retas med Daisy, som är en så liten snäll syster mot dig!

— Gossarna retas alltid med sina systrar, åtminstone efter vad Tom påstår, mumlade Demi.

— Men mina gossar få inte göra det, och jag måste skicka hem Daisy, om ni inte kaii leka beskedligt med

varandra, sade tant Hanna allvarligt.

Vid denna fruktansvärda hotelse smög sig Demi fram till sin syster, och Daisy torkade hastigt sina tårar, ty att skiljas från varandra var den största olycka, som kunde hända tvillingarna.

— Nat var också elak, och Tommy den elakaste av alla, förklarade Nan, som fruktade, att de båda syndarna icke skulle få sin beskärda del av bestraffningen.

— Det gör mig mycket ont, sade Nat skamfiat.

— Men inte mig, vrålade Tommy genom nyckelhålet, vid vilket han stod och lyssnade med spänt öra.

Mrs Hanna hade all möda att bärga sig för skratt, men höll god min och sade i en skarp ton, i det hon pekade åt dörren:

— Ni kan gå nu, gossar, men kom ihåg, ni få inte tala eller leka med flickorna, förrän jag ger er lov. Ni förtjäna icke detta nöje, därför förbjuder jag det.

De ohöviska unga herrarna avlägsnade sig hastigt och mottogos utanför dörren med åtlöje och hån av den obotfärdige Banks, som på minst en hel kvart icke ville sällskapa med dem. Daisy var snart tröstad över den snöpliga utgången på sin bal, men klagade högljutt över det påbud, som skilde henne från hennes bror, och sörjde i sitt ömma lilla hjärta över hans

felsteg. Nan däremot riktigt njöt av förvirringen och gick omkring med sin stubbnäsa i vädret, så snart hon råkade på någon av de tre, isynnerhet Tommy, som icke låtsade om det och högt tillkännagav sin belåtenhet att vara av med de där »dumma flickorna». Men i sitt innersta hjärta ångrade han den obetänksamma handling, som föranlett hans förvisning från en umgängeskrets, som han tyckte om, och varje timme av skilsmässan lärde honom inse värdet av dessa »dumma flickor».

De andra föllo snart till föga och längtade att få sluta fred, ty nu fanns det ingen Daisy att omhulda dem och koka åt dem, ingen Nan att roa dem och kurera dem, och, värst av allt, ingen mrs Hanna att göra hemmet angenämt och livet lätt för dem. Till deras stora bedrövelse tycktes mrs Hanna anse sig själv för en av de förorättade flickorna, ty hon talade knappast med utbördingarna, låtsade, när de gingo förbi, som om hon ej såge dem, och hade numera alltid för bråttom, för att lyssna till deras anmärkningar. En så plötslig och fullständig onåd fördystrade deras sinnen, ty sedan mor Bähr övergivit dem, hade solen, så till sägandes, gått ned mitt på ljusa dagen, och ingen tillflykt återstod dem.

Detta sakernas onaturliga tillstånd varade i tre dagar; men då kunde de icke uthärda det längre, och fruktande, att förmörkelsen kunde bliva total, gingo de till mr Bähr, för att anlita hans hjälp och råd.

Det är min enskilda övertygelse, att han fått instruktioner om, hur han skulle bete sig, om saken förelades honom. Men ingen misstänkte detta, och han gav de nedslagna gossarna ett råd, som de tacksamt mottogo och satte i verket på följande sätt.

De höllo sig undan i ladan, där de ägnade flera fristunder åt tillverkningen av någon hemlighetsfull maskin, till vilken så mycket klister åtgick, att Asia knölade och de små flickorna storligen undrade. Nan var nära att få sin nyfikna lilla näsa klämd mellan dörren, och Daisy började öppet klaga över, att man inte kunde leka beskedligt tillsammans och låta bli att ha några otäcka hemligheter. Onsdagsaftonen var särdeles vacker, och efter en längre rådplägning om vind och väder, begåvo sig Nat och Tommy av, bärande ett ofantligt platt paket, omsvept med många tidningar. Nan varnära att dö av otillfredsställd nyfikenhet, Daisy var gråtfärdig av förtrytelse, och båda darrade av spänd förväntan, då Demi med hatten i hand inträdde i mrs Bährs rum och i den hövligaste ton, varmed en gosse på jorden kan uttrycka sig, sade dessa ord:

— Förlåt, tant Hanna, skulle inte ni och flickorna vilja komma och se på en tillställning, som vi gjort för att överraska er. Gör det, det är någonting mycket trevligt.

— Tack skall ni ha, vi skola med nöje komma; men då måste jag ta Teddy med mig, svarade mrs Bähr med ett

småleende, som vederkvickte Demi liksom solsken efter regn.

— Det skall bli oss ett nöje. Den lilla vagnen är redan i ordning för flickorna, och tant finner det väl ej för tröttsamt att gå så långt som upp till Pennyroyalkullen, icke sant, tant lilla?

— Det skulle jag gruvligt gärna vilja. Men är du fullt säker på, att jag inte är i vägen.

— Ack, nej bevars! Vi vilja så gärna ha er med, och hela tillställningen vore fördärvad, om ni inte kom, skrek Demi med stort allvar.

— Tackar ödmjukast min herre, sade tant Hanna med en djup nigning, ty hon var lika road av glada upptåg som trots någon av dem.

— Se så, mina unga damer, vi få inte låta dem vänta på oss; på med hattarna, och låt oss ge oss av med detsamma. Jag brinner av otålighet att veta, vari överraskningen består.

Då mrs Bähr sade detta, blev det en allmän uppståndelse, och inom fem minuter voro de tre små flickorna och Teddy inpackade i »klädkorgen», såsom de kallade den av Toby dragna korgvagnen. Demi gick i spetsen för processionen, och mrs, Hanna, eskorterad av Kit, bildade eftertruppen. Det var ett riktigt storståtligt sällskap, må ni tro, ty Toby hade en röd fjäderkvast på huvudet, två granna flaggor svajade över åkdonet, och Kit hade om halsen en blå bandros, som nästan gjorde honom alldeles utom sig. Demi bar en (bukett av smörblommor i knapphålet, och mrs Hanna hade högtiden till ära tagit med sig sitt kuriösa japanska paraply.

Flickorna voro under hela vägen i ett tillstånd av överretning, och Teddy var så förtjust över färden,att han oupphörligt tappade sin hatt över bord, och när man tog av honom den, gjorde han anstalter att själv falla ur, uppenbart anseende sig förbunden att göra någonting för att roa sitt sällskap.

När de kommo till kullen, »syntes ingenting annat till än gräset, som vaggade för vinden,» såsom det heter i sågböckerna, och barnen sågo mycket snopna ut. Men Demi viskade i en ytterst hemlighetsfull ton:

— Stigen nu ur allesammans, och stan stilla; överraskningen kommer strax. Med dessa ord drog han sig undan bakom en klippa, över vilken huvuden då och då stuckit upp under en halvtimmes tid.

Efter en kort stund av spänd väntan frammarscherade Nat, Demi och Tommy, vardera bärande en drake, som de överlämnade åt de tre unga damerna. Glädjerop höjdes, men nedtystades av gossarna, som fulla av skratt sade:
— det är inte hela överraskningen, varpå de åter sprungo bakom klippan och framkommo med en fjärde drake av storartade dimensioner, på vilken stod målat med granna gula bokstäver: »Mor Bährs drake!»

— Vi trodde, att ni också skulle vilja ha en, eftersom ni var ond på oss och tog flickornas parti, skreko alla tre, kiknande av skratt, ty detta nya uppslag i saken var verkligen en överraskning för mrs Hanna.

Hon klappade händerna, skrattade med och tycktes anse det för ett alldeles ypperligt skämt.

— Kors, gossar, det här är ju rent av ståtligt! Vem kom först på den idén? frågade hon, i det hon mottog den vidunderliga draken med lika mycket nöje som flickorna sina.

— Farbror Fritz föreslog det, då vi kommo på det infallet att göra de andra; han trodde ni skulle tycka om det, och så gjorde vi en riktig huggare, svarade Demi, strålande av tillfredsställelse över den lyckade intrigen.

— Farbror Fritz förstår sig på vad jag tycker om. Ja, de här drakarna äro verkligen magnifika, och häromdagen, då ni släppte upp era, önskade vi, att vi också hade några; gjorde vi inte det, flickor?

— Ja, det är därför vi gjort dem åt er, skrek Tommy och gjorde en kullerbytta, för att på lämpligaste sätt giva luft åt sina känslor.

— Låt oss släppa upp dem, sade den otåliga Nan,— Jag vet inte, hur det går till, förklarade Daisy.

— Vi skola visa er; det gör vi mycket gärna, utbrusto alla gossarna på en gång i höjden av välmening, varpå Demi tog Daisys, Tommy Nans, och Nat med svårighet övertalade Bess att lämna ifrån sig sin lilla blåa drake.

— Tant, om ni vill vänta ett ögonblick, så skola vi kasta upp er drake åt er, sade Demi, som icke ville, att de åter skulle komma i ogunst hos mrs Bähr genom någon uraktlåtenhet å deras sida.

— Bevara mig väl, kära du, det där känner jag allt till förut, och här kommer för övrigt en gosse, som vill kasta upp den åt mig, tillade mrs Hanna, då professorn, med ansiktet fullt av grin, tittade fram bakom klippan.

Han kom genast fram och slungade upp den stora draken, och mrs Hanna sprang av med den, så att det var en fröjd att se henne, och barnen stodo runt omkring och njöto av anblicken. Den ena efter den andra flögo drakarna upp och svävade högt uppe i skyn liksom brokiga fåglar, gungande för den friska vind, som alltjämt blåste över kullen. Så gruvligt roligt det var att springa och hojta och kasta upp drakarna eller draga ned dem och giva akt på deras krumsprång i luften och känna, hur de ryckte på snörena, alldeles som levande varelser, som vilja slita sig lösa. Nan var alldeles vild av uppsluppenhet, Daisy ansåg den nya leken nästan lika nöjsam som sina dockor, och en liten Bess var så kär i sin »bå dake», att hon endast tillät honom göra mycket korta utflykter och föredrog. att hålla honom på sitt knä och skåda på de märkvärdiga figurer, med vilka Tommys djärva penna utsirat den. Mrs Hanna var utomordentligt förtjust i sin, och han bar sig åt, som om han vetat, vem som rått om honom, ty han kom nedtumlande på huvudet, då han minst väntades, fastnade på träd, höll hart när på att falla i bäcken och rusade slutligen upp så högt, att han blott såg ut som en liten fläck bland molnen.

Så småningom blev litet var trött, och sedan de fastgjort drakarnas snören vid träd och gärdesgårdar, satte sig alla ned att vila, utom mr Bähr, som med lilla Teddy på skuldran gick och såg på korna.

— Har ni någonsin haft så trevligt förut? frågadeNat, då de lågo runt omkring på gräset, naggande på mynta liksom en fårskock.

— Icke sedan jag sista gången släppte upp en drake, för många år sedan, då jag var en ung flicka, svarade mrs Hanna.

— Jag skulle ha velat känt er, när ni var en flicka, ni måste ha varit så rolig, sade Nat.

— Jag var en odygdig liten flicka, jag måste till min ledsnad erkänna det.

— Jag tycker om odygdiga små flickor, förklarade Nat och såg på Nan, som gjorde en fruktansvärd grimas åt honom till tack för komplimangen.

— Men varför kan jag ej påminna mig er då, tant? Var jag för ung? frågade Demi.

— Skulle tro det, min vän.

— Jag förmodar, att mitt minne inte vaknat då ännu. Farfar säger, att åtskilliga själsförmögenheter utveckla sig, medan vi växa upp, och den själsförmögenhet, som kallas minne, hade väl inte utvecklat sig jhos mig, då ni var liten; därför kan jag inte komma ihåg, hur ni såg ut.

— Se så, lilla Sokrates, det är bäst, att du ber farfar besvara den frågan; den går över mitt förstånd, sade mrs Hanna, i det hon leende betraktade den allvarlige Demi.

— Berätta om sista gången, då ni släppte upp en drake, sade Nat, ty mrs Hanna hade skrattat, då hon talade därom, och han trodde det kunde bli underhållande.

— A, det var endast litet löjligt, ty jag var en stor, femton års flicka och blygdes över, att någon skulle få se mig hålla på med en sådan lek. Därför gjorde onkel Teddy och jag våra drakar i allsköns hemlighet och smögo oss bort, för att släppa upp dem. Vi hade utomordentligt roligt och höllo just på att vila, som vi göra nu, då vi plötsligt hörde röster och sågo ett sällskap unga damer komma tillbaka från en utfärd i det gröna. Teddy tog saken kallt, ehuru han var en bra stor pojke för att leka med drakar, men jag blev mycket bekyttad, ty jag visste, att jag skulle bli duktigt utskrattad och att jag i all evighet skulle få höra talas därom, ty mina vilda upptåg roade grannarna lika mycket som Nans roa oss.— Hur skall jag bära mig åt? viskade jag åt Teddy, då rösterna kommo allt närmare och närmare.

— Jag skall visa dig hur, sade han, i det han drog fram sin pennkniv och avskar snörena. Bort flögo drakarna,

och när sällskapet kom fram till oss, plockade vi blommor med den oskyldigaste min i världen. De misstänkte oss aldrig, och vi skrattade hjärtligt över, att vi dragit oss så väl ur knipan.

— Gingo drakarna förlorade, tant? frågade Daisy.

— Helt och hållet förlorade; men det brydde jag mig inte om; ty jag blev ense med mig själv om, att det vore bäst, att jag väntade, tills jag blev ett gammalt fruntimmer, innan jag lekte med drakar igen, och, som du ser, har jag väntat, sade mrs Hanna, och började draga till sig den stora draken, ty det begynte bliva sent

— Måste vi gå hem nu?

— Jag måste gå, eljest få ni ingen kvällsvard, och det vore en överraskning, som inte skulle falla er i smaken, tror jag, pullorna mina.

— Har inte vårt lustparti varit mycket trevligt ? frågade Tommy med en belåten min.

— Ståtligt! svarade var och en.

— Vet ni varför? Därför att era gäster uppfört sig väl och gjort sitt till för att allt skulle gå bra. Ni förstå ju vad jag menar?

— Ja, var allt vad gossarna sade, men i smyg kastade de en förlägen blick på varandra, då de ödmjukt lade sina drakar på axeln och vandrade hem, tänkande på en annan fest, där gästerna icke uppfört sig väl och till följd av vilken åtskilligt obehag uppstått.

TIONDE KAPITLET.

Hemma igen.

Juli hade ingått och höbärgningen begynte; de små trädgårdstäpporna stodo i vackraste flor, och de långa sommardagarna förflöto på det angenämaste. Dörrarna stodo öppna från morgon till kväll, och gossarna levde utomhus, undantagarides under skoltimmarna. Läxorna voro korta och helgdagarna många, ty herrskapet Bähr

hyste den tron, att god motion gör kroppen frisk och att man icke kan använda våra korta somrar bättre, än till arbete utomhus. Vilken rosig solbränd skara gossarna blevo, och vilken aptit de fingo, och huru deras knubbiga armar och ben växte ur jackor och byxor, och vilket skrattande och löpande det var överallt, vilka krumsprång i huset och i ladan, vilka äventyr under marscherna på höjd och i dal, och huru glada och belåtna Bährarna voro, då de sågo sin hjord frodas till kropp och själ, står ej i min makt att beskriva. Endast ett saknades för att göra dem fullkomligt lyckliga, och det kom, när de minst väntade det.

En ljuvlig natt, då de små gossarna gått till sängs, de äldre badade nere vid bäcken, och mrs Bähr avklädde Teddy i salongen, skrek denne plötsligt till:

— 0, min Danny! och pekade åt fönstret, där månen sken klart.

— Nej, min söta gubbe, han är icke här, det var den vackra månen, sade hans mor.

— Nej, nej, Danny vid fönstret; Teddy såg honom, envisades den lille, mycket upprörd.

— Det kunde ju vara möjligt, och mrs Bähr skyndade till fönstret, i hopp att det skulle äga sin riktighet. Men ansiktet var borta, och intet spår till någon levande gosse syntes till; hon ropade honom vid namn, sprang till dörren med Teddy i hans lilla nattskjorta och lät honom också ropa, troende, att barnets röst skulle göra mera verkan än hennes egen. Ingen svarade, ingenting syntes till, och de gingo tillbaka, mycket svikna i sina förhoppningar. Teddy ville icke låta nöja sig med månen, och sedan han blivit nedstoppad i sin lilla säng, stack han oupphörligt upp huvudet och frågade, om inte Danny »tom snat».

Så småningom insomnade han, pojkarna kommo uppmarscherande för att, lägga sig, det blev tyst i byggnaden, och ingenting utom syrsornas knarr avbröt sommarnattens blida tystnad. Mrs Bähr satt och stoppade — ty den stora korgen var alltid full av strumpor med vidunderliga hål — och tänkte därvid på den förlorade gossen. Hon tog för avgjort, att lille Teddy misstagit sig, och det föll henne icke ens in att störa mr Bähr genom att för honom

omtala barnets syn, ty den stackars mannen hade föga tid för egenräkning, förrän gossarna gått till sängs, och han höll nu som bäst på att skriva brev. Klockan var halv tio, då hon steg upp för att stänga dörrarna. Då hon ett ögonblick stannade för att njuta av den härliga utsikten från trappstegen, fick hon på en av de över gräsmattan kringspridda höstackarna se något vitt framskymta. Barnen hade lekt där hela eftermiddagen, och i den tron, att Nan, som vanligt, lämnat kvar sin hatt där, gick hon dit för att taga vara på den. Men då hon nalkades, såg hon, att det varken var någon hatt eller någon näsduk, utan en skjortärm, ur vilken en brun hand framstack. Hon sprang skyndsamt omkring höstacken, och där låg Dan i djup sömn.

Trasig, smutsig och medtagen såg han ut; den ena foten var bar; den andra förbunden med den gamla gingangströjan, vilken han tagit av ryggen för att begagna den såsom ett klumpigt bandage för någon skada. Han tycktes hava gömt sig bakom höstacken, men i sömnen kastat fram armen, som förrått honom. Han suckade och mumlade, som om han haft någon elak dröm, och en gång, då han rörde sig, jämrade han sig, liksom av smärta, men fortfor dock att sova, alldeles uppgiven av trötthet.

— Han får inte ligga där, sade mrs Bähr, böjde sig ned över honom och nämnde honom sakta vid namn. Han öppnade ögonen och såg på henne, som om hon varit en del av hans dröm, ty han smålog och sade yrvaket: — Mor Bähr, jag har kommit hem.

Blicken, orden rörde henne i hög grad; hon lade sin hand under hans huvud för att lyfta upp honom och sade på sitt hjärtligaste sätt:

— Jag trodde nog, att du skulle göra det, och jag är glad att återse dig, Dan. Han tycktes nu bliva fullt vaken, spratt upp och såg sig omkring, som om han plötsligt komme ihåg, var han vore, och likväl betvivlade denna välvilliga välkomsthälsning. Hans ansiktsuttryck förändrades, och han sade på sitt gamla sträva sätt:

— Jag tänkte ge mig av på morgonen. Jag stannade endast för att titta in i förbigående.

— (Men varför inte komma in, Dan? Hörde du oss icke ropa på dig? Teddy såg dig och grät efter dig.

— Trodde inte ni skulle vilja släppa in mig, sadehan, fumlande med ett litet bylte, som han tagit upp, alldeles som om han genast ämnade avlägsna sig.

— Försök på, var allt, vad mrs Bähr svarade, i det hon sträckte ut sin hand och pekade åt dörren, där ljuset gästfritt tindrade.

Med ett långt andedrag, som om en sten lyfts från hans hjärta, tog Dan upp en grov påk och började linka fram till huset, men stannade plötsligt och sade i en tveksam ton:

— Mr Bähr lär ej tycka om det. Jag rymde från Page.

— Han vet det, och han har varit ledsen däröver, men det gör detsamma. Är du lam ? frågade mrs Hanna, då han linkade vidare.

— Då jag klättrade över en mur, föll en sten ner på min fot och gjorde den illa. Det har ingenting att betyda, och han gjorde sitt bästa för att dölja den plåga, som vart steg förorsakade /honom.

Mrs Bähr hjälpte honom in i sitt eget rum, och sedan han väl kommit dit, sjönk han ned på en stol och lutade tillbaka sitt huvud, likblek och matt av överansträngning och plågor.

— Min stackars Dan! Drick det här och ät sedan en smula; du är hemma nu, och mor Bähr skall vårda dig ömt.

Han såg endast upp till henne med ögon, strålande av tacksamhet, medan han drack ur vinglaset, som hon höll upp till hans läppar, och sedan långsamt började äta maten, som hon tog in åt honom. Varje munsbit tycktes alltmer krya upp honom, och snart började han tala, liksom angelägen om, att hon skulle få veta allt, som hänt honom.

— Var har du varit, Dan? frågade hon, i det hon tog fram några bandager.

— Jag sprang min väg för över en månad sen. Page var nog hygglig, men alltför sträng. Det behagade mig inte,

därför kilade jag undan utför strömmen med en karl, som färdades i en båt. Det var därför ingen kunde komma underfund med, vart jag tagit vägen. Sedan jag lämnat mannen, arbetade jag ett par veckor hos en lantbrukare, men jag piskade upp hans gosse, och då piskade den gamle mannen upp mig, och jag sprang min kos och gick hit.

— Hela vägen ?— Ja, mannen gav mig ingen betalning, och jag ville inte begära någon. Tog ut den i att klå upp gossen, sade Dan skrattande men såg dock skamfiat ut, då han blickade på sina trasiga kläder och smutsiga händer.

— Hur uppehöll du dig? Det var en lång marsch för en gosse som du.

— Å, jag drog mig rätt bra fram, tills jag skadade min fot. Folk gav mig åtskilligt att äta, och jag sov i lador och vandrade om dagen. Jag gick vilse, då jag skulle försöka komma fram på en genväg, eljest skulle jag varit här förr.

— Men eftersom du inte ämnade komma in och stanna hos oss, vad tänkte du då göra?

— Jag tyckte, det skulle vara roligt att se Teddy och er ännu en gång, och sedan ämnade jag gå tillbaka till mitt gamla arbete i staden; men jag var så trött, och därför lade jag mig ned att sova på höet. Jag skulle ha varit borta på morgonen, om ni icke uppsökt mig.

— Är du ledsen över, att jag gjort det? frågade mrs Hanna och såg på honom med en till hälften glad, till hälften förebrående blick, då hon föll på knä för att se om hans skadade fot.

Blodet strömmade upp i Dans ansikte, och han höll ögonen fästa på sin tallrik, då han med mycket låg röst svarade: — Nej, fru Bähr, det gläder mig; jag ville nog stanna men jag var rädd, att ni...

Han fick ej tala ut, ty mrs Hanna gav till ett utrop av medömkan, då hon såg hans fot, som var illa skadad.

— När hände det här?

— För tre dagar sedan.

— Och har du gått på den i det här tillståndet?

— Jag hade en käpp, och jag tvättade foten i var bäck, jag kom till, och en kvinna gav mig en trasa att binda om den med.

— Mr Bähr får lov att se på den och genast förbinda den; och mrs Bähr skyndade in i rummet bredvid, lämnande dörren på glänt bakom sig, så att Dan kunde höra allt, vad som sades.

— Fritz, den där gossen har kommit tillbaka.

— Vilken? Dan?

— Ja. Teddy såg honom vid fönstret, och vi ro-pade på (honom, men han gick bort och gömde sig bakom höstackarna på gräsplanen. Där fann jag honom just nu, djupt insomnad och halvdöd av trötthet och plågor. Han rymde från Page för en månad sedan och har varit på väg till oss alltsedan dess. Han påstår, att han icke ämnade låta oss se sig, utan gå vidare till staden och till sitt gamla arbete efter en blick på oss. Det är likväl tydligt, att hoppet att bliva mottagen har lett honom hit under alla skiften, och här är han nu och väntar att få veta, om du vill förlåta honom och taga honom tillbaka.

— Sade han det?

— Hans ögon gjorde det, och när jag väckte honom, sade han, liksom ett vilsegånget barn: »Mor Bähr, jag har kommit hem.» Jag hade inte hjärta att banna honom och tog in honom, som om han varit ett stackars förlorat får, som kommit tillbaka till fällan. Jag får ju behålla honom, Fritz?

- Naturligtvis får du det! Detta övertygar mig om, »att gossen fäst sig vid oss, och det kunde nu lika litet falla mig in att jaga bort honom, som att jaga bort min egen Rob.

Dan hörde ett litet svagt ljud, som om mrs Hanna tackat sin man utan att säga ett ord, och under ett ögonblicks tystnad, som följde härpå, flödade två stora tårar över, som långsamt uppstigit i gossens ögon, och halkade nedför hans nerdammade kinder. Ingen såg dem, ty han torkade hastigt bort dem, men under detta korta tuppehåll tror jag, att Dans misstroende mot de goda människorna för alltid försvann; det veka stället i hans hjärta var träffat, och ett brinnande begär vaknade hos honom att visa sig värdig den kärlek och det medlidande, som voro så tåliga och förlåtande. Han sade intet, han endast önskade denna önskan av innersta hjärta, beslöt på sitt barnsliga sätt att göra ett försök och beseglade sitt beslut med tårar, som varken plåga, trötthet eller ensamhet kunnat avpressa honom.

— Kom och se på hans fot. Jag är rädd för, att den är illa skadad, ty han har gått tre dagar i hetta och damm och ingenting annat haft än vatten att badda på med och en gammal dröja att förbinda den med. Jag säger dig, Fritz, den här gossen är en rask yngling och kommer nog en gång att bli en duktig karl.— Jag hoppas det för din skull, du varmhjärtade kvinna; din tro förtjänar belöning. Seså, nu vill jag gå och se om din lille spartan. Var är han?

— I mitt rum; men, kära du, var vänlig mot honom, han må nu synas huru vresig som helst. Jag är övertygad om, att detta är rätta sättet att få makt med honom. Han tål inte vid stränghet eller mycket tvång, men med ett gott ord och oändligt tålamod kan man få honom vart man vill, såsom fallet var med mig.

— Som om du någonsin varit lik den där lille spjuvern! utbrast mr Bähr skrattande, men tillika nästan harmsen över jämförelsen.

— Jag var det till lynnet, ehuru jag visade det på ett olika sätt. Jag tycker mig instinktlikt känna, hur han är till mods, förstå, hur man skall vinna hans hjärta och röra honom och sympatisera med hans frestelser och fel. Jag är glad, att jag gör det, ty det skall hjälpa mig att hjälpa honom, och om jag kan göra en god människa av denne vilde gosse, så är det ett så gott verk, att jag aldrig gjort något bättre i hela min livstid.

— Gud välsigne verket och den, som gör det. Mr Bähr talade nu lika allvarsamt som hon nyss,

och båda inträdde tillsammans i nästa rum, där de funno Dan med huvudet lutat mot armen, som om han varit alldeles överväldigad av sömnen. Han blickade dock hastigt upp och försökte resa sig, då mr Bähr skonsamt sade:

— Du tycker således mer om Plumfield än Pages lantgård. Gott, låt oss se, om vi inte kunna förlikas bättre den här gången, än vi gjorde förut.

— Tack, sir, sade Dan, försökande att icke vara vresig och finnande det lättare, än han trott.

— Nu fram med foten I Ack! — Det här var styggt. Vi måste ha hit doktor Firth i morgon. Varmt vatten, Hanna, och gammalt linne!

Mr Bähr baddade och förband den sårade foten, medan mrs Hanna ställde i ordning den enda tomma sängen i huset. Den var i det lilla gästrummet, till vilket man kom från salongen och som ofta begagnades då gossarna voro illamående, ty därigenom slapp mrs Hanna besväret att springa uppför och utför trappor, och patienterna kunde se, vad som föregick. När allt var färdigt, tog mr Bähr gossen på armarna, bar honom in, hjälpte till att avkläda honom, lade honompå den vita lilla sängen, skakade än en gång hand med honom och lämnade honom med ett faderligt:

— God natt, min son!

Dan insomnade genast och sov tungt i flera timmar; sedan började hans fot att bulta och värka, och han vaknade, kastade sig oroligt av och an och försökte avhålla sig från att jämra sig, på det ingen skulle höra honom, ty han var verkligen en duktig gosse och fördrog plågan som en liten spartan, såsom mr Bähr hade kallat honom.

Mrs Hanna hade till plägsed att sväva omkring i huset om natten, att stänga fönsterna, om det började blåsa kallt, att draga igen moskitförhängena omkring Teddy eller se efter Tommy, som stundom gick i sömnen. Det minsta buller väckte henne; som hon ofta inbillade sig höra inbrottstjuvar, kattor och eldsvådor, stodo dörrarna öppna

överallt, varför Dans undertryckta jämmerrop framträngde till hennes skarpa öron och hon var uppe på ögonblicket. Han gav just sin heta kudde en otålig puff, då ett ljus kom glimmande genom förstugan och mrs Hanna smög sig in, snarlikt ett komiskt spöke, med håret uppbundet i en knut mitt på hjässan och en lång grå nattrock släpande bakefter sig.

— Gör det mycket ont, Dan?

— Åja, bra nog; men jag ämnade inte väcka er.

— Jag är ett slags uggla, som alltid flyger omkring om natten. Ja, din fot brinner som eld; omslagen måste fuktas igen, och bort flaxade den moderliga ugglan efter nya kylande kompresser och en stor mugg isvatten.

— O, vad det var skönt! suckade Dan, då de våta omslagen lades på och en djup klunk vatten svalkade hans törstiga strupe.

— Seså, försök nu att sova och bli inte rädd, om du ser mig igen, ty jag smyger hit igen om en stund och ger dig en ny avkylning.

Medan mrs Hanna talade, lutade hon sig ned för att vända om den heta kudden och skaka om de heta sängkläderna, då, till hennes stora förvåning, Dan slog sina armar omkring hennes hals, drog ned hennes ansikte till sitt och kysste henne, med ett halvkvävt: »tack, goda fru,» som sade mer än den vältaligaste oration; ty den snabba kyssen, de frammumlade ordenmenade: »Det gör mig ont, jag skall försöka på.» Hon förstod det, godkände den outtalade bikten och fördärvade ej saken genom något tecken till överraskning. Hon kom blott ihåg, att han icke hade någon moder, kysste den bruna kinden, som han till hälften dolt på kudden, som om han blygts över detta lilla drag av ömhet, och lämnade honom med dessa ord, som han länge erinrade sig:

— Du är min gosse nu, och om du så vill, kan du göra mig stolt och glad åt att kunna säga det.

Än en gång, just i daggryningen, smög hon sig ned och fann honom då så djupt insomnad, att han icke vaknade och ej heller visade något tecken till medvetande, då hon lade omslagen omkring hans fötter, utom att de fåror, smärtan ristat, av sig själva för-svunno, och hans ansikte antog ett fullkomligt fridfullt uttryck.

Det var en söndag och så tyst i huset, att han icke vaknade förrän omkring tolv på förmiddagen, och när han såg sig omkring, såg han ett ivrigt litet ansikte kika in genom dörren. Han sträckte ut sina armar, och Teddy rusade genom rummet och kastade sig på sängen, ropande: »Min Danny är tommen!» i det han med förtjusning klappade och smekte honom. Därpå infann sig mrs Bähr med frukosten och låtsade alls icke märka, hur flat Dan såg ut vid minnet av det lilla uppträdet förliden natt. Teddy yrkade på att få giva honom hans »frukost»; han matade honom som ett litet barn, vilket Dan, som icke var mycket hungrig, fann sig särdeles road av.

Sedan kom doktorn, och den stackars spartanen hade en svår stund, ty några av fotens små ben voro skadade, och att ställa dem till rätta var en så plågsam affär, att Dans läppar voro kritvita och stora svettdroppar stodo honom i pannan, ehuru han aldrig gav ett ljud ifrån sig, endast tryckte mrs Hannas hand så hårt, att den var röd långt efteråt.

— Den här gossen får lov att hålla sig stilla minst en vecka och inte sätta foten på marken. Vid den ,tiden skall jag kunna säga, om han får hoppa omkring litet på krycka eller måste hålla sig till sängs ännu längre, sade doktor Firth och lade undan de blanka instrumenten, som Dan icke tyckte om att se.— Det måtte väl läkas någon gång? frågade Dan, och såg högst uppskrämd ut över ordet »kryckor».

— Det hoppas jag; med dessa ord avlägsnade sig doktorn och lämnade Dan mycket nedslagen, ty förlusten av en fot är en fruktansvärd olycka för en verksam gosse.

— Var icke orolig; jag är en utmärkt sjuksköterska, och om en månad skall du få se, att du vandrar omkring så frisk som någonsin förut, sade mrs Hanna, som såg saken från den ljusaste sidan.

Men fruktan att bliva lam förföljde Dan, och även Teddys smekningar kunde icke muntra honom; därför föreslog mrs Hanna, att en eller två gossar skulle komma in och göra honom ett besök, varjämte hon frågade honom, vilka

han helst skulle vilja se.

— Nat och Demi; jag skulle också vilja ha hit min hatt; det ligger någonting i den, som jag gissar skulle roa dem att se. Ni har väl kastat bort det där byltet med skräp jag hade med mig, sade Dan och såg ganska orolig ut, då han framställde frågan.

— Nej, jag gömde det, ty jag trpdde, att det måtte innehålla något slags skatter, efter du var så rädd om det, och mrs Hanna bragte honom hans gamla halmhatt, i vilken en mängd fjärilar och skalbaggar voro faststuckna, samt en näsduk, innehållande en samling av åtskilligt smått och gott, upplockat på vägen: fågelägg, omsorgsfullt inlagda i mossa, besynnerliga snäckor och stenar, stycken av svampar, och flera små krabbor i ett tillstånd av största förtrytelse över sin fångenskap.

— Kunde jag få något att sätta in de här gubbarna i? Mr Hyde och jag funno dem, och de aro ena präktiga kräk, därför skulle jag gärna vilja behålla dem och betrakta dem; kan jag få det? frågade Dan, glömmande sin fot och skrattande, då han såg krabborna gå på sned och baklänges över sängen.

— Visst kan du det; Pollys gamla bur passar alldeles ypperligt. Låt dem inte nypa Teddy i tårna, medan jag tar reda på den. Med dessa ord lämnade mrs Hanna Dan, som var utom sig av glädje att finna, att hans skatter icke blivit ansedda för skräp och bortkastade.

Nat, Demi och buren anlände på samma gång, och krabborna inkvarterades i sitt nya hus, till storglädje för gossarna, som i den livade sinnesstämning, detta göra förorsakade, glömde varje förlägenhet de eljest skulle hava känt, när de skulle hälsa på rymmaren. För dessa beundrande åhörare berättade Dan sina äventyr mycket mera fullständigt, än han skulle hava gjort för Bährarna. Därefter utbredde han sitt »skräp» och beskrev var särskild sak så väl, att mrs Hanna, som dragit sig undan till rummet bredvid för att lämna dem full frihet, på en gång fann sig förvånad, road och intresserad av det barnsliga pladdret.

— Vad gossen känner till mycket om dessa saker! Hur införlivad han är i sitt ämne! Och vilken lycka detta är nu, ty han frågar så föga efter böcker, att det skulle bli svårt att förströ honom, under den tid han måste ligga till sängs; men gossarna kunna förse honom med så mycket skalbaggar och stenar, han någonsin kan önska, och jag är glad, att jag upptäckt denna hans fallenhet; den är god och kan törhända göra en helt annan människa av honom. Om han skulle råka bli en skicklig naturforskare och Nat en virtuos, skulle jag ha allt skäl att vara stolt över detta vårt verk; och mrs Hanna satt och smålog över sin bok, medan hon byggde luftslott, just som hon plägade som ung flicka; enda skillnaden var den, att hon då byggde dem för egen räkning och nu för andras, vilket kanske var skälet, varför somliga av dem förverkligades — ty kärleken är en förträfflig grund att bygga på.

Nat var mest intresserad av äventyren, men Demi njöt alldeles ofantligt av skalbaggarna och fjärilarna och lyssnade med spända öron till historien om deras skiftesrika lilla liv, som om den varit en ny och älsklig saga, ty Dan berättade på sitt enkla sätt mycket väl och fann stor tillfredsställelse i tanken att, här vid lag åtminstone, den lille filosofen kunde lära av honom. Så intresserade voro de av beskrivningen på fångandet av en myskråtta, vars skinn befann sig bland skatterna, att mr Bähr själv måste komma och säga Nat och Demi, att tiden för promenaden var inne. Dan blickade så längtansfullt efter dem, då de sprungo ut, att fader Bähr föreslog, att man skulle bära honom till soffan i salongen, för att skaffa honom litet omväxling i luft och skådeplats. ,

Då han hamnat där och det blivit tyst inomhus, sade mrs Bähr, som satt bredvid och visade Teddy enmålningsbok, i en intresserad ton och med en nick åt de skatter, som Dan ännu höll i handen:

— Var har du fått veta så mycket om de där sakerna ?

— Jag var alltid road därav, men kände inte till mycket, förrän mr Hyde lärde mig.

— Vem är mr Hyde?

— Å, det är en herre, som ständigt vistas i skogarna och studerar sådana saker — jag vet inte, vad de kalla honom — och skriver om grodor, fiskar och så vidare. Han uppehöll sig hos Pages och plägade låta mig gå med sig och hjälpa sig, och det var grumligt roligt, för han berättade mig en hel hop och var utmärkt trevlig och

kunnig. Hoppas att få se honom åter inågon gång.

— Det hoppas jag också, sade mrs Bähr, ty Dans ansikte hade klarnat upp, och han var så intresserad av ämnet, att han glömde sin vanliga tystlåtenhet.

— Han kunde få fåglarna att komma till sig, och kaniner och ekorrar voro inte mera rädda för honom, än om han varit ett träd. Han gjorde dem aldrig illa, och de tycktes känna honom. Har ni någonsin kittlat en ödla med ett halmstrå? frågade Dan ivrigt.

— Nej, men jag skulle ha lust att försöka.

— Gott, det har jag gjort och det är så lustigt att se dem vända sig om och sträcka ut kroppen; de tycka så mycket om det. Mr Hyde gjorde det och han kunde få ormar att lyssna till honom och visste precis, när vissa växter blomma, och bin brukade aldrig stinga honom, och han brukade berätta de underbaraste historier om fiskar och flugor och indianer och klippor.

— Jag förmodar, att du var så road av att gå med mr Hyde, att du väl mycket försummade mr Page, sade tant Hanna illmarigt.

— Ja, det gjorde jag; jag avskydde att rensa bort ogräs och kratta, då jag kunde få ströva omkring med mr Hyde. Page ansåg tocke där narraktigt och kallade mr Hyde förryckt, medan han timtals liggde och gapade på en forell eller en fågel.

— Om du skulle säga låg i stället för liggde, så vore det mera grammatikaliskt, sade mrs Hanna mycket milt och tillade sedan: Ja, Page är i grund och botten lantbrukare och kan inte förstå, att en naturfor-skares arbete är fullt ut lika intressant och kanske ock fullt ut lika viktigt som hans eget. Nå, Dan, om du verkligen tycker om dessa saker, som jag tror att du gör och som jag med nöje ser, så skall du få tillfälle att studera dem och få böcker såsom hjälpmedel; men jag vill, att du skall göra något vidare och göra det redligen, eljest kommer du att ångra dig med tiden och finna, att du måste börja om igen.

— Ja, kära fru, sade Dan undergivet och såg litet uppskrämd ut över den allvarsamma tonen i de sista orden, ty han avskydde böcker, men hade dock redligen föresatt sig att studera vad som helst, som hon kunde föreslå.

— Ser du det där schatullet med tolv lådor i? var den följande, mycket oväntade frågan.

Dan såg två höga gammalmodiga schatull, stående på var sin sida om pianot; han kände mycket väl igen dem, ty han hade ofta sett små nätta stumpar av segelgarn, karduspapper och andra nyttiga saker komma fram ur de olika lådorna. Han nickade och smålog. Mrs Hanna fortfor:

— Välan, tror du inte dessa lådor skulle bli särdeles lämpliga för att i dem nedlägga dina ägg och stenar och musslor och mossor?

— O, ypperligt! Men ni skulle inte tycka om, att mina saker låge »huller om buller», som mr Page brukade säga; eller hur? utropade Dan och satte sig upp och beskådade med strålande ögon den gamla möbeln.

— Jag tycker om sådant där skräp, och gjorde jag det inte, skulle jag dock giva dig lådorna därför, att jag har en viss aktning för barns små skatter och tycker, att de böra behandlas omsorgsfullt. Nu ämnar jag träffa ett avtal med dig, Dan, och jag hoppas, att du redligen skall hålla det. Här äro tolv rymliga lådor, en för var månad av året, och de skola bli dina, så fort du kan förtjäna dem genom att fullgöra de små skyldigheter, som åligga dig. Jag har förtroende till belöningar av ett visst slag, isynnerhet för ungt folk; de hjälpa oss på väg, och ehuru vi kanske begynna med att vara goda för belöningens skull, skola vi snart, om den rätt begagnas, lära att älska godheten för dess egen skull.

— Tycker ni också om belöningar? frågade Dan

och såg ut, som om detta vore något nytt, som han aldrig förr hört talas om.

— Ja, det gör jag visst I Jag har ännu inte kommit så långt, att jag kan vara dem förutan. Mina belöningar äro inte

lådor eller presenter eller helgdagar, men de äro saker, som jag tycker lika mycket om, som du de andra sakerna. Mina gossars goda uppförande och framgång äro mina käraste belöningar, och detta är vad jag strävar efter, såsom jag vill, att du skall sträva efter detta schatull. Gör vad du icke gärna gör och gör det väl, och du erhåller två belöningar; en, det pris, du ser och vunnit, den andra, tillfredsställelsen att med glatt mod hava uppfyllt en plikt. Förstår du mig?

— Ja, min fru.

— Vi behöva alla sådana små uppmuntringar; därför skall du försöka att lära dig dina läxor och fullgöra alla dina åligganden, leka beskedligt med alla gossarna och begagna dig väl av dina helgdagar; och om du kan visa mig ett gott betyg, eller om jag ser och vet det ,utan ord, ty jag har lärt att komma underfund med mina gossars små bemödanden att vara hyggliga och snälla, skall du få ett fack i schatullet till dina skatter. Som du ser, äro några redan delade i fyra avdelningar, och jag skall laga, att de andra bli indelade på samma sätt: en plats för var vecka; och när schatullet är fyllt med märkvärdiga och vackra saker, skall jag bli lika stolt däröver, som du är; ja stoltare till och med, tror jag, ty i stenarna, mossorna, och de brokiga fjärilarna skall jag se goda föresatser verkställda, fel avlagda och ett löfte hållet. Skola vi göra detta, Dan?

Gossen svarade med en av dessa blickar, som sade mycket, ty den visade, att han behjärtade och förstod hennes önskningar och ord, ehuru han icke visste, huru han skulle uttrycka sin erkänsla och sin tacksamhet för sådan omtanke och välvilja. Hon förstod blicken, och då hon av rodnaden, som färgade hans panna, märkte, att han var rörd, som hon önskade att han skulle bliva, sade hon intet mer angående denna sidan av den nya planen, utan drog ut den översta lådan, avdammade den, satte den på två stolar framför soffan och sade ivrigt:

— Låt oss nu genast begynna med att sätta dessavackra skalbaggar på en säker plats. Dessa fack rymma bra mycket, som du ser. Jag skulle vilja sätta fast dessa fjärilar och skalbaggar runt omkring på sidorna — där skola de kunna förvaras fullkomligt oskadda — och lämna plats åt de tyngre sakerna på bottnen. Jag skall giva dig litet vadd och rent papper och insektnålar; du kan vidtaga förberedelse för denna veckas arbete.

— Men jag kan inte gå ut och skaffa mig nya saker, sade Dan och såg med djup bedrövelse på sin fot.

— Det är sant; men var inte ledsen; vi få väl nöja oss med dessa skatter den här veckan, och jag är övertygad om, att gossarna skola skaffa dig högtals sådana saker, bara du ber dem därom.

— De känna inte till rätta sorten; för övrigt om jag liggde, nej om jag läge här hela tiden, kunde jag inte arbeta och studera och förtjäna mina lådor.

— Det är en hel hop läxor, du kan lära, medan du ligger här, och en mängd små arbeten, som du kan utföra för min räkning.

— Kan jag det? sade Dan och såg både förvånad och glad ut.

— Du kan lära dig att vara tålmodig och vid gott lynne, oaktat dina plågor och fast du inte får leka. Du kan roa Teddy för min skull, nysta bomullsgarn, läsa för mig, medan jag syr, och, utan att skada din fot, göra en mängd saker, varigenom dagarna skola gå snabbt undan och icke vara förspillda.

I detsamma kom Demi inspringande med en stor fjäril i den ena handen och en mycket ful liten padda i den andra.

— Se här, Dan, det här har jag hittat, och jag har skyndat tillbaka för att giva dig dem; äro de inte vackra? utbrast Demi flämtande och alldeles andfådd.

Dan skrattade åt paddan och sade, att han inte visste, var han skulle lägga den; men fjärilen var en riktig skönhet, och om mrs Hanna ville giva honom en stor nål, så skulle han sticka fast den i den där lådan.

— Jag tycker inte om att se det stackars kräket vrida sig på en nål; måste det dödas, så är det bäst, att vi genast befria det från dess lidanden genom en droppe kloroform, sade mrs Hanna och tog fram en flaska.

— Jag vet, hur det går till — mr Hyde dödade dem alltid på det sättet — men jag har ingen kloroform, därför brukar jag en nål, och Dan hällde varligt en droppe på insektens huvud, varefter de ljusgröna vingarna flaxade ett ögonblick och därpå blevo alldeles stilla.

Teddy hördes nu ropa från sängkammaren: — O, de små trabborna ä ute och den tora har ätit upp dem alla. Demi och tant Hanna skyndade till undsättning och funno Teddy dansande på en stol i ett tillstånd av överretning, medan två små krabbor, som trängt sig ut genom burens ståltrådar, kilade omkring på golvet. En tredje hade hakat sig fast i taket av buren, uppenbarligen i dödsångest, ty på bottnen företedde sig en bedrövlig och dock komisk syn. Den stora krabban hade klämt sig in i den vrån, där Pollys kopp brukat stå, och där satt hon och åt upp en av sina anhöriga med den kallblodigaste min i världen. Alla det stackars offrets klor voro bortryckta, och det var upp och nedvänt; det övre skalet hölls med en klo tätt under den stora krabbans mun, medan hon i godan ro åt ur det med den andra klon samt då och då gjorde ett uppehåll och vände sina konstiga, utstående ögon från den ena sidan till den andra och räckte ut en sned tunga och slickade sig om munnen på ett sätt, som kom barnen att kikna av skratt. Mrs Hanna bar in buren till Dan, för att han skulle få njuta av skådespelet, medan Demi fasttog rymmarna och instängde dem under ett omkullstjälpt tvättfat.

— Jag blir väl tvungen att låta de här kräken gå, ty jag kan ej hava dem härinne, sade Dan med uppenbar saknad.

— Jag skall sköta om dem, om du vill säga mig hur, och de kunna mycket gärna få vara i mitt sköld-paddkar, sade Demi, som fann dem mera intressanta än sina älskade, sävliga sköldpaddor. Därpå gav Dan honom anvisningar rörande krabbornas behov och vanor, och Demi bar bort dem för att införa dem i deras nya hem och umgängeskrets. Vilken god gosse han är! sade Dan, omsorgsfullt uppsättande den första fjärilen, medan han tänkte på, att Demi avstått från sin promenad för att lämna honom den.

— Han bör vara det, ty mycket har gjorts för att uppfostra honom till en sådan.— Han har haft folk, som lärt honom det och som hjälpt honom; det har inte jag, sade Dan med en suck, i det han, vilket sällan hände, tänkte på sin vanvårdade barndom, och det förekom honom, som om man på ett eller annat sätt icke handlat alldeles rätt mot honom.

— Jag vet det, min vän, och för den skull har jag inte så stora anspråk på dig som på Demi, ehuru han är yngre; du skall få all den hjälp, vi nu kunna giva dig, och jag hoppas kunna lära dig, hur du skall hjälpa dig själv på bästa sätt. Har du glömt, vad fader Bähr, då du var här förra gången, sade dig om att önska vara god och bedja Gud hjälpa dig?

— Nej, kära fru — med mycket dämpad stämma.

— Har du försökt det någon gång?

— Nej, kära fru — i en lägre ton.

— Vill du göra det var kväll, för att glädja mig?

— Ja, kära fru — med mycket allvar.

— Jag vill lita därpå, och jag tror, att jag skall kunna hålla reda på, om du är ditt löfte trogen, ty sådana saker uppenbara sig alltid för folk, som tror på dem, om också intet ord säges. Se här är en vacker historia om en gosse, som gjorde illa sin fot värre än du; läs den, så skall du få se, hur manligt han bar sitt lidande.

Hon lade den förtjusande lilla boken »Gossarna i Crofton» i handen på honom och lämnade honom för sig själv en timme, varunder hon stundtals kom och gick, på det han icke skulle känna sig för ensam. Dan var icke road av att läsa, men han blev snart så intresserad, att han blev helt överraskad, då gossarna kommo hem. Daisy hade med sig åt honom en bukett vilda blommor, och Nan yrkade på att få bära till honom hans kvällsvard, medan han låg på soffan och dörren till matsalen stod öppen, så att han kunde se gossarna vid bordet och de sällskapligt kunde nicka åt honom, medan de åto sin smörgås.

Mr Bähr bar honom tidigt till hans säng, och Teddy kom in i sin nattröja för att säga honom godnatt, ty han gick

till sitt lilla näste samtidigt med småfåglarna.

— Jag vill läsa min bön för Danijy, får jag det? frågade han, och då hans mor sade ja, föll den lillepysen på knä vid Dans säng, knäppte ihop sina knubbiga händer och sade sakta:

— Döde Gud, väsinna va och en och hjäpp mej att bi dod.

Därpå bars han, ljuvt småleende och med sömnen i ögonen, bort på sin mors skuldra.

Men sedan aftonens samtal voro förbi, aftonens psalmer sjungna och söndagens fridfulla tystnad vilade över huset, låg Dan fullt vaken i sitt trevliga rum, tänkande nya tankar, kännande nya förhoppningar och önskningar uppstå i sitt barnsliga hjärta, ty två goda änglar hade inträtt i det; kärleken och tacksamheten, begynte det verk, som tiden och bemödanden skulle fullända, och med fast föresats att hålla sitt första löfte hopknäppte Dan sina händer i mörkret och framviskade sakta Teddys lilla bön:

— Gode Gud, välsigna var och en och hjälp mig att bliva god.

ELFTE KAPITLET.

Morbror Teddy.

En hel vecka rörde sig Dan blott så mycket, som behövdes för att komma från sängen till soffan; en lång och svår vecka, ty den skadade foten värkte gruvligt ibland, de stilla dagarna voro mycket tröttsamma för den livlige gossen, som längtade att komma ut bch njuta av sommarvädret, och isynnerhet svårt var det att vara tålig. Men Dan gjorde sitt bästa, och var och en hjälpte honom på sitt olika vis, och sålunda förflöt tiden, och han belönades till slut genom att på söndagsmorgonen höra doktorn säga:

— Den här foten börjar det att gå bättre med, än jag väntat. Giv pojken en krycka i eftermiddag och låt honom linka omkring i huset en smula.

— Hurra! ropade Nat och for av som en blixt för att förkunna de andra gossarna den glada nyheten.

Var och en var mycket glad, och efter middagen samlades hela skaran för att se Dan på krycka gå några slag fram och tillbaka i förstugan, innan han slog sig ned i portgången för att hålla ett slagslevée. Han var mycket glad över det deltagande och den välvilja, som visades honom, och klarnade upp mer och mer för var minut, ty gossarna kommo för att ägna honom sin hyllning, och flickorna fjäskade omkring honom med stolar och kuddar, och Teddy vakade över honom som över en bräcklig varelse ur stånd att hjälpa sig själv.. De sutto och stodo ännu runt omkring på trappstegen, då ett åkdon stannade vid grinden," en hatt svingades från detsamma och Hob med ropet: »Morbror Teddy! Morbror Teddy!» r/usade utför allén, så fort hans korta ben kunde bära honom. Alla gossarna, utom Dan, rusade efter honom, tävlade om, vem som först skulle öppna grinden, och ett ögonblick därefter körde åkdonet fram, med gossar vimlande överallt på det, medan morbror Teddy skrattande satt i mitten med sin lilla dotter på sitt knä.

— Låt triumfvagnen stanna och Jupiter nedstiga, sade han, hoppade ut och sprang uppför trappstegen för att möta tant Hanna, som stod där småleende och klappade händerna som en liten flicka.

— Hur står det till, Teddy?

— Förträffligt, Hanna.

Därpå skakade de hand med varandra, och mr Laurie lade Bess i sin mosters armar och sade, medan barnet hårt kramade henne: — Guldlock längtade så mycket att se dig, att jag rymde min kos med henne, ty jag trånade själv efter att få se en skymt av dig. Vi vilja leka med dina gossar en timme eller så där omkring och se, hur det går med »den gamla kvinnan, som bodde i en skog, och hade barn så många, att hon aldrig fick nån ro».

— Ack, vad jag är glad. Lek så mycket du gitter, men ha ingen odygd för dig, sade mrs Hanna, då gossarna trängdes kring den vackra lilla flickan, beundrande hennes guldgula hår, nätta dräkt och stolta maner, ty den lilla »prinsessan», som de kallade henne, tillät icke någon att kyssa henne, utan satt och såg småleende ned på dem

och klappade dem medlidsamt på huvudet med sina små vita händer. De tillbådo henne alla, isynnerhet Rob, som ansåg henne som ett slags docka och icke ens vågade vidröra henne, av fruktan att hon skulle gå sönder, utan dyrkade henne på ett vördnadsfullt avstånd och skattade sig Lycklig om han någon gång erhöll ett vedermäle avynnest från hennes lilla höghet. Som hon genast begärde att få se Daisys kök, bars hon bort av mrs Hanna, med en hel svit av små gossar i släptåg. Alla de andra, utom Nat och Dan, sprungo bort till menageriet och trädgårdstäpporna för att' ordna allt, ty tor Laurie höll alltid en generalmönstring och såg misslynt ut, när icke allt var i det bästa skick.

Stående på trappstegen, vände han sig till Dan, sägande, alldeles som en gammal bekant, ehuru han blott sett honom en eller två gånger förut:

— Hur är det med foten?

— Bättre, sir.

— Du är väl bra trött på att sitta inne, förmodar jag?

— Skulle tro det! och Dans blickar svävade hän till de gröna kullarna och skogarna, där han längtade att vara.

— Vad säger du om att göra en liten tur, innan de andra komma tillbaka? Det här rymliga, trevliga åkdonet är fullkomligt säkert och bekvämt, och att inandas litet frisk luft skall göra dig gott. Skaffa hit en kudde och en schal, Demi, så skola vi föra bort Dan.

Gossarna tyckte, att det var ett ypperligt infall, och Dan såg förtjust ut, men frågade med ett plötsligt utbrott av dygdig pliktkänsla:

— Bara mrs Bähr tillåter det?

— Ja, bevars; vi kommo överens om allt detta för ett ögonblick sedan.

— Jag hörde er ej säga ett ord, alltså kan jag inte fatta, hur det kan vara möjligt, sade Demi nyfiket.

— Vi ha ett sätt att meddela oss med varandra utan ord. Det är ett stort framsteg framför telegrafen.

— Jag vet, vad det är — det är ögonen; jag såg er lyfta på ögonbrynen och nicka åt vagnen, och tors Bähr skrattade och nickade tillbaka, sade Nat, som stod på fullt förtrolig fot med den gode mr Laurie.

— Alldeles riktigt. Och ögonblicket därpå satt Dan i åkdonet, med foten på en kudde på sätet mitt emot och omsorgsfullt betäckt med en schal, som på ett högst mystiskt sätt nedföll från de övre regionerna, just då de behövde den. Demi klättrade upp på kuskbocken bredvid körsvennen, negern Peter. Nat satt bredvid Dan på hedersplatsen, och morbror Teddy slog

sig ned mittemot, »för att taga vård om foten», sade han, men i själva verket för att studera de lyckliga ansiktena omkring sig — båda lyckliga och dock så olika, ty Dans var fyrkantigt och mörkt och kraftfullt, varemot Nats var långt och ljuslätt och tämligen vekt, men mycket älskvärt med sina milda ögon och välformade panna.

— Apropå, jag har en bok här någonstädes som du torde tycka om att se, sade den äldste gossen i sällskapet, i det han dök ned under sätet och framtog en bok, som kom Dan att utropa:

— Kors i all min dar, så präktigt det här var! medan han vände om bladen och såg vackra kopparstick, föreställande fjärilar och fåglar och alla slags intressanta insekter i deras naturliga färger. Han var så förtjust, att han glömde att tacka, men mr Laurie brydde sig ej om det; han var fullkomligt tillfredsställd med att se gossens glada iver och höra hans utrop, då han påträffade vissa gamla bekanta och kände igen dem. Nat lutade sig mot hans skuldra, och Demi vände ryggen åt hästarna och lät sina fötter dingla innanför åkdonet, för att kunna deltaga i samtalet.

När de kommo till skalbaggarna, tog mr Laurie ett besynnerligt litet föremål ur sin västficka, lade det i flata handen och sade:

— Här är en skalbagge, som är många tusen år gammal, och sedan, medan gossarna beskådade den kuriösa,

förstenade skalbaggen, som såg så gammal och grå ut, berättade han för dem, hur han blivit tagen ur en mumies lindor, sedan den i årtusenden legat i en namnkunnig grav. Då han fann, att det roade dem, fortfor han att tala om egypterna och de märkvärdiga och storartade ruiner, de lämnat efter sig — om Nilen, och huruledes han seglat uppför den väldiga floden på en båt, manövrerad av vackra mörka karlar; hur han skjutit krokodiler, sett underbara fyrfotadjur och fåglar och sedermera färdats genom öknen på en kamel, som slingrat med honom liksom ett skepp i storm.

— Morbror Teddy berättar historier nästan lika väl som farfar, sade Demi bifallande, då berättelsen var slut och gossarnas ögon begärde fortsättning.

— Tack skall du ha, sade mr Laurie på fullt allvar, ty han ansåg beröm av Demi vara något att ståefter, enär barn äro goda kritici i sådana fall, och att falla dem i smaken är en talang, som vem som helst kan vara stolt över.

— Här är en eller ett par andra småsaker, jag stack ned i min ficka, då jag stökade i mina gömmor, för att se efter, om jag hade något, som kunde roa Dan, och morbror framdrog en vacker pilspets och en knippa wampums.

— O, berätta om indianerna! utropade Demi, som var road av att leka wigwam.

— Dan vet en hel hop om dem, 'tillade Nat.

— Mer än jag, det är jag säker på. Berätta oss någonting, och mr Laurie såg lika intresserad ut som de båda andra.

— Mr Hyde talade om det för mig; han har varit hos dem och kan tala deras språk, begynte Dan, smickrad av deras uppmärksamhet, men något förlägen över att hava en fullvuxen åhörare.

— Vad begagnas en wampum till? frågade den nyfikne Demi från den plats, där han satt uppspetad.

De andra gjorde likaledes frågor, och innan han visste ordet av, spann Dan ur sig allt, som mr Hyde berättat honom, då de seglade utför floden för några veckor sedan. Mr Laurie hörde uppmärksamt på, men fann gossen mera intressant än indianerna, ty mrs Hanna hade berättat honom allt om Dan, och han började nästan fatta ett tycke för den vilde gossen, som rymt sin kos, liksom han själv ofta längtat att göra, och som småningom började bliva kväst av hunger och lidande.

— Jag har tänkt på, att det skulle vara en god plan för er, gubbar, att ha ett eget museum, en plats, där ni kunde instuva alla de kuriösa och intressanta saker, som ni finna eller göra eller få till skänks. Mrs Hanna är för god, för att beklaga sig, men det är bra hårt för henne, att huset skall vara fullproppat med allt möjligt krafs — till exempel ett halvstop skalbaggar i en av hennes bästa vaser, ett par döda flädermöss uppspikade i ingången åt gården, getingbon, som komma nedtumlande på de förbigåendes huvuden, och stenar, liggande omkring överallt, i tillräcklig mängd för att stenlägga hela allén. Det är inte många fruntimmer, som skulle fördraga ett sådant sakernas tillstånd; eller vad tro ni?Som mr Laurie sade detta med ett skämtsamt uttryck i ögonen, skrattade gossarna och nickade åt varandra; ty det var uppenbart, att någon skvallrat ur skolan; hur skulle han eljest hava vetat av tillvaron av dessa olägliga skatter.

— Var kunna vi då lägga dem? sade Demi, i det han lade benen i kors och lutade sig ned, för att utreda frågan.

— I det gamla vagnslidret.

— Men det läcker och där finns inga fönster eller något ställe, dit man kan lägga saker, begynte Nat.

— Vänta, tills Gibbs och jag fiffat upp det en smula, så får ni väl se. Han skall hit över om måndag, för att göra det i ordning, sedan skall jag komma hit nästa lördag för att rusta det och göra en begynnelse åtminstone till ett vackert litet museum. Var och en kan taga med sig sina saker och få en plats för dem, och Dan skall bli intendent, ty han har de mesta kunskaperna i sådana ämnen, och det blir ett stillsamt, angenämt arbete för honom, nu, då han inte kan dänga omkring så mycket.

— Ack, så trevligt det skall bli? utropade Nat, och Dans hela ansikte var ett enda småleende, och han hade icke ett ord att säga, utan tryckte till sig sin bok och såg på mr Laurie, som om denne varit en av de största välgörare,

som mänskligheten någonsin blivit hugnad med.

— Skall jag göra en rund till, sir? frågade Peter, sedan de återkommit till grinden, efter att två gånger långsamt hava åkt omkring den omkring fyrahundrafemtio famnar långa triangeln.

— Nej, vi måste vara förståndiga, eljest kunna vi inte komma hit igen. Jag får lov att gå till uthusen, kasta en blick på vagnslidret och tala ett par ord med mrs Hanna, innan jag begiver mig av.

Sedan han sagt detta samt nedsatt Dan på soffan för att vila och roa sig med sin bok, avlägsnade sig morbror Teddy för att förlusta sig med gossarna, som ströko omkring på alla håll och kanter och sökte efter honom. Låtande de små flickorna sällskapa med varandra en trappa upp, satt mrs Bähr hos Dan och lyssnade till hans ivriga beskrivning på utfärden, till dess hela skaran återkom, dammig, varm, och mycket för-tjust över det nya museet, som var och en ansåg för tidevarvets mest lysande idé.

— Jag har alltid tänkt på att grundlägga något slags vetenskapligt samfund, och jag skall begynna med det här, sade mr Laurie och satte sig ned på en pall vid mrs Hannas fötter.

— Du har redan grundlagt ett. Vad kallar du det här? och mrs Hanna pekade på gossarna, som med strålande ansikten slagit sig ned på golvet kring dem.

— Jag kallar det en mycket lovande björngrop, * och jag är stolt över att vara en medlem av densamma. Vet du, att jag varit primus i den här skolan? frågade han Dan, i det han skickligt bytte om samtalsämne, ty han kunde icke fördraga, att man tackade honom för vad han av gott hjärta gjorde.

— Jag trodde, att Frans var det! svarade Dan, undrande, vad han menade.

— Nej bevars, kära du. Jag är den första gosse, mrs Hanna någonsin haft att taga vård om, och jag var så svår att tas med, att hon inte blivit färdig med mig ännu, ehuru hon gått på med mig, Gud vet hur många år.

— Vad hon måste vara gammal! sade Nat oskuldsfullt.

— Hon begynte tidigt, förstår du. Stackare! Hon var endast femton år, då hon tog hand om mig, och jag gjorde livet så surt för henne, att det inte är något under, att hon är skrynklig och gråhårig och alldeles utsliten, och mr Laurie såg upp på henne och skrattade.

— Se så, Teddy! Du får inte förtala dig själv så där! och mrs Hanna strök det svarthåriga huvudet på sitt knä lika ömt som någonsin, ty hur det nu var, så var Teddy ännu hennes gosse.

— Om du icke varit, skulle aldrig något Plumfield funnits. Det var den framgång, jag hade med dig, som gav mig mod att försöka utföra min älsklingsidé. Gossarna ha alltså dig att tacka för det, och de böra, grundläggaren till ära, benämna den nya stiftelsen »Laurencemuseet»; skola vi ej det, gossar? tillade hon, till utseendet mycket lik den livliga Hanna i forna dagar.

— Det skola vi! Det skola vi! skreko gossarna

* Ordlek med namnet Bähr =bjorn.och kastade upp sina mössor i taket, ty ehuru de tagit av dem, då de inträdde i huset, hade dp haft alltför bråttom för att hänga upp dem.

— Jag är hungrig som en varg, kan jag inte få en matbit, frågade mr Laurie, sedan ropen tystnat och han tillkännagivit sin tacksamhet med en ståtlig bugning.

— Gå ut och bed Asia giva dig pepparkakslådan, Demi. Det är ej i sin ordning att äta mellan målen, men vid ett så högtidligt tillfälle som detta vilja vi ej ta det så noga, utan låta undfägnaden gå laget om, sade mrs Hanna; och när lådan kom, delade hon ut pepparkakorna med frikostig hand, varpå alla slogo sig ned i en sällskaplig krets och knaprade på sina pepparkakor.

Plötsligt utropade mr Laurie, bäst han höll på att tugga: — Kors i all min dar, jag glömde mormors paket! varpå han sprang ut till vagnen och återkom med ett hemlighetsfullt vitt paket, vilket, då det öppnades, befanns innehålla en utvald samling av fyrfotadjur, fåglar och andra vackra saker, utskurna ur en mör sockerkaksdeg och

präktigt brungräddade.

— Här är en för envar av er och en biljett, för att låta er veta, vad som tillhör var och en. Mormor och Anna ha bakat dem, och jag bävar vid tanken på, vad som skulle hava hänt mig, om jag glömt att framlämna dem.

Därpå utdelades kakorna under skratt och gyckel: en fisk åt Dan, en fiol åt Nat, en bok åt Demi, en apa åt Tommy, en blomma åt Daisy, ett tunnband åt Nan, som rullat ett sådant två gånger runt omkring triangeln utan att stanna; en stjärna åt Emil, som yvdes över, att han studerade astronomi, och, vad som var bäst av allt, en omnibus åt Frans, vars största nöje var att köra familjeomnibusen. Stuffy fick ett fett svin, och småfolket fick fåglar och kattor och kaniner med svarta korintögon.

— Nu måste jag gå. Var är min guldlock? Mamma lär väl komma hitflygande för att hämta henne, om jag inte kommer hem tidigt, sade morbror Teddy, då den sista smulan försvunnit, vilket den snart gjorde, det kan ni lita på.

De unga damerna hade gått ut i trädgården, ochmedan Frans gick dit för att uppsöka dem, stodo Hanna och Laurie vid dörren och språkade med varandra.

— Hur artar sig lilla »vildhjärnan»? frågade han, ty Nans upptåg roade honom ganska mycket, och han tröttnade aldrig att retas med Hanna angående henne.

— Mycket bra; hon börjar bli riktigt sedig och inse, hur illa det är att vara så vild.

— Uppmuntra henne icke gossarna därtill?

— Jo, men jag förmanar henne jämt, och på sista tiden har hon blivit mycket bättre. Du såg, hur snällt hon skakade hand med dig och hur saktmodig hon var mot Bess. Daisys exempel har haft sin inverkan på henne, och jag är fullkomligt säker, att några få månader till skola göra underverk.

Här avbrötos tvärt mrs Hannas förklaringar genom uppträdandet av Nan, som med halsbrytande skyndsamhet kom gnoende omkring hörnet, körande ett eldigt spann av fyra gossar och åtföljd av Daisy, körande Bess i en skottkärra. Med avfallna hattar, fladdrande hår, smällande piska och guppande skottkärra kommo de framrusande i ett moln av damm, och en vildare skara rustibusar skulle man haft svårt att se i hela vida världen.

— De här äro således dina mönsterbarn? Det var väl, att jag inte tog med mig mrs Curtis för att visa henne din skola för goda seder och fint umgängesvett; hon hade fått sig en sådan knäck av denna anblick, att hon aldrig skulle repat sig, sade mr Laurie, skrattande åt mrs Hannas förhastade glädje över Nans bättring.

— Skratta bäst du gitter. Jag säger som den där professorn sade den tiden, du gick på gymnasium: ehuru experimentet slagit fel, förbliver principen dock riktig, sade mrs Bähr och skrattade lika muntert som mr Laurie.

— Jag är rädd för, att Nans exempel verkar på Daisy, ehuru det skulle vara tvärtom. Se på min lilla prinsessa ! Hon har totalt givit sin värdighet till spillo och skriker lika gällt som de övriga. Mina unga damer, vad skall detta betyda? och mr Laurie räddade sin dotter från den hotande undergången, ty de fyra hästarna tuggade sina betsel och gjorde vansinniga krumsprång runt omkring henne, medan hon svängde en stor piska, som hon höll i båda händerna.— Vi ha haft en kapplöpning, och jag har vunnit, ropade Nan.

— Jag kunde hava sprungit fortare, om jag inte varit rädd att tappa Bess, skrek Daisy.

— Hopp! Hopp! Trava på! skrek prinsessan och gav hästarna en sådan klatsch med piskan, att de satte av och ej mer syntes till.

— Mitt dyra barn! Bort med dig från den här ohyfsade skaran, innan du blivit helt och hållet fördärvad. Farväl, Hanna! Nästa gång jag kommer hit väntar jag att få se gossarna stoppa strumpor.

— Det skulle inte skada dem det minsta. Jag giver mig inte, kom ihåg det; ty mina experiment slå alltid fel ett par gånger, innan de lyckas. Hälsa så mycket till Amy och min snälla mamma! skrek mrs Hanna, då vagnen for av, och när mr Laurie såg sista skymten av henne, tröstade hon Daisy för hennes misslyckande genom en färd i

skottkärran och såg ut, som om det roat henne.

Stor var den jäsning, som rådde hela veckan till följd av reparationer i vagnslidret, som gingo raskt undan, trots gossarnas oupphörliga frågor, råd och inblandning. Gamle Gibbs höll nästan på att bliva yr i mössan av allt detta, men kom dock därhän att utföra sitt arbete, och på fredagsaftonen var platsen helt och hållet i ordning — taket var lagat, hyllor voro uppsatta, väggar vitlimmade, ett stort fönster anbragt å baksidan, vilket insläppte ett hav av ljus och gav en vacker utsikt över bäcken, ängarna och de avlägsna kullarna. Över den stora porten stod målat med röda bokstäver »Laurencemuseet».

Hela lördagsmorgonen uppgjorde gossarna planer, hur det skulle prydas med deras samlingar, och då mr Laurie anlände, medförande ett akvarium, som mrs Amy sagt att hon var trött på, blev deras hänryckning stor.

Eftermiddagen tillbragtes med att ordna sakerna, och när springet och släpet och hamrandet var förbi, inbjödos damerna att beskåda anstalten.

Det var verkligen ett trevligt ställe, luftigt, snyggt och ljust. En humleplanta skakade sina gröna klockor omkring det öppna fönstret; mitt i rummet stod det vackra akvariet, med sina vattenväxter och guldfiskar, som blänkte i vattnet, då de simmade av och an. Påvardera sidan om fönstret voro rader av hyllor, färdiga att mottaga de rariteter, som framdeles kunde upptäckas. Dans höga skåp stod framför den stora porten, som tillspikades, enär den lilla porten uteslutande skulle begagnas. På skåpet stod en kuriös indiansk avgud, mycket ful, men mycket intressant; mr Laurence den äldre hade översänt den tillika med en kinesisk djqnk för fulla segel, som hade en framstående plats på det långa bordet mitt i rummet. Överst, gungande i en ring, och seende ut, som om hon varit levande, hängde Polly, som, efter att hava dött i en framskriden ålder, blivit omsorgsfullt uppstoppad och nu av mrs Hanna förärades åt museet. Väggarna voro prydda med alla möjliga saker. Ett ormskinn, ett stort getingbo, ett snöre med fågelägg, kransar av grå mossa från södra Amerika och en knippa bomullshylsor. De döda flädermössen hade en särskild plats, och sammaledes ett stort sköldpaddskal ävensom ett strutsägg, en storartad gåva av Demi, som erbjöd sig att, närhelst de så önskade, förklara dessa sällsynta märkvärdigheter för besökande. Stenar funnos i sådan mängd, att det var omöjligt att mottaga dem alla, varför endast några få uppradades bland snäckorna på hyllorna och de övriga uppstaplades i vrårna, för att vid tillfälle undersökas av Dan.

Var och en var angelägen om att giva något, till och med Silas, som skickade hem efter en uppstoppad vildkatt, som han dödat i sin ungdom. Den var tämligen maläten och solkig, men på en lång kloss och med bästa sidan vänd framåt gjorde den en utmärkt effekt, ty de gula ögonen glodde och munnen grinade så naturligt, att Teddy vid anblicken av densamma skälvde i hela sin lilla kropp, då han kom för att lägga det käraste han hade, en kokong, på vetenskapens altare.

— Är det inte vackert? Jag kunde aldrig föreställa mig, att vi hade så många märkvärdiga saker. Jag gav det där; ser det inte bra ut? Vi kunde få in en vacker summa, om vi toge betalt för att låta folk se det.

Detta sista förslag framställdes av Jack under det allmänna samtal, som pågick, medan familjen beskådade rummet.— Detta är ett fritt museum, och om någon gör spekulationer med det, så stryker jag ut mitt namn över porten, sade mr Laurie och vände sig om så hastigt, att Jack önskade, att han hållit mlun på sig.

— Hör! Hör ! utropade mr Bähr.

— Tala! Tala! tillade mrs Hanna.

— Kan inte; jag är för blyg. Håll själv en föreläsning för dem — du är van därvid, svarade mr Laurie och drog sig undan till fönstret, i akt och mening att rymma. Men hon höll fast honom och sade skrattande, i det hon såg på de tolv smutsiga händerna omkring sig:

— Om jag hölle en föreläsning, skulle det vara om tvålens kemiska och renande egenskaper. Seså, som museets grundläggare är det verkligen din skyldighet att låta oss höra några få moraliska satser, och vi skola giva dig stormande applåder.

Då mr Laurie icke såg någon möjlighet att komma undan, blickade han upp till den över hans huvud hängande Polly, och vid dess åsyn tycktes en inspiration hava kommit över honom, ty han satte sig ned på bordet och sade på sitt behagliga sätt:

— Det är verkligen något, som jag skulle vilja erinra er om, gossar, och det är, att jag vill, att detta icke allenast skall förorsaka er mycket nöje, utan ock medföra någon nytta. Att blott här uppsätta märkvärdiga eller vackra saker är icke nog, därför vore det bäst, att ni läste något angående dem, så att ni, när någon frågar, må kunna svara och förstå saken. Jag brukade själv tycka om sådant där, och skulle vara road av att höra något därom nu, ty jag har glömt allt, vad jag förut kunnat. Det var inte mycket; eller hur, Hanna? Här ha vi Dan, full av historier om fåglar och skalbaggar och dylikt, låt honom taga vård om museet, och en gång i veckan kan ni tura om att uppläsa en avhandling eller berätta något om något djur, något mineral eller någon växt. Det skulle vi alla tycka om, och jag tror, att det skulle fylla er hjärna me'd en betydlig mängd nyttiga kunskaper. Vad säger ni, herr professor?

— Jag skulle tycka mycket om det, och jag skall hjälpa gossarna så mycket jag förmår. Men de komma att behöva böcker för att läsa sig in i dessa nyaämnen, och vi hava inte många sådana, fruktar jag, begynte mr Bähr, som såg mycket belåten ut, och uppgjorde planer till många förträffliga föreläsningar i geologi, som han var road av. Vi borde hava ett bibliotek enkom för det ändamålet.

— Är det där en nyttig bok, Dan? frågade mr Laurie, pekande på boken, som låg uppslagen på skåpet.

— Ja, det är den visst. Den innehåller allt, jag önskar veta om insekter. Jag tog den med mig hit, för att se, hur jag skulle uppsätta fjärilarna. Jag har satt papper om den, så att den är inte illa medfaren.

— Tag hit den strax, och mr Laurie tog fram sin blyertspenna och skrev in Dans namn och sade, i det han satte boken på en av hyllorna i hörnet, där ingenting stod annat än en uppstoppad uggla utan stjärt: Se här, det är begynnelsen till museets bibliotek. Jag skall snoka upp några böcker, och Demi skall hålla dem i ordning. Var äro dessa roliga små böcker, vi brukade läsa, Hanna? »Insekternas byggnadskonst» eller något dylikt — och allt möjligt om myror, som leverera batalj,, och bin, som ha drottningar, och syrsor, som äta hål i våra kläder och stjäla mjölk, och andra dylika lustiga historier.

— I vindskammaren därhemma. Jag skall laga, att de skickas hit, och vi skola fördjupa oss i naturalhistorien, så att det skall stå härliga till, sade mrs Hanna, beredvillig till- vad som helst.

— Kommer det inte att bli svårt att skriva om sådana saker? frågade Nat, som avskydde temaskrivningar.

— I början kanske; men det kommer snart att roa dig. Om du anser detta svårt, vad skulle du tycka om att, såsom det hände en sexton års flicka, få att skriva över följande ämne: »Ett samtal mellan Themistokles, Aristides och Perikles angående förslaget att använda det deliska förbundets kassa till Atens förskönande»? frågade mrs Hanna.

Gossarna suckade vid blotta ljudet av de långa namnen, och herrarna skrattade över orimligheten att föreslå ett sådant ämne.

— Skrev hon det verkligen ? frågade Demi i en förfärad ton.— Ja, men du kan föreställa dig, vad för fuskverk hon gjorde därav, ehuru hon var ett rätt begåvat barn.

— Jag skulle gärna vilja se det, sade mr Bähr.

— Kanske jag kan taga reda på det åt dig; jag var skolkamrat med henne, sade mrs Bähr, och såg så full av hin ut, att var och en förstod, vem den lilla flickan var.

Då gossarna hörde talas om ett så fruktansvärt ämne till en avhandling, blevo de fullkomligt försonade med tanken att skriva om saker, med vilka de voro förtrogna. Onsdagseftermiddagen utsattes till föreläsningarna, såsom de föredrogo att kalla dem, ty några ville hellre tala än skriva. Mr Bähr lovade dem en portfölj, i vilken de skrivna avhandlingarna skulle förvaras, och mrs Bähr förklarade, att hon med största nöje skulle bevista

föreläsningen.

Därpå gick sällskapet bort för att tvätta sina smutsiga händer, åtföljt av professorn, som försökte att lugna Rob, vilken var ytterst orolig, därför att Tommy talat om för honom, att allt vatten var fullt av osynliga tusenfotingar.

— Jag tycker om din plan, Teddy, men var blott ej för mycket frikostig, sade mrs Bähr. Som du vet, måste de flesta gossarna här ro sig fram på egen hand, när de komma härifrån, och att sitta för mycket i överflödets sköte skall göra dem odugliga därtill.

— Jag skall bli hovsam, men låt mig få roa mig. Jag blir förtvivlat trött på affärer ibland, och ingenting friskar upp mig så mycket som ett gott kolifej med dina gossar. Jag tycker mycket om den där Dan. Han är inte fallen för några känsloutbrott, men han har ett öga som en falk, och när du har tamt honom litet, skall du få se, att han kommer att göra dig heder.

— Ack, vad jag är glad, att du tror det. Mycken, mycken tack för din godhet mot honom, isynnerhet för museumaffären; den kommer att göra honom lycklig, så länge han" är barn, giva mig ett tillfälle att blidka och förmildra den stackars gossens sträva lynne, och förmå honom att hålla av oss. Vad kunde ingiva dig en så vacker, nyttig idé, Teddy? frågade mrs Bähr, blickande tillbaka på. det trevliga rummet, då hon lämnade det.

Laurie tog båda hennes händer i sina och sade med en blick, som bragte hennes ögon att fyllas med glädjetårar:

— Dyra Hanna, jag har vetat, vad det vill säga att vara en moderlös gosse, och jag kan aldrig glömma, vad du och de dina hava gjort för mig i så många år.

INNEHÅLL TILL FÖRSTA DELEN.

G. A. Henty: Frank Norris' äventyr bland indianer och guldgrävare.

Wilhelm Hauff: Sagor.

Louisa M. Alcott: Goss-skolan i Plumfield. I o. II.

Ytterligare volymer planeras.

Obs! Om du har låst en rolig bok så tala genast om det för dina kamrater!LOUISA

M

ALCOTT

GOSS-SKOLAN I PLUMFIELD

BONNIEKS

UNGDOMSBÖCKERLOUISA M. ALCOTT

GOSS-SKOLAN I PLUMFIELD

BERÄTTELSE FÖR UNGDOM ÖVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN

II.

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS

FORLAGSTOCKHOLM. ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1918TOLFTE KAPITLET

Blåbär.

Det var ett ideligt skrammel med tennstop, mycket spring hit och dit och upprepade böner om någonting att äta, en augustieftermiddag, ty gossarna skulle ut och plocka blåbär och gjorde lika mycket väsen därav, som om de skulle begiva sig av för att söka upptäcka nordpolen.

— Nu, mina gossar, laga er undan så sakta ni kan, ty Rob är lyckligtvis ur vägen och kan inte se er, sade mrs Bähr, i det hon knöt Daisys bredbrättade hatt och utströk vecken ur det stora, blå förklädet, som hon knutit kring Nan.

Men planen lyckades icke, ty Rob hade hört stimmet, beslutat att gå med och gjort sig i ordning, utan att drömma om, att han kunde hava missräknat sig. Truppen stod just i begrepp att avtåga, då den lille mannen kom marscherande utför trapporna med sin bästa hatt på sig, ett blankt tennstop i handen och ett ansikte skinande av tillfredsställelse.

— Ack, herregud I Det här blir ett vackert spektakel, Isuckade mrs Bähr, som fann sin äldste son ganska svår att handskas med ibland.

— Jag är alldeles färdig, sade Rob och tog sin plats inom lederna med så fullkomlig omedvetenhet om sitt misstag, att det verkligen syntes bra hårt att taga honom ur lians villfarelse.

— Det är för långt för dig, min älskling; stanna hemma och tag vård om mig, ty jag kommer att bli alldeles ensam, började modern.

— Du har Teddy. Jag är en stor gosse, och således kan jag gå med; du sade, att jag skulle få det, när jag blev större, och det är jag nu, envisades Rob, och ett moln började fördunkla glädjestrålarna på hans lyckliga (ansikte.
— Vi skola gå till den stora hagen, och det är en evig väg, och vi vilja inte, att du skall hänga efter, skrek Jack, som icke beundrade smågossar.

— Jag skall inte hänga efter, jag skall springa och hålla lunken. O, mamma, låt mig följa med! Jag skall plocka mitt nya stop fullt och taga med allt åt dig. Låt mig få det, låt mig få det, jag lovar att vara snäll, bad Robert och såg upp till sin mor med en så bedrövad, om gäckade förhoppningar vittnande min, att hon började svikta i sin föresats.

— Men min söta vän, du kommer att bli så trött och varm, att du alls inte får roligt. Vänta, tills jag går; då skola vi stanna ute hela dagen och plocka så många bär, du önskar.

— Du går aldrig, du har så bråttom, och jag är trött på att vänta. Jag vill helst gå själv och plocka bären åt dig alldeles ensam. Jag är road av att plocka dem, och jag vill plocka mitt nya stop fullt ända till brädden, sade Rob snyftande.

Den rörande anblicken av stora tårar, som tillrade ned i det kära nya stopet och hotade att fylla det med saltvatten i stället för blåbär, rörde alla de närvarande damerna. Hans mor klappade den gråtande på ryggen, Daisy erbjöd sig att stanna hemma med honom, och Nan sade på sitt beslutsamma sätt:

— Låt honom följa med; jag skall taga vård om honom.

— Om Frans vore med, skulle jag ingenting ha däremot; ty på honom kan man lita; men han är ute och bärgar hö med pappa, och jag är icke så säker på er andra, började mrs Bähr.

— Det är så långt, inföll Jack.

— Jag skulle bära honom, om jag ginge med — jag skulle önska, att jag kunde det, sade Dan suckande.

— Tack, min vän; men du måste sköta din sjuka fot. Jag önskar, du kunde gå. Vänta ett ögonblick, jag tror, när allt kommer omkring, att jag hittat på en utväg, och mrs Hanna sprang ut på trapporna och viftade vilt med sitt förkläde.

Silas körde just av med hövagnen, men vände nu om och samtyckte genast, då mrs Hanna föreslog, att han skulle taga hela sällskapet med sig ut till hagen och fara och hämta dem klockan fem.— Det kommer att fördröja ert arbete något litet, men var lugn; vi skola betala er med blåbärspastejer, sade mrs Hanna, som kände till Silas' svaga sida.

Hans sträva, bruna ansikte klarnade upp, och han svarade med ett muntert:

— Hal ha! — Ja, si, om ni vill muta mig, mrs Bähr, så ger jag vika på eviga minuten.

— Nu, gossar, har jag ställt till det så, att ni alla kunna gå, sade mrs Bähr, i det hon, mycket lättare om hjärtat, sprang tillbaka igen; ty hon kände sig alltid nedslagen, då hon gjort sina små söner misslynta; hon var nämligen av den tanken, att barns små förhoppningar och planer och nöjen böra omfattas med välvilja av fullvuxna människor och aldrig skoningslöst förhindras eller förlöjligas.

— Får jag följa med? sade Dan förtjust.

— Jag tänkte särskilt på dig. Var rädd om dig och bry dig alls inte om bären, utan slå dig ned här och där och njut av de vackra saker, som du förstår att finna överallt omkring dig, svarade mrs Bähr, som ihågkom hans välvilliga anbud till hennes son.

— Jag också! Jag också! skrek Rob, dansande av glädje och skramlande med sitt dyrbara stop och locket som med ett par kastanjetter.

— Ja, och Daisy och Nan måste vara mycket rädda om dig. Var vid gärdsgården klockan fem, så kommer Silas och hämtar er alla.

Rob omfamnade sin mor i ett utbrott av tacksamhet, lovande att medtaga åt henne vart bär, han plockade, och att icke äta ett enda. Därpå inpackades de alla i hövagnen och foro av, så att det skrällde, och det lyckligaste ansiktet bland alla var Robs, där han satt mellan sina två små mödrar för tillfället och strålande blickade ned på hela världen och svingade sin bästa hatt; ty hans eftergivna moder hade icke haft hjärta att fråntaga honom den, eftersom det var hans högtidsdag.

En sådan trevlig eftermiddag de hade, trots de missöden, som vanligen inträffa vid sådana utfärder! Tommy råkade naturligtvis illa ut, föll omkull på ett getingbo och blev stungen; men som han var van vid lidanden, bar han smärtan med tålamod, tills Dan föreslog, att man skulle lägga på fuktig jord, vilket be-tydligt lindrade

plågan. Daisy fick se en orm, och då hon sprang undan för den, förlorade hon hälften av sina bär, men Demi hjälpte henne att fylla på igen och ordade en lång stund med mycken lärdom om ormar. Ned föll ned från ett träd och rev sönder sin tröja ända ned till ryggen, men led ingen vidare skada. Emil och Jack började processen om en viss tätt bevuxen fläck, och medan de trätte, avplockade Stuffy hastigt och i tysthet blåbärsriset och sökte flyende beskydd hos Dan, som hade ofantligt roligt. Kryckan kunde han numera undvara, och han var förtjust över," att hans fot kändes så stark, då han strövade omkring på den stora hagen, full med intressanta klippblock och trästubbar, med välbekanta små kräk i gräset, och lika välbekanta insekter dansande i luften.

Men av alla äventyr, som hände denna eftermiddag, var det, som Nan och Rob råkade ut för, det, som gjorde den största uppståndelse och länge förblev en av familjens favorithistorier. Sedan Nan genomströvat i det närmaste hela omgivningen, slitit tre hål i sin klänning och skrapat sönder sitt ansikte på en berberisbuske, började hon att plocka bären, som glänste liksom stora, svarta pärlor på det höga, gröna riset. Hennes flinka fingrar flögo, men hennes korg fylldes dock icke så fort, som hon skulle önskat, varför hon oupphörligt gick vidare för att söka bättre platser, i stället för att belåtet och ihärdigt fortfara att plocka, såsom Daisy gjorde. Rob följde Nan, ty hennes energi var mera i hans smak än hans kusins tålamod, och dessutom var han angelägen om att skaffa mamma de största och bästa bären.

— Jag lägger beständigt i, men det fylles dock icke, och jag är så trött, sade Rob, och stannande ett ögonblick för att vila sina korta ben, började han tycka, att blåbärsplockning dock icke helt och hållet var, vad hans fantasi hade utmålat; ty solen baddade hett, Nan skuttade hit och dit som en gräshoppa, och bären föllo ut ur hans stop, nästan lika fort som han nedlade dem, emedan det, då han trängde sig genom buskarna, ofta blev upp- och nedvänt.

— Sista gången vi voro här växte de bra mycket tätare på andra sidan om den där muren — stora huggare, och det finns en grotta där, varest gossarna

gjorde upp eld. Låt oss gå dit och fylla våra stop fort, och låt de andra taga reda på oss, föreslog Nan, som törstade efter äventyr.

Rob samtyckte, och de begåvo sig åstad, klängande över muren och springande utför de sluttande fälten på andra sidan, tills de fördjupat sig bland klippor och busksnår. Bären växte där ymnigt, och slutligen blevo deras tennstop verkligen fulla. Där var skuggigt och svalt därnere, och en liten bäck gav de törstiga barnen en vederkvickande dryck ur sin mossbelupna bägare.

— Nu skola vi gå och vila i grottan och äta vår matsäck, sade Nan, mycket belåten med den framgång, hon dittills 'haft.

— Vet du vägen? frågade Rob.

— Visst gör jag det; jag har varit där en gång förut, och jag har gott minne. Gick jag inte och hämtade min ask och hittade ganska riktigt?

Detta övertygande Rob, och han följde Nan blint över stock och sten, tills hon efter många krumbukter förde honom till en liten urholkning i en klippa, där de svarta stenarna utvisade, att eldar varit uppgjorda;

— Nå, är det inte trevligt här? frågade Nan, i det hon tog fram ett stycke smör och bröd, tämligen illa tilltygat genom att hava blivit hopblandat med småspik, metkrokar och andra obehöriga ämnen i den unga damens ficka.

— Jo, tror du, att de skola finna oss snart? frågade Rob, som tyckte, att den skuggiga klyftan var bra enformig och började längta efter sällskap.

— Nej, det tror jag inte; ty jag tänker gömma mig, när jag hör dem, och ha roligt av att låta dem söka mig.

— Kanske de inte komma.

— Var inte rädd; jag kan gå hem utan dem.

— Är det en lång väg? frågade Rob, seende på sina små korta stövlar, fulla med rispor och våta efter hans långa

vandring.

— Det är en trefjärdedels mil, förmodar jag. Nans föreställningar om avstånd voro mycket oklara

och hennes förtröstan till sin egen förmåga stor.

— Jag tror det är bäst, att vi gå nu, föreslog Rob kort därefter,— Jag går inte, förrän jag rensat mina bär, och Nan begynte ett arbete, som syntes Rob aldrig skola taga slut.

— Ack Gud, du sade ju, att du skulle taga vård om mig, sade han suckande, då solen helt plötsligt tycktes sjunka bakom kullen.

— Nå, jag tager ju vård om dig, så mycket jag kan. Var inte stygg, barn, jag går om en minut, sade Nan, som ansåg den femårige Rob för blott ett barn i jämförelse med sig.

— Jag tror det börjar bli afton mycket snart, yttrade han för sig själv, då en moskit stack honom och grodorna i träsket började stämma upp sin aftonkonsert.

— Kors bevara mig, du har verkligen rätt! Kom strax på minuten, eljest gå de sin väg, skrek Nan, blickande upp från sitt arbete och plötsligt varseblivande, att solen gått ned.

— Jag hörde ett horn för en stund sedan; kanske det var de, som blåste efter oss, sade Rob traskande bakefter sin vägviserska, då hon klättrade uppför den branta kullen»

— Var var det? frågade Nan och stannade tvärt.

— Där bortom vägen, svarade han och pekade med ett litet smutsigt finger i fullkomligt orätt riktning.

— Låt oss gå den vägen och möta dem, sade Nan och vände om samt begynte flänga genom buskarna, kännande sig en smula ängslig, ty där voro så många kreatursstigar på alla håll, att hon icke kunde erinra sig, vilken väg de kommit.

Åter gingo de framåt över stock och sten, då och då lyssnande efter hornet, men något sådant blåstes ej mera; det var endast hölandet av en på hemvägen stadd ko.

— Jag minnes icke, att jag sett den där stenhögen — gör du det? frågade Nan, medan hon satt på muren för att vila ett ögonblick och se sig omkring.

— Jag minns inte någonting, men jag vill gå hem, och Robs (röst lät litet darrande, så att Nan slog armarna omkring honom och lyfte ned honom, varpå hon i sin mest tvärsäkra ton yttrade:

— Jag går så fort jag kan, min käre. vän. Gråt

inte, så skall jag bära dig, när vi komma ned till vägen.

— Var är vägen? frågade Rob och torkade sina tårar för att se efter den.

— Där bortom det stora trädet. Vet du inte, att det är det Ned föll ner ifrån.

— Ja, det är det. Kanske de väntade på oss; jag skulle gärna vilja åka hem — skulle inte du vilja det också? och Robs ansikte klarnade, medan han släpade sig framåt till yttersta ändan av den stora hagen.

— Nej, jag går mycket hellre, svarade Nan, som var fullt övertygad, att hon skulle bli nödsakad att göra det och därför beredde sig därpå.

Ännu en lång, mödosam vandring i den alltmera tilltagande skymningen och en ny missräkning, ty då de framkommo till trädet, funno de till sin stora förskräckelse, att det icke var det, som Ned klättrat upp i, och ingenstädes syntes någon väg till.

— Ha vi gått vilse? sade Rob med skälvande stämma och fattade förtvivlad sitt tennstop.

— Icke mycket; men jag ser inte bestämt, vilken väg vi skola gå, och jag tror det är bäst vi ropa.

Därpå började de båda ropa, tills de blevo hesa, men ingen svarade annat än grodorna i full korus.

— Det står ett annat högt träd därborta, kanske det är det, sade Nan, på vilken hjärtat började stå i halsgropen, ehuru hon ännu talade med gott mod.

— Jag tror inte, jag kan gå längre, mina stövlar äro så tunga, att jag inte kan komma ur fläcken, sade Rob och satte sig ned på en sten, alldeles utmattad.

— Då måste vi stanna här hela natten. Jag bryr mig inte om det, såvida inga ormar komma.

— Jag är rädd för ormar. Jag kan inte stanna hela natten. Å, så förfärligt! Jag tycker inte om att ha gått vilse, och Rob gjorde min av att gråta, men plötsligt tycktes något hava fallit honom in, och han sade i en tvärsäker ton:

— Mamma kommer nog och tager reda på mig — det gör hon alltid; jag är inte rädd nu.

— Hon vet inte, var vi äro.

— Hon visste också inte, att jag var instängd i is-källaren, och dock fick hon reda på mig. Jag vet, atthon skall komma, genmälde Rob så tillitsfullt, att Nan kände sig lättare om hjärtat, satte sig ned bredvid honom och med en ångerfull suck sade:

— Jag önskar, att vi inte sprungit vår väg.

— Du narrade mig; men jag bryr mig inte om det, mamma kommer att hålla av mig lika mycket ändå, sade Rob, hållande fast vid detta nödankare, sedan varje annat hopp försvunnit.

— Jag är så hungrig; låt oss äta upp bären, föreslog Nan efter en stunds tystnad, under vilken Rob redan satt och nickade.

— Det är jag också, men jag lovade mamma, att jag skulle gömma dem alla åt henne.

— Du lär väl få äta dem, om ingen kommer och hämtar oss, sade Nan, hos vilken motsägelseandan just då började bliva stark. Om vi stanna här många dagar, få vi väl lov att äta upp alla bären på fältet, och sedan få vi svälta, tillade hon dystert.

— Jag skall äta sassafras; jag känner till ett stort sassafrasträd, och Dan har talat om för mig, att ekorrarna gräva upp rötterna och äta dem, och jag tycker om att gräva, genmälde Rob, på vilken utsikten att nödgas svälta gjorde föga intryck.

— Ja, och vi kunna fånga grodor och koka dem. Min pappa åt några en gång, och han sade, att de smakade mycket bra, inföll Nan, som började att finna en tillstymmelse till något romantiskt i att hava gått vilse i en hage, då man plockade blåbär.

— Hur kunna vi koka grodor, vi ha ingen eld?

— Jag vet inte; nästa gång skall jag ha strykstickor i min ficka, sade Nan, tämligen nedslagen över detta hinder för experimentet med grodkokning.

— Kunna vi inte tända eld med en eldfluga? frågade Rob förhoppningsfullt, då han såg dem sväva av och an liksom bevingade gnistor.

— Låt oss försöka; och flera minuter tillbragtes angenämt med att fånga flugorna och försöka att få dem att tända en grön kvist eller två. Det är bra dumt att kalla dem eldflugor,* när det inte finns någon eld i dem, sade Nan och kastade föraktligt bort en olycksalig insekt, ehuru den sken efter bästa förmåga

* Vi känna blott till lysmaskar; men i Amerika finnas verkligen bevingade insekter med ett fosforescerande sken, övers. anm.och välvilligt vandrade upp- och nedför kvisten för att behaga de små experimentmakarna.

— Mamma dröjer bra länge, sade Rob efter ett nytt uppehåll, under vilket de betraktade stjärnorna över sitt huvud, luktade på den doftande mossan, som de trampade under fötterna, och lyssnade till syrsans serenad.

— Jag förstår inte, varför Gud skapade natten; dagen är bra mycket trevligare, sade Nan tankfullt.

— För att sova under den, svarade Rob med en gäspning.

— Så sov då, sade Nan snäsigt.

— Jag vill ha min egen lilla säng. O, jag önskar, jag kunde se Teddy! utbrast Rob, som pinsamt påmindes om hemmet genom det ljuva kvittret av småfåglarna i sina väl ombonade nästen.

— Jag tror inte, att din mor någonsin skall finna oss, sade Nan, som började bliva förtvivlad, ty hon avskydde tålig väntan på vad helst det än måtte vara. Det är så mörkt, att hon inte lär kunna se oss.

— Det var alldeles mörkt i iskällaren, och jag var så uppskrämd, att jag inte ropade, och dock såg hon mig, och hon kommer att se mig nu också, lika gott hur mörkt det är, genmälde den förtröstansfulle Rob och reste sig upp för att i mörkret stirra efter den hjälp, som aldrig svek honom.

— Jag ser henne! Jag ser henne! skrek han och sprang så fort som hans trötta ben buro honom emot en mörk gestalt, som långsamt närmade sig. Plötsligt stannade han, vände sedan om och kom tillbaka snävande och skrikande med stor förskräckelse:

— Nej, det är en björn, en stor svart björn! och han dolde sitt ansikte i Nans kjortlar.

För ett ögonblick tappade Nan modet; hennes oförskräckthet höll icke stånd vid tanken på en verklig björn, och hon stod i begrepp att vända om och fly hals över huvud, då ett milt »mu!» förvandlade hennes ångest till munterhet, och hon skrattande sade:

— Det är en ko, Rob lille! Den där vackra, svarta kon, vi sågo på eftermiddagen.

Kon tycktes förstå, att det ej gick med rätta till, att hon mötte två små människor i sin hage efter solnedgången, och det snälla djuret stannade, för attundersöka, huru det kunde hänga ihop. Hon lät sig klappas av dem och stod och såg på dem så milt med sina fromma ögon, att Nan, som icke fruktade något annat djur än en björn, brann av begär att mjölka henne.

— Silas har lärt mig, hur det går till, och mjölk och bär skola smaka bra, sade hon, i det hon tömde innehållet av sitt stop i sin hatt och djärvt begynte 'sitt nya göromål, medan Rob stod bredvid och på hennes uppmaning uppläste verserna ur »Mor Gås»:

»Snälla min kossa, din mjölk släpp till,

och var mot mig ej snål;

jag då en silkeskjol ge dig vill,

en kjol och en silverskål.»

Men de odödliga verserna gjorde föga verkan, ty den välvilliga kon hade redan blivit mjölkad och hade blott en jumfru mjölk att giva de törstiga barnen.

— Usch! Bort med dig, du är ett gammalt ogint troll, skrek Nan otacksamt, i det hon förtvivlad avstod från försöket, och stackars Muli gick vidare och tillkännagav med ett milt ramande sin överraskning och sitt ogillande.

— Vi kunna vardera få oss en skvätt, och sen måste vi ta oss en promenad. Vi somna, om vi inte göra det, och folk, som gått vilse, få inte somna. Känner du inte till Hannah Lee i den där vackra historien; hon, som somnade under snön och dog.

— Men det finns ingen snö nu, och det är trevligt och varmt, sade Rob, som icke var välsignad med en så livlig fantasi som Nan.

— Betyder intet, vi skola ströva omkring något litet och ropa litet till, och då ingen kommer, skola vi gömma oss under buskarna som Tummeliten och hans bröder.

Det var likväl en mycket kort promenad, ty Rob var så sömnig, att han icke kunde komma ur fläcken och

tumlade omkull så ofta, att Nan rent av förlorade tålamodet, halvt vansinnig över det ansvar, hon åtagit sig.

— Om du tumlar omkull en gång till, så skakar jag dig, sade Nan, i det hon i detsamma helt ömt upp-lyfte den stackars lilla pysen, ty Nans gläfs var mycket värre än hennes bett.

— Nej, jag ber dig, gör inte det. Det är mina stövlar — de glappa så; och Rob kvävde manhaftigt den snyftning, som höll på att utbrista, och tillade med ett vemodigt tålamod, som rörde Nans hjärta: om myggorna inte bete mig så, kunde jag sova, tills mamma kom.

— Lägg ditt huvud på mitt knä, så skall jag täcka över dig med mitt förkläde; jag är icke rädd för natten, sade Nan och satte sig ned och försökte inbilla sig, att hon icke brydde sig om skuggan eller det mystiska prasslet runt omkring sig.

— Väck mig, när hon kommer, sade Rob och sjönk i sömn inom fem minuter med huvudet på Nans knä under förklädet.

Den lilla flickan satt ungefär en fjärdedels timme och stirrade omkring sig med ängsliga blickar, tyckande, att var sekund var en timme. Därpå började ett blekt ljus framskimra över toppen av kullen, och hon sade för sig själv:

— Jag förmodar, att natten är förbi, och att morgonen gryr. Jag skulle gärna vilja se solen uppgå, och när det sker, hitta vi nog på rätta vägen hem.

Men innan månens runda skiva stack fram över kullen för att tillintetgöra hennes hopp, hade Nan fallit i sömn, lutande sig tillbaka mot en liten dunge av höga ormbunkar, och var djupt försjunken i en midsommarnattsdröm om eldflugor och blå förkläden, berg och blåbär och Robert hållande på att torka bort tårarna på en svart ko, som snyftade: »Jag vill gå hem! Jag vill gå hem!»

Medan barnen sovo, ljuvligt lullade till sömns av det insövande surret av en mängd närgångna moskiter, rådde en förfärlig uppståndelse bland de hemmavarande.. Hövagnen kom klockan fem, och alla utom Jack, Emil, Nan och Rob voro vid inhägnaden och färdiga att följa med. Frans körde i stället för Silas, och pär gossarna sade honom, att de andra gingo hem genom skogen, blev han missnöjd och sade: — De borde hava låtit Rob åka; han blir alldeles ledbruten av den långa vandringen.

— Den vägen är kortare, och de skola bära honom,sade Styffy, som hade bråttom att komma hem till kvällsvarden.

— Är du säker på, att Rob och Nan följde med dem?

— Visst gjorde de det; jag såg dem klättra över muren och skrek åt dem, att klockan var nära fem, och Jack ropade, att de ämnade gå hem den andra vägen, förklarade Tommy.

— Gott och väl då, kliven i! och hövagnen for rasslande av med de trötta barnen och de fulla stopen.

Mrs Hanna såg bekymrad ut, då hon hörde, att sällskapet delat sig, samt skickade tillbaka Frans med Toby för att föra hem de små. Kvällsvarden var undangjord, och familjen satt som vanligt runt omkring i den svala förstugan, då Frans kom travande tillbaka, varm, dammig och orolig.

— Hava de kommit? ropade han, då han kommit halvvägs uppför alléen.

— Nej! och mrs Hanna flög upp från sin stol och såg sig omkring så uppskrämd, att alla hoppade upp och skockade sig omkring Frans.

— Jag kan inte finna dem någonstädes, begynte han; men han hade knappast fått orden ur munnen, förrän ett högt »hallå!» kom dem alla att spritta till, och ögonblicket därpå veko Jack och Emil om hörnet.

— Var äro Nan och Rob? skrek mrs Hanna och högg tag i Emil på ett sätt, som kom honom att tro, att hans tant plötsligt mist förståndet.

— Jag vet inte. De kommo väl hem med de andra; gjorde de inte det?

— Nej, George och Tommy sade, att de följt med er.

— Nej, det gjorde de inte. Har ej sett dem. Vi togo oss en dopp i dammen och gingo hem genom skogen, sade Jack och såg helt förskrämd ut, som han hade goda skäl att vara.

— Kalla hit mr Bähr, skaffa hit lyktorna och säg åt Silas, att jag vill tala med honom.

Detta var allt, vad mrs Hanna sade, men de förstodo, vad hon menade, och skyndade att lyda order. Tio minuter därefter hade mr Bähr och Silas begivit sig till skogen, och Frans galopperade nedåt vägen på gamla Andy för att genomsöka hagen. Mrs Hannatog litet mat från bordet och en liten flaska brännvin från medicinskåpet, fattade en lykta, sade åt Jack och Emil, att de skulle följa med henne, och åt de övriga att icke röra sig ur fläcken, och travade åstad på Toby, utan att vänta på hatt eller schal. Hon hörde någon springa efter sig, men sade icke ett ord och uppehöll sig ej heller med att ropa och lyssna, förrän ljuset från hennes lykta föll på Dans ansikte.

— Du här I Jag sade åt Jack, att han skulle komma, yttrade hon, till hälften benägen att skicka honom tillbaka, hur väl hon än kunde behöva hans hjälp.

— Jag ville inte låta honom gå; han och Emil hade inte fått någon kvällsvard, och jag var mera angelägen att komma med än de.

Han tystnade, tog från henne lyktan och såg småleende upp i hennes ansikte med denna stadiga blick i sina ögon, som gjorde, att hon tyckte, att hon, så gosse han var, hade någon att lita på.

Hon hoppade av och befallde honom stiga upp på Toby, oaktat hans böner att få gå; därpå gingo de vidare på den dammiga, ödsliga vägen, då och då stannande för att ropa och med återhållen andedräkt lyssna efter något svar av små röster.

Då de kommo till den stora hagen, hoppade redan andra ljus fram och åter liksom lyktgubbar, och mr Bährs röst hördes på varje punkt av fältet ropa: »Nan! Rob! Rob! Nan!» Silas visslade och gästade, och Dan på Toby travade än hit, än dit, och djuret tycktes förstå, varom fråga var, och satte med ovanlig lydighet över de knaggligaste ställen. Ofta tystade dem mrs Hanna, sägande med gråten i halsen: »Oväsendet kan skrämma dem; låt mig ropa, Rob känner igen min röst»; och därpå ropade hon det älskade lilla namnet i alla de ömmaste tonarter, till dess själva ekot framviskade det sakta och vinden beredvilligt tycktes bära det på sina vingar; men intet svar hördes av.

Himmelen var nu mulen, och männen framskymtade blott då och då några ögonblick; kornblixtar fram-ljungade stundtals ur de mörka molnen, och ett avlägset mullrande lät förnimma sig, som om det drog sig ihop till ett sommaroväder.

— O, min Rob, min Rob, suckade mrs Hanna, vandrande upp och ned lik en blek vålnad, medanDan höll sig vid hennes sida som en trogen eldfluga. Vad skall jag säga Nans far, om något ont hänt henne ? Hur kunde jag våga att släppa min älskling så långt ifrån mig? Fritz, hör du någonting? och då svaret blev ett bedrövat nej, vred hon med sådan förtvivlan sina händer, att Dan sprang ned från Tobys rygg, band tömmen vid gärdesgården och på sitt beslutsamma sätt sade:

— De kunna hava gått ned till källan — jag skall gå och se efter.

Han hoppade över muren och skyndade vidare så fort, att hon knappast kunde följa honom; men när hon kom fram till stället, sänkte han lyktan och visade henne med glädje märken efter små fötter på den fuktiga jorden omkring källan. Hon föll på knä för att undersöka spåren, sprang sedan upp och sade ivrigt:

— Ja, detta är märket efter min Robs små stövlar! Kom, den här vägen måste de hava gått vidare.

Ett sådant tröttsamt sökande! Men nu tycktes en oförklarlig instinkt leda den ångestfulla modern, ty plötsligt gav Dan till ett rop och tog upp ett blankt föremål, som låg på gångstigen. Det var locket till det nya tennstopet, som barnen låtit falla i första förskräckelsen över att hava gått vilse. Mrs Hanna tryckte det till sitt bröst och kysste det, som om 'det varit en levande varelse, och då Dan stod i begrepp att upphäva ett glatt rop, för att kalla de

andra till stället, avhöll hon honom därifrån och sade, i det hon skyndade vidare:

— Nej, låt mig finna dem; det var jag, som lät Rob gå, och jag vill vara den, som återgiver honom åt hans far.

Ett litet stycke längre bort låg Nans hatt, och sedan de gått förbi stället mer än en gång, träffade de slutligen på barnen i skogen, båda slumrande sött. Dan glömde aldrig den lilla tavla, på vilken skenet från hans lykta föll denna natt. Han trodde, att mrs Hanna skulle skrika till, men hon viskade endast »ts», då hon sakta lyfte upp förklädet och såg det lilla rödblommiga ansiktet inunder. De blåbärsfärgade läpparna voro halvöppna, medan andedräkten kom och gick, det gula håret låg fastklibbat på den heta pannan, ochbåda de knubbiga händerna fasthöllo det ännu fulla lilla stopet.

Åsynen av barnets skörd, bevarad som en skatt för hennes skull under hela denna natt, tycktes djupt gripa mrs Hanna, ty plötsligt tog hon upp sin gosse och begynte gråta över honom så ömt och dock så våldsamt, att han vaknade och först tycktes vara förbryllad. Därpå kom han ihåg sig, kramade henne hårt intill sig och sade med ett triumferande skratt:

— Jag visste, att du skulle komma. O, mamma, jag längtade så gruvligt efter dig!

För ett ögonblick kysste de varandra och slöto sig tätt intill varandra, helt och hållet förgätande den övriga världen, ty huru vilsefarande och nedsmutsade och utslitna kringstrykande söner må vara, kunna mödrar förlåta och förgäta allt, då de sluta dem i sina omhuldande armar. Lycklig den son, vars förtröstan till sin mor ingenting kan rubba, och som har bevarat något vedermäle av sonlig kärlek, för att belöna henne för hennes ståndaktiga och ömma kärlek.

Under tiden drog Dan fram Nan ur busken, där hon satt, och med en mildhet, som ingen utom Teddy sett hos honom förut, stillade han hennes första förskräckelse över att så plötsligt bliva väckt och torkade bort hennes tårar, ty Nan började också att gråta av glädje; det gjorde så gott att se ett välvilligt ansikte och känna en stark arm omkring sitt liv, efter vad som för henne syntes århundraden av ensamhet och ångest.

— Min stackars lilla flicka, gråt inte! I ären båda i säkerhet nu, och ingen skall säga er ett ont ord i afton, sade mrs Hanna, i det hon tog Nan i sin rymliga famn och tryckte intill sig de båda barnen, liksom en höna skulle samla sina förirrade kycklingar under sina moderliga vingar.

— Det var mitt fel; men jag bedyrar, att det gör mig ont. Jag bjöd till att vara rädd om honom, och täckte över honom och lät honom sova och rörde icke hans bär, ehuru jag var så hungrig, sade Nan snyftande och alldeles försjunken i ett hav av rörelse och tacksamhet.

— Ropa dem nu, och låt oss laga, att vi komma hem, sade mrs Hanna, och Dan klättrade upp på mu-ren och ropade det glada ordet: »funna!» så att det skållade över hela fältet.

Huru de vandrande ljusen kommo dansande från alla håll och kanter och samlades kring den lilla gruppen bland de prydliga ormbunkarna! Det blev ett kramande och ett kyssande och ett gråtande och ett pratande, som uppenbarligen förtjusade moskiterna, ty de surrade alldeles ursinnigt, och de små nattfjärilarna kommo flygande skocktals, och grodorna kväkte, som om de icke högt nog kunde uttrycka sin belåtenhet.

De begåvo sig på hemvägen — en kuriös skara, ty Frans red förut för att förkunna nyheten, Dan och Toby marscherade i spetsen, och därpå kom Nan, som Silas bar på sina starka armar, och vilken han ansåg för den näpnaste lilla slyna, han någonsin sett, och under hela hemvägen retades han med henne för hennes pojkstreck. Mr Bähr ville icke tillåta, att någon annan än han själv bar Rob, och den lille mannen, uppfriskad av sömnen, satt upprätt och pratade muntert, anseende sig själv för en hjälte, och hans mor gick bredvid honom och höll fast vid vilken del som helst av hans dyrbara lilla kropp, som hon kom åt, och tröttnade aldrig att höra honom säga: »Jag visste, att mamma skulle komma,» eller. att se honom luta sig ned för att kyssa henne och sticka ett stort bär i hennes mun, »eftersom han plockat dem alla åt henne.»

Månen tittade fram, just då de framkommo till alléen, och alla gossarna kommo emot henne med höga rop, och sålunda hemfördes de förlorade fåren i triumf och oskadda och nedsattes i matsalen, där de opoetiska små

varelserna begärde kvällsvard, i stället för att föredraga kyssar och smekningar. Mjölk och bröd sattes framför dem, och hela hushållet ställde sig runt omkring för att beskåda dem. Nan återfick snart sitt goda lynne och berättade sina äventyr med stort välbehag, nu då de alla voro överståndna. Rob tycktes helt och hållet upptagen av att äta, men lade helt plötsligt bort sin sked och brast ut i ett ömkligt tjut.

— Min bästa vän, vad gråter du för? frågade modern, som ännu stod lutad över honom.

— Jag gråter över, att jag gick vilse, vrålade Rob,

i det han försökte klämma fram en tår, men helt och hållet misslyckades.

— Men du är återfunnen nu. Nan säger, att du inte grät därute på marken, och jag var så glad över, att du var en så modig gosse.

— Jag hade så bråttom med att vara rädd, att jag inte hade tid då; men nu vill jag gråta, för jag tycker inte om att gå vilse, sade Rob, kämpande med sömnen, sinnesrörelsen och en mun full av bröd och mjölk.

Gossarna gåvo till ett sådant gapskratt över detta lustiga sätt att taga igen den förspillda tiden, att Rob hejdade sig för att se på dem, och munterheten Var så smittosam, att han, sedan han ett ögonblick förvånad stirrat på dem, utbrast i ett muntert »ha, ha!» och slog med sin sked på bordet, som om han ansett det hela för ett särdeles lyckat skämt.

— Klockan är tio; till sängs med er varenda en! sade mr Bähr, i det han såg på sin klocka.

— Och Gud vare tack, ingen säng är tom i kväll, sade mrs Bähr, som med tårfyllda ögon såg Robert bäras upp på sin fars armar och Nan beledsagas av Daisy och Demi, som ansågo henne för den intressantaste hjältinnan av alla, de kände.

— Stackars tant Hanna är så trött, att hon själv behövde bäras upp, sade den snälle Frans och lade armen kring hennes liv, då hon stannade på första trappsteget, tydligen alldeles utmattad av förskräckelse och sin långa vandring.

— Låt oss göra en stol av våra armar, föreslog Tommy.

— Nej, tack ska ni ha, mina gossar, men någon av er kan låna mig sin skuldra att stöda mig på, svarade mrs Hanna.

— Jag! Jag! och ett halvt dussin knuffade undan varandra, alla ivriga att bliva valda, ty det låg ett uttryck på det moderliga ansiktet, som rörde dessa varma hjärtan under de runda tröjorna.

Då hon märkte att de ansågo det för en ära, valde mrs Hanna den, som hade förtjänt den, och ingen knotade, då hon lade sin arm på Dans breda skuldra och med en blick, som kom honom att rodna av »stolthet pch glädje, sade— Han fann barnen, och därför tror jag, att det måste bliva han, som hjälper mig komma ditupp.

Dan fann sig rikligen belönad för aftonens värv, icke endast därför att han framför alla andra blivit förunnad den stora äran att gå upp och bära lampan, utan emedan mrs Hanna hjärtligt sade: — God natt, min gosse! Gud välsigne dig! då hon skildes från honom vid dörren.

— Jag önskar, jag vore er gosse, sade Dan, vilken det förekom, som om fara och oro hade bragt honom närmare (henne än någonsin.

— Du skall bliva min äldste son, genmälde hon och beseglade löftet med en kyss, som helt och hållet tillvann henne Dans hjärta.

Lille Rob var fullkomligt kry följande dag, men Nan hade huvudvärk och låg på mor Bährs soffa med cerat på sitt sönderskråmade ansikte. Hennes ånger var helt och hållet försvunnen, och hon ansåg det uppenbart ,för ett ypperligt nöje att gå vilse. Mrs Hanna var icke belåten med denna sakernas ställning och hade alldeles ingen lust att se sina barn ledda från dygdens stig eller sina lärjungar som landstrykare ligga och sova på blåbärsriset. Hon talade några allvarliga prd med Nan och försökte att i hennes sinne inprägla skillnaden mellan frihet och

självsvåld samt berättade åtskilliga historier för att göra intrycket av sin föreläsning så mycket djupare. Hon hade ännu icke kunnat besluta sig för, vad straff hon skulle ålägga Nan, men en av dessa historier innehöll en vink, och som mrs Hanna tyckte om ovanliga straff, beslöt hon att följa den.

— Alla barn springa sin väg, förklarade Nan, som om det varit någonting lika naturligt och nödvändigt som mässling och kikhosta.

— Inte alla, och somliga, som springa sin väg, bliva icke återfunna, svarade mrs Hanna.

— Gjorde tant det inte själv? frågade Nan, som med sina skarpa små ögon såg en viss själafrändskap mellan sig och det allvarliga fruntimmer, som satt och sydde så sedligt framför henne.

Mrs Hanna skrattade och erkände, att hon gjort det.

— Tala om det för mig, bad Nan, som märkte, att hon började få övertaget i diskussionen.Mrs Hanna såg detta och tog genast på sig sin allvarliga min samt sade, i det hon ångerfullt skakade på huvudet:

— Jag gjorde det många gånger och gjorde livet bra surt för min stackars mor med mina dumma streck, ända tills hon botade mig därför.

— Hur gick det till? frågade Nan och satte sig upp, med nyfikenheten målad på sitt ansikte.

— Jag hade en gång ett par nya skor och ville visa dem, varför jag, ehuru tillsagd att inte lämna trädgården, sprang bort och vandrade omkring hela dagen. Det var i staden, och hur jag slapp helskinnad undan, begriper jag inte. Ett sådant liv jag förde! Jag stojade i parken med hundar, seglade ut i viken på en slup med främmande gossar, åt sill och potatis till middag med en liten irländsk tiggarflicka och (återfanns slutligen insomnad på en dörrtröskel med armarna omkring en stor hund. Det var sent på kvällen, och jag var smutsig som en liten gris, och de nya skorna voro utslitna — jag hade gått en så förskräckligt lång väg.

— Så roligt! skrek Nan och såg verkligen ut, som om hon strax varit färdig att gå och göra detsamma.

— Det var inte roligt dagen därpå, sade mrs Hanna och bemödade sig om att hennes ögon icke skulle förråda, hur hon njöt av minnet av sina unga dagars snedsprång.

— Fick tant stryk av sin mamma? frågade Nan nyfiket.

— Hon gav mig aldrig stryk mer än en gång, och då bad hon mig om förlåtelse, eljest tror jag aldrig jag skulle kunnat förlåta henne, så mycket sårade det mina känslor.

— Varför bad hon tant om förlåtelse? — Min pappa ber mig aldrig därom.

— Därför att jag, när hon slutat, vände mig om och sade: »Hör på, ni är själv icke vid era sinnen och förtjänade likaväl stryk som jag.» Hon såg på mig en minut, och därpå försvann hennes vrede helt och hållet, och hon sade: »Du har rätt, Hanna, jag är vred, och varför skulle jag straffa dig, för att du är ilsken, om jag föregår dig med så dåligt exempel? Förlåt mig, min vän, och låt oss försöka att hjälpa

varandra på ett förnuftigare sätt.» Jag glömmer det aldrig, pch det gjorde mig mera gott än ett dussin spörapp.

Nan satt tankfull och vred omkring sin ceratburk ett ögonblick, och mrs Hanna sade ingenting utan lät denna idé rotfasta sig i den lilla rörliga själen, som aå snabbt uppfattade vad som föregick omkring henne.

— Jag tycker om det där, sade Nan om en stund, och hennes ansikte med de skarpa ögonen, den frågvisa näsan och skälmaktiga munnen antog ett mindre trolskt uttryck. Vad gjorde tants mamma den gången tant sprang bort?

— Hon band fast mig vid sängstolpen, så att jag inte kunde komma ur rummet, och där fick jag stanna hela dagen, med de små utslitna skorna hängande framför mig för att påminna mig om mitt fel.

— Det, skulle jag tro, måste bota vem som helst, utbrast Nan, som älskade sin frihet högre än allt annat.

— Det botade mig, och jag tror, att det skall bota dig också, och därför ämnar jag försöka det, sade mrs Hanna och tog plötsligen fram ett nystan grovt segelgarn ur en låda i sitt sybord.

Nan såg ut, som om hon avgjort dragit det kortare strået, och satt där betydligt snopen, medan mrs Hanna band ena ändan kring hennes liv och den andra omkring soffkarmen, sägande, då hon slutat:

— Jag tycker inte om att fastbinda ens en liten hund, som burit sig illa åt, men eftersom du inte har bättre minne än en liten hund, så måste jag behandla dig som en sådan.

— Jag skulle helst slippa att bli fastbunden — jag tycker om att leka hund; och Nan tog på sig en bekymmerslös min och begynte att morra och huka sig (ned på golvet.

Mrs Hanna låtsade om intet, utan kvarlämnade en eller ett par böcker och en näsduk att fållas, gick sin väg och lämnade miss Nan åt hennes egna funderingar. Detta var icke angenämt, och sedan hon suttit ett ögonblick, började hon att försöka att binda upp segelgarnet. Men det var fastbundet baktill vid bältet kring hennes förkläde, varför hon begynte med knuten på den andra ändan. Den lossnade snart, och Nan kastade undan den och höll just på att kliva ut genomfönstret, då hon hörde mrs Hanna, just då hon gick ut genom förstugan, säga åt någon annan:

— Nej, jag tror inte, hon kommer att springa sin kos nu; hon är en liten flicka med hederskänsla och vet, att jag gör det för att bättra henne.

På minuten kilade Nan tillbaka, band fast sig och började sy alldeles förtvivlat. Rob kom in ett ögonblick därefter och var så förtjust i det nya straffet, att han tog fram ett rep att hoppa över och på det mest sällskapliga sätt fasttjudrade sig vid den andra soffkarmen.

— Jag gick också vilse, därför förtjänar jag att fastbindas likaväl som Nan, förklarade han för sin mor, då hon fick se den nye fången.

— Ja, jag vill inte påstå, att inte du också förtjänar något litet straff, ty du visste, att det var orätt att gå så långt bort från alla de andra.

— Nan tog mig med sig, begynte Rob, ty ehuru han icke hade något emot det nya straffet, var han ingalunda hågad att taga emot förebråelser.

— Du behövde inte ha gått. Du har ett samvete, ehuru du är en liten gosse, och du måste lära dig att lyssna till dess röst.

— Ja, men mitt samvete stack mig inte en smul, när hon sade: »Låt oss klättra över muren,» svarade Rob, begagnande ett av Demis uttryck.

— Väntade du, för att se, om det gjorde det? -Nej.

— Då kan du inte veta det.

— Jag förmodar, det är ett så litet samvete, att det inte förmår sticka så hårt, att jag känner det, tillade Robert, i det han tänkte över saken ännu en minut.

— Då måste vi vässa det. Det är otäckt att ha ett förslöat samvete; därför kan du stanna här till middagsdags och tala därom med Nan. Jag litar på, att ingen av er binder lös sig själv, förrän jag ger lov därtill.

— Nej, det skola vi inte, sade båda, anseende det för en slags dygd att hjälpa till att straffa sig själva.

Under en hel timmes tid voro de mycket snälla, men sedan tröttnade de på rummet och längtade, ut.Aldrig hade förstugan synts dem mer inbjudande; till och med den lilla sängkammaren erhöll ett plötsligt intresse, och de skulle gärna gått in och lekt tält med gardinerna kring den bästa sängen. De öppna fönstren hade så när gjort dem ursinniga, emedan de icke kunde nå upp till dem, och den yttre världen syntes ,dem så skön, att de undrade, hur de någonsin kunde haft hjärta att kalla den tråkig. Nan trånade efter en kapplöpning omkring gräsmattan, och Rob ihågkom med bedrövelse, att han glömt att giva sin hund mat, och undrade, vad stackars Pollux skulle taga sig för. De tittade på klockan, och Nan gjorde några noggranna beräkningar av minuter och sekunder, medan Rob lärde sig räkna alla timmar mellan åtta och ett tså väl, att han aldrig glömde dem. Det var retsamt att känna

middagslukten, att veta, att det skulle vankas succotash* och blåbärspudding, och att man inte skulle få vara på stället för att försäkra sig om goda portioner av båda delarna. Då Mary-Ann begynte duka bordet, höllo de nästan på ätt skära sönder sig genom att försöka se, vad det skulle bli för mat, och Nan erbjöd sig att hjälpa henne att bädda sängarna, om hon endast lagade att hon finge »mycket, mycket sås på sin pudding».

Då gossarna kommo rusande ur rummet, funno de barnen ryckande på sina betsel som ett par istadiga små fölungar, och voro mycket uppbyggda och roade av denna fortsättning på nattens uppiggande äventyr.

— Bind mig lös nu, mamma; mitt samvete skall sticka som en nål nästa gång; det kommer det bestämt att göra, sade Rob, då middagsklockan ringde och Teddy med sorgefull överraskning kom för att se på honom.

— Vi få väl se, sade modern, i det hon lösband honom. Han lopp rakt utför förstugan, återvände genom matsalen och stannade, alldeles strålande av dygdig självbelåtenhet, bredvid Nan.

— Jag skall bära upp middagsmaten åt henne; får jag det? frågade han, ömkande sig över sin kamrat i fångenskapen.

— Nu känner jag igen min egen lille snälle son!

• En amerikansk rätt bestående av grön majs och bönor.Ja, det får du visst; drag fram bordet och sätt fram en stol; och mrs Hanna skyndade bort för att stilla de andras hunger, som alltid vid middagstiden var stegrad till en vansinnig höjd.

Nan åt ensam och tillbragte en lång eftermiddag fäst vid sin soffa. Mrs Bähr förlängde hennes band, så att hon kunde titta ut genom fönstret, och där stod hon och såg på, hur gossarna lekte och sommarens alla små kräk njöto av sin frihet. Daisy hade en picknick för sina dockor i gröngräset, så att Nan kunde se på roligheten, om hon ock icke kunde vara med om den. Tommy gjorde sina bästa kullerbyttor för att trösta henne; Demi satt på trappstegen och läste högt för sig själv, vilket roade Nan synnerligen mycket; och Dan bragte henne en liten lövgroda, för att visa henne den finaste uppmärksamhet, varav han var mäktig.

Ingenting kunde dock ersätta bristen på frihet, och några få timmars inspärrning lärde Nan, huru dyrbar den var. En hel hop tankar gingo genom hennes lilla hjärna, medan hon låg med huvudet på fönsterposten under den sista fridfulla timmen, då alla barnen gingo till bäcken för att se Emils nya skepp löpa av stapeln. Det hade varit ämnat, att hon skulle namngiva det, och hon hade räknat på att över bakstammen få slå sönder den lilla flaskan med vinbärsvin då det till mrs Bährs ära benämndes Hanna. Nu hade hon gått miste därom, och Daisy skulle ej kunna göra det hälften så bra. Tårar kommo henne i ögonen, då hon ihågkom, att allt var hennes eget fel, och tilltalande ett stort bi, som låg och rullade sig i den gula kalken av en ros, rakt under fönstret, sade hon:

— Om du har rymt, så gör du bäst i att genast flyga hem och säga din mor, att du ångrar dig och att du aldrig skall göra så mera.

— Det gläder mig att höra dig giva det ett så gott råd, och jag tror, att det har följt det, sade mrs Hanna småleende, då biet bredde ut sina av frömjöl neddammade vingar och flög sin kos.

Nan torkade bort en eller två klara droppar, som blänkte på fönsterposten, och smög sig intill sin goda vän, då denna tog henne på sitt knä och välvilligttillade, ty hon hade sett de små dropparna och visste, vad de betydde:

— Tror du, att min mors botemedel för att springa sin väg var ett gott botemedel?

— Ja, mrs Hanna, svarade Nan, alldeles kväst av att så stilla hava måst framleva sin dag.

— Jag hoppas, att jag icke skall behöva använda det igen.

— Nej, det tror jag inte, genmälde Nan och blickade upp med ett så allvarsamt, litet ansikte, att mrs Hanna kände sig övertygad och icke hade något mer att tillägga, ty hon ville, att hennes straff skulle göra intryck av sig själva och skämde icke bort deras verkan med för mycket moralpredikande.

Nu infann sig Rob, med oändlig försiktighet bärande vad Asia kallade en såsskålspaj, det vill säga en paj,

gräddad i en såsskål.

— Den är gjord av en del av mina bär, och jag skall ge dig hälften, när det blir kvällsvardsdågs förkunnade han och svängde med armen.

— Varför gör du det, när jag har varit så obeskedlig? frågade Nan ödmjukt.

— För det att vi båda gått vilse tillsammans. Du ämnar ju inte bli obeskedlig omigen, eller hur?

— Aldrig, sade Nan i en mycket bestämd ton.

— O, det var snällt! Låt oss nu gå och be Mary-Ann skära sönder den här åt oss, så att vi snart kunna äta den; det är strax tedags, och Rob vinkade med den läckra lilla pajen.

Nan rusade upp för att följa, stannade därpå och sade:

— Jag glömde, att jag inte kan gå med.

— Försök på, sade mrs Bähr, som i tysthet skurit av segelgarnet, medan hon talade.

Nan såg, att hon var fri, kastade sig om halsen på mrs Hanna, kysste henne ömt och flög sedan bort som en kolibri, åtföljd av Rob, som blåbärssaften rann om, medan han sprang.TRETTONDE KAPITLET. Guldlock.

Efter den sista uppståndelsen sänkte sig frid över Plumfield och rådde oavbrutet under flera veckor, ty de äldre gossarna insågo, att de voro skuld till, att Nan och Rob borttappats, och alla blevo så faderliga i sin omtanke, att de voro rent av tröttsamma, medan de små lyssnade så många gånger till Nans berättelse om hennes faror, att de ansågo vilsegående såsom Idet värsta onda, som människosläktet var utsatt för, och knappast vågade sticka sina små näsor utanför den stora grinden, på det att icke natten plötsligt skulle sänka sig ned över dem och spöklika svarta kor komma hägrande i skumrasket.

— Det är för lyckligt att kunna vara länge, sade mrs Hanna, ty åratal av gossuppfostran hade lärt henne, att på sådan stiltje vanligen följer något slags oväder, och då andra kvinnor skulle ha trott, att gossarna på fullt allvar blivit helgon, beredde hon sig på ett plötsligt utbrott av den husliga vulkanen.

En orsak till detta kärkomna lugn var ett besök av lilla Bess, vars föräldrar lånade ut henne på en vecka, medan de voro på besök hos farfar Laurence, som var illamående. Gossarna betraktade Guldlock som ett mellanting mellan ett barn, en ängel och en älva, ty hon var en älsklig liten varelse, och de gyllene lockarna, som hon fått i arv av sin blonda mamma, omgåvo henne liksom en skinande slöja, bakom vilken hon smålog åt sina tillbedjare, då hon ville vara nådig, och dolde sig, då hon ansåg sig förolämpad. Hennes far ville icke tillåta, att håret klipptes, och det hängde ned över hennes midja, så mjukt och fint och glänsande, att Demi bestämt påstod, att det var silke, spunnet från en kokong. Var och en prisade den lilla prinsessan, men det tycktes icke göra henne någon skada, utan endast lära henne, att hennes närvaro bragte solsken med sig, att hennes småleende framkallade motsvarande småleenden på andra ansikten, och att hennes barnsliga sorger fyllde varje hjärta med det ömmaste deltagande.Omedvetet gjorde hon sina unga undersåtar mera gott än mången verklig monark, ty hennes styrelse var mycket mild, och hennes makt gjorde sig snarare känd, än den var märkbar. Hennes medfödda förfining gjorde henne mycket ömtålig i allting och hade en god verkan på de vårdslösa gossarna. Hon tillät aldrig någon att vidröra henne hårt eller med orena händer, och det gick mera tvål åt under hennes besök än vid någon annan tid, emedan gossarna ansågo det för den största ära att bliva förunnade att bära hennes höghet, och för den största skam, att bliva tillbakavisade med den försmädliga tillsägelsen: »Då din väd, smutsida dosse!»

Högljudda röster misshagade henne, och gräl skrämde henne, och sålunda kommo blidare toner i deras barnsliga röster, då de tilltalade henne, och allt käbbel nedtystades i hennes närvaro av vittnena, om parterna själva icke kunde lägga band på sig. Hon tyckte om att bliva uppassad, och de största gossarna uträttade hennes ärenden utan knöt, och de små gossarna voro i allt hennes underdåniga slavar. De tiggde om den förmånen att få draga hennes vagn, bära hennes bärkorg eller räcka fram tallriken åt henne vid bordet. Ingen tjänst ansågs för förödmjukande, och Tommy och Ned kommo i slagsmål, innan de kunde bliva ense om, vem som skulle hava den äran att blanka

hennes små skor.

Nan hade synnerlig fördel av en veckas umgänge med en bildad, ehuru så gruvligt liten dam; ty Bess plägade blicka upp till henne med en blandning av förvåning och förskräckelse i sina blå ögon, då yrhättan skrek och väsnades, och hon ryggade tillbaka för henne, som om hon ansett henne för något slags vilt djur. Den varmhjärtade Nan fann detta mycket påkostande. I början sade hon: — Bah! det bryr jag mig inte om! Men hon brydde sig om det och blev så stött, då Bess sade: — Jag tytter bäst om min tusin, för hon ä tyst, att hon skakade stackars Daisy, så att tänderna skallrade i hennes mun, och sedan flydde till ladan och grät bittert. I denna allmänna tillflyktsort för sjuka sinnen fann hon alltid något, som ingav henne tröst och goda råd. Kanske kvittrade svalorna från sina av lera byggda bon över hennes huvud för hennenågon liten sång om saktmodets skönhet. Vare därmed huru som helst, hon kom ut helt spak och sökte i hela fruktträdgården efter ett visst slags tidigt moget äpple, som Bess tyckte om, emedan det var sött och litet och rosigt. Försedd med detta försoningsoffer, trädde hon fram till prinsessan och räckte henne ödmjukt detsamma. Till hennes stora glädje mottogs det med välbehag, och då Daisy gav Nan en förlåtande kyss, gjorde Bess sammalunda, och Nan gladde sig i flera dagar åt det kungliga nådevedermälet. Visserligen kände hon sig i början till mods som en vild fågel i en vacker bur och måste tidtals smyga sig ut för att spänna sina vingar i en lång flykt eller sjunga så högt hon förmådde, där ingendera delen kunde störa den knubbiga lilla turturduvan Daisy eller den lilla näpna kanariefågeln Bess. Men det gjorde henne gott; ty då hon såg, hur var och en älskade den lilla prinsessan för hennes små intagande fasoners och dygders skull, började hon efterhärma henne, emedan hon var i behov av mycken kärlek och ivrigt bemödade sig att vinna den.

Icke en enda gosse fanns i huset, som icke rönte något inflytande av det vackra barnets närvaro och förbättrades av det, utan att bestämt veta huru eller varför, ty småbarn kunna göra underverk i hjärtan, som älska dem. Stackars Billy fann en oändlig tillfredsställelse i att gapa på henne, och ehuru hon icke tyckte om det, tillät hon det dock utan att visa sig misslynt, sedan man låtit henne förstå, att han icke var alldeles lik de andra och på grund därav måste behandlas mera vänligt. Dick och Dolly överhopade henne med visselpipor av pilkvistar, de enda saker de förstodo att tillverka, och hon mottog dem, men begagnade dem aldrig. Rob uppassade henne liksom en liten älskare, och Teddy följde henne liksom en liten knähund. Jack tyckte hon icke om, emedan han var behäftad med vårtor och hade en sträv röst. Stuffy misshagade henne, emedan han icke åt snyggt, och George vinnlade sig om att icke smacka, när han åt, för att icke väcka vedervilja hos den lilla granntyckta damen mittemot sig. Ned föll i fullkomlig onåd och förvistes från hovet, därför att man kommit på honom, då han pinade några olyckliga åkerråttor. Guldlock kunde aldrig glömma detta bedrövliga skådespel ochdrog sig tillbaka bakom sin slöja, då han nalkades, viftande med sin befallande lilla hand till tecken, att han skulle avlägsna sig, och sade gråtande och i en ton, i vilken sorg och harm blandade sig:

— Njej, jad tan inte tytta om honom, han står av de stattars dåttornas små svansar å de pepo!

Då Bess kom, nedlade Daisy genast regeringen och övertog en köksas ödmjuka befattning, och Nan blev första kammarfru; Emil blev överskattmästare och förslösade de allmänna medlen med att upplöra skådespel, som kostade sina modiga nio pence; Frans var förste minister och stod i spetsen för statsangelägenheterna, uppgjorde plan till eriksgator och höll utländska makter inom vederbörliga gränser; Demi var hennes filosof och behandlades mycket bättre än sådana herrar vanligen pläga av krönta huvuden. Dan var hennes stående armé och försvarade käckt hennes områden; Tommy var hovnarr och Nat en musikalisk Rizzio för denna oskyldiga lilla Maria.

Farbror Fritz och tant Hanna hade mycket roligt åt detta fredliga skådespel och sågo med nöje på de vackra uppträdena, i vilka de små omedvetet härmade de stora, utan att inblanda något av det tragiska, som vanligen plägar fördystra de dramer, som uppföras på den större skådebanan.

— De lära oss fullt ut lika mycket, som vi lära dem, sade mr Bähr.

— Ja, Gud välsigne de små älsklingarna! De kunna aldrig ana, huru många vinkar de giva oss rörande bästa sättet att behandla dem, svarade mrs Hanna.

— Jag tror, du hade rätt med avseende på den goda verkan det medför att hava flickor bland gossarna. Nan har piggat upp Daisy, och Bess lär bättre än vi de små björnarna att uppföra sig skickligt och anständigt. Om denna reform fortgår, som den begynt, tror jag, att jag blir precis lik doktor Blimber med hans unga mönstergentlemän, sade professorn skrattande, då han såg Tommy icke blott taga av sin egen hatt utan slå hatten från huvudet på Ned, då de inträdde i förstugan, där prinsessan satt och red på en gunghäst, uppvaktad av Rob och Teddy, som sutto gränsle på stolar och efter bästa förmåga spelade rollen av ståtliga kavaljerer.

— Du kommier aldrig att bli någon Blimber, Fritz, du skulle icke kunna det, om du ock försökte, och våra gossar skulle aldrig underkasta sig varmhuskulturen i denna ryktbara drivbänk. Ingen fara för att de skola bliva för eleganta; därtill sätta amerikanska gossar alltför mycket värde på sin frihet. Men goda seder skola de ofelbart förvärva, om vi ingiva dem den välvilliga anda, som framlyser i det enklaste beteende och gör människor hövliga och hjärtliga, liksom du, min käre, gamle gosse!

— Se iså, se så! Vi vilja ej komplimenterar varandra, ty om jag begynner därmed, så springer du din väg, och jag önskar att njuta av denna lyckliga halvtimma, så länge den räcker. Det syntes likväl på mr Bähr, att komplimangen behagat honom, ty den var sann, och mrs Hanna fann, att hon fått det bästa lovord hennes man kunde tilldela henne, ty vad han sagt innebar, att han fann sin största tillfredsställelse och sällhet i hennes sällskap.

— För att återkomma till barnen: jag har just nyss fått ett ytterligare bevis på Guldlocks gynnsamma inflytande, sade mrs Hanna och drog sin stol närmare till soffan, där professorn låg och vilade efter en långt dags arbete på sina olika trädgårdstäppor. Nan avskyr sömnad, men av kärlek till Bess har hon halva eftermiddagen suttit och arbetat på en märkvärdig påse, i vilken hon bortgiver ett dussin av våra kärleksäpplen åt sin avgud, då hon lämnar oss. Jag berömde henne därför, och hon sade på sitt häftiga sätt: »Jag tycker om att sy åt andra, men det är en pina att sy åt sig själv.» Jag tog vinken i akt, och jag skall giva henne några små skjortor och förkläden för mrs Carneys barn. Hon är så givmild, att hon skulle kunna sy sönder sina fingrar för deras skull, och jag skall ej behöva pådriva henne.

— Men sömnad hör ej till de fashionabla färdigheterna, min vän.

— Det gör mig ont. Mina flickor skola lära allt, vad jag kan i den vägen, om de ock skola nödgas avstå från latin, algebra och ett halvt dussin av dessa logiker, som det nu för tiden anses för nödvändigt, att flickpr skola bråka sina stackars hjärnor med. Amy ämnar göra Bess till en fint bildad, dam, men densöta lilla ungens näpna pekfinger är redan fullt med små prickar, och hennes mor har flera provbitar på hennes skicklighet som sömmerska, vilka hon sätter större värde på än på den gipsfågeln utan näbb, som Bess gjort, och över vilken Laurie var så stolt

— Jag har också ett bevis på prinsessans makt, sade mr Bähr, sedan han sett mrs Hanna sy fast en knapp med en min av förakt för hela det moderna uppfostringssystemet. Jack; är så obenägen för att såsom obehaglig för Bess bliva hänförd till samma klass som Stuffy och Ned, att han för en liten stund sedan kom till mig och bad mig bränna bort hans vårtor med lapis. Jag har ofta föreslagit honom det, och han har aldrig velat samtycket; men nu fördrog han smärtan som en karl och tröstar sig över sitt närvarande obehag med förhoppningar om framtida ynnest, när han kan visa henties granntyckta nåd en slät hand,

Mrs Bähr skrattade åt historien, och just i detsamma kom Stuffy in och frågade, om han finge giva Guldlock litet av den konfekt, som hans mor skickat honom.

— Hon får inte äta sötsaker, men om du vill giva henne den där vackra asken med den där röda sockerrosen i, skulle hon bliva mycket glad, sade mrs Hanna, obenägen att hindra detta ovanliga anfall av självförsakelse, ty den »fete gossen» hade sällan lust att dela med sig av sina karameller.

— Skall hon inte äta upp den? Jag skulle inte vilja göra henne sjuk,, sade Stuffy och betraktade den läckra konfektbiten med ömma blickar, men lade dock in den i asken.

— Ånej, hon skall ej röra den, om jag säger henne, att den är att se på, icke att äta. Hon skall gömma den hela veckpr och aldrig tänka på att smaka på den. Skulle du kunna göra detsamma?

— Jag skulle tro det! Jag är bra mycket äldre än hon, utbrast Stuffy förtrytsamt.

— Välan, låt oss försöka. S.e här, lägg din konfekt i den här påsen, så få vi se, hur länge du kan gömma den. Låt mig räkna: två hjärtan, fyra röda fiskar, tre sockerhästar, nio mandlar och ett dussin chokladpastiller. Går du in på det? frågade densluga mrs Hanna och stack ned sötsakerna i sin lilla garnpåse.

— Ja, sade Stuffy med en suck, stoppade på sig den förbjudna frukten och avlägsnade sig för att giva Bess presenten, för vilken han belönades med ett småleende och tillåtelsen att ledsaga henne runt omkring trädgården.

— Stackars Stuffys hjärta har verkligen till slut vunnit seger över hans mage, och hans bemödanden skola bliva mycket uppmuntrade genom de belöningar, Bess giver honom, sade mrs Hanna.

— Lycklig den, som kan stoppa frestelsen i sin ficka och lära självförsakelse av en så huld läromästare! tillade mr Bähr, då barnen gingo förbi fönstret, Stuffy, med sitt feta ansikte strålande av ljuv tillfredsställelse, och Guldlock beskådande sin sockerros med ett intresse, som hon av hövlighet ansåg sig förbunden att visa, ty hon skulle hava föredragit en verklig blomma, som »hittade dött!»

Då hennes far kom och hämtade henne, uppstod en allmän veklagan, och de avskedsgåvor, som regnade ned på henne, ökade hennes packning till en sådan grad, att mr Laurie föreslog, att man skulle köra fram den stora vagnen för att föra alla dessa saker till staden. Var och en hade givit henne någonting, och man fann det svårt att inpacka vita råttor, en kaka, ett paket snäckor, äpplen, en kanin, som sparkade våldsamt i en påse, ett stort kålhuvud, som kaninen skulle hava att förfriska sig med, en flaska med mörtyngel och en jättestor blomsterbukett. Avskedet var rörande, ty prinsessan satt på bordet i förstugan, omgiven av sina undersåtar. Hon kysste sina kusiner och räckte handen åt de andra, gossarna, som varligt skakade den och, envax på sitt sätt, yttrade några kärleksfulla ord; ty de hade fått lära sig att icke blygas för att giva luft åt sina känslor.

— Kom snart igen, söta lilla vän, sade Dan och fäste sin bästa, som smaragd och guld glittrande skalbagge på hennes hatt.

— Glöm mig för all del icke, prinsessa, sade den inställsamme Tommy, för sista gången strykande hennes, vackra hår.— Skaka hand med mig nu, utbrast Jack, framräckande en slät tass.

— Här äro två nya, för det att du skall hava oss i åtanke, sade Dick och Dolly, i det de överlämnade åt henne nya visselpipor, utan att ana, att de sju förra i hemlighet blivit instuckna i köksugnen,

— Min lilla älskling! Jag skall genast börja brodera ett bokmärke åt dig, och det måste du alltid gömma, sade Nan med ett varmt famntag.

Men av alla avskedsuppträdena var stackars Billys det mest hjärtgripande, ty tanken att hon nu verkligen skulle bort blev så outhärdlig, att han kastade sig ned framför henne, kramade hennes små, blå skor och förtvivlad snyftade:

— O, gå inte bort! O, gör inte det! Guldlock blev så rörd av detta känsloutbrott, att

hon lutade sig ned, lyfte upp den stackars gossens huvud och med sin blida lilla stämma sade:

— Dåt inte, stattas Billy, ja ta tyssa dej å tomma snat igen.

Detta löfte tröstade Billy, och han drog sig tillbaka, strålande av stolthet över den ovanliga ära, som vederfors honom.

— Mig ocks'å! Mig också! utropade Dick och Dolly, tyckande att deras tillgivenhet förtjänade någon vedergällning. De andra sågo ut, som om de gärna velat uttala samma önskan, och någonting i de vänliga, muntra ansiktena omkring henne rörde prinsessan så, att hon sträckte Ut sina armar och med hejdlös nedlåtenhet sade:

— Jag vill tyssa vaenda en!

Lik en bisvärm omkring en mycket söt blomma omgåvo de kärleksfulla gossarna sin täcka lilla lekkamrat och kysste benne, tills hon såg ut som en liten ros; icke häftigt, men med sådan hänryckning, att ingenting annat än kullen av hennes hatt för ett ögonblick var synligt. Därpå kom fadern till hennes undsättning, och hon for bort, alltjämt småleende och viftande med handen, medan gossarna sutto på gärdsgården och liksom en skara pärlhöns kacklade: »kom tillbaka! kom tillbaka!» till dess hon försvunnit ur sikte.

De saknade henne alla, och var och en kände

dunkelt, att han blivit bättre genom att hava lärt känna en så älsklig, späd och huld varelse, ty liten Bess vädjade till den ridderliga instinkten hos dem, såsom ett föremål, vilket de med ett slags tillbedjande vördnad kunde ägna sin kärlek, sin beundran och sitt beskydd.

Många män erinra sig helt säkert något vackert barn, som tillvunnit sig en plats i deras hjärtan och hållit sitt minne vid liv genom den enkla trollkraften, av sin oskuld; dessa små män höllo just på att lära känna denna makt och älska den för det välgörande inflytande, den utövade, samt att icke blygas för att låta leda sig av den lilla handen eller ägna sin hyllning åt kvinnan, även i hennes knoppning.

FJORTONDE KAPITLET. Damon och Pythias.

Mrs Bähr hade haft rätt; det fredliga tillståndet var endast en tillfällig stiltje; det drog sig ihop till ett oväder, och två dagar efter Bess' avresa skakade en moralisk jordbävning Plumfield i dess innersta grundvalar.

Tommys hönor ställde till hela spektaklet, ty om de icke envisats att lägga så många ägg, kunde han icke hava sålt äggen och förtjänat så stora summor. Penningar äro roten till allt ont, och dock äro de en så nyttig rot, att vi lika litet kunna undvara dem som vi kunna undvara potatis. Tommy åtminstone kunde det icke, ty han förslösade sina inkomster så överdådigt, att mr Bähr nödsakades påyrka anläggandet av en sparbank ,samt skänkte honom en privatbank — en vördnadsbjudande byggnad av tenn med namnet över dörren och ,en hög skorsten, utför vilken slantarna skulle nedsläppas, för att sedan skramla på ett frestande sätt, tills lov gåVes att öppna ett slags fallucka i golvet.

Husets vikt tilltog så hastigt, att Tommy snart blev belåten med detta sätt att hopspara ett kapital och uppgjorde planer att därmed köpa oerhörda skatter. Han antecknade de nerlagda summorna och erhöll löfteatt få uttaga penningarna ur banken, så snart han samlat fem dollars, mot villkor att använda penningarna förståndigt. Endast en dollar fattades, och den dag, då mrs Hanna betalade honom för fyra tjog ägg, blev han så utom sig av glädje, att han satte av till ladan för att visa de blanka mynten för Nat, som ock lade av penningar för den länge efterlängtade fiolen.

— Jag önskar, jag hade dem för att lägga dem till mina tre dollars, då skulle jag snart hava nog för att köpa mig min fiol, sade han och såg trånande på penningarna.

— Kanske jag kan låna dig litet. Jag har ännu icke beslutat, vad jag skall göra med mina, sade Tommy, i det han kastade upp sina mynt och fångade dem i luften.

— Hitåt, gossar! Kom ned till bäcken och se, vilken rar, stor orm Dan fångat! hördes någon ropa bakifrån ladan.

— Kom! sade Tommy, lade sina mynt innanför den gamla vannan och sprang bort, åtföljd av Nat.

Ormen var mycket intressant, och därpå tog en lång jakt efter en dum kråka och dennas slutliga tillfångatagande till den grad Tommys uppmärksamhet och tid i anspråk, att han aldrig tänkte på penningarna, förrän han lyckligt och väl kommit till sängs den aftonen.

— Det gör detsamma; ingen annan än Nat vet, var de äro, sadve för sig själv den bekymmerslöse gossen och insomnade, utan minsta oro över sin egendom.

Morgonen därpå, just då gossarna samlades för att begynna skolan, rusade Tommy andlös in i skolan och frågade:

— Hör på, vem har tagit mina dollar!

— Vad är det du säger? frågade Frans. Tommy förklarade varom fråga var, och Nat bekräftade riktigheten av hans påstående.

Alla utan undantag försäkrade, att de ingenting visste om saken samt började att misstänksamt se på Nat, som blev alltmer förskräckt och förvirrad, då den ene efter den andre nekade till tillgreppet.

— Någon måste hava tagit dem, sade Frans, dåTommy knöt näven åt dem allesammans och vredgad utbrast:

— Tunnor tusan! Om jag får tag på tjuven, skall han få känna på något, som han inte skall glömma i brådrasket.

— Var lugn, Tommy, vi skola nog upptäcka honom; tjuvar råka alltid illa ut till slut, sade Dan, såsom en, den där hade en viss erfarenhet i sådana saker.

— Kanske någon kringstrykande tiggare har sovit i ladan och tagit den, mtenade Ned.

— Nej, det tillåter inte Silas; dessutom skulle det icke falla en tiggare in att gå och söka efter pengar i den gamla vannan, sade Emil hånfullt.

— Kanske det var Silas själv? sade Jack.

— Nej, det här tycker jag om! Gamle Si, som är ärligheten själv. Han skulle aldrig kunna röra ett öre, som tillhör en annan, sade Tommy, med värme försvarande sin förnämste beundrare för att bliva oskyldigt misstänkt.

— Vem det må vara, så gjorde han bäst i att öppet bekänna och icke vänta, tills han blir upptäckt, sade Demi och såg ut, som om någon fruktansvärd olycka drabbat familjen.

— Jag vet, att ni tror, att det är jag, utbrast Nat, röd och upprörd.

— Du är den ende, som visste, var den låg, sade Frans.

— Jag kan inte hjälpa det. Jag har inte tagit den. Jag har inte gjort det, säger jag er, jag har inte gjort det! skrek Nat alldeles förtvivlad.

— Sakta, sakta, min son! Vad är anledningen till allt detta oväsen? frågade mr Bahr, i det han trädde in bland dem.

Tommy berättade historien om sin förlust, och mr Bahrs ansikte blev, medan han åhörde honom, allt allvarsammare och allvarsammare, ty oaktat alla sin fel och dårskaper hade gossarna dock dittills varit ärliga.

— Sätt er på era platser, sade han, och då de alla efterkommit uppmaningen, tillade han långsamt, medan chans öga vände sig från det ena ansiktet till det andra med en blick, som var svårare att fördraga än det mest ljungande strafftal:— Nu, gossar, skall jag göra var och en av er en enda fråga, och på den vill jag ha ett ärligt svar. Jag ämnar icke skrämma, muta eller narra er till att säga sanningen, ty var och en av er har ett samvete och vet, varför han fått det. Ännu är det tid att gottgöra den mot Tommy begångna oförrätten och att återvinna allas vår aktning. Jag kan mycket lättare förlåta den, som givit vika för en plötslig frestelse, än den, som gör sig skyldig till svek. Må den brottslige icke lägga en lögn till sin stöld, utan öppet bekänna, och vi skola alla försöka hjälpa honom att komma oss att glömma och förlåta.

Han höll upp för ett ögonblick, och man kunde hava hört en knappnål falla, så tyst var det i rummet; därpå framställde han långsamt och rned eftertryck frågan till var och en särskilt och fick alltid i olika toner samma svar av alla. Vart ansikte var rött och upprört, så att mr Bähr icke kunde anse rodnaden som något bevis, och några av de små gossarna voro så uppskrämda, att de stammande uttalade de två korta orden, alldeles som om de varit de skyldiga, ehuru det var uppenbart, att de icke kunde vara det. Då han kom till Nat, blev hans röst blidare, ty den stackars gossen såg så olycklig ut, att det gjorde mr Bähr ont om honom. Han trodde honom vara den brottslige och hoppades kunna avhålla honom från en ny osanning genom att övertala honom att oförfärat säga sanningen.

— Nå, min son, giv mig ett ärligt svar. Tog du penningarna?

— Nej, sir! och Nat såg upp till honom med en bönfallande blick.

Då dessa ord framkommo över hans skälvande läppar visslade någon.

— Låt bli det där! utropade mr Bähr och slog häftigt näven i bordet, medan han strängt blickade åt den vrå, varifrån ljudet kom.

Ned, Jack och Emil sutto där, och de två första sågo ut, som om de blygdes, men Emil utropade:

— Det var inte jag, farbror! Jag skulle blygas över att skymfa den, som ligger omkullslagen.

— Det är lätt för dig att säga så! utbrast Tommy,

som var djupt bedrövad över den uppståndelse, hans olyckliga dollar förorsakat.

— Tyst I befallde mr Bähr, och därpå tillade han mycket saktmodigt:

— Det gör mig mycket ont, Nat, men skenet är emot dig, och ditt gamla fel gör oss mera benägna att misstänka dig, än vi skulle vara, om vi kunde lita på dig såsom på de andra gossarna, vilka aldrig narras. Men kom ihåg, mitt barn, att jag inte beskyller dig för denna stöld; jag kommer ej att straffa dig för den, förrän jag är fullkomligt säker därpå. Jag skall låta dig avgöra saken med ditt eget samvete. Om du är skyldig, så kom till mig vilken timme som helst, om dagen eller om natten, och jag skall förlåta dig och hjälpa dig att göra bot och bättring. Är du oskyldig, så skall sanningen förr eller senare uppdagas, och i samma ögonblick det sker skall jag bliva den förste, som ber dig om förlåtelse, för det jag misstänkt dig, och skall med glädje göra mitt bästa att i allas närvaro giva dig upprättelse.

— Jag har inte gjort det! Jag har det inte! upprepade Nat snyftande och med ansiktet nedlutat på armarna, ty han kunde icke uthärda det misstroende och den ovilja, han läste i de många ögon, som voro fästa på honom.

— Jag hoppas det!

Mr Bähr höll upp ett ögonblick, liksom för att giva brottslingen, vem helst han måtte vara, ännu litet besinningstid. Ingen sade likväl ett ord, och tystnaden avbröts endast av sympatiska snyftningar av några bland de små gossarna. Mr Bähr skakade på huvudet och tillade i en bedrövad ton:

— Det är således ingenting mer att göra härvid, och jag har ännu blott en sak till att tillägga: jag skall icke vidare tala om detta, och jag vill, att ni alla skola följa mitt exempel. Jag kan inte vänta att ni mot någon, som ni misstänka, skola känna er lika vänligt stämda, som innan detta hände, men vad jag väntar och önskar är, att ni icke på något satt skola plåga den misstänkte — han kommer att ha ledsamt nog det förutan. Gå nu till era läxor.

— Fader Bähr har låtit Nat slippa undan för lätt,sade Ned halvhögt åt Emil, då de togo fram sina böcker.

— Hall munnen på dig, röt Emil, som tyckte, att denna tilldragelse var en skamfläck för familjen

Många av gossarna delade Neds tanke, men mr Bahr hade likväl rätt, och det hade varit klokare av Nat om han genast bekant och gjort slut på pinan, ty till och med det värsta kok stryk, han någonsin fått av sin far, hade varit vida lättare att föredraga, an de kalla blickar, den avsky och allmänna misstänksamhet, som mötte honom överallt. Om någonsin en gosse blivit behandlad som en utbörding, så var det stackars Nat, och en hel vecka stektes han på sakta eld, ehuru ingen hand lyftes mot honom och knappt ett ord sades honom.

Detta sista var det värsta av allt; om de endast sagt honom sitt hjärtas tankar, eller om de alla piskat upp honom laget om, kunde han hava burit det lättare an detta tysta misstroende, som så grymt stod att läsa på, varje ansikte. Även på mrs Bahrs visade sig spar därtill, ehuru hennes sätt var nästan lika vanligt som förr; men fader Bahrs sorgefulla, oroliga utseende skar Nat i hjärtat, ty han älskade innerligt sin läromästare och visste, att han svikit alla hans torhoppningar genom denna dubbla synd.

Endast en i hela huset trodde fullt och fast på hans ärlighet och tog hans parti mot alla andra. Det var Daisy. Hon kunde icke förklara, varför hon trodde pa honom, ehuru han hade skenet så mycket emot sig; hon kände endast, att hon icke kunde misstänka honom, och hennes innerliga deltagande gav henne mod att taga hans försvar. Hon ville icke tillåta någon att saga ett ord om honom och rent av örfilade sin älskade Demi, då han försökte övertyga

henne, att det måste vant Nat, enär ingen annan visste, var dollarn fanns.

— Kanske hönorna åto upp den; de äro så snåla, de gamla kräken, sade hon, och när Demi skrattade, blev hon förtretad, slog till den häpne gossen, brast i gråt och sprang sin väg, ideligen, utropande: »Han har inte gjort det! Han har inte gjort det! Han har inte gjort det!

Varken tanten eller morbrodern försökte rubba denlilla flickans förtroende till hennes vän, utan hoppades endast, att hennes oskuldsfulla instinkt måtte befinnas riktig, och höllo så mycket mer av henne därför. Nat sade ofta, sedan det var överståndet, att han icke skulle kunnat uthärda, om icke Daisy varit. Då de andra skydde honom, slöt hon sig närmare till honom än någonsin förut och vände de övriga ryggen. Hon satt icke på trapporna nu, då han tröstade sig med sin gamla fiol, utan gick in och satte sig bredvid honom och lyssnade, med ansiktet så fullt av förtroende och ömhet, att Nat för en tid glömde sitt lidande och var lycklig. Hon bad honom hjälpa henne med hennes läxor, hon kokade i sitt kök märkvärdiga rätter åt honom, vilka han oförskräckt åt, utan att bry sig! om, varav de bestodo, ty tacksamheten gav en angenäm smak åt det mest obehagliga. Hon föreslog omöjliga cricket- och bollspel, då hon fann, att han skydde för att vara tillsammans med de andra gossarna. Hon lade små buketter från sin trädgård på hans bord och försökte på allt sätt att visa, att hon icke blott var en vän i medgångens solskensdagar utan trogen i nöd och lust. Nan följde snart hennes exempel, åtminstone vad vänligheten beträffade, lade band på sin vassa tunga och avhöll sin försmädliga lilla näsa från varje tillkännagivande av misstanke eller vedervilja, vilket var snällt av fröken Vildhjärna*, ty hon trodde fullt och fast, att Nat stulit penningarna.

De flesta av gossarna höllo sig hårdnackat på avstånd från honom, men Dan, ehuru han sade, att han föraktade honom, för att han var en pultron, vakade över honom med ett slags bister beskyddarmin och smorde genast upp den gosse, som understöd sig att förfördela eller skrämma hans gode vän och kamrat. Han hade en lika god idé om vänskap som Daisy och sökte på sitt sträva sätt lika redligt att efterleva den.

En eftermiddag, då han satt vid bäcken, fördjupad i studiet av vattenspindlarnas husliga vanor, råkade han höra en del av ett samtal på andra sidan om muren. Ned, som var till yttersta grad nyfiken, hade stått som på nålar av begär att med visshet få veta, vem som var den brottslige, ty nyligen hade en eller två av gossarna börjat tro, att de haft orätt, eftersomNat var så ihärdig i sitt nekande och så ödmjukt och undergivet bar deras förakt. Detta tvivel hade börjat förefalla Ned olidligt, och han hade flera gånger mellan fyra ögon ansatt Nat med frågor, obekymrad om mr Bährs uttryckliga förbud. Då Ned fann Nat ensam vid den skuggiga sidan av muren, kunde han icke avhålla sig från att stanna för att bringa det förbjudna ämnet litet smått på tapeten. Han hade plågat Nat omkring tio minuter, innan Dan anlände, och de första ord spindelstudenten hörde, voro dessa, uttalade med Nats tåliga, bönfallande stämma:

— Låt mig vara, Ned! Låt mig vara! Jag kan inte säga dig det, eftersom jag inte vet det, och det är lågsint av dig att gå på och kälta på mig i smyg, då fader Bähr sagt dig, att du inte får plåga mig. Du skulle inte våga det, om Dan vore i närheten.

— Jag är inte rädd för Dan; han är ingenting annat än en gammal skrävla. Jag tror nästan, att det var han, som tog Torns pengar, och att du vet det, men inte vill säga det. Det är min tanke om saken!

— Det har han inte gprt; men om han hade gjort det, skulle jag taga hans parti; han.har alltid varit så god mot mig, sade Nat så allvarsamt, att Dan glömde sina spindlar och hastigt steg upp för att tacka honom; men Neds följande ord hejdade honom.

— Jag vet, att Dan har gjort det, och att han gav dig pengarna. 'Jag skulle alls icke undra på, om han levat av fickstölder, innan han kom hit, ty ingen känner till något om honom annat än du, sade Ned, som själv icke trodde, vad han sade, men hoppades få sanningen ur Nat genom att göra honom ond.

Han lyckades till en del i sin lågsinta avsikt, ty Nat utbrast, lågande av harm:

— Om du säger det en gång till, så talar jag om allt för mr Bähr. Jag tycker inte om att skvallra, men, så sant jag lever, gör jag det, om du inte låter Dan vara i fred.

— Du är en luver likaväl som en lögnare och en tjuv, började Ned med ett hånlöje, ty Nat hade burit förolämpningen mot sig själv så undergivet, att den andre icke trodde, att han skulle våga att uppträda inför professorn endast för att taga Dans parti.Vad han kunde hava tillagt, vet jag icke, ty orden hade knappast kommit ur hans mun, förrän en lång arm bakifrån tog honom i kragen och slungade honom hals över huvud över muren, så att han föll pladask mitt i bäcken.

— Säg om det en gång till, och jag skall doppa dig, så att du inte kan öppna ögonen! skrek Dan och såg ut som kolossen på Rhodos, där han stod med en fot på vardera sidan om den smala strömmen, och glodde på den illa bekyttade ynglingen i vattnet.

— Det var endast på gyckel, sade Ned.

— Du är själv en luver, efter du söker bringa Nat i trångmål. Låt mig komma på dig därmed en gång till, och jag skall ge dig ett kallbad i strömmen. Stig upp och packa dig av, röt Dan utom sig av förbittring.

Ned flydde drypande, och hans plötsliga sittbad gjorde honom uppenbarligen gott, ty han var efter den betan mycket aktningsfull i sitt beteende mot de båda gossarna och tycktes hava lämnat sin nyfikenhet kvar i bäcken. Då han försvunnit, hoppade Dan över muren och fann Nat liggande utsträckt på marken, liksom alldeles uttröttad och överväldigad av sina lidanden.

— Han kommer ej att förtreta dig mer, skulle jag tro. Gör han det, så låt mig bara veta det, och jag skall nog ta hund ur honom, sade Dan, försökande att lugna sig igen.

— Jag bryr mig just inte mycket om, vad han säger om mig själv, svarade Nat sorgset, men jag tål inte, att han går löst på dig.

— Hur vet du, att han inte har rätt? frågade Dan, i det han vände bort ansiktet.

— Vad, i fråga om penningarna? utropade Nat med förskrämd min.

— Ja.

— Men jag tror det inte; du frågar inte efter pengar; allt vad du behöver är dina gamla skalbaggar och tocke där, sade Nat och skrattade, som om han ansett det alltför otroligt.

— Jag behöver ett fjärilsnät lika mycket som du en fiol; varför skulle jag inte stjäla för att få min önskan uppfylld, likaväl som du? sade Dan, alltjämtmed bortvänt ansikte och stickande hål på hål i grästorvan med sin käpp.

— Jag tror inte, du skulle göra det. Du tycker om att slåss och piska upp folk ibland, men du ljuger inte, och jag tror dig inte om att stjäla, och Nat skakade på huvudet, som om han varit mycket säker på sin sak.

— Jag har gjort båda delarna. Jag plägade ljuga alldeles hiskligt, och jag stal åtskilligt ätbart i trädgården, då jag rymde från Page; du ser således, att jag är en fördärvad varelse, sade Dan, talande på det vilda, övergivna sätt, som han på senare tider avlagt.

— O, Dan, säg inte, att det är du! Jag skulle hellre önska att det vore någon av de andra gossarna, utbrast Nat i en så nedslagen ton, att Dan såg helt förnöjd ut och visade, att han var det, genom att med ett kuriöst uttryck på sitt ansikte vända sig om, ehuru han endast svarade:

— Jag skall icke säga så mera. Men gräm dig inte, och vi skola väl hitta på något råd; vänta bara, så skall du få se.

Något i hans ansiktsuttryck och sätt väckte hos Nat en ny idé, och i ivern hoppressande sina händer, sade han med bönfallande stämma:

— Jag tror du v,et, vem som gjorde det. Om du gör det, så bed honom att bekänna, Dan. Det är så hårt, att de alla skola hata mig för ingenting. Jag tror inte, jag kan uthärda det mycket längre. Om jag hade något annat ställe att gå till, skulle jag rymma min kos, ehuru jag trivs så väl i Plumfield, men jag är inte modig och stark som du,

därför måste jag stanna och vänta, tills någon visar dem, att jag inte ljugit.

Medan han sade detta, såg Nat så förkrossad och förtvivlad ut, att Dan icke kunde uthärda det, utan svävande på målet mumlade:

— Du skall inte behöva vänta länge, varpå han hastigt gick sin väg och inte syntes till på flera timmar.

— Vad går åt Dan? frågade gossarna varandra flera gånger en söndag, som följde på en vecka, vilken aldrig tycktes vilja taga slut. Dan var ofta dyster, men den dagen var han så allvarsam och tyst, att ingen kunde få ett ord ur honom. När de spatserade, avlägsnade han sig från de andra och kom hem sent.Han tog ingen del i aftonens samtal, utan satt i skuggan, så försjunken i sina egna tankar, att han knappast tycktes höra, vad som föregick. Då mrs Hanna visade honom ett ovanligt gott betyg i samvetsboken, såg han därpå utan något småleende och sade i en tankfull ton;

— Ni tycker ju, att jag går framåt, icke sant?

— I hög grad, Dan, och jag är så glad, emedan jag alltid tyckt, att du endast behövde litet hjälp, för att bliva en gosse, som man kan vara stolt över.

Han blickade upp till henne med ett besynnerligt uttryck i sina svarta ögon — ett uttryck på en gång av stolthet, kärlek och sorg, vilket hon då icke kunde förstå, men som hon mindes långt efteråt.

— Jag är rädd för, att ni kommer att finna er besviken, men jag skall försöka, sade han och slog igen boken, utan ett tecken till nöje över den sida som han eljest så gärna flera gånger plägade genomläsa och tala om.

— Är du sjuk, min vän? frågade mrs Hanna med handen på hans skuldra.

— Min fot värker litet; jag tror, jag vill gå till sängs. God natt, moder, tillade han och höll en minut hennes hand mot sin kind, och då han avlägsande sig, såg han ut, som om han för alltid sagt farväl åt någonting mycket kärt.

— Stackars Dan! Han lägger Nats vanheder tungt på hjärtat. Det är en besynnerlig gosse; jag undrar, om jag någonsin skall förstå honom fullkomligt! sade mrs Hanna för sig själv, då hon med verklig tillfredsställelse tänkte på, huru mycket Dan på senare tider bättrat sig, men tillika insåg, att det låg mer i den gossen, än hon från början anat.

En av de omständigheter, som djupast sårade Nat, var något, som Tommy gjorde; ty efter sin förlust hade Tommy vänligt, men i en bestämd ton sagt honom ;

— Jag vill inte göra dig ledsen, Nat, men ser du, jag har inte råd att förlora mina pengar; vi lära således inte längre kunna vara kompanjoner, och därmed utströk Tommy namnteckningen »J. Banks & k:i».

Nat hade varit mycket stolt över detta »k:i» och flitigt uppsökt ägg, fört sina räkenskaper riktigt och ökat sina inkomster med en rund summa genom försäljningen av sin andel av varulagret.— O, Tom, måste du detta? sade han, finnande att det för alltid vore förbi med han goda namn och rykte i affärsvärlden, om detta komme att ske.

— Ja, det måste jag, svarade Tom bestämt. Emil säger, att när någon »försnillar» — det, tror jag, är rätta ordet — det betyder: taga pengar och rymma med dem — en firmas egendom, den andre stämmer honom eller angriper honom på något sätt och icke vidare vill hava något att göra med honom. Nu har du försnillat min egendom, och ehuru jag inte tänker stämma dig och ej heller anfalla dig, måste jag dock upplösa kompaniskapet oss emellan, emedan jag inte kan lita på dig och inte har lust att göra cession.

— Jag/ kan inte få dig att tro mig, och du vill inte taga mina pengar, ehuru jag med glädje skulle giva dig alla mina dollars, om du endast ville säga, att du inte tror, att jag tagit pengarna. Jag ber dig! Låt mig få söka upp äggen åt dig. Jag skall inte begära någon lön, jag vill göra det för intet. Jag känner alla ställena, och det roar mig.

Men Tommy skakade på huvudet, och hans glada, runda ansikte fick ett misstänksamt och hårt uttryck, då han snäsigt svarade: — Kan inte gå in därpå; skulle önska, att du inte kände ställena. Kom ihåg, att du inte får gå och söka i smyg och spekulera på mina ägg.

Denna skymf grep stackars Nat så djupt, att han ej förmådde smälta den. Han kände, att han icke blott förlorat sin kompanjon och beskyddare, men att han var bankrutt på ära och en utbörding i affärsvärlden. Ingen litade på hans ord, trots hans bemödanden att gottgöra sin förra osannfärdighet; namnteckningen var borta, firman upplöst och han en ruinerad man. Från ladan, gossarnas fashionablaste klubbrum, var han bannlyst, Cockletop och hennes systrar kacklade förgäves efter honom och tycktes verkligen lägga hans olycka på sinnet, ty äggen blevo allt färre, och några av pullorna drogo sig i förtrytelsen tillbaka till nya nästen, som Tommy icke kunde finna.

— De tro på mig, sade Nat, då han fick höra det, och ehuru gossarna hånskrattade åt en sådan idé, fann Nat tröst i den, ty då det går utför för någon här i

världen, är till och med en spräcklig hönas förtroende mycket trösterikt.

Tommy tog ingen ny kompanjon, ty misstroendet hade fått insteg i hans fordom förtroendefulla själ och förgiftat dess frid. Ned erbjöd sig att bliva hans bolagsman, men han vägrade och sade med en rättskänsla, som gjorde honom ära:

— Det kan komma att visa sig, att Nat icke tagit pengarna, och då kunde vi bli kompanjoner igen. Jag tror inte, att det kommer att hända, men jag vill giva honom ett tillfälle att hålla platsen öppen litet längre.

Billy var den ende person, Banks fann sig kunna förlita sig på i sin bod, och Billy inövades att söka efter ägg och framlämna dem oskadda samt ansåg sig rikligen lönad, då han fick ett äpple eller en bränd mandel. Morgonen efter Dans bedrövliga söndag sade Billy åt sin principal, i det han framlade resultatet av ett långt sökande:

— Endast två.

— Det blir värre och värre; jag har aldrig sett retsammare gamla hönor, brummade Tommy, tänkande på de dagar, då han ofta haft att glädja sig åt sex. Gott, lägg dem i min hatt och giv mig en ny bit krita. Jag måste anteckna dem i alla fall.

Billy steg upp på ett sädesmått och tittade in i vannan, där Tommy hade sina skrivmaterialier.

— Härinne ligga högar med pengar, sade Billy.

— Nej, det gör det inte. Aldrig mer låter jag min kassa ligga framme.

— Jag ser dem — en, fyra, åtta, tio dollars, envisades Billy, som ännu icke var särdeles hemma i räknekonsten.

— Vad du är för en åsna! Med dessa ord hoppade Tommy upp, för att själv taga ned sin krita, men hade hart när tumlat ned igen, ty där lågo verkligen fyra blanka fjärdedelsdollars i en rad och ovanpå dem en papperslapp adresserad till »Tom Banks», så att intet misstag skulle kunna äga rum.

— Tunnor tusan! skrek Tommy, tog dem och rusade in i huset, skrålande med full hals: Jag har fått tillbaka mina pengar I Jag har fått tillbaka mina pengar! Var är Nat?

Han var snart funnen, och hans förvåning och

glädje voro så omisskännliga, att få tvivlade på hans ord, då han nu förnekade all kunskap om saken.

— Hur kunde jag lägga dem tillbaka, när jag inte tagit dem. Tro mig nu och var snälla mot mig igen, sade han i en så bönfallande ton, att Emil klappade honom på ryggen och förklarade, att om ingen annan ville det, så ville han det.

— Det vill jag också, och jag är så innerligt glad, att det inte var du. Men vem katten är det? sade Tommy och skakade hjärtligt hand med Nat.

— Lika gott, eftersom de äro återfunna, sade Dan, med blicken fäst på Nats lyckliga ansikte.

— Gott, det här tycker jag om! Nej, jag tänker inte låta mina saker knipas och sedan återställas liksom genom taskspelarekonster, utbrast Tommy, seende på sina pengar, liksom om han misstänkt, att trolldom varit med i spelet.

— Vi skola nog upptäcka honom på ett eller annat sätt, ehuru han varit slug nog, att skriva detta så, att hans stil icke skulle kunna igenkännas, sade Frans i det han undersökte papperet.

— Diemi skriver mästerligt, inföll Rob, som icke hade någon synnerlig klar föreställning, vad som var meningen med allt detta bråk.

— Du får mig aldrig att tro, att det var han, om du också talar, tills du blir blå i synen, sade Tommy, och de andra protesterade högljutt mot en så orimlig idé, ty den lille pastorn, som de kallade honom, var upphöjd över all misstanke.

Nat märkte skillnaden i det sätt, varom de talade om Demi och om honom, och han skulle velat giva ut allt vad han ägde och hade för att bliva så trodd; ty han hade fått lära, huru lätt det är att förlora andras förtroende, och huru svårt, huru gruvligt svårt det är att vinna det tillbaka, och sanningen blev för honom en dyrbar klenod, sedan han lidit, för det att han föraktat henne.

Mr Bähr blev mycket glad över, att ett steg hade blivit taget på den rätta stråten, och väntade förhoppningsfullt på ännu flera upplysningar. Sådana kommo, förr än han väntat, och på ett sätt, som överraskade och bedrövade honom ganska mycket. Då de sutto vid kvällsvarden denna afton, ankom ett fyrkantigt pa-ket till rnr Bähr från mrs Bates, en fru i grannskapet. En biljett åtföljde paketetr och medan mr Bähr läste den, drog Demi av omslaget och utropade, då han såg innehållet:

— Kors, det är ju den bok, som farbror Teddy gav Dan.

— F-n anamma! utbrast Dan, ty han hade ännu icke kunnat vänja sig av med att svära, huru mycket han bjöd till.

— Vad är det? frågade mrs Bähr oroligt.

— Jag skulle helst velat tala med dig därom mellan fyra ögon, men Demi har fördärvat den planen, därför kan jag så gärna göra undan det nu, sade mr Bähr och såg- litet bister ut, som han alltid plägade, då han skulle fälla dom över någon låghet eller något svek.

— Biljetten är från mrs Bates, och hon säger, att hennes gosse Jimmy berättat henne, att han köpt boken av Dan förliden lördag. Hon såg, att den var värd mycket mer än en dollar, och i den tanken, att det var ett misstag, har hon skickat den till mig. Har du sålt den, Dan?

— Ja, sir, var svaret, som avgavs mycket långsamt.

— Varför?

— Behövde pengar.

— Till vad då?

— För att betala någon.

— Åt vem var du skyldig dem?

— Åt Tommy.

— Har aldrig i sitt liv lånat en cent av mig, utbrast Tommy och såg helt förfärad ut, ty han analde, vad som komma skulle, och tyckte, att han på det hela skulle föredragit trolldom, ty han beundrade Dan alldeles ofantligt.

— Kanske har han tagit dem, skrek Ned, som hade ett horn i sidan till Dan för doppningen och, såsom de flesta andra gossar, var en smula hämndlysten.

— O, Dan! utropade Nat och slog ihop händerna, utan att bekymra sig om smörgåsen i dem.

— Det här är en, ledsam affär, men jag måste komma på det klara med den, ty jag kan ej stå ut med att se er bevaka varandra som polisbetjänter, och att hela skolan skall råka i uppror på det här sättet.

Lade du den där dollarn i lådan denna morgon? frågade mr Bähr.

Dan såg honom stint i ansiktet och svarade i en fast ton:

— Ja, det gjorde jag.

Ett sorl hördes runt omkring bordet. Tommy släppte sin mugg, så att den gick i kras; Daisy utropade :

— Jag visste, att det inte var Nat.

Nan begynte gråta, och mrs Hanna lämnade rummet och såg så nedslagen, bedrövad och förlägen ut, att Dan icke kunde uthärda ,det. Han höll ett ögonblick händerna för ansiktet, därpå sträckte han upp huvudet, höjde på skuldrorna, liksom för att lyfta upp en börda gå dem, och sade med den sturska blick och i den till hälften beslutsamma, till hälften likgiltiga ton, som utmärkt honom, då han först kom:

— Jag har gjort det; och nu må ni göra med mig vad ni behagar, men jag tänker inte säga ett ord mer därom.

— Icke ens att du ångrar dig? frågade mr Bähr, förbryllad över förändringen hos honom.

— Jag ångrar mig inte.

— Jag skall förlåta honom, utan att han behöver be mig därom, sade Tommy, som tyckte, att det på sätt och vis var hårdare, att se den modige Dan hava råkat i olycka än den skygge Nat.

— Jag begär inte att bli förlåten, genmälde Dan vresigt.

— Kanske du dock kommer att göra det, när du lugnt fått tänka på saken för dig själv. Jag vill inte nu säga dig, hur överraskad och sviken i mina förhoppningar jag är, men om en stund skall jag komma upp och tala med dig i ditt rum.

— Tjänar till ingenting, sade Dan, försökande att tala trotsigt, men ur stånd därtill, då han såg mr Bährs sorgsna ansikte, och antagande hans ord för en tillsägelse att avlägsna sig, lämnade Dan rummet, som om han funnit det omöjligt att kvarstanna.

Det skulle hava gjort honom gott, om han stannat, ty gossarna samspråkade om saken med så uppriktigt deltagande, medlidande och förvåning, att det kanske skulle rört honom och förmått honom bedja om för-låtelse. Ingen gladde sig åt upptäckten, att det var han, icke ens Nat, ty trots alla hans fel, och de voro många, höll nu envar av Dan, emedan under hans sträva yta lågo några av de manliga dygder, vi mest beundra. Mrs Hanna hade varit Dans förnämsta stöd såväl som hans uppfostraririna, och hon lade det tungt på hjärtat, att hennes sista gosse och den, för vilken hon mest intresserade sig, blivit så dålig. Stölden i och för sig var illa nog, men att han ljugit och låtit en annan lida så grymt till följd av en orättvis misstanke, var värre, och bedrövligast av allt var försöket att i smyg återställa pengarna, ty det utvisade icke blott brist på mod, utan en förställningsförmåga, som icke bådade gott för framtiden. Ännu mera retsam var hans ihärdiga vägran att tala om saken, att bedja om förlåtelse eller att tillkännagiva någon ånger. Dagar förflöto, och han undangjorde sina läxor och sitt arbete tigande, mörk i hågen, utan att visa tecken till ånger. Liksom om deras sätt att behandla Nat tjänat honom till varning, anropade han ingens deltagande, tillbakavisade alla gossarnas försök att närma sig honom, tillbragte alla sina lediga stunder med att ströva omkring på fält och i skogar och sökte där finna lekkamrater bland fåglar och fyrfota djur, varmed han lyckades bättre, än de flesta gossar skulle hava gjort, emedan han kände dem så väl och höll så mycket av dem.

— Om detta fortfar mycket längre, är jag rädd för, att han rymmer bort igen, ty han är för ung för att stå ut med ett sådant liv som detta, sade mr Bähr, djupt nedslagen över felslåendet av alla sina bemödanden.

— För en liten tid sedan skulle jag hava varit mycket säker på, att ingenting skulle kunnat locka honom härifrån, men nu är jag beredd på vad som helst, ty han är så förändrad, svarade den stackars mrs Hanna, som sörjde över sin gosse och icke kunde trösta sig över, att han skydde henne mer än någon annan och, då hon försökte tala med honom mellan fyra ögon, endast såg på henne med de till hälften ilskna, till hälften bedjande blickarna av ett vilt djur, som fastnat i en snara.

Nat följde honom som en skugga, och Dan stöttehonom icke ohyfsat ifrån sig, som han gjorde med de andra, utan

sade på sitt tvära sätt:

— Ni ha rätt allesammans; tråka inte ut mig därmed. Jag kan fördraga det bättre än du.

— Men jag tycker inte om, att du skall vara alldeles ensam, sade Nat sorgset.

— Jag tycker om det, genmälde Dan, kvävande en suck, ty han kände sig verkligen ensam.

En dag, då han gick genom björklunden, råkade han några av gossarna, som roade sig med att klättra upp i träden och svinga sig ned igen, medan de spänstiga stammarna böjde sig, tills deras toppar nästan nådde marken. Dan stannade en minut för att se på leken, utan att likväl erbjuda sig att deltaga i den, och medan han stod där, kom turen till Jack. Han hade olyckligtvis valt ett för stort träd, ty när han svingade av, böjde det sig endast helt litet och lämnade honom hängande fruktansvärt högt.

— Hasa dig ned! Det finns ej någon annan utväg! ropade Ned nerifrån.

Jack försökte, men grenarna gledo honom ur händerna, och han kunde icke få sina ben kring stammen. Han sparkade och klängde och försökte haka sig fast, men förgäves, varpå han avstod från alla bemödanden och hängde där flämtande samt sade, alldeles rådlös:

— Tag emot mig! Hjälp mig! Jag måste släppa mig ner!

— Håll dig fast! ropade Dan, och nu bar det av med honom uppför trädet, så att det knakade i grenarna, medan han klättrade, till dess han var helt nära Jack, som full av fruktan och hopp blickade upp till honom.

— Ni komma båda att falla ner, sade Ned, som av sinnesrörelse gjorde höga luftsprång på sluttningen inunder, medan Nat sträckte ut sina armar i den vilda förhoppning att mildra fallets våldsamhet.

— Det är just det jag vill, stå inte kvar inunder, svarade Dan kallblodigt, och medan han talade, böjde han genom sin tillökning av tyngden trädet flera fot närmare marken.

Jack kom välbehållen ned, men lättad från halva sin börda, flög björken åter så plötsligt upp, att Dan, just då han svängde om för att släppa sig med raktpå fötterna, förlorade sitt tag och föll tungt ned på marken.

— Jag har inte gjort mig illa, om en stund är allt bra igen, sade han, sittande upprätt litet blek och yr, medan gossarna, fulla av beundran och oro, skockade sig omkring honom.

— Du är en hederspascha, och jag kan inte säga, hur förbunden jag är dig, utbrast Jack erkännsamt.

— Ingenting att tacka för, mumlade Dan, i det han långsamt reste sig.

— Jo, det är det, och jag vill skaka hand med dig, ehuru du är... Ned undertryckte det skymfliga ordet, som svävade honom på tungan, och räckte fram handen, tyckande, att detta var ett mycket vackert drag å hans sida.

— Men jag vill inte skaka hand med en luver, sade Dan och vände honom ryggen med en föraktlig blick, som kom Ned att erinra sig bäcken och retirera med en skyndsamhet, som var ingenting mindre än hedrande.

— Kom hem, gamle gosse, jag skall stödja dig, sade Nat och gick bort med Dan, låtande de andra stanna kvar för att språka om hans bedrift, undra på, när han skulle »sadla om» samt önska, att Tommys fördömda pengar varit i Jericho och inte förorsakat en sådan uppståndelse.

Då mr Bähr kom in i skolan följande morgon, såg han så lycklig ut, att gossarna undrade, vad som hänt honom, och verkligen trodde, att han inte var rätt slug, då de sågo honom gå rakt fram till Dan, taga honom i båda händerna, skaka dem duktigt och säga i ett enda andedrag:

— Jag vet nu, hur allt hänger ihop, och jag ber dig om förlåtelse. Det var likt dig att göra som du gjorde, och jag håller av dig därför, ehuru det aldrig är rätt att tala osanning ens för en väns skull.

— Vad är det! skrek Nat, ty Dan sade icke ett ord, utan lyfte blott upp huvudet, som om en börda fallit från hans skuldror.

— Det var inte Dan, som tog Tommys pengar; mr Bähr rent av framskrek dessa ord, så glad var han.

— Vem var det? utropade alla gossarna i korus. Mr Bähr pekade på en tom stol, och varje ögiaföljde riktningen av hans finger, ehuru ingen under en minut yttrade ett ord, så förvånade voro de.

— Jack återvände hem i morse, men han lämnade denna biljett efter sig, och under allmän tystnad uppläste mr Bähr följande skrivelse, som han funnit fast-bunden vid dörrlåset, då han steg upp:

»Det var jag, som tog Tommys dollar. Jag kikade genom en springa och såg honom gömma den där. Jag var rädd för att tala om det förut, fastän jag ville. Jag brydde mig just ej synnerligen om Nat, men Dan är en hederspascha, och jag kan inte stå ut med det längre. Jag har inte givit ut pengarna; de ligga under mattan i mitt rum, rakt bakom nattkommoden. Jag är gruvligt ledsen. Nu går jag hem och tror inte, jag någonsin skall komma tillbaka, varför Dan kan få mina saker. Jack,»

Det var just icke någon synnerligt prydlig epistel, ty den var illa skriven, full med bläckplumpar och mycket kort; men det var ett dyrbart papper för Dan, och då mr Bähr tystnade, gick gossen fram till honom och sade, något svävande på målet, men med klara ögon och det frimodiga, vördnadsfulla sätt, de försökt lära honom:

— Nu tillstår jag, att jag ångrar mig, och ber er, sir, att förlåta mig.

— Det var en välment osanning, Dan, och jag kan ej annat än förlåta dig, men som du ser, tjänade den till intet, sade mr Bähr med en hand på vardera av hans skuldror och med ett ansikte, strålande av tillfredsställelse och välvilja.

— Det avhöll gossarna från att plåga Nat. Det var orsaken, varför jag gjorde det. Det gjorde honom rent av förtvivlad. Jag för min del brydde mig just ej synnerligen om det, förklarade Dan, som om han njutit av att tala efter en så påkostande tystnad.

— Hur kunde du göra det? Du är alltid så god mot mig, stammade Nat, som kände ett starkt behov att omfamna sin vän och att gråta, känsloutgjutelser, av vilka, såsom endast anstående en flicka, Dan skulle hava funnit sig i hög grad skandaliserad.

— Allt är nu gott igen, gamle gosse, var därföringen narr, sade han, sväljande gråten, som satt honom i halsen, och skrattande, såsom han icke gjort på många veckor. Vet mrs Bähr det? frågade han ivrigt.

— Ja, och hon är så lycklig, att jag knappast vet, vad hon inte allt skulle vilja göra för dig, begynte mr Bähr, men kom inte längre, ty gossarna trängdes kring Nat i ett bullersamt utbrott av glädje och nyfikenhet; innan han likväl hunnit besvara mer än ett dussin frågor, yttrade plötsligt en hög röst:

— Tre hurrarop för Dan! och mrs Hanna stod på tröskeln, svingande en disktrasa, och såg ut, som hon velat valsa av glädje, såsom hon plägat, då hon var flicka.

— Välan då, skrek mr Bähr och gav till ett dundrande hurrarop, som kom Asia att spritta till i köket och bragte gamle mr Roberts, som just körde förbi, att säga:

— Skolor äro ej mera, vad de voro i mina unga dagar.

Dan stod på sig tämligen bra under en minut, men anblicken av mrs Hannas sällhet bragte honom alldeles ur jämvikten, och plötsligt rusade han ut genom förstugan in i salongen, dit hon genast följde honom, varefter ingendera syntes till på en halvtimme.

Mr Bähr fann det mycket svårt att lugna sin upprörda hjord, och då han såg, att några lektioner för tillfället inte kunde komma i fråga, fängslade han deras uppmärksamhet genom att berätta dem den vackra historien om de båda vänner, vilkas trohet mot varandra gjort deras namn odödliga. Gossarna lyssnade och lade det på minnet, ty just nu voro deras hjärtan rörda av den redliga tillgivenhet, ett par ringare vänner visat varandra. Osanningen var klandervärd, men den kärlek, som föranlett den, och det mod, som stillatigande fördrog den vanära, som bort drabba en annan, gjorde Dan till en hjälte i deras ögon. Heder och ära hade nu fått en ny betydelse, ett gott namn hade blivit kostbarare än guld; ty en gång förlorat, kunde det ej återköpas för pengar, och ömsesidigt förtroende gjorde livet ljuvare och lyckligare, än något annat kunde göra.

Tommy återgav med stolthet firman dess förra namn; Nat var ömt tillgiven Dan, och alla gossarna bemödade sig att giva båda upprättelse för den förramisstanken och avogheten. Mrs Hanna var utom sig av glädje över sina gossar, och mr Bähr tröttnade aldrig att berätta historien om sin unge Damon och sin unge Pythias.

FEMTONDE KAPITLET. I pilen.

Det gamla pilträdet såg och hörde denna sommar en hel mängd små uppträden och förtroenden, därför att det blivit ett favorittillhåll för alla barnen, och det tycktes glädjas däröver, ty de mottogos alltid med öppna armar, och de fridfulla stunder, de tillbragte under detsamma, gjorde dem alla gott. Det hade en en hel hop främmande en söndagseftermiddag, och en liten fågel talade om, vad som tilldrog sig där.

Först kommo Nan och Daisy med sina små tvättbunkar och tvålstycken — ty då och då fingo de ett anfall av ordentlighetsfeber — och tvättade alla sina dockkläder i bäcken. Asia ville icke tillåta dem »att gå omkring och slaska» i köket, och badrummet var förbjudet, alltsedan Nan glömde att avtappa vattnet, så att det flödade över och kom sakta droppande genom taket. Daisy gick systematiskt till väga, ty hon tvättade först de vita sakerna och sedan de brokiga, sköljde dem omsorgsfullt och hängde dem att torka på ett streck från en berberisbuske till en annan samt fasthakade dem med en uppsättning smånätta klämmare, som Ned svarvat åt henne; Nan däremot blötte alla sina små safcer i samma bunke och glömde dem sedan, medan hon samlade tisteldun för att stoppa en kudde åt Semiramis, drottning av Babylon, såsom en av dockorna var benämnd. Detta drog om en stund, och då mrs Vildhjärna kom för att taga ut sina kläder, syntes stora gröna fläckar på allting, ty hon hade glömt det gröna sidenfodret på en viss mössa, och dess färg hade bitit sig djupt in i de skära och blå klänningarna, de små lintygen, ja, till och med i den finast veckade underkjolen.

— Herre min Gud! Det här är just ett vackert spektakel! sade han suckande.— Lägg dem på gräset för att blekas, sade Daisy. med en min av överlägsen erfarenhet.

— Ja, det skall jag, och sedan kunna vi krypa upp i nästet och se efter, att de inte blåsa bort.

Drottningens av Babylon garderob utbreddes på stranden, varpå de små tvätterskorna vände upp och ned på sina tvättbunkar, på det att de skulle torka, klättrade upp i sitt näste och började på att prata, såsom damerna äro fallna för under avbrotten mellan de husliga görobålea.

— Jag ämnar skaffa mig ett fjäderbolster, passande till min nya kudde, sade mrs Vildhjärna, i det hon överflyttade tisteldunet från fickan till näsduken och tappade bort hälften under vägen.

— Jag skulle inte göra det; tant Hanna säger, att fjäderbolster icke äro hälsosamma, jag låter aldrig mina barn sova på någonting annat än en madrass, sade mrs Shakespeare Smith i en bestämd ton.

— Det bryr jag mig inte om; mina barn äro så starka, att de ofta sova på bara golvet och inte fråga efter det, detta var fullkomligt sant. Jag kan inte bestå mina barn madrasser, och jag tycker om att själv göra mina sängkläder.

— Skall inte Tommy begära betalt för fjädrarna?

— Det gör han kanske, men jag tänker inte betala honom, och det gör honom detsamma, genmälde mrs Vildhjärna, på ett lågsinnat sätt dragande fördel av T. Banks välkända godhjärtenhet.

— Jag tror, att den skära färgen kommer att försvinna ur den där klänningen mycket förr än det där gröna märket, menade mrs S., i det hon blickade ned från sin upphöjda ståndpunkt och bytte om samtalsämne, ty hon och hennes såta vän voro i många hänseenden av skiljaktiga åsikter, och mrs Smith var ett fruntimmer med mycken takt.

— Lika gott; jag är trött på dockor, och jag tror nästan, att jag lägger undan dem allesammans och sköter mitt lantbruk; jag tycker bra mycket mer om det än att spela husmor, sade mrs V., omedvetet uttryckande en önskan hos många äldre fruntimmer, vilka likväl icke så lätt kunna göra sig av med sin avkomma.

— Men du får inte övergiva dem, de komma att dö, om de sakna en moders vård.— Så låt dem dö då; jag är trött på att pyssla om barnungar, och jag ämnar leka med gossarna, de behöva mig för att se om sig, genmälde

fruntimret med den starka karaktären.

Daisy visste ingenting om kvinnans rättigheter; hon tog helt lugnt vad hon var i behov av, och ingen bestred hennes anspråk, emedan hon aldrig företog något, som hon icke kunde gå i land med, utan omedvetet gjorde bruk av den oemotståndliga makten av sitt eget inflytande för att av andra få sig tillerkänd någon förmån, till vilken hon bevisat sig vara berättigad. Nan försökte allt möjligt, utan att låta avskräcka sig av de ohyggliga dumheter, hon begick, samt pockade högljutt på att få göra allt, vad gossarna gjorde. De skrattade åt henne, knuffade undan henne och protesterade mot hennes inblandning i deras angelägenheter. Men hon lät icke kväsa sig, och hon yrkade på att bliva hörd, ty hennes vilja var stark, och hon hade en reformators eldiga själ. Mrs Bähr sympatiserade med henne, men försökte stävja hennes obändiga frihetssinne, i det hon visade henne, att hon måste giva sig litet till tåls, lära sig självbehärskning och vara i stånd att draga nytta av sin frihet, innan hon fordrade densamma. Det fanns ögonblick, då Nans hjärta veknade och hon medgav detta, och de inflytelser, under vilka hon stod, började småningom göra sig gällande. Hon förklarade icke längre, att hon ville bliva lokomotivförare eller grovsmed, utan slog sig på lantbruk och fann däri en utväg att giva luft åt all den energi, som låg förborgad i hennes livliga lilla kropp. Helt och hållet tillfredsställde det henne dock icke, ty hennes salvia och mejram voro döda ting och kunde icke tacka henne för hennes omtanke. Hon behövde något mänskligt att älska, arbeta för och beskydda och var aldrig lyckligare, än då de små gossarna kommo till henne med sina sönderskurna fingrar, knölar i huvudet eller blånor på lemmarna för att »lagas». Då mrs Hanna såg detta, föreslog hon, att hon skulle lära sig att göra det efter konstens regler, och madam Hummel fick sig en skicklig lärjunge i att förbinda, plåstra och lägga på omslag. Gossarna begynte kalla henne doktor Vildhjärna,och hon tyckte så mycket om det, att mrs Hanna sade åt professorn:

— Fritz, nu ser jag, vad vi kunna göra för det där barnet. Hon behöver någonting att leva för, och kommer att bliva en av de skarpa, sträva, missbelåtna kvinnorna, om hon inte får det. Låt oss icke stuka hennes lilla rastlösa natur, utan göra vårt bästa, att hon må komma i den verksamhet, som behagar henne, och litet längre fram övertala hennes far att låta henne få studera medicin. Hon kommer att bli en ypperlig doktor, ty hon har mod, starka nerver, ett ömt hjärta och rnne,rlig kärlek och deltagande för de svaga och lidande.

Mr Bähr smålog först, men gick in på att försöka och gav Nan en öirtträdgård samt lärde henne de olika medicinska egenskaperna av de växter, hon skötte, och lät henne lära känna verkningarna av deras läkedomskrafter på barnen, i de små krämpor, som de tid efter annan voro utsatta för. Hon lärde fort, mindes väl och visade ett förstånd och ett intresse, som voro högst uppmuntrande för professorn, vilken icke slog igen dörren om näsan på henne, därför att hon var en liten kvinna.

Hon tänkte på 'detta, där hon satt i pilen denna dag, och då Daisy på sitt milda sätt sade:

— Jag tycker om att sköta ett hushåll och ämnar ställa det trevligt för Demi, när vi blivit fullvuxna och komma och bo tillsammans, svarade Nan i en tvärsäker ton:

— Ja, men jag har ingen bror, och jag vill inte ha något hushåll att bråka med. Jag skall ha »ett apotek med högtals flaskor och lådor och mortlar, och jag skall åka omkring i schas och kurera sjuka. Ack, vad det skall bli roligt!

— Usch! Hur kan du fördra den stinkande smörjan och de gemena små pulvren och ricinolja och sennate och bröstsaft? utropade Daisy rysande.

— Jag tänker inte ta in något sådant, och därför rör det mig inte. Dessutom så botar det de sjuka, och jag tycker om att kurera folk. Försvann inte mrs Bährs huvudvärk, då hon drack mitt salviete, och gjorde inte min humle slut på Neds tandvärkefter fem minuters förlopp? Vad kan man mer begära?

— Skall du också sätta blodiglar och skära av ben och rycka ut tänder? frågade Daisy, skälvande vid blotta tanken därpå.

— Ja, jag skall göra allt; det är jag inte rädd för. Om människor bli sönderslagna, skall jag laga dem. Min farfar var doktor, och jag såg honom sy ihop en stor skåra i en karls kindben, och jag höll i svampen och var inte den

minsta smula rädd, och farfar sade, att jag var en modig flicka.

— Hur kunde du det? Det gör mig ont om sjuka människor, och jag sköter dem gärna, men mina ben darra så, att jag är tvungen att springa min väg. Jag är ingen modig flicka, sade Daisy suckande.

— Gott, du kan bli min sjuksköterska och pyssla om mina patienter, när jag giver dem medicin och skurit av dem benen, sade Nan, vars praktik uppenbarligen skulle komma att bliva av det heroiska slaget

— Skepp ohoj! Var är du, Nan? hördes en röst ropa nedifrån.

— Här äro vi.

— Jaså, jaså? sade rösten, och Emil visade sig, hållande den ena handen i den andra samt med ansiktet förvridet, liksom av smärta.

— O, vad står på? utropade Daisy ängsligt.

— En fördömd sticka i min tumme. Kan inte få ut den. Kan du inte göra ett försök att dra ut den, Nanny ?

— Den har trängt in mycket djupt, och jag har ingen nål, sade Nan, med mycket intresse undersökande en tjärig tumme.

— Tag en knappnål, sade Emil i häftigheten.

— Nej, den är för stor och har ingen skarp spets. Emellertid hade Daisy stoppat handen i fickan och

därur framdragit en liten nätt nålbok med fyra nålar i,

— Du är en liten snäll sötunge, som alltid har vad man behöver, sade Emil, och Nan beslöt att framdeles alltid hava en nålbok i sin egen ficka, ty just sådana fall som detta inträffade ständigt i hennes praktik.

Daisy höll handen för ögonen, men Nan sonderade och stack med stadig hand, medan Emil gav an-visningar, som icke finnas upptagna i något hittills utgivet medicinskt arbete.

— Styrbord nu! Stadigt, gossar, stadigt! Försök på en annan bog! Gå över stag! Där ha vi henne!

— Sug på fingret, befallde doktorn, beskådande stickan med kännareblick.

— För smutsigt, sade patienten, skakande sin blödande hand.

— Vänta, skall jag förbinda det, om du har en näsduk.

— Det har jag inte; tag en av de där trasorna därnere.

— Kors bevara mig! Nej, det blir inte av; det är ju dockkläderna, utbrast Daisy förtrytsamt.

— Tag en av mina, de stå dig gärna till tjänst, sade Nan, varpå Emil hoppade ned och tog upp den första »trasa», han såg. Det råkade vara den garnerade underkjolen, men Nan slet sönder den utan att förändra en min, och sedan hennes majestäts underkjol blivit förvandlad till ett nätt litet förband, avfärdade hon patienten med följande tillsägelse:

— Håll förbandet fuktigt och rubba det inte, så är tummen snart läkt och kommer inte att värka.

— Vad är jag skyldig? frågade kommodoren skrattande.

— Ingenting, jag håller en »fattigklinik», det vill säga en anstalt, där fattigt folk kureras utan avgift, gratis och för intet, förklarade Nan med en överlägsen min.

— Tackar så mycket, doktor Vildhjärna. 'Jag skall alltid vända mig till er, när något illamående påkommer, sade Emil och avlägsnade sig, men återkom om ett Ögonblick för att säga — ty en tjänst är den andra värd —: era paltor blåsa bort, doktor.

Förlåtande det vanvördiga ordet »paltor», nedstego damerna skyndsamt, plockade upp sin tvätt och begåvo sig hem för att elda den lilla ugnen och begynna att stryka.

En plötslig vindfläkt skakade den lilla pilen, som om han skrattat i mjugg åt det barnsliga pratet, som pågick i nästet, och knappast hade han blivit allvarsam igen, förrän ett nytt par fåglar slogo ned på hans grenar igen, för att börja en förtrolig växelsång.— Nu skall jag tala om för dig en hemlighet, be-gynte Tommy, pösande av stolthet över den viktiga nyhet, han hade att berätta.

— Berätta på då, svarade Nat, önskande att han tagit rned sin fiol, ty det var så skuggigt och lugnt där.

— Välan! Vi kamrater språkade om det sista intressanta fallet av juridisk överbevisning, sade Tommy, citerande på måfå efter ett tal, som Frans hållit i klubben, och jag föreslog, att vi skulle giva Dan någonting såsom upprättelse, för det vi misstänkt honom, för att visa vår aktning och så vidare, förstår du — någonting vackert och nyttigt, som han alltid kunde begagna och vara stolt över. Vad tror du vi valde?

— Ett fjärilsnät; han vill så gruvligt gärna ha ett sådant, sade Nat och såg lite flat ut, ty han tänkte själv skaffa honom ett sådant.

— Nej, kära du, det skall bli ett mikroskop, ett riktigt gentilt, med vilket man kan se tockna där »choser» — vad heta de nu igen? — i vattendroppar, och stjärnor och myrägg, och Gud vet vad inte allt. Blir det inte en riktigt rar present? sade Tommy, som icke tycktes hava riktigt klart för sig skillnaden mellan ett mikroskop och ett teleskop.

— Storståtligt! Ack, jag är så glad! Men kommer det inte att bli bra dyrt? utropade Nat, märkande, att man efter förtjänst började uppskatta hans vän.

— Ja, naturligtvis blir det det; men vi skola alla giva något bidrag. Mitt namn står främst på listan för mina fem dollars, ty om någonting alls skall göras, skall det göras på ett storartat sätt.

— Vad? Alltsammans? Jag har aldrig sett en så ädelmodig pojke, som du är, sade Nat med ansiktet strålande av uppriktig beundran.

— Ja, ser du, jag har haft så mycken förtret av min förmögenhet, att jag är trött på den och icke ämnar att spara något mera, utan giva bort allt så småningom, och då skall ingen avundas mig eller stjäla från mig något, och jag skall inte misstänka folk och leva i ständig oro för de välsignade pengarna, svarade Tommy, på vilken en millionärs oro och bekymmer legat som en tung börda.

— Skall mr Bähr tillåta dig det?

— Han tyckte, att det var en ypperlig idé ochsade, att några av de bästa män, han känt, föredragit att göra gott med sina pengar framför att samla rikedomar, som skulle bli ett trätofrö efter deras död.

— Din far är rik; handlar han på det sättet?

— Det vet jag inte bestämt; han ger mig allt, vad jag vill ha, så mycket vet jag. Jag ämnar tala med honom därom, när jag kommer hem. I vad fall som helst, skall jag föregå honom med gott exempel, och Tommy sade detta så allvarsamt, att Nat icke vågade skratta, utan aktningsfullt sade:

— Du kommer att kunna göra en hel hop saker med dina pengar, inte sant?

— Ja, så sade mr Bähr, och han lovade att råda mig, hur jag på ett nyttigt sätt skulle kunna utgiva dem. Jag ämnar begynna med Dan, och nästa gång jag får en dollar, skall jag göra något för Dick; han är en sådan snäll liten pys och har endast två cent i veckan i fickpengar. Han kan inte förtjäna mycket, som du vet, och därför skall jag bjuda till att ta litet hand om honom; och den godhjärtade Tommy riktigt längtade att få begynna.

— Jag tycker, att det är en vacker tanke, och jag ämnar slå ur hågen att köpa någon fiol; jag skall alldeles på egen hand skaffa Dan hans nät, och om det blir några pengar kvar, skall jag göra något för att fägna stackars Billy. Han håller av mig, och ehuru han icke är fattig, skulle han tycka om att få något smått av mig, därför att jag bättre kan komma underfund med, vad han önskar, än ni andra. Och Nat började undra på, hur mycket sällhet skulle kunna erhållas genom hans kostbara tre dollars.

— Delsamma skulle jag göra. Kom nu och bed mr Bähr att få gå med till staden på måndag eftermiddag, så kan du köpa nätet, medan jag köper mikroskopet. Frans och Emil skola också följa med, och vi skola få rätt muntert, medan vi göra vår rund i bodarna.

Gossarna gingo bort arm i arm och diskuterade sina nya planer med en viktig min, som var tämligen löjlig, men de började dock redan känna den ljuva tillfredsställelse, som beskäres dem, vilka, om än i än aldrig så ringa mån, försöka att vara en jordisk försyn för de fattiga och hjälplösa samt förgylla sin skärv medkärlekens guld, innan den förvaras där, varest tjuvar ej kunna bryta sig in och bortstjäla den.

— Kom upp och vila, medan vi sortera löven; det är så svalt och trevligt här, sade Demi, då han och Dan kommo hemvandrande från en lång promenad i skogen.

— Gott, svarade Dan, som var av en mycket fåordig natur, och upp gingo de.

— Hur kommer det sig att aspens löv darra mer än andra? frågade den vetgirige Demi, som alltid var säker på ett svar av Dan.

— Emedan de sitta fast på ett annat sätt. Ser du inte, att skaftet, där det förenar sig med lövet, är vridet åt ett håll och där det förenar sig med kvisten, är vridet åt ett annat. Detta gör, att asplövet skälver vid minsta vindfläkt, men almens löv hänga rakt och hålla sig stillare.

— Så besynnerligt; är det på samma sätt med den här? och Demi höll upp en mimosakvist, som han avbrutit från ett litet träd på gräsplanen, emedan det var så vackert.

— Nej, detta hör till ett släkte, som sluter sina blad, då man vidrör dem. ' Stryk med fingret över mitten av stjälken, så skall du få se, att bladen draga ihop sig, sade Dan, som höll på att examinera ett stycke glimmer.

Demi försökte det, och genast, veko de små bladen ihop sig, så att kvisten endast företedde en enkel bladrad i stället för en dubbel.

— Det var lustigt; berätta mig nu något om de andra. Vad är det för märkvärdigt med den här? sade Demi, i det han tog upp en ny gren.

— Den tjänar till föda åt silkesmaskarna, vilka leva av mullbärsblad, tills de börja att spinna in sig. Jag var en gång i en sidenfabrik, där rummen voro fulla med hyllor, som voro betäckta med löv, och maskarna åto så glupskt, att det prasslade i löven. Ibland åto de så mycket, att de dogo. Tala om det för Stuffy, och Dan skrattade, i det han tog upp ett litet, med en lav betäckt klippstycke.

— Jag vet någonting om de här mullbärsbladen; älvorna begagna dem till sängtäcken, sade Demi, som ännu icke helt och hållet upphört att tro på tillvaron av småfolket i det gröna.— Om jag hade ett mikroskop, skulle jag visa dig någonting vackrare än älvor, sade Dan, undrande, om han någonsin skulle bliva ägare av denna efterlängtade skatt. Jag kände en gång en gammal kvinna, som begagnade mullbärslöv såsom nattmössa, därför att hon hade en ansiktsfluss. Hon sydde ihop dem och bar dem för jämnan.

— Så lustigt! Var det din farmor?

— Har aldrig haft någon. Det var en kuriös gammal kvinna, som med nitton kattor bodde i ett litet ruckel. Folk kallade henne häxa; men det var hon inte, /ehuru hon såg ut som ett gammalt trasbylte. Hon var verkligt god mot mig, då jag bodde där på stället, och plägade låta mig få komma och värma mig vid sin eldstad, när de voro stygga mot mig, därborta på fattighuset.

— Har du varit i ett fattighus?

— En liten tid. Men det gör detsamma — det var inte det, jag ville tala om, sade Dan och gjorde tvärt slut på detta utbrott av öppenhjärtighet.

— Ack, jag ber dig, tala om för mig något om kattorna, sade Demi, som med bedrövelse märkte, att han gjort en obehaglig fråga.

— Just ingenting att tala om; endast att hon hade en hel hop sådana och förvarade dem i en tunna om natten, och då plägade jag gå och stjälpa omkull tunnan ibland och släppa ut dem över hela huset, och då grälade hon på mig och jagade dem och satte in dem igen, under det de fräste och jamade alldeles ursinnigt.

— Var hon beskedlig mot dem? frågade Demi med ett hjärtligt, barnsligt skratt, riktigt uppfriskande att höra.

— Det tror jag visst! Stackars gamla själ! Hon härbärgerade alla vilsegångna och sjuka kattor i staden, och den, som ville ha en, gick till madam Webber och fick välja sig en av vad slag och färg som behagades, och hon begärde endast nio pence därför — hon var så glad, när hennes kissar kunde få sig ett gott hem.

— Jag skulle bra gärna vilja se madam Webber. Kunde jag det, om jag gick dit?

— Hon är död. Alla mina bekanta äro det, sade Dan helt kort.— Det gör mig ont! och Diemi satt tyst ett ögonblick, funderande på vilket ämne han härefter skulle kunna bringa på tapeten, utan att träda grannlagenheten för nära. Han fann, att det var en ömtålig sak att tala om den avlidna gamla damen, men var mycket nyfiken med avseende på kattorna och kunde icke avhålla sig från att varsamt fråga:

— Botade hon de sjuka?

— Ibland. En hade ett brutet ben, och så spjälade hon det; en annan hade krampanfall, och den gav hon »meklamenter», tills den var botad. Men somliga dogo, och dem begrov hon, och dem som inte kunde tillfriskna, tog hon livet av på ett smärtlöst sätt.

— Hur bar hon sig då åt? frågade Demi, som tyckte, att det var någonting egendomligt tjusande hos denna gamla kvinna och någonting särdeles lustigt med kattorna, eftersom Dan smålog för sig själv.

— Ett snällt fruntimmer, som tyckte mycket om kattor, lärde henne det och gav henne något otyg och skickade till henne alla sina egna kissar att dränkas på det sättet. Madam plägade lägga en svamp, fuktad i Moroform, i botten på en gammal känga och sedan köra in kisse med huvudet nedåt. Kloroformen sövde kisse i blinken, och sedan dränktes den i varmt vatten, innan den vaknade.

— Jag hoppas, kattorna inte känna av det. Jag skall tala om historien för Daisy. Du har lärt känna en hel hop intressanta saker, icke sant? frågade Demi och försjönk i tankar över den vidsträckta erfarenhet, som en gosse måste hava förvärvat, vilken rymt sin kos mer än en gång och levat på egen hand i en stor stad.

— Jag önskar ibland, att jag icke gjort det.

— Varför det? Tycker du inte, att det gjort dig gott.

- Nej.

— Det är bra besynnerligt, att det skall vara så svårt att inverka på ditt sinne, sade Demi, i det han knäppte händerna kring sina knän och såg upp till himmelen, liksom för att erhålla någon upplysning om sitt favoritämne.

— Fan så svårt — nej, jag menar inte det, och Dan bet sig i läpparna, ty det förbjudna ordet undslapphonom, och han ville vara mera försiktig med Demi än med de andra gossarna.

— Jag skall låtsa, som om jag icke hört det, sade Demi, och du lär inte göra om det igen, det är jag säker på.

— Icke, om jag kan låta bli. Det är en av de saker, jag inte lyckas komma ihåg. Jag bemödar mig av alla krafter, men det hjälper inte mycket, sade Dan och såg mycket modfälld ut.

— Jo, men det gör det. Du säger inte hälften så mycket fula ord nu, som du förr plägade, och tant Hanna är nöjd, ty hon säger, att det är svårt att lägga av en sådan ovana.

— Säger hon verkligen det? och Dans ansikte klarnade upp en smula.

— Du måste ha en egen byrålåda att lägga dina fel uti, och dit måste du lägga svärjandet och sedan stänga till den. Så gör jag med min dålighet.

— Vad menar du? frågade Dan, som såg ut, som om han funnit Demi nästan lika rolig som något nytt slags

tordyvel eller skalbagge.

— Å, det är en av mina särskilda lekar, och jag skall tala om det för dig, fastän jag är rädd, att du kommer att skratta däråt, begynte Demi, glad att få utbreda sig över detta älsklingsämne. Jag leker, att mitt förstånd är ett runt rum, och att min själ är ett slags liten varelse med vingar, vilken bor i det Väggarna äro fulla med hyllor och lådor, och i dem förvarar jag mina tankar och min godhet och dålighet och alla möjliga saker. De goda förvarar jag, där jag kan se dem, och de dåliga låser jag väl in, men de krypa ut, och jag nödgas sticka in dem igen och pressa ned dem, ty de äro så starka. Tankarna leker jag med, när jag är ensam eller ligger till sängs, och jag utreder dem och gör vad jag vill med dem. Var söndag städar jag mitt rum och talar med den lille anden, som bor där, och säger honom, vad han skall göra. Han är mycket stygg ibland och bryr sig inte om mig, och då måste jag banna honom och föra honom till min morfar. Morfar får honom alltid att bli hygglig och att ångra sig; ty morfar tycker om den här leken och giver mig vackra saker att lägga i lådorna och lär mig, hur jag skall bära mig åt för att stänga in deotäcka. Vore det inte bäst, att du försökte på det sättet? Det är ett mycket gott sätt, och Demi såg så allvarsam och så övertygad ut, att Dan alls icke skrattade åt hans kuriösa fantasi, utan helt allvarligt sade;

— Jag tror inte, att det finns något lås, nog starkt för att stänga in min dålighet. I alla fall är mitt rum så fullskräpat, att jag inte vet, hur jag skall kunna städa upp det.

— Men du håller ju lådorna i ditt skåp riktigt spegelblanka; varför kan du inte göra detsamma med de andra?

— Jag är inte van därvid? Vill du visa mig hur? och Dan såg ut, som om han haft god lust att försöka Demis barnsliga metod att hålla en själ i ordning.

— Det skulle jag mycket gärna, men jag vet inte hur, utom att tala som morfar gör. Jag kan inte göra det så bra som han, men jag vill försöka.

— Tala inte om det för någon; men då och då skola vi träffas här och språka om saker och ting, och jag skall i stället berätta dig allt, vad jag vet om det, jag känner till. Är du nöjd därmed? och Dan räckte fram sin stora, grova hand.

Demi gav redoboget sin fina, lilla hand, och förbundet var slutet, ty i den lyckliga, fridfulla värld, där den yngre gossen levde, lekte lejon och lamm med varandra, och små barn undervisade oskuldsfullt dem, som voro äldre än de.

— Tyst! sade Dan, pekande åt boningshuset, just då Demi stod i begrepp att fördjupa sig i en ny beskrivning på bästa sättet att få bukt på dålighet och undertrycka den, och då de tittade ned från trädet, sågo de mrs Hanna långsamt skrida framåt, läsande, medan hon gick, och åtföljd av Teddy, som traskade bakom henne, dragande en liten omkullstjälpt vagn.

— Vänta, tills de få se oss, viskade Demi, och båda sutto stilla, medan paret nalkades. Mrs Hanna var så fördjupad i sin bok, att hon skulle gått rakt in i bäcken, om icke Teddy hejdat henne genom att säga:

— Mamma, jag vill fispa.

Mrs Hanna lade undan den tjusande bok, som hon en hel vecka försökt att läsa, och såg sig omkring efter ett metspö, ty hon var van att göra leksaker avingenting. Innan hon hunnit bryta av en kvist från häcken, föll en smal pilgren ned till hennes fötter, och då hon blickade upp, såg hon de två gossarna skrattande i sitt näste.

— Upp! Upp! skrek Teddy, sträckande ut armarna och låtande kjolarna fladdra, liksom i begrepp att flyga.

— Jag skall gå ned, och du skall få komma upp. Jag måste gå till Daisy nu; och Demi avlägsnade sig för att tala om historien om de nitton kattorna och de spännande episoderna om kängan och tunnan.

I ett nu var Teddy däruppe, och därpå sade Dan skrattande:

— Kom ni också; det är gott om utrymme. Jag skall låna er mitt stöd.

Mrs Hanna kastade en blick över sin skuldra, för att se, om ingen var i närheten, och som saken föreföll henne

rätt lustig, skrattade även hon och sade:

— Gott, om du inte talar om det, så tror jag, jag gör det, och med två lätta steg var hon uppe i pilen.

— Jag har inte klättrat uppför ett träd, sedan jag blev gift. Jag plägade vara mycket road därav, då jag var flicka, sade hon och såg särdeles belåten ut över sin skuggiga tillflyktsort.

— Läs nu, om ni vill, så skall jag taga vård om Teddy, föreslog Dan, begynnande att göra ett metspö åt den otålige lille pysen.

— Jag tror inte, att jag bryr mig om det nu. Vad hade du och Demi för er häruppe? frågade mrs Hanna, som av den allvarliga minen på Dans ansikte slöt, att han hade någonting på hjärtat.

— Å, vi höllo på att prata. Jag hade berättat för honom om löv och »tocke där», och han berättade för mig några av sina kuriösa lekar. Seså, herr major, fiska på nu! sade Dan, avslutande sitt verk med att sätta en blå fluga på den krökta knappnål, han fastsatt vid ändan av ett vid pilspöet fastknutet snöre.

Teddy lutade sig ned från trädet och var snart upptagen av att vakta på den fisk, som efter vad han trodde, ofelbart skulle komma att nappa på kroken. Dan höll honom i hans små kjolar, på det han inte huvud-stupa skulle falla ned i bäcken, och mrs Hanna förmådde snart Dan att tala, därigenom att hon gjorde det själv.— Jag är så glad, att du berättat Demi om löv och »tocke där»; det är just vad han behöver, och jag skulle önska, att du ville undervisa honom och låta honom få spatsera med dig.

— Jag skulle garna göra det, han är så kvick som en eld, men...

— Men vad?

— Jag trodde inte, ni skulle hysa förtroende till mig.

— Varför inte?

— Jo, Demi är något så dyrbart och så gott, och jag är en sådan odåga, att jag trodde, att ni ville hålla honom avskild från mig.

— Du är inte, såsom du säger, någon »odåga», och jag hyser fullkomligt förtroende för dig, emedan du redligt försöker att bättra dig och för var vecka gör allt större framsteg.

— Verkligen? och Dan blickade upp till henne, och det moln av misströstan, som legat utbrett över hans ansikte, började skingra sig.

— Ja, märker du det icke?

— Jag hoppades det, men jag visste det inte.

— Jag har väntat och givit akt i tysthet, ty jag föresatte mig att först låta dig undergå ett pålitligt prov och att, om du bestod det, giva dig den bästa belöning jag förmådde. Du har bestått det, och nu ämnar jag anförtro dig icke allenast Demi, utan min egen gosse, emedan du kan lära dem åtskilliga saker bättre än någon av oss.

— Kan jag? och Dan såg helt häpen ut över, att något sådant kunde vara tänkbart.

— Demi har levat så mycket tillsammans med äldre folk, att han behöver just vad du har, kunskap om vanliga saker, styrka och mod. Han tycker, att du är den käckaste gosse, han någonsin sett, och beundrar den kraft, du röjer i alla dina företag. Dessutom känner du till en hel hop naturföremål och kan berätta flera underbara historier om fåglar och bin och växter och fyrfotadjur, än som finnas i hans böcker, och som de äro sanna, så skola dessa historier öka hans kunskaper och göra honom gott. Förstår du nu, huru mycket du kan hjälpa honom, och varför jag så gärna vill, att han skall vara i ditt sällskap?— Men jag svär ibland och kunde säga honom någonting, som gjorde honom skada. Jag skall inte göra det med avsikt, men det kunde undslippa mig, just såsom »fan» undslapp mig för några minuter sedan, sade Dan, ivrig att göra sin plikt och bekänna sina fel för henne.

— Jag vet, att du försöker att icke säga eller göra något, som kunde skada den lille gossen, och härvidlag tror jag,

att Demi skall hjälpa dig, emedan han är så oskyldig och förståndig på sitt eget lilla vis samt har, vad jag försöker ingiva dig, min vän. — goda grundsatser. Det är aldrig för tidigt att försöka inplanta dem hos ett barn, och aldrig för sent att utveckla dem hos den mest vanvårdade fullvuxna människa. Ni äro ännu endast gossar, ni kunna hjälpa varandra ömsesidigt. Demi skall omedvetet styrka din sedliga känsla, och du skall styrka hans sunda förstånd, och jag skall hava den tillfredsställelsen att hava hjälpt er båda.

Ord kunna icke uttrycka huru glad och rörd Dan blev över detta förtroende och beröm. Ingen hade någonsin förr hyst förtroende till honom, ingen hade någonsin brytt sig om att upptäcka och vårda det goda hos honom, ingen hade någonsin anat, huru mycket gott låg förborgat hos den fattige gossen, som med stora steg höll på att gå sin undergång till mötes och dock så livligt kände och så högt uppskattade människors deltagande och hjälp. Ingen ära, han hädanefter kunde förvärva, kunde någonsin bliva hälften så dyrbar för honom som rättigheten att meddela det barn, han mest högaktade, sina få dygder och sitt lilla kunskapsförråd; och ingen starkare tygel kunde påläggas honom än den oskyldige följeslagare, som anförtrotts åt hans vård. Han fann nu mod att meddela mrs Hanna den överenskommelse, han redan uppgjort med Demi, och det fägnade henne, att första steget redan på ett så naturligt sätt var taget. Allt tycktes samverka till Dans bästa, och hon var glad på hans vägnar, emedan det tycktes vara en kinkig sak; och dock, sedan hon fortsatt sina bemödanden med fast tro på möjligheten av en förbättring även hos vida äldre och mera förhärdade personer än han, hade denna snabba och löftesrika förändring inträtt för att uppmuntra henne. Han insåg,att han nu hade vänner och en plats i världen, någonting att leva och verka för, och ehuru han icke sade många ord, besvarade allt, vad som var bäst och manligast i en hård erfarenhet i förtid mognad karaktär, den kärlek och det förtroende, som ägnades honom, och Dans räddning var nu betryggad.

Deras tysta samspråk avbröts av ett glädjerop av Teddy, som till var och ens överraskning verkligen fångade en forell, där ingen forell blivit sedd på åratal. Han var så förtjust över sin lysande framgång, att han yrkade på att få visa familjen sin fisk, innan Asia kokade den till kvällsvard, varför de tre stego ned och gingo därifrån tillsammans, alla glada och belåtna med vad de uträttat på denna halvtimme.

Ned var den, som därnäst besökte trädet, men endast för en kort stund, varunder han satt däruppe i allsköns bekvämlighet, medan Dick och Dolly fångade en mängd gräshoppor och syrsor åt honom. Han ämnade spela Tommy ett spratt och stoppa några dussin av de livliga små kräken i hans säng, så att Banks, när han klev i, skyndsamt skulle rusa ut igen och tillbringa en del av natten med att förfölja gräshoppor runt omkring i rummet. Jakten var snart förbi, och sedan Ned betalat jägarna några pepparmyntspastiller vardera, avlägsnade han sig för att bädda Tommys säng.

En timmes tid suckade och sjöng den gamla pilen för sig själv, pratade med bäcken och beskådade skuggorna, som blevo allt längre, i den mån solen gick ned. De första rosiga strimmorna föllo på dess smidiga grenar, då en gosse kom smygande uppför allén, över gräsplanen, och, då han varseblev Billy vid bäcken, gick fram till honom samt sade i en hemlighetsfull ton:

— Var så god och gå och säg mr Bähr, att jag vill tala med honom här. Låt ingen höra det.

Billy nickade och sprang sin väg, medan gossen svingade sig upp i trädet och satt där och såg orolig ut, ehuru stället och stunden ögonskenligt gjorde ett angenämt intryck på honom. Fem minuter därefter infann sig mr Bähr, steg upp på gärdesgården, lutade sig inåt nästet och sade i en vänlig ton:

— Det fägnar mig att se dig, Jack, men varför inte komma in och träffa oss alla på en gång?

— Förlåt, sir, jag ville se er först. Farbror tvagmig att komma tillbaka. Jag vet, att jag inte förtjänar något vänligt ord, men jag hoppas, att gossarna inte skola bli hårda mot mig.

Den stackars Jack kom just ej synnerligen ur fläcken, men det var uppenbart, att han var ledsen och blygdes och önskade bliva mottagen på så goda villkor som möjligt; ty hans farbror hade piskat upp honom grundligt och bannat honom duktigt, för det han följt det exempel, han själv givit honom. Jack hade tiggt och bett att icke bliva tillbakaskickad, men skolan var billig, och mr Ford var obeveklig, varför gossen så tyst som möjligt återvände

och sökte skydd bakom mr Bähr.

— Jag vill hoppas det, men jag kan inte gå i borgen för dem, ehuru jag skall se till, att de icke bliva orättvisa. Jag tycker, att eftersom Dan och Nat lidit så mycket, fast de voro oskyldiga, du bör lida något, eftersom du är skyldig. Tycker du inte själv detsamma? frågade mr Bähr, vilken det gjorde ont om Jack, men som dock ansåg honom förtjäna straff för ett felsteg, till vars ursäkt så föga kunde anföras.

— Det kan väl hända, men jag skickade tillbaka Tommys pengar, och jag sade, att jag ångrade mig; var inte detta nog? sade Jack tämligen vresigt, ty en gosse, som kunde begå en så låg handling, var icke modig nog att tåligt bära följderna.

— Nej, jag tycker, att du, redligt och öppet, bör bedja alla tre gossarna om förlåtelse. Du kan inte vänta att de genast skola akta dig och lita på dig, men du kan utplåna denna vanära, om du försöker, och jag skall hjälpa dig. Att stjäla och ljuga äro avskyvärda synder, och jag hoppas, att detta skall bliva dig en minnesbeta. Det fägnar mig, att du blyges, det är ett gott tecken; bär det med tålamod och gör ditt bästa att förtjäna ett bättre rykte.

— Jag skall hålla en auktion och sälja alla mina saker för en spottstyver, sade Jack, visande sin ånger på det mest karaktäristiska sätt.

— Jag tror, det skulle vara bättre att skänka bort dem och börja bygga på en ny grund. Tag »ärlighet varar längst» till ditt ordspråk och efterlev det i handling, ord och tanke, och om du också icke förtjänarett öre pengar i sommar, skall du dock vara en rik gosse i höst, sade mr Bähr allvarsamt.

Detta var hårt, men Jack samtyckte, ty han insåg verkligen, att man inte kommer långt med att bedraga, och önskade återvinna gossarnas vänskap. Hans hjärta hängde fast vid hans ägodelar, och han suckade inom sig vid tanken på att giva bort vissa dyrbara saker. Att göra offentlig avbön var lätt i jämförelse därmed; men han började nu att upptäcka, att vissa andra saker, osynliga, men högst värderika, voro mer förmånliga att äga än knivar, metkrokar eller till och med pengar. Han beslöt därför att köpa upp en smula gott namn och rykte, även för högt pris, och förskaffa sig .sina lekkamraters aktning, ehuru den icke var någon säljbar artikel.

— Välan, jag skall göra det, sade han plötsligt med en min av beslutsamhet, som behagade mr Bähr.

— Gott, och jag skall bistå dig. Kom nu och begynn genast.

Och fader Bähr återinförde gossen, som fläckat sin heder, i hans lilla värld, vilken i början mottog honom med köld, men småningom bemötte honom med mera värme, sedan han visat, att han haft nytta av läxan, och att han uppriktigt längtade efter att börja en bättre affär med ett nytt varulager.

SEXTONDE KAPITLET.

Hur en fölunge tämjes.

— Vad i all världen har gossen för sig? sade mrs Hanna för sig själv, då hon såg Dan springa omkring den fyrahundrafemtio famnar långa triangeln, liksom det gällt ett vad. Han var ensam och tycktes hava föresatt sig att springa sig en 'feber på halsen eller bryta nack,en; ty efter flera varv försökte han att hoppa över muren och göra kullerbyttor uppför allén samt sjönk slutligen »ned på gräset framför dörren, som om han varit alldeles utmattad.
— Övar du dig till en kapplöpning, Dan? frågade mrs Hanna från fönstret, där hon satt.

Han blickade hastigt upp, stannade flämtande och svarade endast med ett skratt:

— Nej, jag släpper endast ut min ånga.

— Kan du inte hitta på ett svalare sätt att göra det. Du kommer att bli sjuk, om du rusar åstad så där i ett så varmt väder, sade mrs Hanna, också skrattande, i det hon kastade ut åt honom en stor solfjäder av palmblad.

— Kan inte hjälpa det. Jag måste springa någon-städes, svarade Dan med ett så konstigt uttryck i sina oroliga ögon, att mrs Hanna blev helt hjärtängslig och hastigt frågade:

— Börjar Plumfield bli för trångt för dig?

— Jag skulle ingenting ha emot, att det vore litet större. Jag tycker dock rätt bra om det; men saken är den, att hin onde stundom får makt med mig, och då skulle jag vilja rymma.

Orden tycktes komma över hans läppar emot hans vilja, ty det syntes på honom, att han var ledsen minuten efter sedan han yttrat dem, och han tycktes anse sig hava förtjänat en förebråelse för sin otacksamhet. Men mrs Hanna förstod hans känslor, och ehuru bedrövad över förhållandet, kunde hon icke förtycka gossen, att han tillstod det. Hon blev riktigt ängslig, då hon såg, huru lång och stark han blivit, huru fullt av energi hans ansikte med de spelande ögonen och den beslutsamma munnen var, och då hon ihågkom den fullkomliga frihet, han åtnjutit i åratal förut, insåg hon, huru tungt till och med det lätta tvånget i detta hem stundom måste falla sig för honom, när det gamla obändiga sinnet rann på honom.

— Ja, sade hon för sig själv, min vilda falk behöver en större bur; och dock, om jag släpper honom från mig, är jag rädd, att han går förlorad. Jag måste försöka att hitta på något lockbete, starkt nog för att hålla honom kvar.

— Jag vet precis, hur det hänger ihop, sade hon högt. Det är icke, såsom du säger, »hin onde», utan alla unga människors mycket naturliga begär efter frihet. Jag plägade känna mig alldeles på samma sätttill mods, och en gång tror jag verkligen, att jag för en minut tänkte på att rymma.

— Varför gjorde ni det inte? sade Dan, i det han med synbar åtrå att fullfölja ämnet kom fram och lutade sig mot det låga fönsterbrädet.

— Jag insåg, att diet var dåraktigt, och kärlek till min moder höll mig kvar hemma.

— Jag har ingen mor, begynte Dan.

— Jag trodde, att du hade en nit, sade mrs Hanna och strök sakta det sträva håret ur hans heta panna.

— Ni är alldeles obeskrivligt god mot mig, och jag kan aldrig vara er nog tacksam, men det är inte alldeles detsamma, eller hur? sade Dan och såg upp till henne med en tankfull, forskande blick, som gick henne djupt till hjärtat.

— Nej, kära du, det är icke detsamma och kan aldrig vara det. Jag tror, att en egen moder skulle hava varit till stor nytta för dig. Men eftersom du ingen har, så låt mig intaga hennes plats. Jag fruktar} att jag inte gjort allt, vad jag bort; eljest skulle du icke vilja lämna mig, tillade hon sorgset.

— Jo, det har ni! utbrast Dan ivrigt. Jag vill inte gå, och jag ämnar inte gå, om jag kan låta bli. Men litet emellan 'förekommer det mig, som om jag måste giva mig luft på något sätt. Jag känner ett behov att löpa rakt framåt någonstädes, att slå sönder något eller piska upp någon. Jag vet inte varför, men jag gör det, och det är alltihop.

Dan skrattade, medan han sade detta, men det var hans fulla allvar, ty han rynkade sina svarta ögonbryn och slog näven i fönsterbrädet med sådan kraft, att mrs Hannas fingerborg hoppade ned i gräset. Han gick och hämtade den åt henne, och då hon tog den, fasthöll hon den stora bruna handen och sade med en blick, som visade, hur påkostande det föreföll henne:

— Välan, Dan, spring din kos, om du måste det, men spring inte långt och kom snart tillbaka till mig, ty jag skall ganska mycket sakna dig.

Han blev tämligen bestört över denna oväntade tillåtelse att spela rymmare, och detta minskade på visst sätt hans begär att gå sin väg. Han förstod inte varför, men det gjorde mrs Hanna, och som hon kände människosjälens naturliga vrånghet, räknade honpå, att detta skulle främja hennes avsikter. Hon kände instinktlikt, att ju mera band man lade på gossen, desto mera skulle han spjärna emot; men lämnades han fri, skulle han vara belåten med blotta förnimmelsen av frihet jämte kunskapen om, att hans närvaro var kär för dem, som han mest höll av. Det var ett litet experiment, men det lyckades, ty Dan stod ett ögonblick tyst, omedvetet plockande solfjädern i stycken och begrundande saken i sin själ. Han insåg, att hon vädjat till hans hjärta och hans heder, och tillkännagav, att han förstod det, genom att plötsligt, med ett ansiktsuttryck, som på en gång röjde bedrövelse och fast föresats, säga:

— Jag skall inte gå mm väg ännu på en tid, och jag skall låta er veta det på förhand, innan jag rymmer. Det är ju rent spel, eller hur?

— Ja, vi vilja låta det förbliva därvid. Nu har jag lust att se, om jag inte kan hitta på något bättre sätt för dig att släppa ut din ånga än att springa omkring här som en galen hund, bryta sönder minasolfjädrar eller slåss med gossarna. Vad skulle vi finna på? och under det Dan försökte att laga den skadade solfjädern, bråkade xnrs Hanna sin hjärna, för att utfundera något, som kunde kvarhålla hennes landstrykare, till dess han lärt sig att tycka mera om sina lektioner.

— Vad skulle du säga om att bli min postiljon? frågade hon, i det hon plötsligt fick en ljus idé.

— Gå till staden och uträtta ärenden? frågade Dan, som genast började se intresserad ut.

— Ja, Frans är trött på det, Silas kan för tillfället icke undvaras, och mr Bähr har icke tid. Gamla Andy är en pålitlig häst, du är en skicklig körsven och hittar överallt i staden, likaväl som någon brevbärare. Tänk, om du skulle försöka det och se till, om det icke skulle göra alldeles detsamma att åka bort två eller tre gånger i veckan, som att springa bort en gång i månaden.

— Jag skulle tycka om det alldeles ofantligt, bara jag får vara allena och göra allt själv. Jag vill inte, att någon av de andra gossarna skall hänga mig i hälarna, sade Dan, på vilken den nya idén slog så an, att han redan började taga på sig en affärsmin.— Om mr Bähr ingenting har att invända, skall du helt och hållet få din vilja fram. Emil lär väl bli fnurrig, men åt honom kan man inte anförtro hästar, och det kan man åt dig. Apropå, i morgon är torgdag, och jag måste sätta upp min lista. Det är så gott, att du ser till, att vagnen är i ordning, och säg åt Silas, att han har frukt- och grönsakerna i ordning åt min mor; du får lov att stiga upp tidigt och komma tillbaka i tid, tills skolan begynner; kan du det?

— Jag är alltid uppe tidigt på morgonen, sade Dan och kastade skyndsamt jackan över axlarna.

— Morgonstund har guld i mun den här gången, det är säkert, sade mrs Hanna muntert.

— Och ett rätt vackert stycke guld var det, svarade Dan och gick skrattande bort för att fästa en ny snärt på piskan, tvätta vagnen och utdela befallningar åt Silas med all den värdighet, som tillkommer en ung postiljon.

— Innan han tröttnat på detta, skall jag hitta på något annat och hava det i beredskap, när orolighetsfebern nästa gång kommer på honom, sade mrs Hanna för sig själv, medan hon skrev sin lista med en känsla av djup tacksamhet över, att icke varenda en av hennes gossar var en Dan.

Mr Bähr godkände icke till alla delar denna nya plan, inen gick in på, att den skulle få försökas, vilket sporrade Dans hederskänsla och förmådde honom att avstå från vissa vilda planer, som han uppgjort, och i vilka den nya snärten och den långa backen skulle spelat en framstående roll. Han steg upp och for av tidigt följande morgon samt motstod hjältemodigt frestelsen att köra i kapp med mjölkbuden, som åkte in till staden. Sedan han väl tommit dit, uträttade han omsorgsfullt sina ärenden och kom till mr Bährs överraskning och tant Hannas stora tillfredsställelse hemåkande i lagom tid för skolan. Kommodoren, blev verkligen fnurrig över Dans befordran, men han lugnades genom ett ypperligt hänglås till sitt nya båthus och genom tanken, att sjömän voro bestämda till högre hedersposter än att köra torgvagnar och uträtta familjeärenden. Sålunda skötte Dan väl och med belåtet sinne sitt nya ämbete i flera veckor och nämnde ej ett ord om att rymma. Men en dag kom mr Bähr på honom,då han mörbultade Jack, som låg och vrålade om nåd under hans knän.

— Vad nu, Dan? Jag trodde, du hade avstått från att slåss? sade han, i det han kom Jack till undsättning.

— Vi slåss inte, vi bara brottas, sade Dan i det han motsträvigt upphörde.

— Det ser nästan alldeles så ut och känns nästan alldeles så, eller hur, Jack? sade mr Bähr, då den besegrade gentlemannen med svårighet kom på benen igen.

— Det skall inte bli i brådkastet jag brottas med honom igen. Han har nästan bultat huvudet av mig, brummade Jack, hållande fast denna del av sin lekamen, liksom om den verkligen lossnat på hans skuldror.

— Saken är den, att vi började på gyckel, men när jag fick omkull honom, kunde jag inte låta bli att knöla på honom, förklarade Dan, som såg ut, som om han skämdes litet smått.

— Jag förstår. Åtrån att gå någon på livet var så stark, att du icke kunde motstå den. Du är ett slags bärsärk, Dan, och att ha någon att nappas med är för dig något lika nödvändigt som för Nat hans musik, sade mr Bähr, som kände till hela samtalet mellan gossen och mrs Hanna.

— Kan inte hjälpa det. Därför, såvida du inte vill bli knölad, så gör du bäst i att inte komma i min väg, svarade Dan, med en varnande blick i sina svarta ögon, som kom Jack att skyndsamt retirera.

— Om du vill ha någon att brottas med, så skall jag giva dig en segare motståndare än Jack, sade mr Bähr, och gående förut till vedgården, pekade han på åtskilliga trädrötter, som blivit uppgrävda på våren och legat där, väntande på att bliva kluvna.

— ‚Se där! När du känner dig benägen att misshandla gossarna, så kom bara hit och giv fritt spelrum åt dina överflödande livskrafter, och jag skall tacka dig därför.

— Det vill jag, och därmed tog Dan den yxa, som låg honom närmast, halade ut en seg rotkubb och satte åt den så kraftigt, att spånorna flögo vida omkring och mr Bähr flydde för brinnande livet.

Till hans stora förnöjelse tog Dan honom på orden, och man såg honom ofta med hatt och jacka av ochögonen lågande av vrede avlas med de obäkiga kubbarna, ty han blev stundom topprasande på några av sina motståndare och svor på dem halvhögt, till dess han övervunnit dem, då han jublade och i triumf marscherade till lidret med armen full av knölig ekved. Han fick händerna fulla med blåsor, hans rygg värkte, och hans yxa blev slö, men det gjorde honom gott, och han hade större hugnad av de fula rötterna, än någon kunnat föreställa sig, ty med varje hugg arbetade han bort något av den hämmade kraft, som han eljest skulle slösat bort på något mindre oskadligt sätt.

— När det är slut med detta, vet jag verkligen inte, vad jag skall taga mig till, sade mrs Hanna för sig själv, ty ingen ingivelse kom, och hennes förstånd började att stå stilla.

Men Dan hittade själv på en ny sysselsättning åt sig och njöt av den en tid, innan någon upptäckte orsaken till hans belåtenhet. En vacker ung häst, som tillhörde mr Laurie, befann sig i Plumfield denna sommar och sprang lös omkring på en stor betesmark på andra sidan bäcken. Gossarna voro alla förtjusta i det vackra, eldiga djuret och roade sig en tid bortåt med att se det galoppera och skutta omkring med sin yviga svans fladdrande och sitt vackra huvud i luften, Men de tröttnade snart därpå och lämnade prins Charles åt sig själv. Alla utom Dan; han tröttnade aldrig att se på hästen, och underlät knappast en dag att hälsa på honom och bjuda honom på en sockerbit, en skiva bröd eller ett äpple. Charlie var tacksam och antog vänskapsanbudet, och de två älskade varandra, som om de känt, att något oförklarligt men starkt föreningsband funnes dem emellan. På vilken del av det vidsträckta fältet Charlie än befann sig, kom han genast i fullt språng, då Dan visslade åt honom vid skranket, och gossen var aldrig lyckligare, än när det sköna, snabba djuret lade sitt huvud på hans skuldra och blickade upp till honom med de vackra ögonen, som sågo så kloka och fromma ut.

— Vi förstå varandra utan något snack, icke sant, gubben min? plägade Dan säga, stolt över hästens förtroende och så avundsjuk över att stå så väl hos honom, att han icke för någon omtalade, på hur förtrolig fotde voro med varandra, och aldrig bad någon annan än Teddy åtfölja sig under dessa dagliga besök.

Mr Laurie kom då och då, för att se, hur det stod till med Charlie, och talade om att låta köra in honom på hösten.

— Han lär inte behöva mycken tämjning, han är ett sådant milt, godlynt djur. Jag skall komma hit själv och försöka honom med en sadel endera dagen, sade han under ett av dessa besök.

— Han låter mig sätta en grimma på sig, men jag tror inte, han skulle tåla en sadel, även om ni lade på den, svarade Dan, som aldrig underlät att vara närvarande, då Charlie och hans herre möttes.

— Jag skall narra honom att bära den och icke bry mig om, ifall han kastar av mig ett par gånger i början. Han

har aldrig blivit hårt behandlad, och därför, ehuru han lär bli förvånad över den nya roll, han kommer att spela, tror jag inte han skall bli rädd, och hans krumsprång skola icke göra någon skada.

— Jag undrar, vad han skulle göra, sade Dan för sig själv, då mr Laurie avlägsnade sig med professorn och Charlie återvände till skranket, varifrån han avlägsnat sig, då herrarna infunno sig.

Ett djärvt infall att själv försöka experimentet kom på gossen, då han satt på den översta gärdsgårdsstören med den skinande ryggen så frestande nära sig. Utan att ett ögonblick tänka på faran, lydde han ingivelsen, och medan Charlie i allsköns ro naggade på äpplet, som han räckte honom, tog Dan helt hastigt och lustigt plats. Han satt dock icke länge kvar, ty med en förvånad fnysning stegrade sig Charlie kapprak och lät Dan falla ned på marken. Fallet skadade honom icke, ty gräsmattan var mjuk och han hoppade upp och sade skrattande:

— Jag gjorde det likväl! Kom hit, din skurk, så skall jag försöka det igen.

Men Charlie fann icke för gott att nalkas, och Dan lämnade honom, föresättande sig att lyckas till slut, ty en strid sådan som denna var precis i hans smak. Gången därpå tog han med sig en grimma, och sedan han fått den på, lekte han med hästen en stund, ledande honom av och an och låtande honom göra allehanda krumsprång, tills han blev en smula trött;då satte sig Dan på muren och gav honom bröd, men passade på tillfället, och sedan han fått väl tag i grimman, gled han ned på hästens rygg. Charlie försökte det gamla knepet, men Dan höll i sig, ty han hade fått en liten övning med Toby, som en och annan gång hade ett anfall av istadighet och försökte att kasta av sin ryttare. Charlie blev både häpen och förargad, och sedan han dansat omkring en minut, satte han av i fullt galopp, och ned damp Dan med benen i vädret. Hade han icke tillhört det slags gossar, som komma helskinnade undan alla slags faror, skulle han hava brutit halsen; som det var, gjorde han ett svårt fall och låg ännu alldeles yr i huvudet, medan Charlie ilade runt omkring fältet, slängande upp huvudet med alla tecken till belåtenhet över sin ryttares nederlag. Plötsligen tycktes det dock falla honom in, att det icke måtte stå alldeles rätt till med Dan, och som han var av en högsint natur, kom han för att se, vad som var på färde. Dan lät honom nosa och vara förbryllad en stund, sedan såg han upp till honom och sade i en bestämd ton, som om hästen kunnat förstå honom: — Du tror, att du besegrat mig, men du misstar dig, gamle gosse; jag skall rida dig ändå — det skall du bliva varse.

Han försökte icke mer den dagen, men kort därefter prövade han en ny metod att vänja Charlie vid en börda; han fastspände en hopviken filt på hans rygg och lät honom sedan löpa och stegra sig och vara ilsken bäst han ville. Efter några få anfall av uppstudsighet gav Charlie med sig, och efter några dagars förlopp tillät han Dan att sitta upp på sig och stannade ofta tvärt för att se sig omkring, liksom om han till hälften tåligt, till hälften förebrående sagt: — Jag förstår det inte, men som jag förmodar, att det inte är illa menat, ursäktar jag den frihet du tager dig.

Dan klappade och berömde honom och gjorde en liten ritt var dag, varvid han ofta föll, men höll ut det oaktat, längtande att försöka en sadel och töm, men icke vågande tillstå, vad han hade gjort. Han fick likväl sin vilja fram, ty någon, som varit vittne till hans pojkstreck, lade ut ett gott ord för honom.

— Vet herrn, vad den där krabaten har gjort på senare tider? frågade Silas sin husbonde en afton, då han erhöll sina order för följande dagen.— Vem menar du? sade mr Bähr med en undergiven min, väntande att få höra någon ledsam nyhet.

— Dan, han har försökt tämja fålen, sir, och jag vill dö på fläcken, om han inte gjort det, svarade Silas, grinande av välbehag.

— Hur vet du det?

— Hå kors, jag har alltid ögonen på de små rustibussarna och vet mestadels vad de ha för sig; därför, när Dan beständigt gick bort till betesmarken och kom hem brun och blå, misstänkte jag strax, att nät var på färde. Jag sa ingenting, men jag kröp upp på löftet, och därifrån såg jag honom ha alla möjliga upptåg för sig med Charlie. Jag vill vara skapad som en nors, om han inte blev kastad av gång på gång och slängd omkring som en mjölpåse. Men det var sån ruter i pojken, att han övervann allt, och han syntes tycka "om'et och höll i sig, som om han föresatt sig att segra.

— Men Silas, du skulle hava förhindrat det — gossen kunde hava blivit dödad, sade mr Bähr, undrande på, vad för pojkstreck hans vildbasare skulle hitta på nästa gång.

— Hade väl bort det, förstås; men det var Ingen verklig fara, ty Charlie har aldrig några konster för sig och är en så saktmodig häst man någonsin kan önska. Saken var den, att jag inte kunde förmå mig att fördärva nöjet, ty om, det är nånting jag beundrar, så är det katighet, och det är Dan pinfull av. Men nu vet jag, att han går och trånar efter en sadel och vill dock inte taga ens den gamla i smyg, och därför tänkte jag, jag skulle gå och tala om'et, och kanske herrn skulle låta honom få försöka, vad han duger till. Mr Laurie har nog ingenting emo'et och Charlie har endast gott därav.

— Vi få väl se, sade mr Bähr och gick att höra efter, hur det hängde ihop med saken.

Dan bekände genast och ådagalade med stolthet att Silas hade rätt, då han prisade hans makt över Charlie, ty medelst mycket smek, många morötter och oändlig ihärdighet hade han lyckats att rida fölungen med tillhjälp av en grimma och en filt. Mr Laurie blev mycket road, då han fick höra historien, och han var så belåten med Dans mod och skicklighet, att hanlät honom, vara med om alla ytterligare manövrer, ty han tog genast itu med Charlies uppfostran, sägande att han icke ämnade låta överträffa sig av en pojk-vasker. Tack vare Dan, vande sig Charlie lätt vid sadeln och tömmen, sedan han en gång försonat sig med det förtretliga betslet, och sedan mr Laurie dresserat honom något litet, fick Dan lov att rida honom, vilket väckte mycken beundran och avund hos de andra gossarna.

— Är han inte vacker och lyder han mig inte som ett lamm? sade Dan en dag, då han steg av och stod med sin arm kring Charlies hals.

— Ja, och är han inte ett nyttigare och behagligare djur än den vilda fåle, som tillbragte sina dagar med att löpa kring fältet, hoppa över gärdsgårdar och springa bort då och då? frågade mrs Bähr, som stod på trappstegen, där hon alltid var till finnandes, då Dan hade sina övningar med Charlie.

— Visst är han det. Se, han springer inte sin väg nu, icke ens, om jag inte håller honom, och han kommer till mig på ögonblicket, när jag visslar; jag har tämt honom, eller vad tycker ni? Och Dan såg både stolt och glad ut, som han hade goda skäl till, ty trots mången hård dust, som de haft med varandra, höll Charlie av honom mera än siri herre.

— Jag tämjer också en fölunge, och jag tror, att jag kommer att lyckas lika bra som du, om jag är tålig och ihärdig, sade mrs Hanna och smålog så betydelsefullt åt honom, att Dan förstod henne och skrattande, ehuru allvarsamt, svarade:

— Vi skola inte flöja över någon gärdesgård och springa vår väg, utan stanna kvar och låta dem göra ett vackert, nyttigt spann av oss, icke sant, Charlie?

SJUTTONDE KAPITLET. Temaskrivning.

— Skynda upp, gossar, klockan är tre, och farbror Fritz vill, att ni skola vara punktliga, som ni vet, sade Frans en onsdagseftermiddag, då klockan ringde och en ström av unga gentlemän med utseende avlitteratörer och med böcker och papper i händerna sågos ställa sin kosa till museet.

Tommy var i skolrummet, där han stod lutad över sitt bord, mycket nedsmord med bläck, röd och varm av inspirationens glöd samt, som vanligt, i en förtvivlad brådska, ty den bekymmerslöse Banks var aldrig färdig förrän i sista ögonblicket. Då Frans gick förbi dörren för att söka upp de försumliga, gjorde Tom sin sista plump och släng och hoppade ut genom fönstret, viftande med papperet, så att det skulle torka under vägen. Efter honom kommo Nan, som såg mycket viktig ut, och hade en stor rulle i handen, samt Demi, åtföljd av Daisy, båda synbarligen ytterst glada och hemlighetsfulla.

Museet var helt och hållet i ordning, och solstrålarna mellan humlerankorna bildade vackra skuggor på golvet, då de tittade in genom det stora fönstret. På ena sidan satt mr och mrs Bähr, på den andra var ett litet bord, på vilket uppsatserna lades, så snart de voro lästa, och i en stor halvkrets sutto barnen på trädgårdsstolar, som då och då

slogo igen, så att de, som sutto på dem, föllo omkull, varför ock någon stelhet omöjligt kunde uppkomma bland de församlade, Som det tog mycken tid att uppläsa allt, gick det turvis, och denna onsdag voro de yngre lärjungarna de, som spelade huvudrollerna, medan de äldre nedlåtande hörde på och skoningslöst kritiserade.

— Damerna först, därför kan Nan begynna, sade mr Bähr, sedan skrapandet med stolar och prasslet med papper upphört.

Nan tog plats bredvid det lilla bordet, och med ett inledande fnittrande uppläste hon följande intressanta avhandling om

»Svampen.»

— Svampen, mina vänner, är en särdeles nyttig och intressant planta. Den växer på klippor under vattnet och är,* såsom jag tror, en Vattenväxt. Människor gå och plocka den och torka den, emedan små fiskar och insekter leva i svampens hål; i en ny svamp, som jag fick, fann jag musslor och sand. Somliga äro mycket fina och mjuka, småbarn tvättas med dem. Svampen användes på mångahanda sätt. Jag skall be-skriva några och hoppas, att mina vänner skola ihåg-komma, vad jag säger. Ett sätt är att tvätta ansiktet; själv tycker jag inte om det, men jag gör det, emedan jag gärna vill vara ren. Somliga göra det icke, och de äro smutsiga. — Här fäste den läsande strängt sin blick på Dick och Dolly, som blevo haja för den och ömsesidigt föresatte sig att duktigt skura sig vid alla tillfällen. — Ett annat bruk, som göres av den, är att väcka upp folk; det är gossar jag syftar på hu-vud-sak-li-gast. Åter ett uppehåll efter det långa ordet, för att njuta av det undertryckta skratt, som gick genom rummet. Några gossar stiga icke upp, när man ropar på dem, och Mary Ann kramar vatten ur en våt svamp, så att det rinner dem i ansiktet, och det gör dem så ursinniga, att de vakna.

Nu blev skrattet allmänt och högljutt, och Emil sade, som om han känt sig träffad:

— Jag tycker, att du avviker från ämnet.

— Nej, det gör jag inte, vi skola skriva om växter eller djur, och jag gör båda delarna; ty gossar äro djur, det måste ni väl alla erkänna! utbrast Nan, och utan att låta förbluffa sig av det harmsna »nej!» som ljöd i hennes öron, fortfor hon lugnt:

— Ännu en intressant sak göres med svampar, och det är, när doktorerna hälla eter på dem och hålla dem för näsan på folk, när de skola rycka ut tänder på dem. Jag skall göra detta, när jag blir stor, och giva eter åt de sjuka, så att de sjunka i dvala och icke ha någon känning av, när jag skär av dem armar och ben.

— Jag vet någon, som dödade kattor därmed, utropade Demi, men blev genast stukad av Dan, som slog omkull hans trädgårdsstol och satte sin hatt över hans ansikte.

— Jag tål inte att bli åvbryten, sade Nan, rynkande pannan åt de oskickliga fridstörarna. Ordningen återställdes genast, och den unga damen avslutade på följande sätt sina beskrivningar:

— Min uppsats innehåller tre sedeläror, mina vänner. Någon visslade, men förolämpningen fick passera oanmärkt. Den första är: håll ditt ansikte rent — den andra: stig upp tidigt — den tredje: när svampen med eter sättes under din näsa, så andas häftigtoch sparka inte, och dina tänder skola 'gå ut lätt. Jag har ingenting vidare att tillägga. Och miss Nan satte sig ned under en storm av handklappningar.

— Detta är en förträfflig avhandling; den är hållen i en upphöjd ton och är ganska humoristisk. Mycket bra gjort, Nan. Nu, Daisy är det din tur, och mr Bähr smålog åt den ena damen, medan han vinkade åt den andra.

Daisy rodnade täckt, då hon tog plats, och sade med sin blyga lilla stämma:

— Jag är rädd för, att ni inte kommer att tycka om min, den är inte så trevlig och lustig som Nans, men jag har gjort så gott jag kunnat.

— Vi tycka alltid om vad du skriver, Daisy, sade morbror Fritz, och gossarna tillkännagåvo med ett svagt bifallsord, att de delade hans tanke.

Sålunda uppmuntrad, läste Daisy upp sitt lilla stilprov, som åhördes med vördnadsfull uppmärksamhet.

»Katten.»

— Katten är ett sött djur. Jag tycker mycket om kattor. De äro mycket snygga och vackra och fånga råttor och möss och låta en smeka sig och hålla av dem, som äro vänliga mot dem. De äro mycket kloka och hitta överallt. Små kattor kallas kissar och äro ena allra käraste små kräk. Jag har två, som heta Huz och Buz, och deras mamma heter Topas, för det hon har gula ögon. Morbror berättade mig en vacker historia om en man vid namn Mahomet. Han hade en rar katt, och när han sov på hans rockärm och han ville stiga upp, skar han av rockärmen för att inte väcka henne. Han måste hava varit en god man. Somliga kattor fånga fisk.

— Det gör jag också, skrek Teddy och hoppade upp, angelägen om att berätta historien om sin forell.

— Tyst! sade hans mor och satte ned honom hastigt, ty den ordentliga Daisy tålde icke heller — för att begagna Nans ord — att bliva »åvbryten».

— Jag har läst om en, som plägade göra det helt förstulet. Jag ville lära Topas det, men hon tyckte inte om vattnet och krafsade mig. Hon tycker om te, och när jag leker i mitt kök, slår hon på tekannan medtassen, tills jag ger henne litet. Det är en vacker katt, hon äter äppelpudding och pudersocker. De flesta kattor göra det inte.

— Det var mig en överdängare! utropade Nat, och Daisy drog sig tillbaka, förnöjd över sin väns beröm,

— Demi ser så otålig ut, att vi måste låta honom komma fram genast, eljest står han inte ut längre, sade morbror Fritz, och Demi rusade upp med största iver,

— Mitt tema är ett poem, tillkännagav han i en triumferande ton och uppläste sitt första försök i en högljudd och högtidlig ton.

»Jag skriver om en fjäril; ett vackert djur är han, och flyger liksom fåglar, men sjunga icke kan. Först är han en liten larv, och sen är han en vacker gul kokong, blir sedan en fjäril, då han ätit sig ut en gång. De leva av dagg och honung, ej kupor de vistas i; de stinga ej som getingar, bin och humlor ; vara goda som de bör vår strävan bli. Jag skulle vilja vara en vacker fjäril, gul, blå, grön och röd, som en regnbåge grann, men skulle ej vilja ha kamfer strödd på mitt lilla huvud av Dan.»

Detta utomordentliga snillefoster framkallade en storm av handklappningar, och Demi blev tvungen att läsa om det igen, ett något svårt åliggande, enär inga skiljetecken funnos utsatta och den lille skalden var alldeles andtruten, innan han kommit till slutet av de långa raderna.

— Han kommer en gång att bli en Shakespeare, sade tant Hanna, som höll på att skratta ihjäl sig, ty denna pärla av skaldekonst påminde henne om en annan, som hon själv skrivit vid tio års ålder, och som helt dystert började sålunda:

»Jag önskar mig en fridfull grift vid liten källas språng,där fåglar, bin och fjärtar slå på kullen ned med sång.»

— Nu skall du däran, Tommy. Om det är lika mycket bläck på insidan av ditt papper som på den yttre, måste det vara en lång avhandling, sade mr Bähr, sedan Demi förmåtts att slita sig lös från sitt poem och sitta ned.

— Det är inte någon avhandling, det är ett brev. Jag 'skall säga, att jag glömde alltsammans, tills skolan var slut, och då visste jag inte, vad jag skulle ta mig till, och jag hade inte tid att läsa mig in i något ämne, därför tänkte jag, att ni inte skulle ha något emot, att jag medtog ett brev, som jag skrivit till farmor. Det står någonting om fåglar i det, därför trodde jag, det kunde gå an !

Med denna långa ursäkt neddök Tommy i ett hav av bläck och plumsade igenom, görande ett uppehåll då och då för att dechiffrera någon av sina egna krumelurer.

»Min kära farmor! Jag hoppas, du mår väl. Farbror James skickade mig en fickpuffert; det är ett vackert litet mordvapen, som ser så här ut (därmed förevisade Tommy en märkvärdig ritning, någonting, som liknade en pump med mycket invecklad mekanik eller en liten ångmaskin) — fyrtiofyra äro siktena, sex är en lös stock, som

passar in i A; tre är trycket, och två är hanen. Det är ett bakladdningsgevär med stor skottvidd och träffsäkerhet. Jag ämnar snart gå ut och skjuta ekorrar. Jag har skjutit åtskilliga vackra fåglar för museet. De ha spräckligt bröst, och Dan tyckte gruvligt mycket om dem. Han stoppade upp dem mästerligt, och de sitta helt naturligt på grenen, utom en, som ser litet drucken ut. Vi ha haft en fransman här på arbete häromdagen, och Asia uttalade hans namn så löjligt, att jag får lov att tala om det för dig. Han hette Germain; först kallade hon honom Jerry, men vi skrattade åt henne, och då förändrade hon det till Jeremiah, men åtlöje blev resultatet, och då blev det mr Germany, och då detta hade nytt åtlöje till följd blev det mr Garrymon, och det har det förblivit alltsedan dess. Jag skriver inte ofta, ty min tid är så

upptagen, men jag tänker ofta på dig och hoppas uppriktigt, att du reder dig så väl, som det är möjligt, utan mig. Din tillgivne sonson

Thomas Buckminster Banks.

P. S. Om du kommer över några postmärken, så tänk på mig.

N. B. Min hälsning till alla och förnämligast till tant Almira. Gör hon ännu sådana där delikata plommonbakelser ?

P. S. Mrs Bähr anhåller om sin hälsning.

P. S. Och detsamma skulle mr Bähr göra, om han visste, att jag höll på att skriva.

N. B. Pappa ämnar giva mig en klocka på min födelsedag. Det gläder mig, eftersom jag för närvarande är ur stånd att beräkna tiden och ofta kommer för sent till skolan.

P. S. Jag hoppas få se dig snart. Har du inte lust att skicka efter mig?

Th. B. B.»

Som gossarna för varje postskriptum uppgåvo ett nytt gapskratt, var Tommy, då han kom till det sjätte och sista, så utmattad, att han var glad åt att få sätta sig och torka sitt rödblommiga ansikte.

— Jag hoppas, den gamla frun må överleva detta, sade mr Bähr, medan larmet som bäst pågick.

— Vi skola ej låtsa om den alltför påtagliga vink, som gives i det sista postskriptet. Brevet är fullt ut så mycket, som hon kan tåla vid, utan något besök av Tommy, svarade mrs Hanna, ihågkommande att den gamla damen vanligtvis blev sängliggande efter ett besök av sin vildbasare till sonson.

— Nu jag, sade Teddy, som lärt sig utantill ett stycke vers och var så ivrig att läsa upp det, att han guppat upp och ned under hela tiden och ej längre kunde återhållas.

— Jag är rädd för, att han glömmer det, om han får vänta, och jag har haft gruvligt besvär med att lära honom det, sade hans mor.

Teddy tultade fram till talarstolen, bugade sig och nickade på samma gång, liksom angelägen att stå välmed alla, varefter han med sin späda stämma och läggande tonvikten på orätta ställen i ett andedrag uppläste följande verser:

»Små, små doppar vatten

små, små torn av sand,

bilda åschianen (oceanen)

och ett ljuvligt land;

små, små ord av dodhet

tata vaje dad

hebbet gör till hibbel (hemmet gör till himmel),

livet ge behad.»

Klappande händerna vid slutet, gjorde han en ny bugning och sprang sedan och gömde sitt huvud i sin mors sköte, alldeles överväldigad av den framgång hans »stycke» haft, ty bifallet var stormande.

Dick och Dolly plägade ej skriva, men uppmuntrades i stället att giva akt på djurs vanor och inberätta, vad de sett. Dick var road av detta och hade alltid mycket att säga, varför han ock, då hans namn uppropades, genast framträdde, såg på sin åhörarekrets med klara, frimodiga ögon och berättade sin lilla historia så allvarligt, att ingen log åt den fula, krokiga kroppen, ty själen, som framstrålade genom den, var skön och helbrägda.

— Jag har givit akt på trollsländor och läst om dem i Dans bok, och jag skall försöka att tala om, vad jag kommer ihåg. De flyga hoptals omkring på dammen, allesammans blåa, med stora ögon och vingar, som se ut som spetsar. Jag fångade en och såg på henne, och jag tror, att det var den vackraste insekt, jag någonsin sett. De fånga smärre kräk, än de själva äro, och äta dem, och de ha ett kuriöst slags horn, som viker ihop sig, när de icke jaga. De tycka om solsken och dansa omkring hela dagen. Låt se, vad var det nu eljest jag ville tala om? Jo, nu vet jag! Sina ägg lägga de i vattnet, och dessa sjunka ned till bottnen och kläckas ut i dyn. Små fula kräk komma ut ur dem; jag kan inte säga namnet, men de äro' bruna och ömsa ständigt skinn och bli större och större. Tänk bara, de behöva två år för att bli trollsländor ! Men det, som nu kommer, är det allra kuriö-saste; hör därför väl på, ty jag tror inte ni vet det. När trollsländan är färdig, tyckes hon veta det på förhand, och det fula krypet kravlar sig upp ur vattnet på ett vasstrå eller en näckros och spränger upp sin rygg.

— Nej, men se, det tror jag inte på, sade Tommy, som icke hade någon iakttagelseförmåga och verkligen trodde, att Dick »skarvade».

— Den spränger upp sin rygg, säger jag; är det inte så? sade Dick, vädjande till mr Bähr, som till den lille talarens stora tillfredsställelse med en mycket bestämd nick 'bekräftade hans påstående.

— Nåväl, då kommer trollsländan ut, alldeles fullfärdig, och sitter och gassar sig i solen — liksom vaknande till liv, förstår ni, och hon blir stark, och då breder hon ut sina vackra vingar och flyger bort upp i luften och är aldrig mer något krypdjur. Det är allt, jag vet; men jag skall giva akt och försöka att se på, när de göra det, ty jag tycker, att det är ståtligt att förvandlas från kryp till en trollslända; tycker inte ni detsamma?

Dick hade berättat sin historia väl, och då han beskrev den nya insektens flykt, hade han viftat med händerna och blickat upp, som om han velat följa den. Någonting i hans ansikte väckte i de äldre åhörarnas själ den föreställning, att lille Dick en dag skulle få sin önskan uppfylld och efter åratal av vanmakt och plåga svinga sig upp i solen en vacker dag, lämna sin stackars lilla kropp efter sig och ikläda sig en ny och älsklig form i en värld, skönare än denna. Mrs Hanna drog honom till sig, kysste honom på den magra kinden och sade:

— Det var en liten söt historia, min snälla vän, och du har erinrat dig den. märkvärdigt väl. Jag skall skriva till din mor och tala om allt för henne. Emellertid satt Dick på hennes knä, smålog belåtet åt berömmet och beslöt att uppmärksamt giva akt och söka komma på trollsländan, just då hon höll på att från sin gamla kropp övergå till en ny, och se, hur det gick till. Dolly hade några få notiser att meddela rörande »ankor» och gjorde detta i en sjungande ton, ty han hade lärt det utantill och ansåg det för en så stor plåga, att han helst icke velat göra det alls.
— Vildänder äro svåra att döda; man gömmer sig, då man går på jakt efter dem, och låter tama änder snattra och locka vildänderna till något ställe, där man kan skjuta på dem. Man gör också ankor av trä, och de flyta omkring, och de vilda komma och se dem; de äro dumma, efter vad jag tror. Våra ankor äro tama. De äter gruvligt mycket och gå omkring och plasta i gyttjan och vattnet. De bry sig inte om sina ägg, utan låta dem skämmas.

— Det göra inte mina, utbrast Tommy.

— Ja, men somliga folks ankor göra det, det har Silas sagt. Hönor vårda omsorgsfullt små ankungar, men de tycka ej om, att de gå i vattnet, utan hålla då en förfärlig uppståndelse. Jag äter gärna anka med fyllning och mycket äpplesås.

— Jag har någonting att säga om ugglor, började Nat, som omsorgsfullt i en liten skrift förberett sig på detta

ämne med något biträde av Dan.

— Ugglor hava stora huvuden, runda ögon, krokiga näbbar och starka klor. Somliga äro gråa, andra vita, andra svarta och gulspräckliga. Fjädrarna äro mjuka och skjuta ut mycket. De flyga mycket tyst och jaga flädermöss, råttor, små få'glar och dylikt. De bygga sina bon i lador och ihåliga träd, och somliga bemäktiga sig andra fåglars bon. Den stora hornuven lägger fem rödbruna ägg, större än hönsägg. Den gråa nattugglan lägger fem vita och blanka ägg, och det är den arten, som tjuter om nätterna. Ett annat släkte har ett läte, likt ett barns gråtande. De äta möss och läderlappar hela, och de delar, de icke kunna smälta, förvandla de till små runda kulor och spotta ut dem.

— Herre Gud, så löjligt! hördes Nan utropa.

. — De kunna inte se om dagen, och när de komma ut i ljuset, gå de och flaxa omkring halvblinda, och de andra fåglarna förfölja deim och hugga på dem, liksom de drevo med dem. Hornuven är mycket stor, nästan som en örn. Han äter kaniner, råttor och fåglar och leva i lador och gamla ruckel. De hava en hel hop* läten och skrika som en människa, som är nära att kvävas, och säga Ojoj! Ojoj! och skrämma folk om nätterna i skogarna. Den lilla vita ugglan lever vid havet och på kalla ställen och ser nästan utsom en hök. Det finns ett slags uggla, som gör hål i jorden för att bo i, liksom mullvadar. Den kallas den grävande ugglan och är mycket liten. Kattugglan är den vanligaste, och jag har sett den sitta i ett träd, där den såg ut som en liten grå katt, med ett öga tillslutet och det andra öppet. Hon kommer ut i skymningen och sitter och lurar på flädermöss. Jag fångade en, och här är hon.

Därmed framdrog Nat plötsligt inifrån sin jacka en liten fågel med fina dun, vilken blinkade och ruggade sina fjädrar och såg mycket fet och sömnig och skrämd ut.

— Rör honom icke; han skall visa, vad han duger till, sade Nat, i det han med mycken stolthet förevisade sin nya favorit. Först satte han en trekantig hatt på fågelns huvud, och gossarna skrattade åt den komiska verkan detta gjorde; därpå tillade han ett par pappersglasögon, och detta gav ugglan ett så vist utseende, att gossarna skrattade, så att de höllo på att kikna. Representationen slutade därmed, att fågeln blev ond, och att man fick se honom upp- och nedvänd klättra uppför en näsduk och hacka och »kackla», såsom Rob kallade det. Sedan fick han flyga, varpå han slog sig ned på en knippa tallkottar över dörren, där han satt och stirrade ned på sällskapet med en min av sömnig värdighet, som föreföll dem särdeles lustig.

— Har du någonting åt oss, George? frågade mr Bähr, när det åter blev tyst i rummet.

— Nej, jag läste och lärde mig en hel hop saker om mullvadar, men jag har glömt varenda smul, utom att de gräva hål att bo i, att man fångar dem på det sättet, att man häller hett vatten på dem, och att de omöjligt kunna leva, om de inte äta mycket ofta, och därpå satte Stuffy sig ned, önskande att han inte varit för trög att skriva upp sina värderika iakttagelser, ty ett allmänt småleende gick laget om, när han anförde det sista av de tre fakta, som han behållit i minnet.

— Då äro vi färdiga för i dag, började mr Bähr, men Tommy utropade med mycken iver:

— Nej, det äro vi inte. Vet ni inte det? Vimåste giva det där, och Tommy vinkade häftigt och gjorde en kikare av sina fingrar.

— Kors bevara mig, det glömde jag alldeles. Nu är det din tur, Tommy, och mr Bähr dök åter ned på sin stol, medan alla gossar, utom Dan, av någon okänd anledning sågo mycket uppspelta ut.

Nat, Tommy och Demi lämnade rummet och återkommo hastigt med en liten röd marockängsask, prunkande på mrs Hannas bästa silverbricka. Tommy hade för tillfället inlärt ett prydligt och rörande tal, men när stunden kom, föll det honom helt och hållet ur minnet, och han sade blott detta, som kom rakt ur hans goda, barnsliga hjärta:

— Se här, gamla gosse, vi ville alla giva dig någonting såsom ett slags ersättning för vad, som hände för en tid sedan, och för att visa dig, hur mycket vi hålla av dig, för det du är en sådan hedersknyffel. Håll till godo, och måtte det göra dig mycket nöje.

Dan var så överraskad, att han endast kunde bliva lika röd som den lilla asken och mumla: — Tackar, gossar! medan han fumlande öppnade den. Men när han såg, vad som var i den, klarnade hans ansikte, och fattande den skatt, han så länge önskat sig, sade han i en så hänryckt ton, att var och en kände sig fägnad, ehuru ordalagen voro allt utom valda:

— Det var kuku! Ja, gossar, ni ä ena riktiga kronor, som skänker mig detta; det är just vad jag har önskat mig. Räck mig din tass, Tommy I

Många tassar räcktes och skakades hjärtligt, ty gossarna voro förtjusta över att se Dan så glad samt trängdes kring honom för att skaka hand med honom och utbreda sig över gåvans skönhet. Mitt under detta glada pladder sökte Dans blick mrs Hanna, som stod utanför gruppen och av allt hjärta fröjdade sig åt uppträdet.

— Nej, jag har ingenting att göra därmed. Gossarna ha gjort upp alltsammans på egen hand, sade hon, besvarande den erkännsamma blick, som tycktes tacka henne för denna lyckliga stund. Dan smålog och sade i en ton, som endast hon kunde förstå:

— Det är ni i alla fall, och banande sig väg genom skaran, räckte han handen först åt henne ochsedan åt professorn, som strålande av välvilja såg ned på sin hjord.

Han tackade dem båda med den tysta, hjärtliga tryckning, han gav dessa händer, sorh så välvilligt hållit honom uppe och lett honom till den trygga hamnen av ett lyckligt hem. Icke ett ord sades, men de för-stodo allt, han velat säga, och lille Teddy uttryckte å deras vägnar den glädje de kände, i det han lutade sig ned från sin fars arm för att omfamna gossen och på sitt barnsliga sätt sade:

— Min döda Danny! Var och en älstar dej nu,

— Hör på, Dan, förevisa nu ditt mikroskop och låt oss se några av dina förstorade paddor och anymalkumlä, som du kallar dem, sade Jack, som känt sig så illa till mods under uppträdet, att han skulle hava smugit sig bort, om icke Emil återhållit honom.

— Det skall jag göra; tag dig en titt på det här och låt höra, vad du tänker därom, sade Dan, som riktigt njöt av förevisningen med sitt dyrbara mikroskop.

Han höll det över en skalbagge, som händelsevis låg på bordet, och Jack böjde sig ned för att taga sig en titt, men blickade upp med ett uttryck av häpnad på sitt ansikte och sade:

— Kors i all min dar! Sådana tänger den gamla kanaljen har! Jag ser nu, varför det gör så förtvivlat ont, när man kniper en majbagge och han kniper tillbaka.

— Han vinkade åt mig! skrek Nan, som stuckit sitt huvud under Jacks armbåge och tittat in näst efter honom.

Var och en tog sig en titt, och därpå visade Dan dem det vackra dunet på en mals vinge, de fyra fjäderlika hörnen av ett hår, ådrorna på ett löv, som knappast voro synliga för blotta ögat, men genom det underbara lilla glaset liknade ett tjockt nät; skinnet på deras egna fingrar som såg ut som kuriösa kullar och dalar, en spindelväv, lik en docka grovt sysilke, samt gadden av ett bi.

— Dan är en trollkarl nu, och han kan visa er många underverk, som ske runt omkring er; ty han har de två ting, som därtill behövas — tålamod och kärlek till naturen. Vi leva i en skön och underbar värld, Dan, och ju mer du känner om den, desto bättre

och visare skall du bliva. Detta lilla glas skall giva dig många nya läromästare, och du skall inhämta förträffliga lärdomar av dem.

— Kunde jag se någons själ med detta mikroskop, om jag såg efter skarpt? frågade Demi, som hyste höga tankar om det lilla glasets förmåga.

— Nej, min käre vän, det är icke starkt nog därtill, och kan aldrig göras så starkt. Du måste vänta en lång tid, innan dina ögon kunna bli klara nog för att se det osynligaste av Guds underverk. Men genom att betrakta de

älskliga ting, som du kan se, skall du kunna förstå de älskliga ting, du icke kan se, svarade morbror Fritz med handen på gossens huvud.

— Ja, men både Daisy och jag tro, att om det verkligen finnes änglar, så måste deras vingar se ut som den fjärilens, vi se genom glaset, ehuru de måste vara mjukare och ha en starkare guldglans.

— Tro det, om du så vill, och bevara dina egna små vingar lika blanka och sköna, men flyg blott ej bort på en lång tid ännu.

— Nej, det skall jag inte, sade Demi och höll ord.

— Adjö, mina gossar; jag måste gå nu, men jag lämnar kvar hos er vår nye professor i naturhistorien, med dessa ord avlägsnade sig mrs Hanna, mycket belåten med dagen och dess litterära verksamhet.

ADERTONDE KAPITLET.

Skördar.

Trädgården artade sig bra denna sommar, och i september voro de små skördarna med stort jubel inbärgade. Jack och Ned slogo ihop sina täppor och odlade potatis, enär dessa voro en god, säljbar artikel. De fingo tolv bushels* små och stora inberäknade, ty potatis gick fort åt där i huset. Emil och Frans slogo sig på majs och hade en trevlig liten tröskning i ladan, varefter de förde sin majs till kvarnen och stolt åter-kommo med nog mjöl för att förse familjen med pud-

* Ungefär 1 7/8 tunna.dingar och kakor under en lång tid. De ville icke taga pengar för sin skörd, emedan, som Frans sade, de aldrig, om de ock odlade majs för återstoden av sina dagar, kunde betala farbror Fritz för allt vad han gjort för dem.

Nat hade så ymnigt med bönor, att han icke visste sig något råd, hur han skulle kunna sprita dem, tills mrs Hanna föreslog ett nytt sätt, vilket lyckades förträffligt. De torra skidorna utbreddes på ladugolvet, Nat spelade fiol, och gossarna dansade kadrilj på dem, tills de med mycket nöje och föga besvär voro uttröskade.

Tommys tidiga bönor misslyckades, ty en långvarig torka tidigt på sommaren hade skadat dem, emedan han försummat att vattna dem, och därefter hade han varit så säker på, att de kunde sköta sig själva, att han låtit de stackarna kämpa med mask och ogräs, tills deras krafter voro uttömda och de dogo en långsam död. Alltså måste Tommy gräva om sin täppa igen och plantera ärter. Dessa voro dock sena, fåglarna uppåto många, riset, som icke fått några fasta stöd, blåste ned, och när de stackars ärterna till slut kommo, brydde sig ingen mera om dem, och spätt lammkött hade blivit fårkött. Tommy tröstade sig med ett barmhärtighetsverk, ty han omplanterade alla tistlar, han kunde komma över, samt vårdade dem omsorgsfullt för Tobys skull, ty denne tyckte mycket om den taggiga läckerheten och hade ätit upp alla han kunde finna på stället. Gossarna hade mycket roligt åt Tommys tistelsäng, men han blev därvid, att det var bättre att sörja för stackars Toby än för sig själv, och förklarade, att han nästa år ämnade anslå hela sin täppa åt tistlar, maskar och sniglar, på det Demis sköldpaddor och Nats favorituggla lika väl som åsnan skulle få den föda, de tyckte om. Det var så likt den tafatte, godlynte, bekymmerslöse Tommy!

Demi hade hela sommaren försett sin farmor med grönsallat, och på hösten hade han sänt sin farfar en korg rovor, av vilka varenda en var skrapad, tills den såg ut som ett stort vitt ägg. Hans farmor åt mycket gärna sallat, och ett av de citat, hans farfar med förkärlek plägade upprepa, lydde så:»Lucullus, stadd på måttlighetens stråt, I sitt Sabinum brynta rötter åt.»

Därför voro ock dessa offer ur växtriket en på en gång kärleksfull, lämplig och klassisk tacksamhetsgärd åt den käre husguden och gudinnan.

Daisy hade ingenting annat än blommor på sin lilla jordlapp, där hela sommaren oavbrutet en mängd brokiga och välluktande blommor stodo i flor. Hon var mycket kär i sin trädgård och grävde i den var timme på dagen, vakande över sina rosor och violer, lathyrus och resedor så troget och ömt, som hon vakade över sina dockor eller

sina vänner. Små buketter skickades till staden vid alla tillfällen och vissa blomstervaser i boningshuset i Plumfield voro föremål för hennes särskilda omsorg. Hon hade alla slags täcka fantasier angående sina blommor och var mycket road av att för barnen berätta styvmorsblommans historia och visa dem, huru styvmorsbladet satt på sin gröna stol i purpur och guld, huru hennes egna två små barn i ljusgult vardera hade sitt lilla säte, medan styvbarnen i dunkla färger, sutto på en enda liten stol och den stackars lille fadern i sin röda nattmössa fick hålla sig på avstånd mitt på golvet. Ståtliga dockor gjorde hon ock av scharlakansröda och vita vallblommor, dockor med veckade kjolar, fasthållna kring midjan med gröna grässkärp och med underbara hattar av coriopsis på sina gröna huvuden. Båtar av ärtskidor med segel av rosenblad upptogo dessa blomstermänniskor och gledo omkring med dem på en lugn damm, så att det var riktigt härligt till att skåda; ty då Daisy märkte, att det icke fanns några älvor, skapade hon själv sådana åt sig samt älskade de fantastiska små vänner, som spelade sina roller i hennes sommarliv.

Nan slog sig på att odla örter och hade en vacker samling nyttiga växter, vilka hon skötte med ständigt tilltagande intresse och omsorg. Mycket flitig var hon i september att avmeja, torka och bunta sin doftande skörd och att i en liten bok anteckna huru de olika örterna skulle användas.

Dick, Dolly och Rob bökade vardera i sin egen lilla täppa och gjorde större oväsen i den, än alla de övriga tillsammantagna. Palsternackor och morötter

voro de båda växtslag, som odlades av dem, och de längtade, att den tiden skulle komma, då de äntligen skulle kunna rycka upp de ovärderliga grönsakerna. Dick undersökte hemligen sina morötter och stack ned dem igen, ty han fann, att Silas haft rätt, då han sade, att det var för tidigt för dem ännu.

Rob odlade fyra små märgväxter och en ofantlig pumpa. Det var verkligen en »baddare», såsom var och en sade, och två småväxta personer hade ganska säkert kunnat sitta på den i jämbredd. Den tycktes i sig hava upptagit all den lilla trädgårdens must och allt solsken, som nu strålade på den, och låg där, ett stort, runt, guldgult klot, fullt av rika löften om pumppajer i flera veckors tid. Bobby var så stolt över sin jättepumpa, att han förde var och en till trädgården för att visa den, och då frosten började bita, täckte han pumpan var natt med en gammal filt, som om den varit ett högt älskat litet barn. Den dag, hon avplockades, ville han icke tillåta någon annan att vidröra den, och höll på att bryta ryggen med att släpa den till ladan i sin lilla skottkärra, för vilken Dick och Dolly voro förspända, för att hjälpa till att draga den uppför gångstigen. Hans mor lovade honom, att pajen till tacksägelsefesten skulle göras av hans pumpa, och antydde dunkelt, att hon hade en plan i huvudet, som skulle hölja den dyrbara pumpan och hennes ägare med ära.

Den stackars Billy hade planterat gurkor, men olyckligtvis krattat bort dem och kvarlämnat rankorna. Detta misstag bedrövade honom ganska mycket i tio minuters tid, men sedan glömde han alltsammans och sådde en handfull blanka knappar, som han samlat, förmodligen troende, att de voro pengar och skulle komma upp och föröka sig, så att han, liksom Tommy, skulle kunna få ihop en hel mängd fjärdedels dollars. Ingen störde honom, och han gjorde vad han behagade med sin täppa, som snart såg ut, som om små jordbävningar gång efter annan härjat den. Då den allmänna skördedagen kom, skulle han icke haft något annat än stenar och ogräs att uppvisa, om ej den god-hjärtade gamla Asia hängt upp ett halvt dussin apelsiner på ett utdött träd, vilket han planterat i mitten. Billy var förtjust över sin skörd, och ingen fördär-vade hans glädje över det lilla underverk, medlidandet gjort för honom genom att bringa de vissnade grenarna att bära en främmande frukt.

Stuffj hade åtskilliga prövningar med sina meloner, ty som han var otålig att få smaka dem, smorde han kråset med dem i smyg, innan de voro mogna, och gjorde sig så sjuk, att det för en dag eller två syntes ovisst, huruvida han någonsin skulle komma att äta några flera. Men han kravlade upp sig igen och serverade sin första cantaloupe, utan att själv smaka en munsbit. De voro förträffliga meloner, ty han hade planterat dem på en solig backe, där de fort mognade. De sista och bästa sutto ännu kvar vid tankorna, och Stuffy hade förklarat, att han ämnade sälja dem åt en granne. Detta var en missräkning för gossarna, som hoppats att själva få äta melonerna, och de tillkännagåvo sitt missnöje på ett nytt och i ögonen fallande sätt. Då Stuffy en morgon kom för att skåda på de tre vackra vattenmelonerna, han gömt för att föras till torgs, fann han till sin fasa ordet svin, skuret i vita

bokstäver på det gröna skalet, stirra mot sig från alla tre. Han blev ytterst förbittrad och rusade till mrs Hanna för att erhålla upprättelse. Hon lyssnade till vad han hade att an-draga, betygade honom sitt deltagande och sade sedan;

— Om du vill ge skrattet en annan vändning, så skall jag säga dig, hur du skall bära dig åt, men då måste du avstå från dina meloner!

— Gott, det går jag in på, ty jag kan inte piska upp alla gossarna, men jag skulle gärna vilja ge dem en minnesbeta, de lågsinta lymlarna, muttrade Stuffy, vars blod ännu var i jäsning.

Mrs Hanna var emellertid tämligen säker på, vem som gjort skälmstycket, ty hon hade föregående afton sett tre huvuden på ett misstänkt sätt slå sig ihop i soffhörnet, och när dessa huvuden nickade och småskrattade och viskade, så visste den erfarna kvinnan, att något tjuvpojkstreck var i görningen. En månljus natt, ett prassel i det gamla körsbärsträdet vid Emils fönster, en stråma på Tommys finger, allt bidrog till att styrka hennes misstankar, och sedan hon i någon mån blidkat Stuffys vrede, bad hon honom bära sina misshandlade meloner till hennes rum och icke sägaett ord åt någon om vad som förefallit. Han gjorde så, och de tre gyckelmakarna blevo helt häpna över, att han så lugnt upptog deras skämt. Därmed var hela nöjet fördärvat, och att melonerna helt och hållet försvunnit, oroade dem. Det gjorde ock Stuffys godlynthet, ty han såg mera belåten och frodig ut än vanligt och lät sina blickar glida över dem med en min av lugnt medlidande, som i hög grad förbryllade dem.

Vid middagen upptäckte de varför, ty då drabbade dem Stuffys hämnd, och skrattet vände sig verkligen mot dem. Då puddingen var äten och frukten framsattes, inträdde åter Mary Ann med häftiga ryckningar i skrattmusklerna och bar in en stor vattenmelon. Silas följde efter med en annan, och Dan bildade eftertruppen med en tredje. En sattes framför vardera av de brottsliga, och de läste på det blanka gröna skalet detta tillägg till deras eget verk: »Svinet hälsar så mycket och beder att hålla till godo.» Alla andra läste det också, och ett skallande skratt utbrast, ty eftersom ryktet om sprattet spritt sig genom viskningar, så förstod var och en det följande. Emil, Ned och Tommy visste icke, vart de skulle vända sina blickar och hade ingenting att säga till sitt urskuldande; de deltogo därför visligen i skrattet, skuro upp melonerna, bjödo omkring dem samt sade, vad alla de övriga erkände för sant, att Stuffy hittat på en klok och rolig utväg att vedergälla ont med gott.

Dan hade ingen trädgård, ty han hade varit borta eller lam större delen av sommaren; därför hade han hjälpt Silas varhelst han kunnat, huggit ved åt Asia och så väl skött gräsplanen, att mrs Hanna alltid hade släta gångstigar och en väl avmejad gräsmatta framför sin dörr.

När de andra bärgat sina skördar, såg han bedrövad ut över, att han hade så litet att visa, men då det led framåt hösten, erinrade han sig en skörd i skogsbackarna, som väl ingen skulle tvista med honom om, och som företrädesvis var hans tillhörighet. Varje lördag begav han sig ut till skogarna, fälten och kullarna och kom alltid hem, lastad med byten, ty han tycktes känna de ängar, där den bästa violrot växte, det snår, där sassafrasen var mest aromatisk,de ställen, dit ekorrarna gingo efter nötter, den vita ek, vars bark var mest värderad, och den lilla trebladiga prustrot, som madam Hummel så gärna använde som ett botemedel mot kräftan. Alla slags praktfulla röda och gula löv bragte Dan hem åt mrs Hanna, till att pryda hennes förmak med, täcka gräsax, clematisrankor, gula, vaxlika bär, mjuka som dun, och mossor av alla slag, rödkantade, vita eller smaragdgröna.

— Jag behöver icke sucka efter skogarna nu, ty Dan för hem skogarna till mig, plägade mrs Hanna säga, då hon smyckade väggarna med gula lönngrenar och rankor av scharlakansröd ipomea, eller fyllde sina vaser med rostbruna ormbunkar, kvistar av den canadensiska odörtstallen, fulla med små späda kottar, och härliga höstblommor; ty Dans skörd behagade henne mycket.

Det stora vindsrummet var uppfyllt med barnens små förråd och var en tid bortåt en av de märkvärdigheter i huset, som förtjänade att ses. Daisys blomsterfrön i små papperspåsar, alla försedda med etikett, lågo i lådan av ett trefotat bord. Nans örter hängde i buntar på väggen och fyllde luften med sin aromatiska doft. Tommy hade en korg full med tisteldun, vid vilket de små fröna hängde fast, ty han ämnade så dem nästa år. Demi hade samlat hallon och varjehanda frön för sina favoritdjur. Men Dans skörd var den, som tog sig bäst ut, ty hela golvet var

betäckt med de nötter han hemfört. Alla möjliga slag funnos där, ty han hade genomströvat skogarna hela mil i omkrets, klättrat upp i de högsta träd och trängt sig fram genom de tätaste snår, för att samla byte. Valnötter, kastanjer, hasselnötter och bokollon lågo i särskilda avdelningar och blevo bruna, torra och söta, färdiga att begagnas till vinterfesterna.

Det fanns på stället ett eget slags valnötsträd, kallat smörnötsträdet, * och detta rådde Rob och Teddy om. Det bar ymnigt med frukt detta år, och de stora oljiga nötterna föllo ned av sig själva och dolde sig i de avfallna löven, där de flitiga ekorrarna upptäckte dem bättre än de lata Bährarna. Deras far hade sagt dem, gossarna, icke ekorrarna, att de skulle få xiöt-

* Juglans cinerea.tema, om de ville plocka upp dem; men ingen skulle få hjälpa dem. Det var ett lätt arbete, och Teddy tyckte om det, men olyckligtvis blev han snart trött och lät sin lilla korg stå halvfull till en annan dag. Men denna andra dag kom icke i brådkastet, och under tiden arbetade de sluga ekorrarna av alla krafter, klättrade uppför och nedför de gamla almarna, stuvade undan nötterna i alla hål, tills de voro fulla, och sedan överallt i skrymslorna mellan grenarna, för att borttagas, när det så föll sig. Deras lustiga små påhitt roade gossarna, till dess Silas en vacker dag sade:

— Ha ni sålt de där nötterna åt ekorrarna?

— Nej, svarade Rob, undrande på, vad Silas menade.

— Välan, då är det bäst, att ni raska på, eljest komma de pigga små kanaljerna att inte lämna er en smul.

— A, vi kunna taga loven av dem, när vi begynna. Det finns sådana högar av nötter, att vi skola få fullt upp.

— Många fler komma inte att falla ned, och de ha gjort rent hus tämligen bra; se efter, om de inte ha det.

Rob sprang för att se efter och blev helt ängslig, då han fann, huru få som voro kvar. Han ropade dit Teddy, och de arbetade duktigt en hel eftermiddag, medan ekorrarna sutto på gärdesgården och puttrade.

— Nu, Ted, måste vi hålla vakt och plocka upp nötterna, så fort de falla, eljest få vi inte mera än en skäppa, och då kommer var och en att skratta åt oss.

— De otätta etonnane sta inte få dem. Jag sta plotta upp så fot jag tan och genast bäja dem till ladan, sade Teddy och rynkade pannan åt en liten kurre, som pladdrade och harmset viftade på svansen.

Denna natt var ganska stormig, och hundratals nötter blåste ned, och då mrs Hanna gick och väckte sina små söner, sade hon helt hastigt:

— Se så, mina pysar, ekorrarna gå på av alla krafter, och ni måste arbeta duktigt i dag, eljest knipa de bort varenda nöt, som finns på marken.

— Nej, det skola de slippa, sade Rob och rusade upp med stor brådska, kastade i sig sin frukost och rusade ut för att rädda sin egendom»Teddy gick också ut och arbetade som en liten bäver, traskade fram och åter med fulla och tomma korgar. Ännu en skäppa var snart undansatt i spannmålsladan, och de klevo omkring bland löven efter fler nötter, då just i detsamma skolklockan ringde.

— Ack, pappa, låt mig få vara ute och plocka. Dessa stygga ekorrar taga bort alla mina nötter för mig, om jag inte får det. Jag skall göra undan mina läxor sedermera, skrek Rob och sprang in i skolrummet med blossande ansikte och tilltufsad i håret av den kalla blåsten och sitt trägna arbete.

— Om du stigit upp i tid och arbetat litet var morgon, behövde du inte brådska så mycket nu. Jag sade dig det, Rob, men du brydde dig aldrig om det. Jag kan inte låta lektionerna försummas på samma sätt som arbetet. Ekorrarna komma att få mer än sin andel det här året, och de förtjäna det, ty de hava arbetat bäst. Du kan få gå en timme tidigare, men det är också allt, och mr Bähr ledde Rob till hans plats, där den lille mannen slog ned på sina böcker, som om han föresatt sig att icke gå miste om den dyrbara timmen, som blivit honom lovad.

Det var nästan så att man kunde bli vansinnig att nödgas sitta stilla och se vinden skaka ned de sista nötterna och

de små raska tjuvungarna ila fram och åter, då och då stanna och äta en nöt mitt för ens näsa samt vifta med svansen, som om de trotsigt velat säga: »Vi skola få dem i trots av dig, lata Rob.» Det enda, som upprätthöll det stackars barnets mod under denna hårda prövning, var anblicken av Teddy, som arbetade undan alldeles ensam. Han plockade och plockade, tills hans rygg värkte, han traskade fram och åter, tills hans små ben voro uttröttade, och han trotsade väder, vind och elaka »etonnar», tills hans mor lämnade sitt arbete och, full av beundran för den välvillige lille sällen, som försökte hjälpa sin bror, i hans ställe åtog sig bärandet. Då Rob slapp ur skolan, fann han Teddy vilande i den stora korgen samt alldeles uppgiven av trötthei, men obenägen att rymma fältet, ty han slog efter tjuvarna med hatten i den ena lilla jordiga handen, medan han förfriskade sig med ett stort äpple, som han höll i den andra.

Rob grep verket an, och marken var bar före kloc-kan två, nötterna i säkerhet på löftet i spannmålsladan, och de uttröttade arbetarna fröjdade sig åt sin framgång. Men herr och fru ekorre gåvo icke så lätt tappt, och då Rob några dagar senare gick och såg efter sina nötter, blev han helt häpen över att finna huru många, som hade försvunnit. Ingen av gossarna kunde hava stulit dem, ty dörren hade varit låst; duvorna kunde icke hava ätit dem, och några råttor funnos ej i närheten. Det blev mycken gråt och veklagan bland de unga Bährarna, till dess Dick sade:

— Jag såg en ekorre på taket av ladan, kanske han har tagit dem.

— Jag är säker på, att han gjort det, jag skall sätta fram en råttfälla och slå ihjäl honom, utbrast Rob, förbittrad över ekorrens snikenhet.

— Om du passar på, så kanske du kan upptäcka, var han lägger dem, och då torde jag kunna skaffa dig dem tillbaka igen, sade Dan, som var mycket road av striden mellan gossarna och ekorrarna.

Rob följde rådet och såg herr och fru ekorre från de nedhängande almgrenarna släppa sig ned på ladutaket, till stor förskräckelse för duvorna smyga sig in genom en av de små luckorna och komma ut med var sin nöt i munnen. Så lastade, kunde de icke gå tillbaka samma väg de kommit, utan sprungo ned utför det låga taket, hoppade ned vid ett hörn, försvunno för en minut och visade sig ånyo utan sitt byte. Rob skyndade till stället, och i en fördjupning under löven fann han en hop av tjuvgodset dolt, för att vid tillfälle bortföras till de ihåliga trädstammarna.

— Ack, ni små kanaljer! Nu skall jag lura er och icke lämna kvar en enda, sade Rob. Därmed tömde han vrån och spannmålsladan och lade de omtvistade nötterna i vindsrummet, sedan han först förvissat sig, om att ingen sönderslagen fönsterruta någonstädes kunde lämna inträde åt de orättfärdiga ekorrarna. De tycktes inse, att striden var lycktad, och drogo sig tillbaka till sina hål, men kunde icke avhålla sig från att då och då kasta ned nötskal på Robs huvud och häftigt puttra, liksom om de icke kunnat förlåta honom eller glömma, att han gått segrande ur striden.

Fader och moder Bährs utsäde var av ett annatslag och icke så lätt att beskriva, men de voro belåtna med det och tyckte, att deras sommararbete burit goda frukter, samt inbärgade så småningom en skörd, som gjorde dem mycket sälla.

NITTONDE KAPITLET. John Brooke.

— Vakna, Demi, min snälle vän, jag har något att säga dig.

— Kors, jag har ju nyss gått till sängs, det kan inte vara morgon ännu, svarade Demi och blinkade som en liten uggla, då han vaknade ur sin första sömn.

— Klockan är endast tio, men din far är sjuk, och vi måste gå till honom. O, min lille John, min stackars lille John! Och mrs Hanna lade sitt huvud på kudden med en snyftning, som jagade sömnen ur Demis ögon och uppfyllde hans hjärta med fruktan och förvåning; ty han förstod dunkelt, varför tant Hanna kallade honom John och grät över honom, som om han drabbats av någon förlust, vilken störtade honom i elände. Han slöt sig intill henne utan att säga ett ord, och inom en minut var hon alldeles sansad igen och sade med en öm kyss, då hon såg

hans upprörda ansiktsuttryck:

— Vi skola gå och säga honom farväl, min älskling, och det är ingen tid att förlora; för den skull, kläd dig fort och kom till mitt rum; jag måste gå till Daisy.

— Ja, det skall jag göra, svarade han, och då tant Hanna var fången, steg lille Demi helt lugnt upp och klädde sig, liksom i en dröm, varpå han, lämnande Tommy djupt insomnad, gick bort genom det tysta huset, kännande, att något nytt och sorgligt skulle komma att inträffa — någonting, som för en tid avskilde honom från de andra gossarna och gjorde, att hela världen syntes lika mörk och tyst och främmande som dessa välbekanta rum syntes denna kväll. Ettåkdon, skickat av mr Laurie, stod utanför dörren. Daisy var snart färdig, och brodern och systern höllo varandra i handen under hela vägen till staden, medan de snabbt och tyst med tant och farbror foro över de nattliga vägarna för att säga farväl åt sin fader. Ingen av gossarna, utom Frans och Emil, visste vad som hänt, och stor var deras förvåning och nedslagenhet, då de kommo ned följande morgon, ty huset var liksom övergivet utan sin herre och härskarinna. Frukosten var en dyster måltid, då ingen munter mrs Hanna stod bakom teköket, och då skoltiden kom, var fader Bährs plats tom. De vandrade omkring på ett modstulet sätt en timmes tid, väntande på nyheter och smickrande sig med den förhoppning, att Demis far nog skulle komma sig igen, ty den gode John Brooke var mycket avhållen av gossarna. Klockan blev tio, och ingen kom för att befria dem från deras oro. De kände sig icke hågade att leka, och dock gick tiden trögt, och de sutto än här, än där, håglösa och allvarsamma. Helt plötsligt steg Frans upp och sade på sitt inställsamma sätt:

— Hör på, gossar! Låt oss gå i skolan och läsa våra läxor, alldeles som om farbror vore här. På det viset kommer dagen att gå fortare och det skall fägna honom, det vet jag.

— Men vem skall förhöra oss dem? frågade Jack.

— Det stall jag göra. Jag kan inte mycket mer än ni, men jag är den äldste här, och jag skall försöka att fylla farbrors plats, tills han kommer, om ni ingenting ha däremot.

Något i det anspråkslösa, allvarliga sätt varpå Frans sade detta, gjorde intryck på gossarna, ty ehuru den stackars ynglingens ögon voro röda därav, att han gråtit så mycket för farbror Johns skull denna långa, bedrövliga natt, låg det i hans väsen något manligt, som förut ej funnits där, liksom om han redan börjat känna livets bekymmer och vedermödor och försökt att modigt kämpa mot dem.

— Jag för min del, skall göra det, sade Emil och gick till sin bänk, ihågkommande, att lydnad mot befälhavaren är en sjömans första plikt.

De andra följde; Frans satte sig på sin farbrors plats, och under en timmes tid rådde fullkomlig ord-ning. Läxorna överlästes och förhördes, och Frans var en tålig, angenäm läromästare, vilken försiktigt avhöll sig från varje undervisning, som översteg hans krafter, samt upprätthöll ordningen mera genom den omedvetna värdighet, som sorgen förlänade honom, än genom ord och förmaningar. De små gossarna voro färdiga, då steg hördes i förstugan, och var och en blickade upp för att läsa nyheterna i mr Bährs ansikte, i detsamma han inträdde. Det vänliga ansiktet sade dem genast, att Demi ej mer hade någon fader, ty det var avtärt och blekt och fullt av öm sorg, som gjorde det omöjligt för honom att svara Rob, då denne sprang emot honom och i en förebrående ton sade:

— Vad förmådde dig väl att gå och lämna mig mitt i natten, pappa?

Minnet av den andre fadern, som lämnat sina barn på natten för att aldrig mer återvända, kom mr Bähr att trycka sin egen gosse tätt intill sig och för en minut gömma sitt ansikte i Robs lockiga hår. Emil lade ned sitt huvud på hans armar, Frans, med det ungdomliga ansiktet blekt av deltagande och sorg, gick och lade sin hand på farbroderns skuldra, och de andra sutto så stilla, att det svaga prasslet av de utanför fallande löven tydligt hördes.

Rob kunde icke riktigt fatta, vad som hänt, men det plågade honom att se pappa så nedslagen, och därför lyfte han upp sitt sänkta huvud och sade med sin lilla pipande stämma:

— Gråt inte, pappa, vi ha alla varit så snälla och ha läst våra läxor utan dig, och Frans var lärare.

Nu blickade mr Bähr upp, försökte att småle och sade i en tacksam ton, som kom gossarna att anse sig för riktiga helgon: — Jag tackar er av allt mitt hjärta, mina gossar. Det var ett vackert sätt att hjälpa och trösta mig. Jag skall inte glömma det, det försäkrar jag er.

— Frans föreslog det och var en ypperlig lärare till på köpet, sade Nat, och de andra läto höra ett bifallssorl, som var ytterst tillfredsställande för den unge magistern.

Mr Bähr satte ned Rob, reste sig upp, lade armen om sin långe brorsons skuldra och sade med en blick av uppriktig belåtenhet:— Detta gör min svåra dag lättare och giver mig förtroende till eder alla. Man behöver mig därborta i staden, och jag måste lämna er på några timmar. Jag ämnade giva er en fridag, eller skicka hem några av er, men om ni hellre vilja stanna kvar och fortfara, såsom ni begynt, skall jag känna mig glad och stolt över mina goda gossar.

— Vi vilja stanna, det vilja vi helst; Frans kan se efter oss, skreko flera, förtjusta över det förtroende, som visades dem.

v— Kommer inte mamma hem? frågade Rob vemods-fullt; ty hemmet utan »mamma» var för honom en värld utan sol.

— Vi skola båda komma hem i natt, men den snälla tant Meg behöver mamma mera än du för närvarande, och jag vet, att du gärna lånar bort henne för en liten tid.

— Ja, det skall jag göra; men Teddy har gråtit efter henne, och han slog till madam Hummel och var förfärligt stygg, svarade Rob, som om dessa nyheter måste föra modern hem.

— Var är min lille karl? frågade mr Bähr.

— Dan tog honom ut med sig, för att lugna.honom. Han är nu alldeles lik sig igen, sade Frans, pekande åt fönstret, genom vilket man kunde se Dan draga den lille pysen i hans korgvagn, med hundarna skuttande bakefter honom.

— Jag vill inte gå ut till honom, det skulle endast åter rubba honom ur jämvikten, men säg åt Dan, att jag anförtror Teddy i hans vård. Vad er, äldre gossar, beträffar, så litar jag på, att ni sköta er själva för en dag. Frans skall leda er, och Silas är här för att taga hand om utgöromålen. Farväl således till i kväll.

— Berätta mig blott ett par ord om farbror John, sade Emil kvarhållande mr Bähr, just då han stod i begrepp att skynda bort igen.

— Han var endast sjuk ett par timmar och dog som han levat, så glatt, så fridfullt, att det skulle vara syndigt att fördärva skönheten av en sådan död genom något slags våldsam eller självisk sorg. Vi hunno fram i tid för att taga avsked, och Daisy och Demi voro i hans armar, då han avsomnade vid tant Megs bröst.Men nu nog, jag ståx inte ut längre, och mr Bähr avlägsnade sig hastigt, alldeles överväldigad av sorg, ty i John Brooke hade han förlorat både en broder och en vän, och det fanns ingen kvar, som kunnat fylla hans plats.

Hela denna dag var det mycket tyst i huset; de små gossarna lekte helt stilla i barnkammaren; de andra, som kände sig till mods, liksom om söndagen kommit mitt i veckan, tillbragte den med att spatsera, att sitta i pilträdet eller hos sina favoritdjur; alla tyckte de, att någonting milt, rättrådigt, och starkt gått bort ur deras lilla värld, lämnande efter sig en känsla av saknad, som tilltog för varje timme. I skymningen kommo mr och mrs Bähr hem ensamma, ty Demi och Daisy voro nu sin moders bästa tröst och kunde icke lämna henne. Stackars mrs Hanna tycktes vara alldeles uttröttad och behövde uppenbarligen samma slags tröst, ty hennes första ord, då hon kom uppför trapporna, voro: — Var är min lille gosse?

— Här är jag, svarade en späd stämma, då Dan lade Teddy i hennes armar, samt tillade, då hon tryckte honom till sitt hjärta, min Danny tod våd om mej hela dåden, och jag haj vajit täll.

Mrs Bähr ämnade tacka den trogne skötaren, men Dan körde undan gossarna, som samlats i förstugan för att möta henne, och sade med dämpad stämma: — Håll er på avstånd, hon tål inte vid, att vi bråka med henne nu.

— Nej, håll er inte på avstånd. Jag behöver er alla. Kom in och låt mig få se er, mina gossar. Jag har försummat er alla i dag, och mrs Hanna sträckte ut händerna åt dem, medan de skockades kring henne och förde henne till hennes eget rum, talande föga, men uttryckande mycket genom kärleksfulla blickar och klumpiga små bemödanden att visa sin sorg och sitt deltagande.

— Jag är så trött, jag skall ligga här och smeka Teddy, och ni skall servera mig litet te, sade hon, försökande att tala i en glad ton för deras skull.

Ett allmänt rusande till matsalen följde härpå, och bordet skulle hava blivit plundrat, om mr Bähr icke blandat sig i saken. Det överenskoms, att en skvadron skulle bära in moderns te, och en annan bära ut det.De fyra närmaste och käraste gjorde anspråk på den första hedern, varför Frans bar teköket, Emil brödet och Rob grädden; Teddy envisades att få bära sockerskålen, vilken, då den framkom till ort och ställe, var flera sockerbitar lättare, än då uppbrottet skedde. Somliga fruntimmer skulle vid ett sådant tillfälle funnit det reitsamt att hava gossar omkring sig, som lufsade ut och in, slogo omkull koppar och rasslade med teskedar under häftiga bemödanden att vara stilla och tjänstfärdiga; men det behagade mrs Hanna, emedan hennes hjärta just då var särdeles ömt, och då hon ihågkom, att många av hennes gossar voro faderlösa eller moderlösa, kände hon sig dragen till dem och fann tröst i deras tafatta ömhetsbevis. Det var ett slags föda, som gjorde henne mera gott än de mycket tjockt påbredda smörgåsar, de gåvo henne, och den sträve kommodorens av snyftningar avbrutna viskning: — Dreja bi, tant, det är ett hårt slag, men vi skola nog få vind i seglen igen, muntrade henne mer än det slaskiga te, han bragte henne, och som var så beskt som om någon av hans salta tårar fallit i koppen under vägen. Då kvälls-varden var förbi, bortbars brickan av en ny deputation, och Dan sträckte ut sina armar åt den sömnige lille Teddy och sade:

— Låt mig få lägga honom i sängen; ni är så trött, mrs Bähr.

— Vill du följa; med honom, min älskling ? frågade mrs Hanna sin herre och mästare, som låg på hennes arm bland soffkuddarna.

— Tulitvis vill jad, var svaret, och han bortbars i triumf av sin trogne väktare.

— Jag önskar, att jag kunde göra någonting, sade Nat suckande, då Frans lutade sig över soffan och sakta strök tant Hannas heta panna.

— Det kan du, min vän. Gå och hämta din fiol och spela en av de söta små sånger, morbror Teddy skickade dig nyligen. Musik skall trösta mig bättre än något annat i kväll.

Nat skyndade efter sin fiol, satte sig ned strax utanför dörren och spelade, såsom han aldrig gjort förr, ty nu vax hans hjärta med i spelet och magneti-serade hans fingrar. De andra gossarna sutto stilla på trappstegen och vakade över, att ingen främmande skullestöra lugnet; Frans dröjde kvar på sin post, och sålunda tröstad, betjänad och bevakad av gossarna, insomnade stackars mrs Hanna till slut och glömde sin sorg lör en timme.

Två lugna dagar, och på den tredje inträdde mr Bähr strax efter skolan med ett brev i handen och såg både rörd och förnöjd ut.

— Jag vill läsa för er någonting, gossar, sade han, och medan de stodo omkring honom, läste han följande:

»Käre broder Fritz! Jag hör, att du icke ämnar medtaga din skara i dag, emedan du tror, att jag ej skulle tycka om det. Gör det, jag ber. Åsynen av hans vänner skall göra det lättare för Demi att genomgå denna svåra stund, och jag vill, att gossarna skola höra, vad pappa säger om min John. Det skall göra dem gott, det vet jag. Om de ville sjunga en av de vackra gamla psalmerna, du lärt dem så väl, skulle jag tycka mer om det än någon annan musik, ty de lämpa sig så skönt för tillfället. Var snäll och bed dem därom och hälsa hjärtligt. Meg»

— Vill ni gå? sade mr Bähr och såg på gossarna som voro djupt rörda vid mrs Brookes vänliga ord och önskningar.

— Ja, svarade de, med en mun, och en timme därefter begåvo de sig av med Frans för att bevista John Brookes enkla begravning.

Det lilla huset såg lika fridfullt, soligt och hemtrevligt ut, som när Meg för tio år sedan inträdde däri såsom brud, endast att det då var tidigt på sommaren och rosorna blomstrade överallt, och nu var det tidigt på hösten, och de vissnade löven föllo sakta prasslande ned och lämnade grenarna bara. Bruden var nu änka, men samma ljuva frid strålade ännu på hennes ansikte, och den blida undergivenheten av en sant religiös själ gjorde hennes åsyn till en tröst för dem, som kommo för att trösta henne.

— O, Meg, hur kan du bära det så? viskade Hanna, då Meg mötte dem i dörren och välkomnade dem med ett småleende och utan någon förändring i sitt milda sätt, om ej att det var mildare än vanligt.— Kära Hanna, den kärlek, som för tio år sedan gjorde mig lycklig, upprätthåller mig ännu. Den kan icke dö, och John är min egen nu mer än någonsin, viskade Meg, och den kärleksfulla tillförsikten i hennes ögon var så skön och strålande, att Hanna trodde henne och tackade Gud för odödligheten av en kärlek lik hennes.

De voro alla där — far och mor, morbror Teddy och tant Amy, gamla mr Laurence, nu vithårig och skröplig, mr och mrs Bähr med deras skara och många vänner, som kommit för att visa den döde den sista tjänsten. Man skulle kunnat tro, att den anspråkslöse John Brooke måste haft föga tid att förskaffa sig vänner, men nu tycktes de dyka upp från alla håll och kanter, rika och fattiga, höga och låga, ty hans inflytande hade alldeles omedvetet gjort sig känt vida omkring, hans dygder ihågkommos, och hans hemliga välgärningar trädde fram i dagen för att välsigna honom. Gruppen omkring hans kista var ett vida mer gripande liktal än något, som mr March kunnat hålla. Där voro de rika män, han tjänat troget i åratal, de fattiga gamla kvinnor, vilka han till minne av sin moder bisprungit med sina små tillgångar; den hustru, vilken han skänkt en sådan sällhet, att icke ens döden kunde fördärva den helt och hållet; de bröder och systrar, i vilkas hjärtan han berett sig en plats för alltid; den lille sonen och dottern, som redan kände förlusten av hans starka arm och ömma röst; de yngre barnen, som snyftande ihågkommo sin välvilligaste lekkamrat, och de stora gossarna, som med vemodiga ansikten gåvo akt på ett skådespel, som de aldrig kunde glömma. En mycket enkel och mycket kort ceremoni, ty den faderliga röst, som darrat under vigselakten, förstummades nu helt och hållet, då mr March försökte erlägga sin vördnads- och kärleksgärd åt den son, han mest högaktade. Ingenting annat än lilla Josy's svaga joller i övre våningen avbröt den långa tystnad, som följde på det sista amen, till dess på ett tecken av mr Bähr de väl uppövade barnsliga rösterna uppstämde en psalm, så uppfylld av överjordisk fröjd, att alla, den ena efter den andra, instämde, sjungande med överfulla hjärtan och finnande sina upprörda sin-nen lyftade till fridens boningar på den härliga, sköna psalmens vingar.

Medan Meg hörde på, fann hon, att hon gjort rätt; hon icke blott lugnades för ögonblicket genom övertygelsen, att John Brookes sista vaggvisa sjöngs av de unga röster, han älskade så högt; utan i gossarnas ansikten såg hon ock, att de varsnat en skymt av dygdens skönhet i dess mest vördnadsbjudande form, och att de länge skulle bevara och hava nytta av minnet av den gode man, som låg där död framför dem. Daisys huvud låg i moderns knä och Demi höll henne i handen och såg ofta på hennes ögon, så lika sin faders, och med en liten åtbörd, som tycktes säga: »Var inte bekymrad, mamma, jag är här»; och omkring henne voro vänner, som hon kunde förlita sig på och älska; därför lade den tåliga, fromma Meg bort sin tunga sorg, kännande, att hennes bästa hjälp skulle bliva att leva för andra, såsom hennes John gjort.

Då Plumfieldgossarna denna afton som vanligt sutto på trappstegen i det blida septembermånskenet, kommo de naturligtvis att tala om dagens tilldragelse.

Emil begynte med att på sitt stormande sätt utbrista :

— Farbror Fritz är den visaste och farbror Lauräe den roligaste, men farbror John var den bäste, och jag skulle hellre vilja likna honom än någon annan, jag någonsin lärt känna.

— Det skulle jag också. Hörde ni, vad de där herrarna sade till morfar i dag? Jag skulle önska, att man sade detsamma om mig, när jag är död, utbrast Frans, som med saknad kände, att han icke tillräckligt uppskattat onkel John.

— Vad sade de? frågade Jack, på vilken dagens tilldragelser gjort ett djupt intryck.

— Jo, en av mr Laurences kompanjoner, hos vilken farbror John varit, Gud vet huru länge, sade att han var samvetsgrann ända till överdrift för att vara en affärsman, och att han var fläckfri i allt. En annan herre sade, att den trohet och redlighet, varmed farbror John tjänat honom, icke kunde betalas med pengar, och därpå berättade morfar dem det bästa av allt. Farbror John hade en gång plats på kontoret hos en man, som bedrog folk, och när denne man ville attfarbror John skulle hjälpa honom därmed, ville farbror inte, ehuru han erbjöd honom en dryg summa. Mannen blev ond och sade: »Med så stränga grundsatser kommer ni aldrig att göra lycka i affärer,» och farbror John svarade: »Jag tänker aldrig försöka att göra lycka utan dem,» varpå han lämnade sin plats för att antaga en mycket mödosammare och mindre inbringande.

— Så vackert! utropade flera gossar med värme, ty de voro i en sådan sinnesstämning, att de bättre än någonsin kunde förstå och uppskatta den lilla historien.

— Han var ju inte rik, eller hur? frågade Jack.

— Nej.

— Han gjorde heller aldrig någonting, som väckte uppseende i världen?

— Nej.

— Han var således endast god?

— Ja, det är allt; och Frans kunde inte låta bli att önska, att farbror John verkligen gjort något att skryta av, ty det var uppenbart, att Jack fann sin väntan sviken genom hans svar.

— Endast god. Det är allt, och allt innefattas däri, sade mr Bähr, som råkat höra de sista orden och gissade, vad som föregick i gossarnas själ. Låten mig berätta er litet om John Brooke, så ska ni få se, varför man högaktade honom, och varför han var mera belåten med att vara god än rik och ryktbar. Han gjorde helt enkelt sin plikt i allt och gjorde den så glatt och så troget, att han till följd därav ständigt var tålig, modig och lycklig i fattigdom och ensamhet och under åratal av träget arbete. Han var en god son och avstod från sina egna planer för att stanna och leva hos sin mor, medan hon behövde honom. Han var en god vän och lärde Laurie mycket, utom grekiska och latin, gjorde det kanske omedvetet, genom att visa honom exemplet av en rättskaffens man. Han var en trogen tjänare och gjorde sig så värderad av dem, som använde honom, att de skola få svårt att fylla hans plats. Han var en god make och fader, så öm, klok och omtänksam, att Laurie och jag lärt mycket av honom, och endast kommit underfund med, huru högt han älskade sin familj, sedan vi upptäcktallt, vad han gjort för de sina, i tysthet och utan något bistånd.

Mr Bähr höll upp en minut, och gossarna sutto som bildstoder i månskenet, till dess han åter med dämpad, men allvarlig stämma fortfor:

— Då han låg på dödsbädden, sade jag till honom: »Var ej orolig för Meg och de små; jag skall sörja för, att de aldrig skola lida brist.» Då smålog han och tryckte min hand och sade på sitt glada sätt: »Det behövs inte, jag har sörjt för dem.» Och det hade han, ty då vi sågo efter bland hans papper, var allt i ordning, icke en skuld återstod, och på ett säkert ställe var en summa undansatt, tillräckligt stor för att sätta Meg i stånd att leva bekvämt och oberoende. Då förstock) vi, varför han levat så enkelt, nekat sig så många nöjen, utom när det gällde barmhärtighetsverk, och arbetat så strängt, att jag fruktar, att det förkortat hans nyttiga liv. Han bad aldrig om hjälp för sig själv, ehuru ofta för andra, utan bar sin egen börda och utförde sitt eget värv raskt och tystlåtet. Ingen kan anföra ett klagomål mot honom, så rättvis och ädelmodig var han; och nu, sedan han är borta, finna vi alla så mycket att beundra och prisa och högakta hos honom, att jag är stolt över att hava varit hans vän och hellre ville lämna mina barn det arv, han lämnar, än den störsla förmögenhet, som någonsin blivit förvärvad. Ja, enkel, okonstlad godhet är det bästa kapital, på vilket man kan grunda detta livs värv. Det består, när anseende och pengar gå förlorade, och är den enda rikedom, vi kunna taga med oss från denna värld. Kom ihåg detta, mina gossar, och om ni önska att förtjäna aktning och förtroende och kärlek, så träd i John Brookes fotspår.

Då Demi efter några veckor i hemmet återkom till skolan, tycktes han med barndomens lyckliga spänstighet hava

hämtat sig efter sin förlust, och det hade han också på sätt och vis; men han glömde icke, ty han var en av dessa naturer, hos vilka alla intryck slå djupa rötter och begrundas och införliva sig med den jordmån, där små dygder snabbt gro. Han lekte och studerade, arbetade och sjöng, alldeles som förr, och få anade någon förändring hos honom; men en sådan fanns — och tant Hanna såg det — ty hon vakadeÖver gossen med hela sitt hjärta, försökande att fylla Johns plats så vitt i hennes svaga förmåga stod. Han talade sällan om sin förlust, men tant Hanna hörde ofta om natten en kvävd snyftning i hans lilla säng, och när hon gick fram till honom för att trösta honom, voro de enda ord, som kommo över hans läppar: — Ack, om jag hade min far! Ack, om jag hade min far! ty de hade varit fästa vid varandra med ett mycket ömt kärleksband, och barnets hjärta blödde, då detta band brast. Men tiden helade hans sår, och han kom småningom därhän att inse, att hans far icke var förlorad, endast osynlig för en tid, och att han en gång skulle bliva återfunnen, frisk och stark och kärleksfull som alltid, om ock hans lille son skulle se de purpurröda astrarna blomstra på hans grav många, många gånger, innan de åter möttes. Vid denna tro stod Demi fast, och i den fann han både hjälp och tröst, emedan den omedvetet ledde honom från en öm längtan efter den fader, han sett, till en barnslig förtröstan till den Fader, han icke sett. Båda voro i himmelen, och han bad till båda, bjudande till att vara god av kärlek till dem.

Mot den inre förändringen svarade en yttre, ty Demi tycktes på dessa få veckor hava vuxit och be-gynte att upphöra med sina barnsliga lekar, icke som om han blygts för dem, såsom somliga gossar pläga, utan som om han vuxit ifrån dem och behövde något manligare. Han slog sig på den förhatliga aritmetiken och höll ut så ihärdigt, att hans farbror var förtjust, ehuru han icke kunde begripa nycken förrän Demi sade:

— Jag ämnar bli bokhållare, när jag blir stor, liksom pappa, och jag måste känna till siffror och tocke där, eljest kan jag icke ha trevliga, snygga kontorsböcker liksom hans.

En annan gång kom han till sin tant med ett mycket allvarsamt ansikte och sade:

— Vad kan en liten gosse göra för att förtjäna pengar?

— Varför frågar du det, min snälle vän?

— Min far bad mig att draga försorg om mamma och de små flickorna, och det vill jlag, men jag vet inte, hur jag skall bära mig åt.

— Han menade inte nu, Demi, utan med tiden, när du blivit stor.

— Men jag önskar att begynna nu, om jag kan; ty jag tycker, att jag bör förtjäna litet pengar för att köpa ett och annat åt de mina. Jag är tio år gammal, och andra gossar, som inte äro större, förtjäna pengar ibland.

— Gott, vad säger du om att kratta ihop alla de torra löven och täcka jordgubbssängen ? Jag skall betala dig en dollar för besväret, sade tant Hanna.

— Är det inte bra mycket? Jag skulle kunna göra det på en dag. Det får lov att vara rent spel, och du får inte betala för mycket, ty jag vill redligt förtjäna mina pengar.

— Min lille John, det skall bli rent spel, och jag skall inte betala ett öre för mycket. Arbeta inte för strängt, och när detta är gjort, skall jag skaffa dig någonting annat att göra, sade mrs Hanna, mycket rörd av hans åstundan att hjälpa och av hans rättrådighet, varutinnan han var så lik sin samvetsgranne far.

Då det var slut med löven, rullades många skottkärror med spånor från skogen till vedboden, och ännu en dollar förtjänades. Därpå hjälpte Demi till att sätta omslag kring skolböckerna, arbetande på kvällarna under Frans' överinseende, tåligt stretande med varje bok, icke låtande någon hjälpa sig och mottagande sin betalning med sådan tillfredsställelse, som om de smutsiga sedlarna i hans ögon varit bland de härligaste ting, som finnas på jorden.

— Nu har jag en dollar åt vardera av dem, och jag skulle alldeles ensam vilja föra pengarna till mamma, så att hon kan se, att jag inte glömt min far.

Demi gjorde alltså en pliktskyldig pilgrimsfärd till sin mor, som mottog hans små förtjänster som en skatt av

stort värde och skulle låtit dem ligga orörda, om icke Demi bett henne att köpa någonting nyttigt åt sig själv och flickorna, vilka enligt hans åsikt blivit anförtrodda i hans vård.

Detta gjorde honom mycket lycklig, och ehuru han ofta för en tid glömde det ansvar, som ålåg honom, fanns dock hos honom begäret att hjälpa och tilltog i styrka med åren. Han yttrade alltid orden »min far» med en min av ädel stolthet och sade ofta, liksom han gjort anspråk på en stor hederstitel: — Kalla migicke Demi mer; jag är John Brooke nu. Sålunda styrkt genom en föresats och en förhoppning, började den tioårige gossen modigt sin levnadsbana och tillträdde sitt arv — minnet av en vis och öm fader, testamentet av ett hederligt namn.

TJUGONDE KAPITLET. Runt omkring eldstaden.

Då oktoberkölden kom, hjälpte de trevliga brasorna i de stora kaminerna och Demis torra tallspånor Dans ekkubbar att flamma riktigt storståtligt och gå sjungande uppför skorstenen, så att det var en lust och glädje att höra dem. Alla gladde sig, då kvällarna blevo längre, att samlas kring brasan, spela, läsa eller uppgöra planer för vintern. Men favoritnöjet var att berätta historier, och man räknade på, att mr och mrs Bähr alltid skulle hava till hands ett förråd av trevliga berättelser. Detta förråd var dock tidtals uttömt, och gossarna voro då hänvisade till sina egna uppfinningar, vilka icke alltid voro lyckade. På spökhistorier vurmade man rent av en tid; ty det lustiga i saken bestod i att släcka ljusen, låta elden slockna i kaminen och sedan sitta i mörkret och berätta de mest fasansfulla historier, man kunde hitta på. Som detta hade till följd alla slags skräckscener bland de äldre gossarna, så att Tommy i sömnen vandrade omkring på vedbotaket, och att ett allmänt tillstånd av nervsvaghet började råda bland smågossarna, förbjöds det, och man tog sin tillflykt till mera oskadliga tidsfördriv.

En afton, då de små gossarna lågo väl ombonade i sina sängar, och de äldre gossarna stodo sysslolösa omkring brasan i skolrummet, funderande på, vad de skulle företaga sig, föreslog Demi ett nytt sätt att lösa frågan.

Han fattade askborsten, marscherade upp och nedför rummet och sade: — Tram, tram, tram! och då gossarna, skrattande och knuffande varandra, uppställt sig i rad, sade han: Nu skall jag ge er fem minuter att tänka ut en ny lek. Frans, som höll på att skriva, och Emil, som läste Nelsons levemesbeskrivning, aii-

slöto sig icke till kamraterna, men de andra funderade skarpt, och när tiden var förbi, voro de beredda att svara.

— Nå, Tom? började Demi, och eldgaffeln bultade honom sakta på huvudet.

— Blindbock!

— Jack?

— Commers, ett trevligt sällskapsspel och med cents till spelmarker.

— Farbror har förbjudit oss att spela om pengar. Dan, vad föreslår du?

— Låt oss leka en batalj mellan greker och romare.

— Stuffy?

— Steka äpplen, rosta majs och knäppa nötter.

— Bravo! Bravo! skreko flera, och vid anställd omröstning gick Stuffys förslag igenom.

Några gingo till källaren efter äpplen, några till vinden efter nötter, och andra letade reda på rostet.

— Vore diet inte så gott, att vi bådo flickorna komma in, eller hur? sade Demi, som plötsligen fick det infallet att vara artig.

— Daisy förstår sig ypperligt på att sticka kastanjen inföll Nat, som ville, att hans lilla vän skulle vara med om nöjet.

— Nan rostar majs utmärkt väl, tillade Tommy.

— Nå, så för in era kärestor, vi ha ingenting däremot, sade Jack, som skrattade åt den oskuldsfulla välvilja, de små varelserna hyste för varandra.

— Du får inte kalla min syster käresta, det är så narraktigt, utropade Demi i en ton, som kom Jack att skratta.

— Hon är Nats älskling, är hon inte det, gamle kvittrare ?

— Ja, om Demi inte har något däremot. Jag kan inte låta bli att hålla av henne, ty hon är så god mot mig, svarade Nat blygt och allvarligt, ty Jacks råa sätt gjorde honom förlägen.

— Nan är min käresta, och jag skall gifta mig med henne om ett år eller så där omkring, kom mig alltså inte i vägen, någon av er, sade Tom hastigt, ty han och Nan hade på sitt barnsliga manier avgjort om sin framtid och ämnade bo i pilen, sänka ned enkorg for att hala upp sin föda och göra åtskilligt annat lika angenämt som omöjligt.

Demi var stukad genom denna förklaring av Banks, som tog honom under armen och gick bort med honom för att hämta damerna. Nan och Daisy sutto hos tant Hanna och sydde på åtskilliga barnkläder åt mrs Carneys lindebarn.

— Förlåt, mrs Bähr, skulle ni inte vilja vara god och låna oss flickorna på en liten stund, sade Tom, blinkande med ena ögat för att uttrycka äpplen, knäppande med fingrarna för att antyda majsrostning och gnisslande med tänderna för att väcka föreställning om nötknäppning.

Flickorna förstodo genast pantomimen och började draga av sig fingerborgarna, innan mrs Bähr kunde få klart för sig, huruvida Tommy höll på att falla i konvulsioner, eller gick och ruvade på något nytt slags odygd. Demi förklarade utförligt, vad som var frågan om, varefter tillåtelse gavs och gossarna avtågade med sitt byte.

— Tala inte med Jack, viskade Tommy, då han och Nan vandrade genom förstugan för att hämta en gaffel att sticka äpplena med.

— Varför inte?

— Han skrattar åt mig, och därför vill jag ingenting ha att skaffa med honom.

— Kommer att göra det, om det behagar mig, sade Nan, som genast blev förtrytsam över detta hennes herre och mans i förtid gjorda försök att tillvälla sig husbondemakten.

— Då vill jag inte ha dig till fästmö.

— Det gör mig detsamma.

— Kors, Nan, jag trodde du höll av mig? sade Tommy, och hans röst var full av öm förebråelse.

— Om du frågar efter Jacks skratt, så bryr jag mig inte ett smul om dig.

— Tag då igen din gamla ring, jag vill inte bära den längre, och Tommy strök av sig en tagelring, vilken Nan såsom underpant av sin tillgivenhet givit honom i utbyte mot en annan, gjord av ett hummerspröte.

— Jag skall giva den åt Ned, var det grymma svaret, ty Ned tyckte om mrs Vildhjärna och hadeåt henne svarvat så många tvättklämmare, askar och vävspolar, att hon kunde sätta bo när som helst.

— Tunnor tusan! utbrast Tom, som icke visste något annat medel att giva luft åt det kval, som i detta ögonblick sammanpressade hans hjärta, och släppande Nans arm, drog han sig tillbaka, högeligen förgrymmad, samt lät henne följa efter med gaffeln — en missaktning, som odygdiga Nan bestraffade med att låta hans hjärta känna svartsjukans styng, alldeles som om det också varit ett slags äpple.

Härden rensopades, och de rosiga äpplena nedlades för att stekas. En skyffel hettades, och äpplena dansade muntert på den, medan majsen smällde i sitt ståltrådsfängelse. Dan knäckte sina bästa nötter, och var och en pratade och skrattade, medan regnet slog mot fönsterrutan och vinden tjöt omkring huset.

— Varför är Billy lik den här nöten? frågade Emil, som ofta fick den ingivelsen att hitta på dåliga gåtor.

— Emedan den är spräckt, liksom hans hjärna! svarade Ned.

— Det där är inte beskedligt; ni få inte göra narr av Billy, ty han kan inte ge lika gott igen. Det är nedrigt,

utropade Dan och krossade en nöt i vredesmod»

— Vilket släkte av insekter hör Blake till? frågade fredsstiftaren Frans, då han märkte, att Emil såg flat ut och Dan var mörk i hå^en.

— Myrorna, svarade Jack.

— Varför är Daisy lik ett bi? utbrast Nat, som flera minuter varit försjunken i tankar.

— Därför att hon är drottningen i kupan, sade Dan.

-Nej.

— Därför att hon är söt.

— Bin äro icke söta.

— Avstår från att gissa.

— Emedan hon gör söta saker, alltid är flitig och tycker om blommor, sade Nat, hopande sina oskyldiga komplimanger, till dess Daisy rodnade som en ros.

— Varför är Nan lik en geting? frågade Tommy, blängande på henne, samt tillade, utan att avvaktanågot svar: Emedan hon inte är söt, surrar förfärligt utan minsta orsak och sticks alldeles orimligt.

— Tommy är galen, och jag är glad, skrek Ned, då Nan slängde med huvudet och hastigt svarade:

— Vad är det i porslinsskåpet som Tom är lik?

— Peppardosan, svarade Ned och gav Nan en nötkärna med ett retsamt skratt, så att Tom tyckte sig ha go'd lust att flyga upp liksom en het kastanje och piska upp någon.

Då Frans såg, att dåligt lynne började få överhanden över det ringa förråd av kvickhet, som sällskapet hade att tillgå, ställde han sig ånyo för bräschen.

— Låt oss stifta en lag, att den första person, som kommer in i rummet, skall berätta en historia.

De andra gingo in härpå, och deras väntan blev icke lång, ty tunga fötter kommo klampande genom förstugan, och Silas infann sig, bärande en knippa ved. Han hälsades med ett allmänt rop och stod och stirrade omkring sig med ett förläget grin på sitt stora, röda ansikte, till dess Frans förklarade skämtet.

— Usch! jag kan inte berätta någon historia, sade han, i det han satte från sig sin börda och stod i begrepp att lämna rummet. Men gossarna kastade sig över honom, tryckte ned honom på en stol och höll honom kvar där, skrattande och skrålande efter en historia, till dess den godhjärtade jätten måste giva tappt.

— Jag känner baresta en enda historia, och det är om en häst, sade han, mycket smickrad av det mottagande han rönte.

— Berätta den! Berätta den! skreko gossarna.

— Välan, började Silas, lutande sin stol tillbaka mot väggen och stickande tummarna i ärmhålen på sin väst, jag gick in i ett kavalleriregemente under kriget och såg en hel hop fäktande. Min häst, Major, var ett riktigt rart djur, och jag höll av krittret, som om det varit en mänsklig varelse. Han var inte någon skönhet, men han var det frommaste, stadigaste, raraste djur, jag någonsin sett. Första bataljen, vi voro med om, gav han mig en läxa, som jag icke glömde i brådrasket, och jag skall berätta er, hur det var med den saken. Det tjänar till ingenting alls att för er, ungdomar, skildra oväsendet och villervallan och denallmänna ohyggligheten av en batalj, jag har inga ord för att göra det, och jag måste tillstå, att jag blev liksom litet yr i skallen och vimmelkantig i början av det, så att jag inte visste, vad jag tog mig för. Vi feck order att anfalla och rusade åstad som ena karlakarlar, utan att stanna för att plocka upp dem, som stupade i handgemänget. Jag feck ett skott i armen och slungades ur sadeln — vet inte hur, men där var jag, lämnad efter jämte två eller tre andra, dödade och sårade, ty resten rusade vidare, som sagt var. Välan, jag kravlade mig upp och tittade efter Major, ty det förekom mig, som om jag fått ungefär nog

för den vevan. Jag såg inte till'n nånstans, och skulle just sta att gå tillbaka till lägret, då jag hörde en gnäggning, som lät naturlig. Jag tittade mig omkring, och där var Major, som väntade på mig ett långt stycke ifrån och såg ut, som om han förstode, varför jag stod och sölade därborta. Jag visslade, och han travade fram till mig, som jag lärt honom göra. Jag steg upp så gott jag kunde och ämnade rida till lägret, ty jag försäkrar, jag var så sjuk och så skral som ett kvinnfolk; man blir så ofta i den första bataljen. Men pytt också! Major var den tappraste av oss två, och han ville inte gå, inte en tumsbredd, utan han stegrade sig och dansade och frustade och bar sig åt, som om krutröken och oväsendet gjort honom nästan alldeles vild. Jag gjorde mitt bästa, men han ville inte ge med sig, och då gjorde jag det; och vad ror ni den katige besten gjorde? Han svängde tvärt omkring och galopperade tillbaka som en horkan rakt in i det tätaste stridsvimlet.

— Bra gjort av honom! skrek Dan entusiastiskt, medan de övriga gossarna voro så intresserade, att de glömde både äpplen och nötter.

— Jag vånnar aldrig det, om jag inte blygdes över mig själv, fortfor Silas, som började känna sig livad vid minnet av denna dag. Jag var topprasande, och jag glömde mitt sår och rusade mitt in i högen, och högg omkring och rumolade som en galning, ända tills en bomb slog ned mitt ibland oss och sprack och kastade en hel hop av oss över ända. Jag visste ej till mig på en stund, och när jag kom till sans, var striden just förbi, och jag fann mig ligga vid en mur med stackarsMajor bredvid mig värm sårad än jag. Mitt ena ben var brutet, och jag hade en kula i skuldran, men han, stackars kräk, hade ena sidan alldeles uppsliten av en skärva av den där fördömda bomben.

— O, Silas, vad gjorde du? utropade Nan och trängde sig intill honom med ansiktet fullt av deltagande och intresse.

— Jag släpade mig närmare och försökte att hämma blodet med sådana trasor, som jag kunde slita av mig med ena handen. Men det tjänade till intet, och han låg där stånkande i gruvliga plågor och tittade på mig med sina kärleksfulla ögon, tills jag tyckte, att jag inte kunde uthärda det längre. Jag gav honom all den hjälp jag kunde, och när solen blev hetare, och han begynte räcka ut tungan, försökte jag gå till en bäck, som låg en tämlig sträcka därifrån, men jag kunde det inte, ty jag var stel och matt, och då avstod jag därifrån och fläktade på honom med min hatt. Giv nu akt på, vad jag säger, och när ni hör folk draga löst på de dära rebellerna, så kom baresta ihåg, vad en av dem gjorde, och skriv upp det till hans kredit. En stackars karl i grå uniform låg inte långt, ifrån oss, skjuten genom lungorna och kämpande med döden. Jag erbjöd honom min näsduk till skydd mot solen, och han tackade mig vänligt, ty i tockna tider som dessa bryr man sig inte om att tänka på, vilket parti man tillhör, utan baresta håller ihop och hjälper varandra. Då han såg mig sörjande över Major och försökande att lindra hans smärta, tittade han upp med ansiktet alldeles betäckt av kallsvett och likblek av plågor och sade: — Det är vatten i mitt flaskfoder, tag det, ty jag kan inte ha någon nytta därav, och han slängde det till mig. Jag kunde inte hava tagit det, om jag inte haft litet brännvin i en fickflaska, och jag lät honom dricka det. Det gjorde honom gott, och jag kände mig lika uppkryad, som om jag druckit det själv. Det är märkvärdigt, vad tockna småsaker kunna göra folk gott ibland, och Silas gjorde ett uppehåll, liksom han ånyo känt det trösterika i det ögonblick, då han och hans fiende glömde, vad som söndrade dem, och hjälpte varandra som bröder.

— Berätta om Major, skreko gossarna, otåliga att få höra utgången.— Jag hällde vatten över den stackars flämtande tungan, och om någonsin ett stackars oskäligt kritter sett tacksamt ut, så var det han. Men det tjänade inte till mycket, för det gruvliga såret mattade honom oupphörligt, tills jag inte kunde uthärda det längre. Det var hårt, men jag gjorde det av barmhärtighet, och jag vet, att han förlät mig.

— Vad gjorde du? frågade Emil, då Silas tvärtystnade med ett högljutt »hm» och med ett uttryck på sitt sträva ansikte, som förmådde Daisy att gå fram och ställa sig bredvid honom med sin lilla hand på hans knä.

— Jag sköt honom.

Det gick liksom en rysning genom alla åhörarna, då Silas sade detta, ty Major var i deras ögon en hjälte, och hans tragiska slut väckte deras innerligaste sympati.

— Ja, jag sköt honom och befriade honom från hans elände. Jag klappade honom först och sade »farväl», och sen

la jag hans huvud bekvämt på gräset, kastade för sista gången en blick i hans kärleksfulla ögon och jagade en kula genom huvudet på honom. Han knappast rörde på sig, så väl siktade jag, och då jag såg honom ligga alldeles stilla, utan att längre stånka och plågas, var jag glad, och dock — nåväl, jag vet inte, att jag behöver skämmas för det — lade jag mina armar kring hans hals och tjöt som en stor barnunge. Isch! Jag visste inte, att jag var en sådan tok! och Silas strök med rockärmen över ögat, lika rörd av Daisys snyftning som av minnet av sin trogne Major.

Ingen talade på en minut, emedan gossarna, lika livligt som den ömsinta Daisy, kände det patetiska i den lilla berättelsen, ehuru de icke visade det genom att gråta.

— Jag skulle vilja ha en häst som den, sade Dan halvhögt.

— Dog rebellen också? frågade Nan ängsligt.

— Inte då. Vi lågo där hela dagen, och på natten kommo några av våra kamrater för att se sig om efter dem, som saknadjes. De ville naturligtvis taga mig först, men jag visste, att jag kunde vänta, och rebellen hade kanske blott denna enda utsikt till räddning, och därför förmådde jag dem att bära bort honom tvärt.Han hade baresta styrka nog att räcka mig sin hand och säga: »tackar, kamrat», och det var de sista ord, han sade, för han dog en timme efter sedan han kommit till fältlasarettet.

— Hur glad du måste hava varit, för det du var beskedlig mot honom! sade Demi, på vilken historien gjort ett djupt intryck.

— Åja, det gav mig verkligen tröst, då jag tänkte därpå, men jag låg där allena i flera timmar med mitt huvud på Majors hals och såg månen gå upp. Jag skulle gärna givit det stackars djuret en hederlig begravning, men det var inte möjligt; därför skar jag av ett stycke av hans man och har förvarat det alltsedan dess. Skall jag visa dig det, sötungen lilla?

— Ack ja, var så god, svarade Daisy och torkade bort sina tårar för att se det.

Silas tog fram en gammal »taska», såsom han kallade sin plånbok, och framdrog ur en inre ficka ett stycke brunt papper med en sträv lock av vitt tagel. Barnen sågo tyst på den, medan den låg i den breda handen, och ingen fann något att förlöjliga i den kärlek, Silas hyste till sin goda häst Major.

— Det var en söt historia, ehuru den kommit mig att gråta, Si, sade Daisy och hjälpte honom att veckla ihop och lägga undan sin lilla relik, medan Nan stoppade en hand full rostad majs i hans ficka och gossarna högt uttalade sina smickrande omdömen om hans historia, i vilken de tyckte att det funnits två hjältar.

Han avlägsnade sig, alldeles överväldigad av de hedersbetygelser, som ägnades honom, och de små sammansvurna fortforo att spraka om historien, medan de väntade på sitt nästa offer. Det var mrs Hanna, som kom in för att taga mått på Nan till några nya förkläden, som hon gjorde åt henne. De läto henne komma väl in och slogo sedan ned på henne, förkunnande för henne den lag, de stiftat, och bedjande om historien. Mrs Hanna var mycket road åt den nya råttfällan och samtyckte genast, ty ljudet av de glada rösterna hade framträngt över förstugan på ett så behagligt sätt, att hon riktigt längtade att vara med och glömde sina egna oroliga tankar på syster Meg.

— Är jag den första råttan, ni fångat, ni sluga kattor i stövlar? frågade hon, då hon leddes till län-stolen, försågs med förfriskningar och omgavs av en skara lyssnare med glädjen målad på sina ansikten.

De berättade för henne om Silas och hans bidrag, och hon slog sig för pannan i förtvivlan, ty som hon så oförmodat blivit påkallad att berätta en splitter ny historia, var hon alldeles rådlös över vad hon skulle hitta på.

— Vad skall jag berätta om? sporde hon.

— Gossar, var det allmänna svaret.

— Låt en bjudning också förekomma däri, sade Daisy.

— Och någonting gott att äta, tillade Stuffy.

— Detta påminner mig om en historia, skriven för många år sedan av en rar gammal dam. Jag brukade vara mycket förtjust i den, och jag inbillar mig, att ni också skola tycka om den, ty det finns både gossar och »någonting gott att äta» i den.

— Vad heter den? frågade Demi.

— Den misstänkte gossen.

Nat blickade upp från nötterna, han höll på att plocka upp, och mrs Hanna smålog åt honom, ty hon anade vad som försiggick i hans själ.

— Miss Crane höll en skola för gossar i en liten tyst stad, och en mycket god skola av gammaldags slag var det. Sex gossar voro inackorderade hos henne, och fyra eller fem till kommo till hennes skola från staden. Bland dem, som bodde hos henne, var en vid namn Lewis White. Han var ingen oäven gosse, men något skygg, och då och då sade han en osanning. En dag skickade en granne miss Crarie en korg med krusbär. Det var icke tillräckligt för att bjuda omkring, varför den snälla miss Crane, som gärna beredde sina gossar en fägnad, tog sig för att göra ett dussin rara små krusbärstårtor.

— Jag hade lust att försöka på krusbärstårtor. Jag undrar, om hon lagade dem, som jag lagar mina hallontårtor, sade Daisy, vars håg för kokning på senare tider åter vaknat.

— Tyst, sade Nat och stack ett stort runt majskorn i hennes mun för att tysta henne, ty han kände sig särskilt intresserad av denna historia och tyckte, att den begynte bra.

— Då tårtorna voro färdiga, satte miss Crane undandem i salsskänken och nämnde ej ett ord 9m dem, ty hon ville överraska gossarna till tedags. När ögonblicket var inne, och alla sutto kring bordet, gick hon att hämta sina tårtor, men kom tillbaka och såg mycket bekymrad ut, ty vad tror ni hade hänt?

— Någon hade knipit dem! utbrast Ned.

— Nej, de voro nog i behåll, men någon hade stulit bort all sylt i dem genom att lyfta upp den övre skorpan och lägga ned den igen, sedan krusbären blivit borttagna.

— Ett sådant gement streck! sade Nan och såg på Tommy, liksom för att antyda, att han kunna vara i stånd att göra detsamma.

— Då hon för gossarna omtalade, vad hon ämnat åt dem, och visade dem de små tårtorna, som voro plundrade på det läckraste i dem, blevo gossarna mycket ledsna och förtrytsamma, och alla förklarade, att de ingenting visste om saken. »Kanske råttorna hava gjort det,» sade Lewis, som var bland dem, vilka hög-ljuddast förnekade all kännedom om tårtorna. »Nej, råttorna skulle hava naggat på skorpan, men aldrig lyft upp den och grävt ut bären. Det ha händer gjort», sade miss Crane, som var mera bedrövad över den osanning, som ,någon måste hava sagt, än över sina förlorade bakelser. Nåväl, de fingo sin kvällsvard och gingo till sängs, men på natten hörde miss Crane någon jämra sig, och då hon gick för att se efter, vem det var, fann hon Lewis liggande i svåra plågor. Han hade uppenbarligen ätit något, som bekom honom illa, och var så sjuk, att miss Crane blev förskräckt och ämnade skicka efter doktorn, då Lewis framstånkade: »Det är krusbären; jag har ätit upp dem, och jag måste tala om det, innan jag dör 1» — »Om det är allt, så skall jag ge dig ett kräkmedel, och det skall snart vara överståndet,» sade miss Crane. Därmed fick Lewis en god dosis, och morgonen därpå var han alldeles kry igen. »O, tala inte om det för gossarna, de skola skratta åt mig så gruvligt,» bad invaliden. Den beskedliga miss Crane lovade det, men tjänsteflickan Sally skvallrade, och den stackars Lewis hade på lång tid ingen ro. Hans kamrater kallade honom »krusbärsgubben» och tröttnade aldrig att fråga honom, vad tårtor kostade.— Det var rätt åt honom, sade Emil.

— Dåligheter bli alltid upptäckta förr eller senare, sade Demi moraliserande.

— Nej, det gör de inte, mumlade Jack, som med trägen flit såg efter äpplena för att kunna vända ryggen åt de

övriga och angiva någon förklaringsgrund för sitt röda ansikte.

— Är det alltsammans? frågade Dan.

— Nej, det är endast första delen; den andra delen är intressantare. Någon tid därefter gick en kringvandrande krämare förbi en dag och stannade för att visa sina saker åt gossarna, av vilka flera köpte fickkammar, mungigor och åtskilligt smått och gott av den sorten. Bland knivarna var en liten pennkniv med vitt skaft, som Lewis gruvligt gärna velat hava, men han hade givit ut alla sina fickpengar, och ingen hade något att låna honom. Han höll kniven i handen, beundrade den och längtade efter den, ända till dess mannen skulle gå, då han motvilligt lämnade den ifrån sig, och mannen gick sin väg. Dagen därpå återkom likväl krämaren och sade, att han icke kunde få reda på- just denna kniv, och att han trodde, att han glömt den kvar hos miss Crane. Det var en mycket smakfull kniv med pärlemoskaft, och han hade icke råd att förlora den. Var och en såg ut, som om han ingenting vetat om saken, och var och en förklarade, att han ingenting visste om den.

»Den här unge herrn hade den sist och tycktes mycket gärna vilja ha den. Är ni fullkomligt säker på, att ni lade den tillbaka?» sade mannen åt Lewis, som var mycket bedrövad över förlusten och bedyrade om och om igen, att han lagt den tillbaka. Hans förnekande tycktes dock tjäna till intet, ty var och en var övertygad, att han tagit kniven, och efter ett stormigt uppträde betalade miss Crane den, och mannen gick knotande sin väg.

— Hade Lewis den? utropade Nat med spänd nyfikenhet.

— Du får väl se. Nu blev den stackars Lewis utsatt för en ny prövning, ty gossarna sade beständigt: »Låna mig din kniv med pärlemoskaftet, krusbär,» och dylikt, till dess den stackars Lewis kände sig så olycklig, att han bad om att bli hemskickad. Miss Cranegjorde sitt bästa att hålla gossarna i tygeln, men det var ett svårt göra, ty de fortforo att retas, och hon kunde icke beständigt hava ögonen på dem. Detta är bland de svåraste saker, man kan hava att lära gossar; »de vilja inte slå till en stackare, när han är fälld till marken,» säga de, men de pina honom smått, till dess han skulle anse det som en välgärning, om de piskade honom laget om.

— Ja, det vet jag, sade Dan.

— Och jag också, tillade Nat sakta.

Jack sade ingenting, men han var alldeles av samma tanke, ty han visste, att de äldre gossarna föraktade honom och just för den skull läto honom vara i fred.

— Fortsätt, jag ber, och berätta om stackars Lewis, tant Hanna. Jag tror inte, han tog kniven, men jag vill ha visshet, sade Daisy mycket ängsligt.

— Nåväl; vecka efter vecka förflöt, och saken blev icke uppdagad. Gossarna undveko Lewis, och han, stackars pys, var nästan sjuk av den sorg, han själv ådragit sig. Han föresatte sig att aldrig mer säga en osanning och bemödade sig därom så nitiskt, att det gjorde miss Crane ont om honom; hon beslöt att hjälpa honom, och slutligen kom hon verkligen till den övertygelsen, att han icke tagit kniven. Två månader efter krämarens första besök kom han åter, och det första, han sade, var:

»Välan, min fru, jag Har äntligen funnit kniven. Den hade halkat ned bakom fodret på min kappsäck och föll ut, då jag lade in ett nytt förråd av varor. Jag tänkte, att jag skulle titta in och låta er veta det, efter ni betalt den och kanske skulle vilja ha den, och här är den nu.»

Gossarna hade alla skockat sig runt omkring honom, och vid dessa ord blevo de mycket flata och bådo Lewis så hjärtligt om förlåtelse, att han icke längre kunde vara ond på dem. Miss Crane skänkte honom kniven, och han förvarade den många år, för att erinra sig det fel, som vållat honom så mycken sorg.

— Jag undrar, hur det kommer sig, att saker, som man äter i smyg, skada en? anmärkte Stuffy tankfullt.

— Kanske därför att ens samvete inverkar på ens mage, sade mrs Hanna, småleende åt hans yttrande.— Hän tänker på gurkorna, sade Ned, och ett skallande skratt följde på hans ord, ty Stuffys sista missöde hade varit högst löjligt.

Han hade i hemlighet uppätit två gurkor, känt sig mycket illamående och yppat sina kval för Ned, bedjande honom hitta på någon hjälp. Ned hade välvilligt rått honom att begagna en senapsdeg och ett hett strykjärn på fötterna, men till all olycka hade han gått alldeles bakvänt till väga, då han gjorde bruk av dessa botemedel, och hade lagt senapsdegen på fötterna och ,det heta strykjärnet på magen, så att den stackars Stuffy påträffades i ladan med blåsor under fötterna och en svedd tröja.

— Skulle ni inte kunna tala om en historia till, den här var så intressant, sade Nat, då skrattet tystnat.

Innan mrs Hanna hann giva ett avslag åt de efter berättelser törstande själarna, klev Rob in i rummet, släpande sitt lilla sängtäcke efter sig och såg ovanligt söt ut, då han, styrande kurs rakt på sin moder såsom till en trygg hamn, sade:

— Jag hörde ett stort oväsen, och som jag trodde, något gräsligt hänt, kom jag för att se.

— Trodde du, att jag skulle glömma dig, du stygga gosse? frågade modern, bemödande sig att se sträng ut.

— Nej, men jag trodde, du skulle bli bättre till mods, om du såge mig här, sade den inställsamme lille krabaten.

— Jag skulle mycket hellre vilja se 'dig till sängs, marschera därför genast upp, Robin.

— Var och en, som kommer, måste berätta en historia, och det kan du inte, därför är det bäst, att du lägger benen på ryggen och springer, sade Emil,

— Jo, det kan jag! Jag berättar Teddy en hel hop, allt möjligt om björnar och månar och små flugor, som tala med varandra, då de surra, bedyrade Rob, som föresatte sig att stanna kvar, kosta vad det ville.

— Berätta en nu då, och det tvärt, sade Dan, som beredde sig att lyfta upp honom och bära honom bort.

— Gott, jag skall göra det, låt mig bara fuuderaen minut, och Rob klättrade upp i sin mammas knä, där han ombonades, varefter hon yttrade:

— Det är ett familjefel, den där ovanan att stiga upp ur sängen vid orätt tid. Demi brukade göra det, och vad mig beträffar, hoppade jag ut och in hela natten i ända. Meg brukade inbilla sig, att elden var lös, och skickade mig ned att se efter, och jag plägade att stanna och roa mig på egen hand, som du ämnar göra, min stygge son.

— Jag har funderat nu, inföll Rob med största sinneslugn och ivrig att förskaffa sig entré i den angenäma sällskapskretsen.

Alla tittade upp och lyssnade med ett uttryck av återhållen munterhet på sina ansikten, då Rob, uppspetad på sin mors knä, berättade följande korta, men tragiska historia med ett allvar, som gjorde den särdeles lustig.

— Det var en gång ett fruntimmer, som hade en million barn och en söt liten gosse. Hon gick upp i övre våningen och sade: »Du får inte gå ned på gården»; men han gådde och föll i brunnen och drunknade ihjäl sig.

— Är det alltsammans? frågade Frans, då Rob alldeles andtruten av denna upprörande inledning sade:

— Nej, ännu är det litet kvar; och Rob rynkade sina fina ögonbryn under ansträngningen att framkalla en ny ingivelse.

— Vad gjorde fruntimret, då han föll i brunnen? frågade hans mor, för att hjälpa honom på traven.

— Å, hon pumpade upp honom och insvepte honom i en tidning och lade honom på en hylla för att torka till utsäde.

En allmän skrattsalva hälsade detta överraskande slut, och mrs Hanna klappade det lockiga huvudet och sade högtidligt:

— Min son, du har ärvt din mors talang att berätta historier. Gå, dit äran manar.

— Nu får jag stanna, icke sant? Var det inte en god historia? utropade Rob, ytterst uppblåst över den framgång, han rönt.

— Du kan få stanna, tills du ätit upp dessa tolv rostade majskorn, sade hans mor, väntande att se dem stoppas i munnen och försvinna i en blink.Men Rob var en slug liten karl och bedrog hennes väntan genom att mycket långsamt äta ett och ett i sänder och njuta av var minut så mycket han förmådde.

— Vore det inte så gott, att tant berättade en historia till, medan tant väntar på honom!

— Jag vet verkligen ingenting annat än en liten berättelse om en vedlår, sade mrs Hanna, då hon såg, att Rob ännu hade, sju majskorn att äta upp.

— Är det någon gosse i den?

— Det är bara om en gosse.

— Är den sann? frågade Demi.

— Från början till slut.

— Ypperligt! Tala om den, jag ber.

— James Snow och hans mor bodde i en liten stuga däruppe i New-Hampshire. De voro fattiga, och James måste arbeta för att hjälpa sin mor, men han tyckte så mycket om böcker, att han hatade arbejtet och endast ville sitta och studera hela dagen i ända.

— Hur kunde han det! Jag hatar böcker och tycker om arbete, sade Dan, missbelåten med James allt ifrån själva begynnelsen.

— Världen består av allt möjligt slags folk, både arbetare och studenter behövas, och det finns plats för alla. Men jag tror, att arbetarna borde studera litet, och att studenterna borde förstå att idka något yrke, om så behövdes, svarade mrs Hanna, blickande från Dan till Demi med en betydelsefull min.

— Jag vet, att jag arbetar, sade Demi och visade med stolthet tre små valkar i sin lilla hand.

— Och jag vet, att jag studerar, tillade Dan, i det han suckande nickade åt svarta tavlan, som var full med prydliga siffror.

— Hör på, vad James gjorde. Han ville visst inte vara självisk, men hans mor var stolt över honom och lät honom göra, vad han behagade, medan hon själv träget arbetade, på det han måtte hava böcker och tid att läsa dem. En höst ville James gå i skolan, och han begav sig till pastorn, för att höra efter, om denne ville hjälpa honom till snygga kläder och böcker. Nu hade likväl pastorn hört talas om James' lättja och var inte hågad att göra mycket för honom, ty han tyckte, att en gosse, som var likgiltig om sinmor och lät henne träla för sig, sannolikt icke heller i skolan skulle duga till mycket. Men den gode pastorn kände sig mera intresserad, då han fann, hur allvarligt James menade, och som han var en ganska egen karaktär, gjorde han gossen följande förslag, för att se, hur pass uppriktig han var:

»Jag skall ge dig kläder och böcker, på ett villkor, James.»

»Vad äx det, sir?» frågade gossen, och hans ansikte klarnade genast.

»Du måste hålla din mors vedlår full hela vintern och göra det själv. Försummar du det, så är det slut med skolan. James skrattade åt det kuriösa villkoret och tyckte att det var mycket lätt.

‚Han begynte skolan och redde sig en tid förträffligt med vedlåren, ty det var höst, och spånor och ris funnos i ymnighet. Han sprang ut om morgnar och kvällar och fick en korg full eller plockade upp stickor efter vedåkarnas kärror till det lilla kokköket, och som hans mor var mycket noga och sparsam, var detta göra icke synnerligen svårt. Men i november började det frysa, dagarna blevo mulna och kalla, och det gick mycket ved åt. Hans mor köpte ett lass för vad hon själv förtjänat, men det tycktes smälta bort och var nästan slut, innan James kom ihåg, att han skulle anskaffa det följande. Mrs Snow var svag och lam av reumatism och ur stånd att arbeta, som hon gjort förut, därför måste James lägga undan sina böcker och se till, vad han kunde göra.

Det var hårt, ty han gjorde vackra framsteg och var så road av sina läxor, att det pinade honom att göra något

uppehåll, utom för att äta och sova. Men han visste, att pastorn skulle hålla ord, och mycket mot sin vilja tog sig James till att förtjäna pengar på lediga stunder, så att vedlåren icke skulle bli tom. Han gjorde litet av varje, sprang ärenden, vaktade en grannes ko, hjälpte den gamle klockaren att sopa och elda i kyrkan om söndagarna och förtjänade på detta sätt tillräckligt för att köpa upp bränsle i små partier. Men det var strängt arbete; dagarna voro korta, vintern var smällkall, den dyrbara tiden gick hastigt, och de kära böckerna voro så fängslande,att det var bedrövligt att nödgas lämna dem för tråkiga plikter, som aldrig tycktes vilja taga slut.

Pastorn gav i tysthet akt på honom, och då han såg, att han menade allvar, hjälpte han honom, utan att han visste av det. Han mötte honom ofta, då han körde släden med veden ur skogen, där karlarna höggo, och medan James i sakta mak skred framåt bredvid de långsamma oxarna, läste han eller studerade, angelägen om att icke låta en minut gå förlorad. »Gossen är värd att hjälpas, denna läxa skall göra honom gott, och när han lärt den, skall jag giva honom en lättare,» sade pastorn för sig själv, och på julaftonen avstjälptes i allsköns tysthet ett ståtligt vedlass framför dörren till den lilla stugan, ävensom en ny såg och en papperslapp, på vilken endast stod:

»Gud hjälper dem, som hjälpa sig själva.»

Den stackars James väntade ingenting, men när han vaknade denna kalla julmorgon, fann han ett par varma muddar, stickade av hans mor med hennes styva, värkande fingrar. Denna gåva gladde honom ganska mycket, men hennes kyss och ömma blick, då hon kallade honom sin gode son, var ännu bättre. Genom att försöka att hålla henne varm hade han värmt sitt eget hjärta, ser ni, och genom att fylla vedlåren hade han fyllt dessa månader med väl förrättade plikter. Han begynte inse detta, .att finna, att det fanns någonting bättre än böcker, samt försökte att lära de läxor, Gud gav honom, likaväl som dem, hans skolmästare gav honom.

Då han såg den stora stapeln av ek- och tallträn vid sin dörr och läste det lilla papperet, visste han, vem som skickat det, och förstod pastorns avsikt, tackade honom därför och grep sig an med arbetet, så mycket han förmådde. Andra gossar voro ute och roade sig den dagen, men James sågade ved, och jag tror, att av alla gossar i staden den lyckligaste var den med de nya muddarna, vilken visslade som en trast, medan han fyllde sin mors vedlår.

— Det var mig en överdängare! utropade Dan, som njöt vida mer av en enkel vardagshistoria än av den vackraste fesaga. Jag tror, att jag till slut börjar tycka om karlen.

— Jag skulle kunna såga ved för dig, tant Hanna!sade Demi, vilken det förekom, som om ett nytt medel att förtjäna pengar för sin mor anvisades honom genom denna historia.

— Berätta om en elak gosse, jag tycker mest om sådana, sade Nan.

— Det vore bättre ni berättade en historia om en stygg, förarglig flickunge, sade Tommy, för vilken aftonen blivit fördärvad genom Nans obeskedlighet. Den kom hans äpple att smaka bittert, hans rostade majs blev fadd, hans nötter blevo hårda att knäcka, och anblicken av Ned och Nan på en och samma bänk gjorde livet till en börda för honom.

Men det var inga fler historier att förvänta av mrs Hanna, ty då hon såg ned på Rob, befanns han hava sjunkit i djup sömn med det sista majskornet hårt omslutet av den knubbiga lilla handen. Svepande täcket omkring honom, bar modern bort honom och bonade om honom, utan att frukta, att han skulle rusa ut en gång till.

— Få nu se, vem som kommer näst, sade Emil, på ett frestande sätt öppnande dörren på glänt.

Mary Ann gick först förbi, och han anropade henne, men som Silas varnat henne, skrattade hon blott och skyndade vidare, trots alla lockelser. Kort därefter öppnades en dörr, och en stark röst hördes gnola i förstugan:

»Ich weiss nicht, was soll es bedeuten, Dass ich so traurig bin.»

— Det är farbror Fritz; skratta högt allesammans, så kommer han säkert in, sade Emil.

En vild skrattsalva genljöd, och in kom farbror Fritz, frågande: — Vad är det ni ha så roligt åt, gossar?

— Nu är ni fast! Nu är ni fast! Ni kommer inte ut genom dörren, förrän ni berättat en historia.

— Jaså, det var således det roliga. Gott, jag är alls icke hågad att gå, det är så trevligt här, och jag skall genast erlägga plikten, vilket han ock gjorde genom att sätta sig ned och ögonblickligen begynna.

— För lång tid sedan, Demi, for min morfar en gång till en stor stad för att hålla en föreläsning, iförhoppning att få ihop litet pengar till ett hem för fader- och moderlösa barn, vilket åtskilliga beskedliga människor ämnade grundlägga. Hans föreläsning var ganska inbringande, och han stack en betydlig penningsumma i sin ficka och kände sig mycket lycklig över utgången. Medan han i sin schas for till en annan stad, kom han sent på eftermiddagen till ett ödsligt vägstycke och tänkte just, vilken förträfflig plats det skulle vara för stråtrövare, då han såg en karl med styggt utseende komma ut ur skogen mitt framför honom och långsamt gå framåt, som om han väntat, tills morfar skulle hinna fram. Tanken på pengarna gjorde morfar ganska orolig, och först ämnade han vända och köra därifrån. Hästen var dock trött, och dessutom ville han icke visa, att han misstänkte karlen, därför körde han på, och när han kom närmare och varseblev, hur fattig och sjuk och trasig karlen såg ut, gjorde hans samvete honom förebråelser, och han sade med sin välvilliga stämma:

»Min vän, ni ser trött ut, vill ni inte åka ett stycke med mig?» Karlen tycktes överraskad, tvekade ett ögonblick och steg sedan i. Han tycktes icke hågad för att tala, men morfar fortfor att språka på sitt kloka, uppmuntrande sätt, talade om, vilket svårt år det varit, hur mycket de fattiga lidit, och hur kinkigt det var att reda sig ibland. Mannen tinade upp så småningom, och det välvilliga sätt, varpå han tilltalades, gjorde ett sådant intryck på honom, att han berättade sin historia. Han hade varit sjuk, kunde icke få något arbete och var nästan utom sig av förtvivlan. Det gjorde morfar så ont om honom, att han nästan glömde sin fruktan och frågade karlen, vad han hette, och sade, att han skulle försöka att skaffa honom arbete i närmaste stad, eftersom han hade vänner där. För att få tag i en blyertspenna och papper och nedskriva adressen, drog morfar fram sin digra plånbok, och i samma ögonblick han gjorde det, var karlens öga på den. Då kom morfar ihåg, vad som var i den, och darrade för sina pengar, men sade helt lugnt:

»Ja, jag har här en liten summa för några fattiga, fader- och moderlösa barn. Jag skulle önska, jag rådde om den, så skulle jag gärna giva er en del därav.Jag är inte rik,, men jag känner till många av de fattigas prövningar; dessa fem dollars äro likväl mina, och dem skall jag giva er för era barns skull.»

Den hårda, snikna blicken i mannens ögon förvandlades till en tacksam, då han tog den frivilligt givna summan och lämnade de fader- och moderlösas pengar oantastade. Han for vidare med morfar, tills de nalkades staden, då han bad att få stiga ur. Morfar skakade hand med honom och ämnade köra vidare, då mannen, liksom lydande en oemotståndlig drift, sade: »Jag var förtvivlad, när vi möttes, och ämnade plundra er, men ni var så god mot mig, att jag ej kunde det. Gud välsigne er, herre, för det ni avhållit mig från att göra det.»

— Fick morfar någonsin återse honom? frågade Daisy.

— Nej, men jag tror, att mannen fann arbete och aldrig mer försökte att råna någon.

— Det var ett besynnerligt sätt att behandla honom. Jag .skulle ha sträckt honom till marken, sade Dan.

— Man kommer alltid längre med saktmod än med våld. Försök på en gång, sade mr Bähr och steg upp.

— Ack, berätta en till, jag ber, skrek Daisy.

— Ni måste, tant Hanna gjorde det, tillade Demi.

— Då skall jag bestämt icke göra det, utan gömma min andra berättelse till nästa gång. För många historiet äro lika skadliga som för mycket konfekt. Jag har erlagt min plikt, och nu går jag, och mr Bähr sprang undan för brinnande livet, följd i hack och häl av hela flocken. Han hade likväl försprånget, kom helskinnad undan till sin studerkammare och lät gossarna stimmande gå tillbaka till skolrummet.

De hade blivit så uppiggade av kapplöpningen, att de icke förmådde hålla sig stilla som förut, och en livlig blindbock kom i gång, under vilken Tommy visade, att han lagt moralen i den sista historien på hjärtat, ty då han fångade Nan, viskade han henne i örat:

— Det gör mig ont, att jag kallat dig en förarglig flickunge.

Nan ville icke låta sig överträffas i godhet, därför, då de lekte: »Göm ringen, göm ringen, göm den alltför väl!» och det var hennes tur att gå omkring, sadehon: »Behåll allt, vad jag givit dig,» och smålog med detsamma så vänligt åt Tommy, att han alls icke blev förvånad att finna tagelringen i sin hand, i stället för den knapp, vilken begagnades som ring. Han endast smålog tillbaka åt henne då, men när de skulle till sängs, erbjöd han Nan den bästa biten av sitt sista äpple; hon såg ringen på hans trubbiga lilla finger, och freden var sluten. Båda ångrade den köld, som för en kort tid uppstått dem emellan, ingendera blygdes att tillstå, »jag har haft orätt, förlåt mig», och sålunda förblev den barnsliga vänskapen orubbad, och hemmet uppe i pilen fortfor längte att vara ett litet älsklingsluftslott.

TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

Tacksägelsen.

Denna årliga fest firades alltid i Plumfield på gott, gammaldags maner, och ingenting fick mellankomma för att förhindra den. Flera dagar på förhand hjälpte do små flickorna Asia och mrs Hanna i visthuset och köket, bakade pastejer och puddingar, sorterade frukt, dammade fat och voro mycket beskäftiga och oändligt viktiga. Gossarna svärmade kring råmärkena av det förbjudna området, insupande doftande ångor, kastande en blick på de hemlighetsfulla förrättningarna samt då och då erhållande tillåtelse att smaka på någon läckerhet, som höll på att tillagas.

Någonting mer än vanligt tycktes pågå detta år, (y flickorna voro lika sysselsatta i övre våningen som i den nedre, och sammalunda gossarna i skolrummen och ladan, och en allmän uppståndelse tycktes råda i huset. Det hölls en stor jakt efter gamla band och grannlåt, mycket guldpapper sönderskärs och uppklistrades, och en ytterst betydlig hop halm, grå vadd, flanell och stora svarta pärlor förbrukades av Frans och mrs Hanna. Ned hamrade på besynnerliga maskiner i verkstaden, och Demi och Tommy gingo omkring och mumlade för sig själva, som om de lärde sig någonting utantill. Ett fruktansvärt oväsen hör-des stundtals i Emils rum samt gapskratt från barnkammaren, då Rob och Teddy efterskickades och försvunno ur sikte hela timmar i sänder. Men vad som föreföll mr Bähr mest oförklarligt, var, vad som blivit av Robs stora pumpa. Den hade i triumf blivit buren till köket, där ett dussin pajer med guldgul hy kort därefter sågo dagen. Det kunde icke ha åtgått mer än en fjärdedel av pumpan för att tillaga dem, men vart hade återstoden tagit vägen? Den försvann, och Rob tycktes aldrig bry sig om det, han endast grinade, då det talades därom, och sade åt sin far: »Vänta, så får du se,» ty det roliga i hela saken var att till slut överraska fader Bähr och icke låta honom få veta en smul om, vad som hända skulle.

Han tillslöt hörsamt ögon, öron och mun och gick omkring och försökte att icke se, vad som låg för öppen dag, att icke höra de skvallrande ljud, som fyllde* luften, och att icke förstå de fullkomligt avslöjade hemligheter, som försiggingo runt omkring honom. Som han var en tysk älskade han dessa enkla, husliga fester och såg hjärtligt gärna, att de firades, ty de gjorde hemmet så angenämt, att gossarna icke brydde sig om att gå annorstädes för att ha roligt.

Då slutligen dagen kom, avlägsnade sig gossarna för att göra en lång promenad, på det de måtte få god aptit till middagen; liksom om sådan någonsin felats dem! Flickorna stannade hemma för att hjälpa till att duka bordet och giva fulländningens högsta glans åt åtskilliga saker, som uppfyllde deras ivriga små själar med oro. Skolrummet hade varit stängt sedan kvällen förut, och mr Bähr förbjöds att inträda, såvida han icke ville ha stryk av Teddy, vilken lik en liten drake bevakade dörren, ehuru han höll på att förgås av begär att tala om allt, och ingenting annat än hans fars hjältemodiga självbehärskning att icke höra på avhöll honom från att förråda hemligheten.

— Allt är färdigt, och det är rent av storståtligt, skrek Nan, som till slut kom ut med en triumferande min.

— Jag vånne aldrig det, om inte det är det allra fiffigaste jag någonsin sett, isynnerhet de där kritterna,och Silas, som blivit invigd i hemligheten, skrattade som en stor skolpojke.

— Nu komma de; jag hör Emil vråla »landkrabbor ni, i maklig ro», vi måste således skynda och kläda oss, skrek

Nan, och uppför trapporna rusade de i stor brådska.

Gossarna kommo hemtraskande med en aptit, som skulle bragt den stora kalkontuppen att darra, om han icke överlevat all fruktan. Även de drogo sig undan för att kläda sig, och en halvtimmes tid pågick ett tvättande, borstande och pyntande, som skulle gjort varje renlig husmoder gott i hjärtat att se. Då klockan ringde, defilerade en skara gossar med friska ansikten, spegelblankt hår, rena skjortkragar och söndagströjor in i skolrummet, där mrs Hanna i sin enda svarta sidenklänning och en bukett av sina älsklingsblommor — vita prästkragar — i barmen, satt vid övre ändan av bordet och »såg ståtlig ut», som gossarna plägade säga, så ofta hon tog på sig sina helgdagskläder. Daisy och Nan voro så brokiga som en blomsterrabatt i sina nya vinterklänningar med lysande skärp, och med band i håret. Teddy var bländande att skåda i sin karmosinröda merinoblus och sina bästa knäppkängor, som lika mycket togo hans uppmärksamhet i anspråk och förbryllade honom, som mr Toot* hans manschetter vid ett dylikt tillfälle.

Då mr och mrs Bähr blickade på varandra från den ena ändan av det långa bordet till den andra, med dessa lyckliga ansikten på vardera sidan, höllo de en liten tacksägelse för sig själva, dock utan att säga ett ord, ty det. ena hjärtat sade åt det andra: vårt verk har haft framgång, låtom oss vara tacksamma och fortsätta.

Skramlet av knivar och gafflar hindrade någon synnerlig konversation att komma till stånd för ett par minuter, och Mary Ann med en storartad, skär bandros i håret »flög omkring», delade ut tallrikar och slevade ut sås. Nästan var och en hade givit sitt bidrag till festen, så att middagen var synnerligen intressant för de ätande, som under uppehållen fördrevo tiden med omdömen om sina egna alster.

— Om det här inte är god potatis, så har jag aldrig

* Mr Toot är en personlighet i Dickens' roman: >Dombey & Son.»ätit någon sådan, förklarade Jack, då han för fjärde gången fick en stor, mjölig potatis.

— Några av mina örter äro i kalkonens fyllning, det är därav den fått den fina smaken, sade Nan och tog en munsbit med synnerlig tillfredsställelse.

— Mina ankor äro ypperliga i alla fall; Asia sade, att hon aldrig kokat några så feta, tillade Tommy.

— Nå, äro inte våra morötter vackra, eller hur? Och våra palsternackor komma att bli obeskrivligt rara, när vi gräva upp dem, inföll Dick, och Dolly mumlade fram sitt bifall bakom det ben, han höll på att gnaga.

— Jag har hjälpt till att laga de här pajerna, utropade Rob med ett skratt, som han hämmade genom att draga sig undan bakom sin bägare.

— Jag har plockat några av de äpplen, som cidern är bryggd av, sade Demi.

— Jag avrepade tranbären till såsen.

— Jag skaffade nötterna, tillade Dan, och så fortfor det runt omkring bordet.

— Vem har kommit upp med tacksägelsefesten? frågade Rob, ty som han nyligen blivit befordrad till jacka och byxor, kände han ett nytt och manligt intresse för sitt fäderneslands bruk och plägseder.

— Låt höra, vem som kan svara på den frågan, sade mr Bähr och nickade åt sina två skickligaste historici bland gossarna.

— Det vet jag, sade Demi, pilgrimerna hava grundlagt den!

— Varför? frågade Rob, utan att uppehålla sig med att fråga, vilka pilgrimerna voro.

— Del har jag glömt, och därmed var det slut med Demis lärdom.

— Jag tror, det var därför, att de icke svulto ihjäl en gång, och när de sedan fingo en god skörd, sade de: »Vi vilja tacka Gud för den,» och de bestämde därtill en dag och kallade den tacksägelsen, sade Dan, som tyckte om historien om de tappra män, som så högsint ledo för sin tros skull.

— Bravo! Jag trodde inte, du skulle komma ihåg någonting annat än naturhistoria, och mr Bähr bultade sakta på bordet, för att giva sin lärjunge ett bifallstecken.Dan såg glad ut, och mrs Hanna sade åt sin son: — Nå, förstår du nu, hur det hänger ihop, Rob?

— Nej, det gör jag inte. Jag trodde pilgriner var ett slags stora fåglar, som vistas på klippor, och som jag sett på kopparstick i Demis bok.

— Han menar pingviner. Kors, sådant litet nöt han är, och Demi lutade sig tillbaka i sin stol och skrattade högt.

— Skratta inte åt honom, utan berätta honom alltsammans, om du kan, sade mrs Bähr, tröstande Rob med mera tranbärssås för det allmänna löje, som hans misstag framkallade runt omkring bordet.

— Gott, jag skall göra det, sade Demi, och efter ett ögonblicks uppehåll, för att samla sina tankar, meddelade Demi följande kortfattade skildring av pilgrimernas invandring, som till och med skulle hava avlockat dessa allvarliga herrar själva ett småleende, ifall de haft tillfälle att höra den.

— Jo, ser du, Rob, några av folket i England tyckte inte om kungen, eller vad det var, varför de stego ombord på skepp och seglade bort till det här landet. Det var fullt av indianer och björnar och vilda djur, och de bodde i skansar, och det var en ryslig tid för dem.

— För björnarna? frågade Rob intresserad.

— Nej, för pilgrimerna, emedan indianerna ofredade dem. De hade inte nog att äta, och de gingo till kyrkan med bössor, och en gruvlig mängd dog, och de stego ut ur skeppen på en klippa, och den heter Plymouth rock, och tant Hanna har själv sett den och varit på den. Pilgrimerna dödade alla indianer och blevo rika och hängde trollpackor och voro mycket goda, och några av mina farfarsfäder kommo hit på

skeppet. Det hette Majblomman, och de stiftade tacksägelsefesten, och vi fira den alltid, och jag tycker om den. Litet mera kalkon, om jag får be.

— Demi blir bestämt en historieskrivare med tiden; det är en sådan ordning och klarhet i hans redogörelser för vad som hänt, sade farbror, med en skalkaktig blick på tant Hanna, i det han för tredje gången lade för en portion kalkon åt pilgrimernas avkomling.

— Jag tänkte, man Skulle äta så mycket man förmår på tacksägelsefesten. Men Frans säger, att manicke bör det ens då, sade Stuffy, som såg ut, som om han fått höra en ledsam nyhet.

— Frans har rätt, umgås därför varligt med kniv och gaffel och var måttlig, eljest lär du icke kunna hjälpa till vid surprisen litet senare.

— Jag skall vara försiktig; men var och en äter ju en hel hop, och det tycker jag mera om än att vara måttlig, sade Stuffy, som lutade åt den gängse folktron, att tacksägelsefesten måste firas med att komma så nära ett slaganfall som möjligt och slippa undan för så gott köp som magplågor eller huvudvärk.

— Nu, mina »pilgrimer», roen er tyst och beskedligt, tills det blir tedags, ty ni får tillfälle nog att vara uppspelta denna afton, sade mrs Hanna, då de stego upp från bordet efter en långvarig sittning, som slutade med, att man drack skålar för var och en i cider.

----Jag skall taga med mig hela skaran och åka

ut, ty det är så roligt, och under tiden skall du vila dig, min vän, eljest kommer du att bli alldeles utsliten i afton, tillade mr Bähr; och så fort hattar och överrockar hunno påsättas, fullpackades den stora omnibusen, och de foro av på en lång, trevlig färd och läto mrs Hanna vila och avsluta åtskilliga små affärer i ro.

På ett lätt, tidigt- serverat te följde åter hårborstning och handtvättning, och sedan väntade skaran på de främmande, som skulle komma. Endast släkten väntades, ty dessa små gästabud voro uteslutande avsedda för familjen, och som detta var fallet, fick ingen sorg fördystra närvarande festlighet. Alla kommo; mr och mrs March och tant Meg, så söt och älsklig, trots sin svarta klänning och den lilla änkemössan, som omgav hennes

fridfulla ansikte; morbror Teddy och tant Amy med prinsessan, vilken senare såg mera älsklig ut än någonsin i sin himmelsblå kjol och med en stor bukett av drivhusblommor, vilka hon delade ut bland gossarna, stickande en i värderas knapphål, vilket kom dem att finna sig särdeles eleganta och ståtliga. Ett främmande ansikte varseblevs ock, och morbror Teddy förde den okände gentlemannen fram till Bährarna och sade:— Det här är mr Hyde; han frågade efter Dan, och jag tog mig friheten att föra honom hit i kväll, på det han skulle få se, hur mycket gossen förkovrats.

Bährarna mottogo honom hjärtligt för Dans skull, fägnande sig åt, att gossen var ihågkommen, men efter några få minuters samspråk gladde de sig för hans egen skull över att hava lärt känna honom, så hjärtlig, enkel och intressant var han. Det var en fröjd att se gossens ansikte ljusna, då han blev varse sin vän, och ännu angenämare att se mr Hydes överraskning och belåtenhet över förbättringen i Dans sätt och yttre, och angenämast av allt att giva akt på dessa två, där de sutto och talade i en vrå, glömmande skillnaden i ålder, bildningsgrad och samhällsställning för det ämnes skull som uteslutande intresserade dem båda, medan de, den fullvuxne mannen och gossen, utbytte tankar och berättade för varandra huru de tillbragt sin sommar.

— Representationerna måste snart begynna, eljest somna skådespelarna, sade mrs Hanna, då de första hälsningarna voro förbi.

Alla begåvo sig nu till skolrummet och togo plats framför en ridå, gjord av två sängtäcken. Barnen hade redan försvunnit, men ett kvävt skratt och lätta små utrop bakifrån ridån förrådde, var de hade sitt tillhåll. Förlustelsen började med en hurtig förevisning i gymnastik under ledning av Frans. De sex äldre gossarna, i blå byxor och röda skjortor, ådagalade en ganska vacker muskelfärdighet med järnkolvar, klubbor och vikter och exercerade i takt efter musiken på ett piano, som mrs Hanna spelade bakom scenen. Dan gjorde sina konststycken med sådant eftertryck, att det var hart när, att han slagit omkull några av sina grannar, eller slungat sina bönpåsar vinande ända in bland åhörarna, ty han var livad genom mr Hydes närvaro samt ett brinnande begär att göra heder åt sina läromästare.

— En präktig, stark gosse. Ifall jag gör min tur till Sydamerika om ett eller ett par år, skall jag känna mig frestad att bedja er låna mig honom, mr Bähr, sade mr Hyde, vars intresse för Dan mycket ökats genom det vitsord, han hört om honom helt nyss.

— Ni skall få honom, och det med största nöje, ehuru vi mycket skola komma att sakna vår ungeHerkules. Det skulle göra honom oändligt gott, och jag är övertygad om, att han troget skulle tjäna sin vän.

Dan hörde både frågan och svaret, och hans hjärta hoppade av glädje vid tanken på att resa i ett obekant land med mr Hyde, och svällde av tacksamhet för det välvilliga förordnande, som belönade hans ansträngningar att vara allt, vad alla dessa vänner önskade göra honom till.

Efter de gymnastiska föreställningarna deklamerade Demi och Tommy den gamla skoldialogen: »Pengar sätter ben i märrn.» Demi gjorde sin sak bra, men Tommy var en ypperlig gammal lantbrukare, ty han härmade Silas så utmärkt, att åhörarna höllo på att kikna av skratt, och kom Silas själv att skratta så högt, att Asia måste bulta honom i ryggen, medan de stodo i förstugan och hade alldeles ofantligt roligt.

Emil, som nu åter börjat hämta andan, uppträdde därpå i sjömanskostym och sjöng en matrosvisa, med en hel hop om »stormiga vindar» och »landbacken» och ett skrålande omkväde av »lovarts, gossar, lovarts», så att det genljöd i rummet; varefter Ned dansade en lustig kinesisk dans och hoppade omkring som en stor groda i ett träsk. Som detta var den enda offentliga förevisning, som någonsin ägt rum i Plumfield, höllos några få examina i snabbräkning, innanläsning och deklamation. Jack slog åhörarna rent av med förvåning genom den kvickhet, varmed han uträknade några exempel på svarta tavlan, Tommy segrade i innanläsningstävlingen, och Demi deklamerade en liten fransk fabel så väl, att farbror Teddy blev förtjust.

— Var äro de andra barnen? frågade var och en, då ridån föll, och ingen av de små syntes till.

— Å, det är just surprisen. Det är någonting så utmärkt vackert; jag beklagar er, att ni inte känner till det, sade Demi, som gått att få en kyss av sin moder och stannade kvar hos henne, för att förklara hemligheten, när den

skulle bli uppdagad.

Guldlock hade blivit bortförd av tant Hanna, och detta till stor förvåning för hennes pappa, som Vida övergick mr Bähr i att spela förvåning, spänd för-väntan och vild otålighet att få veta, »vad som skulle komma att hända».

Slutligen, efter mycket prasslande och hamrande och mycket hörbara order från regissören, uppdrogs ridån under ljuv musik, och Bess varseblevs sittande på en stol bredvid en spisel av brun papp. En sötare liten Cendrillon kunde man aldrig få se; ty den grå kjolen var mycket trasig, de små nätta skorna voro alldeles utslitna, ansiktet under det blonda håret Var så täckt, och hållningen vittnade om en sådan nedslagenhet, att de ömma själar, som sågo på henne, kände tårarna komma sig i ögonen, på samma gång som de ovillkorligen måste draga på mun. Hon satt alldeles tyst, tills en röst viskade »nu!» varpå hon gav till en komisk liten suck och sade: »O, om jag tunde få då på balen!» så naturligt, att hennes far ursinnigt klappade i händerna och hennes mor utropade »lilla älskling!» Dessa högeligen opassande känsloutbrott kommo Cendrillon att glömma sig, så att hon skakade på huvudet åt dem och i en förebrående ton sade: »Ni få inte tala till mig.»

Tystnaden blev genast återställd, och tre knackningar hördes på väggen. Cendrillon såg uppskrämd ut, men innan hon kunde komma ihåg att säga »vad är detta?» öppnade sig baksidan av spiseln liksom en dörr, och hennes gudmor, feen, trängde sig och sin spetsiga hatt med någon svårighet igenom. Det var Nan i röd kappa och mössa med ett spö, som hon svängde, i det hon i en bestämd ton sade: »Du skall få gå, min söta vän.»

— Nu måste du kläda av mig och visa min granna dräkt, genmälde Cendrillon, ryckande på sin bruna kjol.

— Nej, nej; du måste säga: Hur kan jag gå i mina trasor? sade gudmodern med sin naturliga röst.

— Att, ja, det måste jad; och prinsessan sade det, utan att låta sin glömska det minsta bekomma sig.

— Jag skall förvandla dina trasor till en praktfull dräkt, efter du är så god, sade gudmodern med' sin teaterstämma, varpå hon helt makligt lösknöt det bruna förklädet och förevisade en bländande syn.

Den lilla prinsessan var verkligen vacker nog för att göra hur många små prinsar som helst yra i mös-san, ty hennes mamma hade klätt henne som en liten hovdam i en den allrasötaste släprobe av rosenrött siden med atlasunderkjol och små blombuketter här och där. Gudmodern satte på hennes huvud en krona, från vilken skära och vita plymer nedhängde, och gav henne ett par silverpapperstofflor, vilka hon satte på sig, varefter hon steg upp, lyfte på sina kjolar för att visa dem åt åskådarna och med stolthet sade:

— Mina diastofflor, äro de inte vattra?

Hon var så förtjust i dem, att man endast med svårighet kunde förmå henne att komma ihåg sin roll och säga:

— Men jad har ingen vann, dudmor.

— Här är den ! utbrast Nan och svängde sitt spö så vilt, att hon höll på att slå kronan från huvudet på prinsessan.

Nu kom själva knalleffekten av pjäsen. Först såg man ett rep slappt hänga ned på golvet, därpå med ett ryck styvna, då Emils röst hördes säga: »Hif, ohoj!» och Silas' sträva stämma svarade: »Stadigt, nu, siadigt!» Ett gapskratt följde därpå, ty nu visade sig fyra stora råttor, något darrande på benen och med kuriösa svansar, men riktigt vackra vad huvudet beträffar, i vilket svarta pärlor glänste alldeles som ögonen på verkliga, levande råttor. De drogo eller skulle föreställas draga ett ståtligt ekipage, gjort av halva jättepumpan, uppsatt på hjulen av Teddys vagn, vilka blivit gulmålade för att passa till den granna vagnen. Uppspetad på en kuskbock framtill satt en lustig liten kusk i vit peruk av bomullsvadd, trekantig hatt, scharlakansröda byxor och galonerad rock, och han klatschade med en lång piska och ryckte så kraftigt i de röda tömmarna, att de gråa dragarna stegrade sig. Det Var Teddy, och han log så hult mot åskådarna, att de gåvo honom en salva handklappningar, endast gällande hans egen person, och farbror Laurie sade:

— Om jag kunde få tag i en så nykter kusk som den här, skulle jag genast taga honom i min tjänst.

Vagnen stannade, gudmodern lyfte in prinsessan, och hon rullade bort med en stolt min, i det hon kastade slängkyssar åt publiken, varunder hennes glastofflor stucko upp framtill och hennes rosenröda släp sopade golvet

baktill, ty så ståtlig vagnen var, måstejag beklagligtvis erkänna, att hennes höghet hade tämligen svårt att få rum i den.

Den nästa scenen föreställde balen, och här uppträdde Nan och Daisy så brokiga som påfåglar i allt möjligt slags grannlåt. Nan var synnerligen lyckad som den stolta systern och förödmjukade en mängd, endast av inbillningskraften frambesvurna damer, medan hon skred igenom palatsets sal. Prinsen satt och prunkade för sig själv på en något ostadig tron och såg sig omkring under en vördnadsbjudande krona, medan han lekte med sitt svärd och beundrade bandrosorna i sina skor. Då Cendrillon kom in, hoppade han upp och utropade i mera varma än valda ordalag:

— Bevara mig väl! Vem är detta? och bjöd genast upp damen, varöver systrarna blevo mörka i hågen och rynkade på näsan i vrån.

Den ståtliga polska, som dansades av det lilla paret, var särdeles täck, ty de barnsliga ansiktena voro så allvarliga, kostymerna så brokiga och stegen så egendomliga, att de sågo ut som de småtäcka, kuriösa figurer, som man ser målade på solfjädrar av Watteaii. Prinsessans släp var henne mycket i vägen, och prins Roberts svärd höll flera gånger på att slå omkull honom. De övervunno dock dessa hinder ganska väl och slutade dansen med mycket behag och livlighet, om man besinnar, att ingendera begrep, vad den andra hade för sig.

— Låt din sko falla, viskade mrs Hanna, då damen ämnade sätta sig ned.

— Att, jad dlömde! Därmed tog Cendrillon av sig den ena silverpapperstoffeln, lade den omsorgsfullt mitt på scenen och sade åt Rob: Nu måste du försöta att ta fatt i mej, och sprang bort, varpå prinsen tog upp skon och lydigt traskade efter henne.

Tredje scenen är, såsom bekant, den varuti härolderna komma för att försöka skon. Teddy, ännu i kuskdräkt, kom in, blåsande en klangfull melodi på en tenntratt, och var och en av de tre stolta systrarna försökte taga på sig skon. Nan envisades att begagna en förskärarkniv, då det kom till orden »skär av hennes tå», och hon verkställde operationen så skickligt, att härolden blev rädd och bad henne vara »mytte försitti». Därefter tillkallades Cendrillon och kom in medförklädet till hälften påsatt samt förkunnade med en belåten min:

— Jad är prinsessan.

Daisy grät och bad om förlåtelse, men Nan, som tyckte om tragedier, gjorde en förbättring i texten och föll avdånad ned på golvet, där hon låg kvar och i allsköns ro njöt av återstoden av pjäsen. Den var snart slut, ty prinsen sprang in, föll på sina knän och kysste med mycken värme Guldlocks hand, medan härolden blåste en fanfar, som nästan höll på att döva åhörarna. Ridån kom aldrig till att falla, ty prinsessan sprang bort från scenen till sin far, utropande:

— Gjode jad det inte ba?

Och prinsen och härolden höllo en fäktövning med tenntrumpeten och trävärjan.

— Så vackert det var! sade alla, och när förtjusningen litet saktat sig, kom Nat fram med sin fiol i handen.

— Tyst! Tyst! ropade alla barnen, och alla förstummades, ty någonting i gossens blyga sätt och bönfallande blickar kom var och en att lyssna välvilligt,

Bährarna trodde, att han skulle komma att spela något av de gamla stycken, de så väl kände till, men till sin överraskning hörde de en ny och älsklig melodi, så varmt, så själfullt spelad, att de knappast kunde tro, att det var Nat. Det var en av dessa »sånger utan ord», som röra hjärtat och sjunga om hemmets alla förhoppningar och fröjder och trösta och muntra dem som lyssna till deras enkla musik. Tant Meg lutade sitt huvud mot Dans skuldra, farmor torkade sina ögon, och mrs Hanna blickade upp till mr Laurie och sade med en av rörelse nästan ohörbar viskning:

— Det är du, som komponerat detta.

— Jag ville, att din gosse skulle göra dig heder och tacka dig på sitt eget sätt, genmälde Laurie, lutande sig ned

för att svara henne.

Då Nat bugat sig och ämnade avlägsna sig, återkallades han medelst många handklappningar och måste spela igen. Han gjorde det med ett så lyckligt ansikte, att det var en fröjd att se honom, ty han gjorde gitt bästa och stämde upp de gamla, glada tonerna.som göra, att det spritter i tårna, och att man omöjligt kan hålla sig stilla.

— Bort med allt, som står i vägen! skrek Emil, och inom en minut voro stolarna undanskaffade, de äldre personerna tryggt uppställda i hörnen och barnen församlade på scenen.

— Fram nu och bocka er! utropade Emil, och gossarna struttade fram till damerna, gamla och unga, med artiga bjudningar att »tråda dansen», såsom den snälle Dick Swiveller säger. De små gossarna höllo nästan på att komma i luven på varandra för prinsessans skull, men hon, såsom en liten snäll fröken, som hon var, valde Dick och lät honom stolt föra henne till hennes plats. Mrs Hanna fick icke säga nej, och tant Amy fyllde Dans hjärta med outsäglig förtjusning genom att avslå en uppbjudning av Frans och taga honom. Nan och Tommy, Nat och Daisy utgjorde naturligtvis två dansande par, och morbror Teddy gick och hämtade Asia, som längtade »att ta sig en sväng» och kände sig mycket stolt av den ära, som vederfors henne. Silas och Mary Ann hade en privatdans i förstugan, och under en halvtimme stod i Plumfield glädjen högt i taket.

Lustbarheten slutade med en stor promenad av alla de unga, i spetsen för dem pumpvagnen med prinsessan och kusken i, och råttorna i ett tillstånd av vild uppsluppenhet.

Medan barnen roade sig åt denna komiska slutscen, sutto de äldre i salongen och sågo på, medan de med föräldrars och vänners intresse talade om 'de små människorna.

— Vad tänker du på så där i tysthet med ditt lyckliga ansikte, syster Hanna? frågade Laurie, i det han satte sig ned bredvid henne på soffan.

— På mitt sommarverk, Teddy, och jag roar mig med att i inbillningen föreställa mig mina gossars framtid, svarade hon småleende, i det hon gjorde plats åt honom.

— De skola väl alla bliva poeter, målare, statsmän och ryktbara krigare, eller åtminstone prinsar i handelsvärlden, gissar jag.

— Nej, jag är inte så äregirig, som jag var förr, och jag skall nöja mig med, att de bliva hederligamän. Dock måste jag tillstå, att jag väntar en smula ära och en lysande karriär för några av dem. Demi är intet vanligt barn, och jag tror, att han i sin blomning skall bliva någonting gott och stort i ordets bästa bemärkelse. De andra skola arta sig bra, hoppas jag, isynnerhet mina två sista gossar, ty sedan jag hört Nat spela i kväll, tror jag verkligen, att han är ett snille.

— För tidigt att kunna bedöma; talang har han säkert, och det är otvivelaktigt, att gossen snart skall kunna förtjäna sitt bröd med det arbete, som roar honom. Sörj för hans underbyggnad ett år eller två, så skall jag sedan taga honom ifrån dig och draga försorg om honom på ett lämpligt sätt.

— Det är en mycket angenäm utsikt för stackars Nat, som kom till mig för sex månader sedan, övergiven och utan vänner. Dans framtid är redan klar för mig. Mr Hyde kommer snart att behöva honom, och jag ämnar giva honom en modig och trofast liten tjänare. Dan är en, som kan tjäna honom väl, om lönen är kärlek och förtroende, och han har en viljekraft, som skall sätta honom i stånd att skapa sig sin egen framtid efter sitt eget tycke. Ja, jag känner mig mycket lycklig över vår framgång med dessa gossar — den ene så svag och den andre så vild, och båda så förbättrade nu och lovande så mycket gott.

— Vilken trolldom begagnade du, Hanna?

— Jag endast älskade dem och lät dem märka det. Det övriga gjorde Fritz.

— Min snälla vän! Du ser ut, som om att »endast älska» vore ett tämligen ansträngande arbete ibland, sade Laurie, i det han strök hennes kind med en blick av ömmare beundran, än han någonsin ägnat henne som ung flicka.

— Jag är nu en vissnad gammal gumma, men jag är mycket lycklig, alltså beklaga mig icke, Teddy, sade hon och såg sig omkring i rummet med ögon fulla av okonstlad tillfredsställelse.

— Ja, din plan tyckes verka bättre och bättre för vart år, sade han med en eftertrycklig nick åt det muntra skådespelet framför sig.

— Hur kan den annat än hava en god verkan, då jag har så mycken hjälp av er alla? svarade mrsHanna och såg tacksamt på sin mest ädelmodige beskyddare.

— Det är det roligaste skämt, familjen någonsin hittat på, denna din skola och dess framgång; så olikt den framtid, vi en gång uppgjorde för dig, och dock så passande för dig, när allt kommer omkring. Det var rent av en ingivelse, Hanna, sade Laurie, som vanligt sökande slå bort hennes tacksägelser.

— Ack! Men du skrattade åt mig i början och gycklar ännu på allt möjligt sätt åt mig och mina ingivelser. Förutspådde du icke, att det skulle gå alldeles på tok, om jag läte flickor och gossar vara tillsammans? Se nu, hur god verkan det gör, sade hon och pekade på den lyckliga gruppen av gossar och flickor, som skrattade, dansade och språkade med varandra med alla tecken till välvilja och gott kamratskap.

— Jag ger tappt, och när min Guldlock blir gammal nog, skall jag skicka henne till dig. Kan jag säga mer än det?

— Jag skall bli stolt över att få din lilla skatt anförtrodd åt mig. Men verkligen, Teddy, dessa flickor hava utövat ett förträffligt inflytande. Jag vet, att du kommer att skratta åt mig, men det bryr jag mig ej om, jag är van därvid; jag vill därför säga dig, att en av mina favoritidéer är att betrakta min familj som en liten värld, att giva akt på mina små mäns framsteg och sedan att se, huru nyttigt mina små kvinnors inflytande inverkar på dem. Daisy är det husliga elementet, och de äro alla känsliga för behaget av hennes stilla, kvinnliga väsen. Nan är det rastlösa, viljekraftiga, själsstarka elementet; de beundra hennes mod och låta henne gärna få sin vilja fram, ty de finna, att hon kan vara deltagande, lika väl som hon är stark, och att hon har förmåga att uträtta mycket i deras lilla värld. Din Bess är den förnäma damen, full av naturlig förfining, behag och skönhet. Hon hyfsar dem omedvetet och fyller sin plats, såsom varje älsklig kvinna kan, genom att begagna sitt milda inflytande, genom att lyfta dem och hålla dem upphöjda över allt, som är rått och frånstötande i detta liv, och lär dem att förbliva gentlemän i den bästa bemärkelsen av detta vackra, gamla ord.

— Det är icke alltid fina damer, som göra detta

bäst, Hanna. D,et är stundom den starka, modiga kvinnan, som uppmuntrar gossen och gör en man av honom, sade Laurie och bugade sig för henne med en betydelsefull blick.

— Nej, jag tror, att den behagfulla kvinna, vilken gossen, som du syftar på, gifte sig med, har gjort mer för honom än hans ungdoms vilda Nan; eller snarare att den kloka, moderliga kvinnan, som vakade över honom, såsom Daisy vakar över Demi, gjort mest för att göra honom till vad han är; och Hanna vände sig till sin mor, som satt ett stycke därifrån med Margaret och företedde en så vacker anblick av ålderdomens blida värdighet och skönhet, att Laurie gav henne en blick av sonlig vördnad och kärlek, då han med djupt allvar svarade:

— Alla tre gjorde mycket för honom, och jag kan förstå, hur mycket dessa små flickor skola hjälpa dina gossar.

— Icke mer än gossarna hjälpa dem. Det är ömsesidigt. Nat gör mycket för Daisy med sin musik; Dan kan sköta Nan bättre än någon av oss; och Demi undervisar din Guldlock så lätt och så väl, att Fritz kallar dem Roger Ascham och lady Jane Grey. Herre min Gud! Om män och kvinnor blott ville tro, förstå och hjälpa varandra, såsom mina barn göra, vilken härlig plats världen skulle vara! och mrs Hannas ögon fingo ett drömmande uttryck, som om hon blickat på ett nytt och tjusande samhällstillstånd, i vilket människan levde lika fredligt och oskuldsfullt som hennes skara i Plumfield.

— Du gör ditt bästa för att hjälpa till att förverkliga denna goda tid, min goda vän. Fortfar att tro på den, att arbeta för den och att bevisa dess möjlighet genom framgången av dina experiment i smått, sade mr March, stannande, medan han gick förbi, för att säga ett uppmuntrande ord, ty den gode mannen förlorade aldrig sin tro på mänskligheten och hoppades ännu att se frid, välvilja och sällhet råda på jorden.

— Så långt sträcker sig icke min ärelystnad, pappa. Jag vill endast giva dessa barn ett hem, i vilket de kunna få lära sig några enkla saker, som skola bidraga till att göra livet mindre tungt för dem, när de gå ut för att kämpa sig fram genom världen. Redlighet,

mod, flit, förtröstan till Gud, sina medmänniskor och sig själva, det är vad jag försöker lära dem.

— Det är allt. Giv dem dessa stöd och låt dem sedan gå ut och söka sitt uppehälle som män och kvinnor, och vare sig att de lyckas eller ej i sina strävanden; så är jag övertygad, att de skola ihåg-komma och välsigna, vad ni gjort för dem, min goda son och dotter.

Professorn hade nu också slutit sig till dem, och då mr March talade, räckte han sin hand åt vardera och lämnade dem med en blick, i vilken det låg en välsignelse. Då Hanna och hennes man stodo bredvid varandra, språkande helt lugnt och tyckande, att deras sommararbete lyckats väl, eftersom pappa yttrade sig bifallande därom, smög sig mr Laurie ut i salen och sade att par ord åt barnen, och i ett nu kom hela flocken inspringande i rummet, och alla togo varandra i hand, dansade omkring fader och moder Bähr och sjöngo glättigt :

Nu med sommarn lycktats möda och besvär; alla skördar bärgats, fylld var lada är. Festen den är firad, pjäsen utspelt, men än en akt står åter i tacksägelsen.

I Guds ögon skönast är den skörd så säll, som de glada barnen förete i kväll. Far och mor! åt eder därför barnens röst ropar tack och heder djupt ur tacksamt bröst.

Vid de sista orden tätnade kretsen, tills den gode professorn och hans hustru voro tillfångatagna av många armar och till hälften undanskymda av den bukett av leende unga ansikten som omgav dem, bevisande, att en planta slagit rot och blomstrade rikt i de små träd-

gårdarna. Ty kärleken är en blomma, som växer i vilken jordmån som helst, gör sina ljuva underverk, utan att låta avskräcka sig av höstens kyla eller vinterns snö, blommar vackert och doftar hela året och välsignar dem som giva och dem som mottaga.

INNEHALL TILL ANDRA DELEN.

Frances Hodgson Burnett: Två små pilgrimer.

Cervantes: Don Quixote.

Mayne Reid: I rödskinnens våld.

G. A. Henty: Frank Norris' äventyr bland indianer och guldgrävare.

Wilhelm Hauff: Sagor.

Louisa M. Alcott: Goss-skolan i Plumfield. I o. II.

Ytterligare volymer planeras.

Obs ! Om du har läst en rolig bok tala 9enast

om det för dina kamrater!